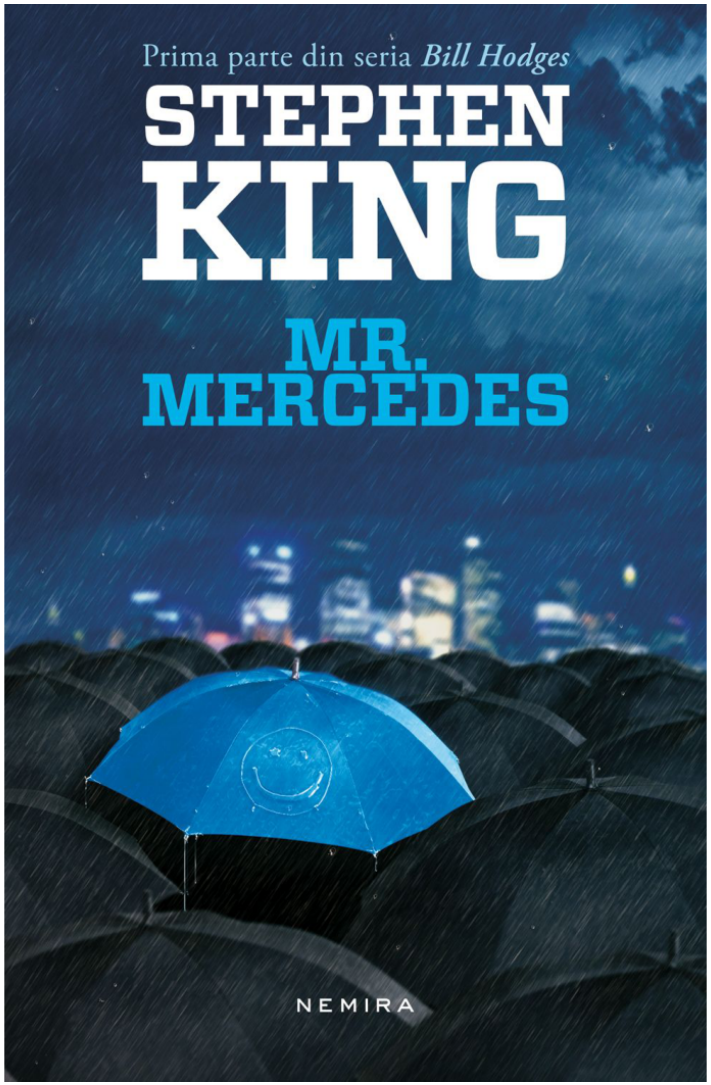
Prima parte din seria *Bill Hodges*
STEPHEN KING
MR. MERCEDES
NEMIRA

STEPHEN KING

MR. MERCEDES

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să ștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ţinut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuţiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum

înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

MR. MERCEDES

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, STEPHEN
Mr. Mercedes / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-290-1
ISBN epub: 978-606-758-480-6
ISBN mobi: 978-606-758-481-3

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
MR. MERCEDES
Copyright © 2014 by Stephen King

© Nemira, 2015
Coperta: Cristian FLORESCU
Redactor: Oana IONAȘCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Mercedesul cenușiu
Detectiv la pensie
Sub umbrela albastră a lui Debbie
Momeala otrăvită
Chemarea morților
Sărutări lângă roata mare
Decretul
Mercedesul albastru
Nota autorului
Note

În amintirea lui James M. Cain

„M-au azvârlit din camionul cu fân cam pe la prânz…“ 1

Mercedesul cenușiu

9 – 10 aprilie 2009

Augie Odenkirk avea un Datsun din 1997, care încă mergea bine în ciuda kilometrajului mare; însă consuma mult, iar benzina era scumpă, mai ales pentru un șomer. Din păcate, Centrul Municipal se afla în partea cealaltă a orașului, așa că s-a hotărât să ia ultimul autobuz. A coborât la unsprezece și douăzeci, ducând rucsacul în spate și sacul de dormit sub braț. Își zicea că sacul ăla îi va fi de mare folos, mai ales înspre ceasurile trei ale dimineții. Căci vremea era umedă și rece.

– Baftă, omule! îi urase șoferul autobuzului la coborâre. Măcar și pentru că ești primul la coadă, tot trebuie să capeți ceva.

Numai că nu era primul. Când Augie ajunse la aleea în pantă, care ducea la amfiteatru, observă un grup de cel puțin douăzeci de oameni așteptând deja în fața șirului de uși. Unii stăteau în picioare, cei mai mulți își aduseseră scăunele pliante și se așezaseră pe ele. Fuseseră montați niște stâlpi între care era întinsă banda galbenă avertizând că TRECEREA era INTERZISĂ, iar aceștia creau un traseu complicat, asemănător unui labirint. Augie era familiarizat cu genul acesta de amenajări; le văzuse și în cinematografe, și în banca aceea căreia îi era dator-vândut și le înțelegea foarte bine scopul: să înghesuie cât mai multe persoane într-un spațiu cât mai mic.

Când se apropie de capătul a ceea ce va deveni curând un rând lung de candidați în căutarea unui loc de muncă, înșiruiți asemenea unor dansatori de conga, Augie se simți deopotrivă uluit și șocat văzând

că ultima femeie de la coadă avea un port-bebe în care dormea un copilaș. Obrajii celui mic erau înroșiți de frig și avea o ușoară hârâială în respirație.

Femeia auzi gâfâitul lui Augie și se întoarse spre el. Era tânără și destul de drăguță, în ciuda cearcănelor negre de sub ochi. La picioare avea o sacoșă matlasată. Augie presupuse că în ea se aflau toate cele trebuincioase bebelușului.

– Bună, îl întâmpină ea. Și bun venit în Clubul Celor Care Se Scoală Devreme.

– Să sperăm că vom ajunge departe.

Se gândi puțin, ajunse la concluzia că „la naiba" și întinse mâna.

– August Odenkirk. Augie. Am fost disponibilizat de curând. Așa se zice în secolul douăzeci și unu când ești pus pe liber.

Tânăra i-o strânse ferm, câtuși de puțin timid.

– Eu sunt Janice Cray, iar gogoloiul ăsta e fetița mea, Patti. Cred că pot spune că și eu am fost disponibilizată. Lucram ca menajeră la o familie drăguță din Sugar Heights. Domnul are… cum să zic… o afacere cu mașini.

Augie se strâmbă.

Janice dădu din cap.

– Da, știu. Mi-a zis că-i pare rău să mă dea afară, dar sunt nevoiți să strângă cureaua.

– Se tot întâmplă chestii dintr-astea în ultima vreme, murmură Augie, spunându-și în gând: *Dar chiar n-ai găsit pe nimeni să stea cu asta mică? Nicio bonă? Chiar nimeni?*

– A trebuit s-o iau cu mine.

Evident că Janice Cray nu trebuia să fie înzestrată cu calități telepatice ca să-și dea seama ce gândește el.

– N-am avut cu cine s-o las. Zău că nu. Fata de la mine de pe stradă nu poate să stea toată noaptea, chiar dacă, prin absurd, mi-aș permite s-o plătesc, ceea ce nu e cazul. Nu știu ce-am să mă fac dacă nu-mi găsesc o slujbă.

– Și nici la părinții tăi n-ai putut s-o duci? o întrebă Augie.

– Ai mei stau în Vermont. Dacă aș avea ceva minte, aș lua-o pe Patti și m-aș duce la ei. E frumos acolo. Numai că au și ei problemele lor. Tata zice că locuința lor a intrat la apă. Nu la propriu, evident, că doar casa nu-i făcută pe râu. Nu, e o chestie legată de bani.

Augie dădu din cap. Și chestii din astea se tot întâmplau în ultima vreme.

Câteva mașini se apropiau acum, urcând dinspre Marlborough Street, unde se dăduse Augie jos din autobuz. Făcură la stânga, intrând în imensa parcare goală, care cu siguranță avea să fie plină ochi până în zori… cu destule ore înainte ca Primul Târg Anual de Locuri de Muncă să-și deschidă porțile. Niciuna dintre ele nu părea nouă. Conducătorii le parcară și din majoritatea coborâră trei sau patru persoane în căutare de locuri de muncă, pornind să îngroașe rândurile celor deja sosiți în fața amfiteatrului. Augie nu mai era acum ultimul de la coada care se întinsese până aproape de prima buclă a labirintului.

– Dacă-mi fac rost de o slujbă, am să-mi iau și o bonă, spuse tânăra. Dar deocamdată Patti și cu mine trebuie să strângem din dinți și să îndurăm.

Copila avu un acces de tuse cu o notă cam anginoasă care-l neliniști pe Augie, se agită puțin în port-bebe, apoi se liniști. Bine măcar că era înfofolită cum trebuie; ba avea și o pereche de mănuși în mânuțele ei mici.

Copiii sunt niște supraviețuitori, încercă Augie să-și calmeze îngrijorarea. Își aduse aminte de Dust Bowl [2] și de Marea Criză Economică tot din anii aceia. Nu că această criză de acum nu ar fi fost suficient de mare din punctul lui de vedere. Cu numai doi ani în urmă totul fusese în regulă. Nu că ar fi trăit pe picior mare, nu, nici vorbă, dar reușea să se *descurce.* Ba chiar îi mai rămâneau ceva bani

la sfârșitul lunii. Acum se dusese dracului totul. Făcuseră ceva cu banii. Nu reușea să înțeleagă; el fusese doar un biet șoarece de birou în cadrul departamentului de expediere a mărfurilor al companiei Great Lakes Transport și nu se pricepea decât la facturi și la programele de calculator cu ajutorul cărora dirija mărfurile ce aveau să fie transportate cu vaporul, trenul ori avionul.

– O să mă vadă oamenii cu copilul în brațe și o să creadă că-s iresponsabilă, se văicări Janice Cray. Știu asta, le-am citit dezaprobarea pe chipuri, am citit-o și pe al tău. Dar ce să fi făcut? Chiar dacă vecina mea ar fi putut să stea cu asta mică toată noaptea, m-ar fi costat optzeci și patru de dolari. *Optzeci și patru!* De unde? Am pus deoparte chiria pe luna viitoare și după aia sunt fiica ploii.

Încercă să zâmbească, iar la lumina lămpilor cu vapori de sodiu din parcare Augie îi zări perlele lacrimilor pe gene.

– Am luat-o pe arătură, încercă ea să glumească.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, dacă asta faci.

Coada făcuse deja prima buclă și ajunsese paralel cu locul unde se afla Augie. În plus, fata avea dreptate. Oamenii se uitau urât la copilul care dormea în port-bebe.

– O, nu contează. Nu-s decât o amărâtă de mamă singură, fără bărbat și fără serviciu. Vream să-mi cer scuze tuturor pentru tot.

Se întoarse să se uite la bannerul întins deasupra șirului de uși. Pe el scria **1000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!** Și dedesubt: *Suntem alături de locuitorii orașului nostru!* – **RALPH KINSLER, PRIMAR**.

– Câteodată îmi vine să-mi cer iertare pentru masacrul de la Liceul Columbine [3] și pentru unsprezece septembrie și pentru că Barry Bonds [4] s-a apucat să se îndoape cu steroizi.

Scoase un chicotit cam isteric și continuă:

– Ba chiar uneori mi se arată să-mi cer scuze pentru naveta aia care a explodat în spațiu [5], deși de-abia învățam să merg atunci când s-a întâmplat.

– Liniștește-te, îi zise Augie. O să fie bine.

Însă aceasta era doar o vorbă din multele pe care le spui adesea, fără să însemne nimic.

– Măcar de n-ar fi umezeala asta. Am îmbrăcat-o bine, ca să nu-i fie frig, dar umezeala asta…

Clătină amărâtă din cap.

– Da' o să ne descurcăm, Patti, nu-i așa?

Îi adresă lui Augie un zâmbet mic și deznădăjduit.

– Măcar să nu plouă.

Nu a plouat, dar umezeala s-a intensificat atât de mult, încât au ajuns să vadă stropi minusculi plutind în lumina lămpilor. La un moment dat, Augie și-a dat seama că Janice Cray adormise de-a-n picioarelea. Stătea într-o rână, cu umerii gârboviți; părul îi atârna peste obraji în șuvițe ude, iar bărbia îi căzuse aproape de stern. Se uită la ceas și văzu că era trei fără un sfert.

Peste nici zece minute, Patti Cray se trezi și începu să plângă. Mama ei (*tot o copilă*, își spuse Augie) tresări puternic, scoase un fornăit ca de cal, înălță capul și încercă să scoată sugarul din port-bebe. Nu izbuti din prima, pentru că piciorușele fetiței se încurcaseră în materialul rucsacului. Interveni Augie să o ajute și, când Patti ieși în sfârșit din culcuș, urlând acum cât o țineau puterile, observă că hăinuța ei roz și căciulița de aceeași culoare erau acoperite cu stropi de apă.

– I-e foame, spuse Janice. Pot să-i dau să sugă. Dar plânge și pentru că a făcut pe ea. Se simte prin pantalonași. Ce mă fac, că n-am cum s-o schimb aici – uite ce ceață s-a lăsat!

Augie se întrebă care era zeitatea aceea, cu simțul umorului extrem de dezvoltat, care aranjase ca el să ajungă la coadă chiar în spatele tinerei mame. Și se mai întrebă cum naiba se va descurca ea tot restul vieții – *tot restul*, nu doar în următorii optsprezece ani cât va

mai răspunde de copilul acesta. Cum adică să ieși pe o asemenea vreme doar cu o traistă cu scutece?! Cât de disperată trebuie să fii?!

Își lăsase sacul de dormit lângă traista lui Janice. Acum se lăsă pe vine, îl dezlegă, îl desfășură și desfăcu fermoarul.

– Bagă-te aici. Încălzește-te și încălzește-o și *pe ea.* Și o să-ți dau eu chestiile de care ai nevoie.

Femeia îl privi lung, ținând în brațe bebelușul care plângea și se zvârcolea.

– Ești însurat, Augie?

– Divorțat.

– Ai copii?

El clătină din cap.

– Și atunci, de ce ești atât de bun cu noi?

– Pentru că ne-am nimerit aici împreună, spuse el ridicând din umeri.

Îl mai cercetă cu privirea o clipă, părând că încerca să se hotărască ce să facă, apoi îi întinse fetița. Augie o luă cu mâini neîndemânatice, uitându-se fascinat la fețișoara furioasă, la mucul uscat de pe năsucul cârn, la piciorușele care se zbăteau în salopeta din flanel roz. Janice se strecură în sacul de dormit și apoi ridică mâinile:

– Dă-mi-o, te rog.

Augie i-o dădu, iar femeia se îngropă și mai adânc în culcușul moale. Alături, în locul unde coada făcuse prima buclă, erau doi tineri care se zgâiau la ei.

– Vedeți-vă de treburile voastre, le zise Augie și cei doi întoarseră capetele.

– Ești bun să-mi dai un scutec? îi ceru Janice. Trebuie s-o schimb înainte să-i dau să mănânce.

El se lăsă într-un genunchi pe asfaltul ud și trase fermoarul de la sacoșa matlasată. Rămase surprins să descopere înăuntru scutece din cârpă în loc de pamperși, dar apoi înțelese. Scutecele din cârpă puteau fi spălate și folosite iar și iar. Înseamnă că mai exista ceva speranță pentru tânăra asta.

– Văd aici și o sticluță cu Baby Magic. Să ți-o dau și pe asta?

Răspunsul înfundat veni din adâncurile sacului de dormit, care lăsa să se vadă doar un ciuf din părul ei castaniu:

– Da, te rog.

Îi înmână loțiunea și un scutec. Și atunci sacul de dormit începu să se clatine și să salte. La început, urletele copilei deveniră și mai puternice. Dintr-una din buclele mai îndepărtate ale cozii, ascunse în ceața groasă, se auzi o voce enervată:

– Da' fă-i, domnule, ceva să tacă!

Și o alta:

– Ar trebui să sunăm la Protecția Copilului.

Augie așteptă, cu ochii la sacul lui de dormit care se potolea treptat. Dinăuntru ieși o mână cu un scutec.

– Vrei, te rog, să-l pui în sacoșă? Găsești acolo o pungă de plastic pentru astea murdare.

Capul tinerei apăru din deschizătura sacului de dormit, așa cum se ițește capul unei cârtițe din vizuină.

– Fii pe pace, nu-i căcălică. Doar pipi.

Augie luă scutecul, îl vârî în punga din plastic (cu logoul firmei COSTCO [6] pe o parte), apoi trase la loc fermoarul de la sacoșă. Plânsetele din sacul de dormit (*o, câți saci, câte pungi, câte traiste,* filozofă el) continuară încă un minut, apoi încetară brusc atunci când Patti începu să sugă la sânul mamei ei în parcarea Centrului Municipal. Deasupra șirului de uși ce nu se vor deschide decât peste șase ore, bannerul fâlfâi apatic o singură dată. **1000 DE LOCURI DE**

MUNCĂ GARANTATE!

Sigur că-s garantate, își zise Augie. *La fel cum e garantat că nu faci SIDA dacă te îndopi cu vitamina C.*

Trecură douăzeci de minute. Alte mașini urcară panta dinspre Marlborough Street. Alți oameni se așezară la coadă. Augie estimă că se strânseseră deja cam patru sute de persoane. În ritmul ăsta, se vor face două mii până la nouă, când se vor deschide ușile, iar socoteala aceasta era una precaută.

Dacă mi se oferă postul de bucătar de prăjelnițe la McDonald's, am să-l accept?

Probabil.

Dar cel de amfitrion la unul din magazinele Walmart?

O, absolut! Surâs larg și *bine ați venit pe la noi.* Augie ar fi fost în stare să se ia de gât cu toți de la coadă pentru o slujbă de băgător de seamă, din ăla care întâmpină clienții.

Sunt într-adevăr o fire prietenoasă, își spuse și chicoti înfundat.

Din sacul de dormit:

– Ce-i de râs?

– Nimic, zise el. Ține-o în brațe pe aia mică să se încălzească.

– O țin.

Cu zâmbet în glas.

La trei și jumătate se lăsă iar într-un genunchi, ridică partea superioară a sacului și se uită înăuntru. Janice Cray dormea ghemuită, cu fetița la piept. Imaginea asta îl duse cu gândul la *Fructele mâniei* 7. Cum o chema pe fata din carte? Aia care a ajuns să aibă grijă de bărbat? Avea un nume de floare, își aduse el aminte. Crina? Nu. Narcisa? Nici vorbă. Îi trecu prin minte să-și ducă

mâinile căuș la gură și să urle cât îl țin puterile spre mulțimea de la coadă: *CARE DINTRE VOI A CITIT* FRUCTELE MÂNIEI?

Se ridică (surâzând ca pentru sine la ideea asta trăsnită) și atunci își aminti. Roza. Pe fata din *Fructele mâniei* o chema Roza. Dar nu doar Roza și atât; ci Roza de *Sharon*. I se părea că numele acesta avea o sonoritate biblică, dar nu putea fi sigur; nu citise niciodată Biblia.

Privi în jos la sacul de dormit, în care el sperase că-și va petrece orele dintre miezul nopții și zorii zilei, și se gândi cum îi spusese Janice Cray că vrea să-și ceară scuze pentru masacrul de la Liceul Columbine și pentru unsprezece septembrie și pentru dopajul lui Barry Bonds. Probabil că ar recunoaște că-i de vină și pentru încălzirea globală. Poate atunci când toate astea se vor fi terminat, iar ei își vor fi făcut rost de câte o slujbă – sau nu; și varianta asta era la fel de probabilă – o s-o invite să ia micul dejun împreună. Nu ca o întâlnire între un bărbat și o femeie, nu, nimic de felul acesta, doar un mic dejun cu omletă și șuncă. Iar după aceea vor pleca fiecare la treburile lor și nu se vor mai vedea niciodată.

Apărură alți oameni. Coada ajunsese acum la capătul labirintului de stâlpi cu banda fudulă de mesajul pe care-l transmitea: TRECEREA INTERZISĂ. Depășind limita aceasta, coada intrase în parcare. Ce-l surprinse pe Augie – și-l făcu să se simtă cam neliniștit – era *tăcerea* locului plin cu oameni. De parcă toți ar fi știut că strădania lor era oricum sortită eșecului, iar acum așteptau doar confirmarea oficială.

Bannerul mai flutură apatic o singură dată.

Ceața se făcea tot mai deasă.

Cu puțin înainte de ora cinci dimineața, Augie se smulse din propria-i moțăială, bătu puternic din picioare ca să și le dezmorțească și observă că o lumină neplăcută, de culoarea fierului, se furișase prin văzduhul nopții. Nu avea nimic a face cu aurora gingașă și trandafirie din poeme și vechile filme tehnicolor; acesta era antonimul desăvârșit al zorilor de zi, umed, rece și palid, ca obrazul unui cadavru de o zi.

Vedea cum amfiteatrul din Centrul Municipal își dezvăluie treptat întreaga-i „splendoare“ arhitectonică de prost gust care a caracterizat secolul nouăsprezece. Distingea cele vreo douăzeci de bucle ale șirului de oameni care așteptau răbdători să se deschidă porțile Târgului de Locuri de Muncă și vedea cum capătul cozii se pierde în ceață. Acum se auzeau discuții de ici și colo, iar atunci când prin spatele ușilor de sticlă se văzu trecând un paznic în uniformă gri, din mulțime se ridicară câteva urale sarcastice.

– Pe alte planete se descoperă viața! strigă unul dintre cei doi tineri care se uitaseră urât la Janice Cray.

Bărbatul acesta se numea Keith Frias, iar în scurtă vreme brațul stâng îi va fi smuls din trup.

Ironia îi fu întâmpinată cu câteva râsete moderate, iar oamenii reveniră la discuțiile lor. Lumina aceea urâtă nu era deosebit de încurajatoare, dar oricum era ceva mai plăcută decât bezna cețoasă a primelor ore ale dimineții.

Augie se lăsă iarăși în genunchi lângă sacul lui de dormit și își apropie urechea de el. Surâse ușor când auzi sforăitul slab și regulat dinăuntru. Poate că-și făcuse degeaba griji pentru ea. Presupunea că sunt pe lume oameni care reușesc să supraviețuiască – ba chiar să o ducă destul de bine – pe seama bunăvoinței străinilor. Iar tânăra care acum sforăia în sacul lui de dormit s-ar putea să fie una dintre aceștia.

Îi trecu prin minte că el și cu Janice Cray s-ar putea prezenta la mesele diverșilor angajatori ca un cuplu. Și în cazul acesta prezența copilului nu ar mai sugera iresponsabilitate, ci mai degrabă devotament din partea amândurora. Nu știa de unde-i venise ideea aceasta, căci firea omenească avea multe necunoscute pentru el, dar credea că s-ar fi putut să meargă. Hotărî să-i împărtășească ideea aceasta lui Janice atunci când tânăra se va trezi. Ca să vadă ce părere are. Nu vor putea pretinde că sunt căsătoriți: ea nu avea verighetă, iar el renunțase să o mai poarte pe a lui de vreo trei ani, dar ar putea spune că sunt… cum se zicea acum? Parteneri.

Mașinile continuau să urce panta dinspre Marlborough Street la intervale regulate. Curând vor apărea și cei fără mașini, de-abia

coborâți din prima cursă a zilei. Augie era convins că autobuzele ieșeau pe traseu la ora șase. Din cauza ceții dense, din mașini nu se vedeau decât farurile și niște siluete fantomatice în spatele parbrizelor. Unii dintre nou-sosiți făceau cale întoarsă, descurajați de marea de oameni din fața amfiteatrului; dar majoritatea mergeau înainte, îndreptându-se către puținele locuri rămase libere în parcarea uriașă.

La un moment dat, Augie observă o formă de mașină care nici nu întorcea, nici nu-și continua drumul spre sectoarele îndepărtate ale parcării. Farurile ei, nefiresc de strălucitoare, erau flancate de proiectoare galbene de ceață.

După mască pare un Mercedes-Benz, își spuse Augie. *Dar ce naiba să caute un Mercedes-Benz la un târg de joburi?*

Probabil că era Primarul Kinsler, venit să spună câteva vorbe membrilor din Clubul Celor Care Se Scoală Devreme. Să-i felicite pentru curajul de a-și fi luat viața în propriile mâini, în buna tradiție americană. Dacă așa stăteau lucrurile, își zise Augie, era de prost gust să-și facă apariția într-un Mercedes, chiar dacă acesta era destul de vechi.

Un individ mai în vârstă din fața lui Augie (Wayne Welland, acum în ultimele clipe ale existenței sale pământene) zise:

– Ăla-i un Benz? Arată ca un Benz.

Augie deschise gura să-i spună că bineînțeles că era, n-aveai cum să confunzi farurile de Mercedes; dar chiar atunci șoferul mașinii (din care se deslușea doar o siluetă vagă) se propti în claxon, producând un țiuit lung și iritat. Farurile sclipiră și mai puternic, gravând conuri de lumină albă prin picurii de apă ai ceții, iar mașina făcu un salt înainte, ca și cum ar fi fost îmbrâncită de zgomotul nervos al claxonului.

– Hei! exclamă surprins Wayne Welland.

Acesta a fost ultimul lui cuvânt.

Mașina s-a repezit drept spre țarcul împrejmuit de banda galbenă cu

TRECEREA INTERZISĂ, unde mulțimea de oameni era cea mai compactă. Unii au încercat să fugă, dar nu au reușit să scape decât cei aflați în spate. Cei din apropierea ușilor – adică aceia care Se Scoală cu adevărat Devreme – nu au avut nicio șansă. S-au lovit unii de alții, au intrat în stâlpi și i-au dărâmat. Mulțimea s-a balansat încolo și încoace, formând valuri agitate. Cei mai bătrâni și mai mici de statură au căzut și au fost călcați în picioare. Împins cu putere spre stânga, Augie se împiedică, își recăpătă echilibrul, apoi fu împins înainte. Un cot apăru din senin și-l lovi tare în obraz, chiar sub ochiul drept și nu mai văzu nimic cu el în afară de artificii ca de Patru Iulie. Cu stângul, însă, reuși să observe cum Mercedesul nu doar că ieșea din ceață, ci părea a se *întrupa* din ea. Era un sedan mare și cenușiu, cel mai probabil un SL500, din cele cu doisprezece cilindri. Și în momentul acela toți doisprezece zbierau din toate puterile.

Îmbrâncit iarăși, Augie căzu în genunchi lângă sacul de dormit și primi lovituri repetate atunci când încercă să se ridice: lovituri în umeri, în brațe, în spinare. Oamenii urlau. Auzi un zbieret de femeie: *Feriți-vă, feriți-vă! Nu oprește!*

Văzu capul lui Janice Cray ieșit din sacul de dormit. Ochii tinerei clipeau nedumeriți. Și îi sugeră încă o dată imaginea unei cârtițe sfioase ivite în pragul vizuinii. O doamnă cârtiță buimacă de somn.

Reuși să se ridice în patru labe și se culcă peste sacul în care se aflau femeia și copilul, de parcă astfel ar fi reușit să le protejeze de impactul cu mașinăria germană de două tone. Auzi strigătele oamenilor, acoperite aproape complet de mugetul motorului uriaș. Cineva îl lovi zdravăn în cap, dar abia dacă simți durerea.

A mai avut timp să-și spună: *Voiam să o invit la micul dejun pe Roza de Sharon.*

A mai avut timp să-și spună: *Poate o să schimbe direcția.*

Aceasta ar fi fost șansa lor, unica lor șansă. Vru să ridice capul ca să vadă ce se întâmplă și chiar atunci un cauciuc imens îi umplu câmpul vizual. Simți cum femeia îl strânge tare de braț. A mai avut timp să spere că fetița nu se trezise încă. Apoi timpul a expirat.

Detectiv la pensie

1

Hodges iese din bucătărie cu o cutie de bere în mână, se așază în fotoliul cumpărat de la La-Z-Boy 8 și pune cutia lângă armă, pe măsuța din stânga lui. Arma e un revolver Smith & Wesson M&P, de calibrul .38. M&P înseamnă „pentru uzul Militarilor și al Polițiștilor". Mângâie absent arma, așa cum îți mângâi câinele bătrân și credincios, apoi ia telecomanda și dă drumul la televizor pe Canalul Șapte. A întârziat puțin, căci emisiunea a început deja, iar publicul din platou aplaudă frenetic.

Își aduce aminte de o modă, vremelnică, dar nefastă, ce pusese stăpânire pe oraș pe la sfârșitul anilor optzeci. Sau poate ar fi mai corect să spună că *infectase* orașul, deoarece fusese ca o febră pasageră. Cele trei gazete din oraș publicaseră editoriale pe tema respectivă o vară întreagă. Acum două din ziarele acestea au dispărut, iar al treilea e la Terapie Intensivă.

Moderatorul apare, călcând apăsat și țeapăn. Poartă un costum elegant și face cu mâna publicului. De când a ieșit la pensie din poliție, Hodges urmărește emisiunea aceasta aproape în fiecare după-amiază lucrătoare a săptămânii și a ajuns la concluzia că individul cu pricina e mult prea inteligent pentru treaba asta ce seamănă oarecum cu scufundarea într-un canal colector fără costum de scafandru. Crede că moderatorul este genul de om care la un moment dat se va sinucide, iar rudele și prietenii lui vor spune că nu a existat niciun semn care să le indice că ar fi fost nefericit; ba chiar

vor povesti cât de vesel fusese ultima oară când se întâlniseră.

Gândind așa, Hodges își mai mângâie o dată revolverul, cu același aer absent. E model Victory. Vechi, dar bun. Cât a fost la serviciu a folosit un Glock de calibrul .40. Și-l cumpărase singur – polițiștilor din acest oraș li se cere să-și cumpere armele de serviciu –, iar acum se află în seiful din dormitor. În siguranță. L-a descărcat și l-a pus acolo după ceremonia de pensionare și nu s-a mai uitat de atunci la el. Nu-l interesează. Dar îi place ăsta, de .38. Se simte legat afectiv de el, însă mai este ceva. Un revolver nu te lasă niciodată baltă.

Uite-o și pe prima invitată, o femeie tânără într-o rochie albastră și scurtă. Pare olecuță cam tâmpă, dar are un corp de milioane. Hodge e convins că undeva, sub rochia aia, se află un tatuaj din acelea cunoscute în prezent sub denumirea de „ștampilă-de-curvișină". Ba poate chiar două sau trei. Bărbații din public fluieră și tropăie din picioare. Doamnele din public aplaudă mai în silă. Unele își dau ochii peste cap. E genul de damă la care nu-ți convine să ți se holbeze bărbatul.

Femeia e deja cu capsa pusă. Îi zice moderatorului că iubitul ei a făcut un copil cu alta și se duce tot timpul să-i vadă pe amândoi. Ea tot îl iubește, mai spune, dar nu poate s-o înghită pe…

Următoarele trei cuvinte sunt bipuite din regie, dar Hodges i le citește pe buze: *curva aia împuțită.* Publicul e în delir. Hodges ia o înghițitură de bere. Știe ce urmează. Emisiunea asta e la fel de predictibilă ca telenovelele din după-amiezile de vineri.

Moderatorul o lasă câteva minute să-și facă numărul și apoi o prezintă pe… CEALALTĂ FEMEIE! Și aceasta are un corp mirobolant și vreo câțiva metri de extensii blonde. Are o ștampilă-de-curvișină pe gleznă. Se apropie de prima femeie și-i zice: „Știu ce simți, dar și eu îl iubesc."

Ar vrea să-i spună mai multe, dar asta-i tot ce apucă să zică înainte ca Mirobolanta Unu să treacă la treabă. Din culise se aude o bătaie de gong ca la începerea unui meci de box pentru premiul cel mare. Hodges crede că așa și este, de vreme ce toți invitații din emisiune sunt recompensați cumva; altminteri, pentru ce ar face-o? Cele două femei își trag pumni și se zgârie vreme de câteva secunde, apoi le

despart doi ultra-musculoși în tricouri pe care scrie PAZĂ.

Mai zbiară încă ceva vreme una la alta, făcând un schimb complet de opinii sincere (majoritatea bipuite din regie), sub ochii blajini ai moderatorului. Apoi Mirobolanta Doi este cea care inițiază păruiala cu un pumn ce aproape-i mută capul din loc Mirobolantei Unu. Se aude iarăși gongul. Se prăvălesc amândouă în mijlocul platoului, cu rochiile ridicate până-n talie, zgâriindu-se și trăgându-și pumni și palme. Publicul își iese din minți. Ultra-musculoșii de la pază le despart și moderatorul vine între ele, vorbindu-le pe un ton mângâietor în aparență, dar instigator în realitate. Fiecare femeie își declară profunzimea dragostei prin zbierete pline cu salivă. Moderatorul anunță că emisiunea va fi reluată în câteva minute și pe ecran apare o pseudoactriță care face reclamă la o pastilă de slăbit.

Hodges mai soarbe o dată din bere, dar știe că nu va da gata nici măcar jumătate din cutie. Ciudat, dacă stai să te gândești, pentru că pe vremea când era în poliție ajunsese aproape alcoolic. Iar atunci când băutura i-a distrus căsnicia, a dedus că *era* alcoolic în toată regula. A făcut apel la toată voința pe care o avea și a reușit să-și țină în frâu dorința de a bea, promițându-și că se va îmbăta după bunul plac doar după ce va face patruzeci de ani în serviciu – perioadă destul de lungă, de vreme ce cincizeci la sută dintre colegii lui se pensionau după douăzeci și cinci de ani, iar șaptezeci la sută după treizeci de ani. Numai că acum, când a făcut patruzeci de ani în poliție, și-a dat seama că băutura nu-l mai interesează prea mult. De câteva ori s-a forțat să se îmbete și chiar a reușit, dar nu i-a fost deloc mai bine decât atunci când era treaz. De fapt, i-a fost puțin mai nasol.

Reîncepe emisiunea. Moderatorul anunță că mai are un invitat și Hodges știe cine este acela. Știe și publicul, care scheaună anticipând apariția lui. Hodges ia revolverul tatălui său, se uită în țeavă și îl pune la loc, pe coperta ghidului DirecTV.

Din partea dreaptă a platoului intră cu mers țanțoș bărbatul pentru care se luptă cu atâta înverșunare Mirobolanta Unu și Mirobolanta Doi. Încă dinainte să-l vezi știi cum va arăta și da, iacătă-l: e ori operator la vreo benzinărie, ori încărcător la vreun depozit, ori, poate, cel care ți-a spălat mașina (prost) la una din spălătoriile auto Mr. Speedy. E slăbănog și palid, cu un ciuf de păr negru căzut pe

frunte. Poartă pantaloni largi din bumbac și are la gât o cravată țipătoare cu galben și verde, al cărei nod îl sugrumă chiar sub mărul proeminent al lui Adam. Vârfurile ascuțite ale ghetelor din piele întoarsă îi ies de sub cracii pantalonilor. Știi că femeile poartă ștampile-de-curviștine și mai știi și că bărbatul acesta, deșelat ca un cal, azvârle spermă mai abitir decât o locomotivă și cu o viteză mai mare decât aceea a unui glonț de-abia ieșit pe țeava armei; ar fi în stare să lase gravidă chiar și o virgină care s-ar așeza pe toaleta unde s-a masturbat el. Și probabil că ar lăsa-o gravidă cu gemeni. Pe buze poartă rânjetul tembel de fante imperturbabil. Slujba de vis: pensionat pe caz de invaliditate. Curând se va auzi iar gongul și femeile se vor lua din nou la trântă. Mai încolo, după ce se vor fi săturat să-i tot audă țâțâielile disprețuitoare, se vor uita una la alta, vor da ușor din cap și se vor năpusti amândouă asupra lui. De data aceasta băieții de la pază nu vor interveni imediat, pentru că este bătaia mult așteptată de spectatorii din studio, dar și de cei de acasă: găinile aplicându-i o corecție zdravănă cocoșului.

Moda aceea vremelnică, dar dezgustătoare, din anii optzeci – infecția – purtase numele de „mardeală“. Ideea îi venise unuia din geniile perverse de la periferia societății, iar atunci când s-a dovedit o afacere profitabilă, au apărut și alți trei sau patru întreprinzători care au perfecționat-o. Treaba mergea cam așa: găseai doi boschetari, le plăteai câte treizeci de dolari ca să se bată într-un loc și la o oră stabilite dinainte. Locul pe care Hodges și-l aducea cel mai bine aminte era curtea din spatele unei spelunci infecte din Cartierul de Est, pe jumătate club de striptease, pe jumătate bordel, care se chema Bam Ba Lam. După ce programul bătăii era aranjat, dădeai de veste (prin viu grai pe vremea aceea, căci nu se inventase încă Internetul) și vindeai bilete cu douăzeci de dolari unul. Odată Hodges și Pete Huntley descinseseră la una unde erau mai mult de două sute de spectatori care aproape nici nu-i băgaseră în seamă, ocupați fiind cu pariurile. Erau și femei acolo, unele în rochii de seară și acoperite cu bijuterii, care urmăreau fascinate cum se băteau cei doi boschetari cu mințile înecate în alcool, lovindu-se cu mâinile și picioarele, căzând și sculându-se la loc, zbierând vorbe fără șir. Spectatorii râdeau și îi ovaționau pe combatanți și îi îndemnau să nu se dea bătuți.

La fel este și emisiunea asta, numai că aici brutalitatea este atenuată

de reclamele cu pastile pentru slăbit și companii de asigurări, iar Hodges presupune că participanții pleacă acasă cu ceva mai mult decât treizeci de dolari și o sticlă cu poșircă ieftină. Plus că aici nu-s polițiști care să întrerupă lupta, pentru că totul este la fel de legal ca biletele de loterie.

După ce emisiunea asta se va termina, va începe aceea cu o necruțătoare doamnă judecător, care emană prin toți porii cunoscuta-i intoleranță virtuoasă și ascultă cu o furie de-abia reținută acuzațiile mâncătorilor de căcat din fața ei. Apoi urmează emisiunea cu trupeșul psihoterapeut de familie, care îi face pe invitați să plângă (el numește asta „străpungerea zidului fazei de negare“) și îi invită să plece dacă au cutezanța de a-i pune la îndoială metodele. Hodges e de părere că trupeșul terapeut a învățat aceste metode din vechile filme de perfecționare a cadrelor KGB.

Hodges înghite rahatul ăsta color în fiecare după-amiază lucrătoare a săptămânii, așezat confortabil în fotoliul de la La-Z-Boy, cu pistolul tatălui său – cel pe care Tati l-a purtat mereu pe vremea când era polițist de patrulă – pe măsuța de alături. Are obiceiul să-l ia din când în când în mână și să se uite în țeavă. Inspectează bezna aceea rotundă. De două ori s-a întâmplat să își strecoare țeava printre buze, doar ca să simtă cum e să ai un pistol încărcat îndreptat spre cerul gurii. Probabil ca să se obișnuiască cu senzația.

Dacă aș putea să beau cu folos, poate că aș reuși să amân momentul ăsta, își spune el. Poate aș reuși să-l amân chiar un an. Și s-ar putea să-mi treacă cheful. Poate că aș fi în stare să-mi găsesc un hobby, poate că m-aș apuca de grădinărit sau chiar de pictură. Tim Quigley s-a mutat în Florida și a început să picteze. Locuiește într-o comunitate de pensionari plină până la refuz cu foști polițiști. După toate relatările, se pare că lui Quigley i-a făcut mare plăcere această ocupație, ba chiar a vândut câteva din tablouri la Festivalul de Artă din Venice [9]. Înainte de accidentul cerebral, firește. Căci după aia a zăcut la pat vreo opt sau nouă luni, paralizat pe toată partea dreaptă. Atunci s-a terminat cu pictura pentru Tim Quigley. Și apoi s-a dus și el. Uhaaa.

Gongul bate, vestind începutul caftelii și evident că ambele femei se vor repezi la individul aschilambic cu cravata stridentă. Unghiile date cu ojă scânteiază în lumina reflectoarelor, extensiile de păr

zburătăcesc în toate direcțiile. Hodges întinde iar mâna după armă, dar de-abia ce o atinge când aude pocnetul fantei pentru corespondență din ușa de la intrare și bufnitura plicurilor pe podea.

Deși poșta nu mai aduce nimic interesant în epoca aceasta a e-mailului și a Facebookului, tot se ridică din fotoliu. Se va uita prin corespondență și va amâna pe o altă zi întâlnirea cu pistolul M&P .38 al tatălui său.

2

Atunci când Hodges revine în fața televizorului cu micul teanc de plicuri, moderatorul emisiunii își ia rămas-bun de la telespectatori, anunțându-i că mâine invitații lui de la postul TV Land vor fi niște pitici. Dar omite să specifice dacă va fi vorba de persoane de mici dimensiuni ori de persoane fără prea multă minte.

Lângă fotoliu se află două recipiente, unul pentru sticlele și cutiile reciclabile, iar celălalt pentru gunoi. Spre al doilea pornesc un pliant de la Walmart, care promite MARE REDUCERE DE PREȚURI și o ofertă de la o casă de pompe funebre adresată VECINULUI NOSTRU PREFERAT; apoi, după ele, un anunț că prețul tuturor DVD-urilor va fi redus cu cincizeci la sută vreme de o săptămână la Discount Electronix și o carte poștală din partea unui individ ce candidează la un post liber în consiliul municipal și care solicită „votul tău de o excepțională importanță". Pe fața cărții poștale e și poza candidatului, iar lui Hodges i se pare că seamănă cu domnul Oberlin, dentistul de care îi era frică în copilărie. Mai e și un prospect de la supermarketul Albertsons. Pe ăsta îl pune deoparte (peste pistolul tatălui său) pentru că e plin de cupoane.

Ultimul plic este de tip business și se pare că ar conține o scrisoare adevărată – una destul de mare, după grosime. Este adresat `Domnului Detectiv (pens.) K. William Hodges` domiciliat pe `Harper Road, nr. 63.` Adresa expeditorului nu există. În colțul din stânga sus, unde aceasta este de obicei scrisă, este a doua față-zâmbitoare pe care o vede astăzi. Numai că aceasta nu-i Zâmbiliciul care-i face cu ochiul, informându-l despre Marea Reducere de Prețuri de la Walmart, ci emoticonul folosit îndeosebi în e-mailuri,

cel în care Zâmbilici poartă ochelari de soare și își arată toți dinții.

Iar asta îi trezește o amintire. Una deloc plăcută.

Nu, își spune el. Nu.

Dar rupe repede plicul din care cad patru foi dactilografiate – dar nu dactilografiate la o *mașină de scris*, ci scrise cu un font de computer care îi imită caracterele.

Dragă Domnule Detectiv Hodges – așa începe scrisoarea.

Întinde mâna fără să se uite, împingând jos prospectul de la Albertsons, trece cu degetele peste revolverul de pe măsuță și apucă telecomanda. Apasă un buton și întrerupe șuvoiul de mustrări al doamnei judecător. Apoi revine la scrisoare.

3

Dragă Domnule Detectiv Hodges,

Sper că nu te superi pentru că mă adresez cu acest titlu, cu toate că ai ieșit la pensie de șase luni. Sunt de părere că, dacă magistraților incompetenți, politicienilor corupți și comandanților militari incapabili li se permite să-și păstreze titlul și după pensionare, această regulă ar trebui să se aplice și în cazul unuia dintre cei mai decorați ofițeri de poliție din istoria orașului nostru.

Deci așa rămâne: Detectiv Hodges!

Domnule (iar „domn" este un alt titlu pe care îl meriți, fiindcă ești un autentic Cavaler al Insignei și Revolverului), sunt multe motivele care m-au îndemnat să îți scriu, însă voi începe prin a-ți adresa sincerele mele felicitări pentru cei 40 de ani de activitate

în slujba legii - dintre care 27 în calitate de detectiv. Am urmărit la TV o parte din Ceremonia de Pensionare (televiziunea necomercială, dedicată informării publicului larg, este o sursă excelentă de date pe care mulți o neglijează) și s-a întâmplat să aflu că, în seara următoare, ți s-a organizat o Petrecere la Raintree Inn, lângă aeroport.

Sunt convins că asta a fost adevărata Ceremonie de Pensionare!

Evident că eu nu am participat niciodată la o asemenea „chermeză", dar urmăresc multe emisiuni și seriale cu polițiști și chiar dacă știu că multe din acestea prezintă o imagine mult cosmetizată a vieții polițistului, sunt câteva care au oferit scene de la astfel de petreceri de pensionare (NYPD Blue, Homicide, The Wire etc. etc.), și îmi doresc să cred că sunt reproduceri FIDELE ale modului în care Cavalerii Insignei și ai Revolverului își iau rămas-bun de la compatrioții lor. Da, cred că așa sunt, deoarece am citit în vreo două romane ale lui Joseph Wambaugh 10 capitole pe această temă și sunt absolut identice. Și Wambaugh ar trebui să știe cel mai bine, nu? Pentru că, la fel ca tine, și el e „Detectiv la Pensie".

Îmi imaginez o puzderie de baloane atârnate din tavan, valuri de băutură, o grămadă de conversații obscene și multe povești despre Vremurile și Cazurile de Demult. Probabil că ați avut și muzică, ritmată și asurzitoare, și poate și una sau două stripteuze care au „bâțâit din fund" 11. Fără doar și poate discursurile rostite acolo au fost mult mai comice și mai sincere decât cele de la prima ceremonie, cea „cu ifose".

Cum m-am descurcat până acum?

Binișor, gândește Hodges. Bine, chiar.

M-am documentat și am descoperit că, în perioada cât ai lucrat ca detectiv, ai rezolvat literalmente sute de cazuri, multe dintre acestea de genul celor pe care ziariștii (cărora Ted Williams [12] le spune Cavaleri ai Tastaturii) le numesc „intens popularizate". Ai arestat Asasini și Bande de Hoți și Incendiatori și Violatori. Într-un articol (publicat la data Ceremoniei de Pensionare), partenerul tău de o viață (Detectivul de Gradul 1 Peter Huntley) a spus despre tine că ești „o combinație de probitate profesională și excepțională intuiție".

Ce compliment frumos!

Dacă am dreptate, și eu cred că am, ți-ai dat deja seama că eu sunt unul dintre cei foarte puțini pe care nu ai reușit să-i prinzi. De fapt, eu sunt acela pe care presa l-a numit:

a) Jokerul

b) Clovnul

sau

c) Ucigașul cu Mercedes.

Prefer ultima variantă!

Sunt sigur că te-ai străduit din răsputeri, însă din nefericire (pentru tine, nu pentru mine) ai dat greș. Îmi închipui că, dacă a existat vreodată un trufaș pe care să fi ținut morțiș să-l prinzi, domnule Detectiv Hodges,

atunci cu siguranță că acela era bărbatul care anul trecut a intrat dinadins cu mașina în mulțimea de la porțile Târgului de Joburi din Complexul Municipal, ucigând opt persoane și rănind mult mai multe. (Trebuie să spun că mi-am depășit cele mai fanteziste așteptări.) Am fost eu în gândurile tale atunci când ți s-a înmânat placheta în cadrul Ceremoniei Oficiale de Pensionare? Sau am fost eu în gândurile tale atunci când camarazii tăi, ceilalți Cavaleri ai Insignei și ai Revolverului, povesteau despre (iar aceasta este o simplă presupunere) asasini prinși pe picior greșit sau, cum se mai spune, „cu pantalonii în vine"? Sau când își aminteau despre farsele jucate în secția de poliție?

Sunt convins că da!

Mă simt obligat să-ți spun cât de bine m-am distrat. (Și ți-o mărturisesc cu toată sinceritatea.) Când „am pus pedala la metal", cum zice cântecul [13] și am intrat în mulțimea aia cu Mercedesul bietei doamne Olivia Trelawney, am avut cea mai strașnică erecție din toată viața mea! Și oare aveam pulsul 200? Ba bine că nu!

Aici era un alt Domn Zâmbilici cu ochelari de soare.

Acum am să-ți ofer o informație „din sursă sigură" și, dacă simți că-ți vine să râzi, te rog, nu te abține, pentru că și mie mi se pare nostim (deși dovedește în primul rând cât de prudent am fost). Îmi pusesem un prezervativ! O „căciuliță"! Pentru că mă temeam de Ejacularea Precoce și de ADN-ul ce ar rezulta în urma ei! Ei bine, nu a fost cazul, dar de atunci încoace m-am masturbat de multe ori

când îmi aminteam cum au încercat să fugă și n-au avut unde (erau înghesuiți ca sardelele) și cât de înspăimântați erau (asta mi s-a părut comic) și cum m-am zdruncinat în spatele volanului când mașina a început să-i „secere". Atât de tare m-am zdruncinat, că mi s-a blocat centura de siguranță. Mamma mia, cât de tare a fost! Cum să nu ți se scoale?!

Adevărul este că habar n-am avut ce se va întâmpla. Credeam că probabilitatea era de 50 la sută să fiu prins. Dar pentru că sunt un „optimist incurabil", am preferat să mă pregătesc pentru Reușită, nu pentru Eșec. Prezervativul este „informația din interior" despre care ți-am zis. Precis Criminaliștii voștri (mă uit și la serialul CSI) au fost extrem de dezamăgiți când nu au descoperit nicio probă ADN înăuntrul măștii de clovn. Probabil că au și exclamat: „La dracu'! Trufașul ăsta e atât de viclean că a purtat un fileu de păr pe sub mască!"

Și chiar așa făcusem! Plus că am curățat masca cu CLOR!

Retrăiesc și acum momentele când am lovit toți oamenii ăia, bufniturile și scrâșnetele și felul cum sălta suspensia mașinii când a călcat peste trupurile lor. Dă-mi un Mercedes cu 12 cilindri și am să mă simt un zeu! Când am citit în ziare că printre victimele mele a fost și un copil, încântarea mea nu a avut margini! Să stingi o viață atât de tânără! Gândește-te doar la câte a pierdut! Patricia Cray o chema pe fetiță, odihnească-se în pace! Am omorât-o și pe maică-sa! Gem de căpșune într-un sac de dormit! Ce fiori! Mă gândesc cu plăcere și la bărbatul care a rămas fără o mână, dar mai ales la cei doi rămași

paralizați. Bărbatul doar de la brâu în jos, dar Martine Stover a ajuns o „legumă"! Da, sigur, n-au murit, însă probabil că ÎȘI DORESC să fi murit! De chestia asta ce mai zici, domnule Detectiv Hodges?

Probabil că îți spui: „Cu ce Psihopat sadic avem de-a face aici?" Nu mă supăr că asta-i părerea ta, dar putem dezbate termenul. Eu unul cred că multora le-ar plăcea să facă ce am făcut eu, din aceleași motive pentru care le plac filmele și cărțile (ba, mai nou, și emisiunile TV) despre Torturi și Dezmembrări etc. etc. etc. Singura diferență este că eu am făcut-o în realitate. Și nu pentru că aș fi nebun (în niciun sens al cuvântului). Ci pentru că nu știam cum va fi experiența aceasta. Nu știam decât că îmi va oferi nebănuite senzații tari și „amintiri care să-mi ajungă o viață", cum se spune. Majoritatea oamenilor sunt încălțați cu Ghete de Plumb încă din fragedă pruncie și sunt obligați să le poarte întreaga viață. Ghetele acestea de Plumb poartă numele de CONȘTIINȚĂ. Eu nu am așa ceva, prin urmare mă pot avânta în zbor mult pe deasupra Oamenilor Obișnuiți. Și dacă aș fi fost prins? Dacă Mercedesul doamnei Trelawney s-ar fi oprit sau ar fi pățit ceva (deși puțin probabil, deoarece părea extrem de bine întreținut), cred că gloata m-ar fi sfâșiat. Am înțeles această eventualitate, dar îți mărturisesc că nu a făcut altceva decât să-mi sporească exaltarea. Însă eram aproape convins că nu o vor face, pentru că cei mai mulți dintre oameni sunt ca oile, iar oile nu se hrănesc cu carne. (Probabil că aș fi încasat-o destul de zdravăn, dar sunt rezistent la bătaie.) Poate că aș fi fost arestat și trimis în judecată, unde, în apărarea mea, aș fi pretins că sunt bolnav

psihic. Poate chiar sunt nebun (evident că m-am gândit și la această posibilitate), dar este un fel special de nebunie. În orice caz, ideea e că am avut noroc și am scăpat.

M-a ajutat ceața!

Vreau să-ți mai povestesc și despre ceva ce am văzut într-un film (nu-mi aduc aminte titlul). Despre un criminal în serie foarte inteligent. Și polițiștii (unul dintre ăștia era Bruce Willis, pe vremea când încă mai avea ceva păr) nu reușeau să-l prindă. Atunci Bruce Willis a zis: „O să mai comită o crimă, pentru că nu se poate abține și, mai devreme sau mai târziu, o să facă o greșeală și atunci îl vom prinde."

Ceea ce s-a și întâmplat!

Strategia asta nu se aplică și în cazul meu, domnule Detectiv Hodges, deoarece eu nu am absolut nicio chemare să fac din nou ce am mai făcut. O singură dată mi-a ajuns. Am rămas cu amintirile și ele sunt limpezi ca lumina zilei. Și, firește, a mai fost și spaima ulterioară a oamenilor care erau convinși că am să repet atacul. Îți amintești că au fost amânate adunările publice? N-a fost la fel de comic, dar a fost „tres amusant".

După cum vezi, amândoi ne-am retras din activitate.

Că tot veni vorba, singurul meu regret este că nu am putut participa la Petrecerea dată la Raintree Inn, ca să toastez în cinstea ta, bunul meu Domn și Detectiv. Nu încape absolut nicio îndoială că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. La fel și Detectivul Huntley, firește. Dar dacă sunt corecte relatările din presă și de pe Internet cu privire la

carierele voastre, înseamnă că tu ai jucat în Liga de Profesioniști, iar colegul tău a fost și va rămâne doar un jucător de divizie secundă. Sunt sigur că acest caz nu a fost clasat încă și că fostul tău partener recitește din când în când rapoartele, dar fără niciun rezultat. Și cred că suntem amândoi conștienți de asta.

Îmi permiți să închei într-o Notă de Reală Preocupare pentru binele tău?

În unele din serialele despre care ți-am povestit (și într-unul dintre romanele lui Wambaugh - așa cred, deși s-ar putea să-i aparțină lui James Patterson [14]), strălucitoarea chermeză cu baloane și băutură este urmată de o ultimă și tragică scenă. Detectivul se duce acasă și își dă seama că, fără Insignă și fără Revolver, viața lui nu mai are niciun rost. Pot înțelege asta. Dacă stai să te gândești, ce poate fi mai trist decât un Cavaler Bătrân și Scos la Pensie? Și, cum ziceam, Detectivul cu pricina sfârșește prin a se împușca (cu Arma de Serviciu). Am intrat pe Internet și am descoperit că reacția aceasta nu este deloc o invenție scriitoricească. Se întâmplă de-adevăratelea!

Rata sinuciderii printre polițiștii ieșiți la pensie este extrem de ridicată!

În majoritatea cazurilor, cei care recurg la gestul acesta tragic nu au pe nimeni alături, care să observe din vreme Semnalele de Avertizare. Mulți sunt divorțați, așa ca tine. Copiii multora sunt la casele lor, departe de ei. Mă gândesc cum stai tu singur-singurel în casa ta de pe Harper Road, domnule Detectiv Hodges, și îmi fac griji. Ce fel de viață duci acum, când „fiorul vânătorii" a dispărut? Te

uiți mai tot timpul la televizor? Probabil. Bei mai mult? Posibil. Ți se pare că orele trec mult mai greu din cauză că viața ta e atât de pustie în prezent? Suferi de insomnie? Vai de mine, sper că nu.

Dar mă tem că aceasta este realitatea.

Probabil că ai nevoie de un Hobby, ca să te gândești și la altceva, nu doar la „ăla care mi-a scăpat" și la faptul că nu vei reuși niciodată să mă prinzi. Însă ar fi păcat să-ți închipui că întreaga ta carieră nu a fost decât o pierdere de vreme din moment ce acela care a omorât atâția Oameni Nevinovați „ți-a scăpat printre degete".

N-aș vrea să începi să te gândești la revolverul tău.

Dar te gândești la el, nu-i așa?

Aș dori să închei cu un ultim gând din partea „aceluia care ți-a scăpat". Iar gândul acesta este:

DU-TE-N PIZDA MĂ-TII, RATATULE!

Glumesc!

Al tău devotat,

UCIGAȘUL CU MERCEDES

Dedesubt este o altă față-zâmbitoare. Și mai jos:

PS! Îmi pare rău de doamna Trelawney, dar te rog ca, atunci când vei preda scrisoarea aceasta Detectivului Huntley, să-i spui să nu-și piardă vremea căutându-mă în fotografiile

pe care sunt convins că le-a făcut poliția la înmormântarea ei. Am luat parte la funeralii, însă doar în imaginația mea. (Am o imaginație remarcabilă.)

PPS: Vrei să iei legătura cu mine? Să-mi spui ce părere ai? Încearcă pe „Sub Umbrela Albastră a lui Debbie" 15. Ți-am ales un nume de utilizator: „kermitfrog19". S-ar putea să nu-ți răspund, dar nu se știe niciodată.

PPPS: Sper că scrisoarea mea ți-a făcut plăcere și te-a mai înveselit puțin!

4

Hodges rămâne în fotoliu încă două minute, patru minute, șase, opt. Complet nemișcat. Cu scrisoarea în mână și cu ochii la perete, unde atârnă o copie după un tablou al lui Andrew Wyeth. În cele din urmă, pune foile pe măsuța de lângă fotoliu și ridică plicul. Ștampila este a unui oficiu poștal din oraș, fapt care nu-l miră deloc. Cel care i-a scris vrea să-i arate că se află în apropiere. Chestia asta face parte din jocul lui. Așa cum chiar el zice, este…

Tres amusant!

Există acum produse chimice și tehnici noi de scanare care pot reconstrui amprentele de pe hârtie, dar Hodges știe că, dacă ar preda scrisoarea asta celor de la Criminalistică, nu s-ar găsi decât amprentele lui. Individul e nebun, dar felul în care se descrie – *trufaș viclean* – este perfect corect. Numai că a folosit cuvântul *trufaș*, în loc de *ucigaș*, de două ori l-a folosit. Plus că…

Stai puțin, stai puțin.

Cum adică *dacă ai preda scrisoarea*?

Hodges se scoală din fotoliu, se duce la fereastră și se uită la Harper Road. Fata familiei Harrison se fâțâie cu motoreta. E realmente mult prea mică pentru așa ceva, dar măcar astăzi și-a pus casca. Dubița cu

înghețată a lui Mr. Tastey huruie prin apropiere; când e vreme bună, lucrează în zona de est a orașului de când se termină orele la școli și până la asfințit. Pe stradă trece o mașină neagră și elegantă. Părul cărunt al femeii de la volan e pus pe bigudiuri. Dar chiar e femeie? Ar putea fi un bărbat cu rochie și perucă. Iar bigudiurile ar desăvârși deghizarea, nu?

Exact asta vrea el să crezi.

Ba nu! Nu chiar.

Nu e vorba despre *ce* să creadă. Ci despre *cum* autointitulatul Ucigaș cu Mercedes (deși aici cam are dreptate: de fapt mass-media l-a botezat astfel) vrea să-l facă să-i suspecteze pe toți din jur.

E vânzătorul de înghețată!

Ba nu! E bărbatul deghizat în femeie din mașina elegantă!

Nț! E tipul din cisterna cu propan lichid sau cititorul de contoare!

Cum provoci o asemenea paranoia? Îți spun eu cum: sugerezi în treacăt că știi mai multe decât adresa fostului detectiv. Știi că a divorțat și poți insinua că are un copil (sau mai mulți) care locuiește în altă localitate.

Acum se uită la gazonul din fața casei, crescut peste măsură. Dacă Jerome nu-și va face curând apariția, își spune Hodges, va trebui să-l sun.

Copil sau copii? Nu te amăgi *singur.* Știe că pe fosta o cheamă Corinne și că avem o fată pe care o cheamă Alison și care e la casa ei. Știe că Allie are treizeci de ani și că locuiește în San Francisco. Probabil știe chiar și că are un metru șaptezeci și că îi place să joace tenis. Dar toate chestiile astea se găsesc pe Internet. În zilele noastre *totul* se găsește pe Internet.

Acum ar trebui să predea scrisoarea lui Pete și noii lui partenere, Isabelle Jaynes, care, la plecarea lui Hodges, au moștenit „cazul Mercedes", împreună cu alte câteva restanțe. Există unele cazuri asemănătoare cu computerele: intră în hibernare. Iar scrisoarea asta va suna imediat deșteptarea pentru cazul Mercedes.

Cu ochii minții trasează parcursul scrisorii.

Din fanta pentru corespondență pe dușumeaua holului. De pe dușumeaua holului pe fotoliul de la La-Z-Boy. De pe La-Z-Boy la fereastră, de unde el vede cum pleacă mașina poștei – Andy Fenster a isprăvit de împărțit corespondența. De aici la bucătărie, unde scrisoarea va ajunge într-o absolut inutilă pungă din plastic, din acelea care se sigilează, pentru simplul motiv că năravul din fire n-are lecuire, așa cum se zice. Apoi va ajunge la Pete și Isabelle. De la Pete va porni la Criminalistică pentru o analiză completă și unde inutilitatea pungii sterile din plastic va fi dovedită fără drept de apel, căci nu se vor descoperi nici amprente, nici fire de păr, nici vreo mostră de ADN. Se va stabili că hârtia se găsește cu tonele la oricare magazin de papetărie din oraș și, în ultimul rând, dar la fel de important, a fost printată cu tehnologie laser standard. Criminaliștii s-ar putea să-și dea seama ce fel de calculator a fost folosit la scrierea ei (dar Hodges nu e prea sigur de asta; cunoștințele lui în materie de computere sunt cam limitate, iar dacă se întâmplă să aibă vreo problemă cu al lui, apelează la Jerome care locuiește chiar alături) și poate ar ajunge la concluzia că e vorba despre un Mac ori un PC. Mare scofală!

De la Criminalistică scrisoarea va face un salt înapoi până la Pete și Isabelle, care precis că vor convoca o ședință stupidă a tuturor polițiștilor, de genul celor pe care le vezi în serialele BBC (de pildă *Luther* sau *Suspect de crimă*, pe care probabil că le adoră psihopatul care i-a trimis scrisoarea). Ședința va fi desăvârșită prin prezența unei table albe, a câtorva fotografii mărite ale scrisorii, poate și a unui indicator cu laser. Și Hodges se uită la serialele astea britanice cu polițiști și crede că detectivii de la Scotland Yard nu au aflat încă vechiul proverb despre copilul cu multe moașe care rămâne cu buricul netăiat.

Ședința nu va avea decât un singur rezultat, iar Hodges presupune că pe acesta și-l dorește psihopatul: în mod inevitabil, existența scrisorii va fi dezvăluită presei de către unul dintre cei zece sau doisprezece detectivi participanți la pierderea aceea de vreme. Probabil că psihopatul minte atunci când susține că nu are nici cea mai mică intenție să-și repete crima, dar Hodges este ferm convins de un lucru: individul tânjește să ajungă din nou capul de afiș al

buletinelor de știri.

Vede că pe gazon au apărut păpădiile. Categoric trebuie să-l cheme pe Jerome. Lăsând la o parte problema cu gazonul, adevărul e că îi cam duce dorul. Fain băiat!

Încă ceva. Chiar dacă dementul *spune* adevărul când zice că nu simte nicio dorință de a comite un alt măcel în masă (greu de crezut, dar nu exclus), totuși pare extrem de interesat de tema morții. Subtextul scrisorii este cât se poate de limpede. *Omoară-te! Deja te gândești la asta, așa că fă pasul următor! Care va fi și ultimul.*

Oare m-a văzut cu pistolul tatălui meu?

M-a văzut atunci când mi l-am băgat în gură?

Hodges se vede nevoit să admită că e posibil; nu s-a gândit nicio clipă că ar putea trage jaluzelele. Ca un prost ce e, se simțea în siguranță în livingul său, unde putea fi observat de oricine care a avut bani să-și cumpere un binoclu. Sau l-a văzut Jerome. Atunci când intra țopăind pe alee, ca să-l întrebe dacă are să-i dea ceva de făcut, sau cum îi place lui să zică: *te-ntreb di trebi.*

Numai că Jerome ar fi făcut pe el de spaimă dacă l-ar fi văzut jucându-se cu pistolul. Și ar fi spus ceva.

Și oare Domnul Mercedes chiar se masturbează atunci când își aduce aminte cum i-a călcat cu mașina pe toți oamenii ăia?

În anii petrecuți în poliție, Hodges a văzut lucruri despre care nu ar vorbi niciodată cu cineva din afara sistemului. Amintirile acestea toxice îl fac să creadă că autorul scrisorii ar putea fi sincer când vorbește despre masturbare; și cu siguranță nu minte atunci când afirmă că este complet lipsit de conștiință. Hodges a citit undeva că în Islanda există fântâni atât de adânci încât, dacă arunci înăuntru o piatră, nu-i poți auzi pleoscăitul. Și crede că sunt pe lume oameni cu sufletele ca fântânile acelea. Iar chestii ca mardelile între boschetari ajung doar până la jumătatea lor.

Se întoarce la fotoliul lui, trage sertarul măsuței și își scoate mobilul. În locul lui pune pistolul și închide sertarul. Sună la poliție apăsând

tasta de apelare rapidă, dar atunci când centralista îl întreabă cu cine dorește să vorbească, Hodges spune:

– Of, la naiba. Am apăsat greșit. Scuze de deranj.

– Niciun deranj, domnule, îi răspunde centralista cu zâmbet în glas.

Nu. Fără telefoane deocamdată. Fără reacții de orice fel. Trebuie să se gândească.

Trebuie neapărat să se gândească la asta.

Hodges stă în fotoliu, cu ochii la televizorul stins pentru prima oară după luni la rând în după-amiaza unei zile de lucru.

5

În aceeași seară se urcă în mașină și se duce la Newmarket Plaza ca să mănânce la restaurantul thailandez. Îl servește doamna Buramuk personal.

– Nu văzut la tine de mult, Ofițer Hodges.

Se aude *Ofișe 'oj.*

– Îmi fac singur de mâncare de când m-am pensionat.

– Lași gătesc eu pentru tine. Mult mai bun.

Când gustă din Tom Yum Goong 16, își dă seama cât de lehamite îi este de hamburgerii aproape cruzi și de spaghetele cu sos din borcan. Iar felia de Sang Kaya Fug Tong 17 îl face să priceapă că s-a săturat până-n gât de prăjitura cu cocos din comerț. Chiar dacă în viața mea n-am să pun în gură nicio înghițitură de prăjitură cu nucă de cocos, își spune el acum, tot am să trăiesc la fel de mult și am să mor la fel de mulțumit. Bea și două căni cu Singha și realizează că de la petrecerea de pensionare n-a mai gustat o bere atât de bună. Și, că tot a venit vorba despre chermeza aia, adevărul este că s-a desfășurat cum presupunea Domnul Mercedes; ba chiar avuseseră și o stripteuză care a „bâțâit din fund". Plus toate celelalte.

Să-l fi urmărit Domnul Mercedes dintr-un colț ascuns al sălii? Cum spune oposumul ăla haios din desene animate 18, „E pos-sibil, Muskie, e foarte pos-sibil".

Ajuns acasă, se așază iar în fotoliul La-Z-Boy cu scrisoarea în mână. Știe care ar trebui să fie următoarea mișcare – în cazul că nu o va preda lui Pete Huntley –, dar știe și că nu e bine să se apuce de treabă după ce a băut două beri. Așa că o pune la loc, peste revolverul .38 (nu s-a obosit s-o pună în pungă) și își mai ia o bere din frigider. E marca locală, Ivory Special, dar are gust la fel de bun ca Singha.

După ce o termină, deschide computerul, intră pe Firefox și tastează *Sub Umbrela Albastră a lui Debbie.* Descriptorul de dedesubt nu-i prea descriptiv: *Rețea de socializare unde oameni interesanți fac schimb de opinii interesante.* Se gândește să continue, dar renunță și închide computerul. Nu. Nu în seara asta.

În ultima vreme s-a culcat târziu, pentru că asta înseamnă mai puține ore de răsucit de pe o parte pe alta, incapabil să adoarmă, revăzând în minte cazurile vechi și vechile erori; dar în seara asta se duce devreme la culcare și știe că va adormi aproape imediat. Minunată senzație.

Ultimul lui gând, înainte să-l ia somnul, se îndreaptă spre finalul scrisorii otrăvite a Domnului Mercedes. Domnul Mercedes vrea ca el să se sinucidă. Hodges se întreabă ce ar zice dacă ar ști că tocmai ce i-a oferit acestui fost Cavaler al Insignei și Revolverului un motiv să trăiască. Cel puțin încă o vreme.

Apoi adoarme. Și are parte de un somn odihnitor până când îl trezește nevoia de a urina, după șase ore. Pe jumătate încă adormit, se împleticește până la baie, își golește vezica și se întoarce în pat, unde mai doarme încă trei ceasuri. Când se trezește de-a binelea, razele soarelui pătrunde prin ferestre, iar păsările ciripesc. Intră în bucătărie și își pregătește un mic dejun copios. Când pune omleta în farfuria deja plină cu bacon și pâine prăjită, tresare uluit.

Cântă cineva.

El.

6

După ce pune farfuria și tigaia în mașina de spălat vase, intră în birou ca să analizeze scrisoarea în amănunt. A mai făcut asta de zeci de ori înainte, dar niciodată de unul singur; îl ajuta Pete Huntley și, înainte de el, ceilalți doi parteneri pe care i-a avut. Majoritatea acelor scrisori conțineau amenințări venite din partea unor foști soți (ba chiar și una sau două foste soții). Nimic dificil. Altele erau scrisori de șantaj, de o formă sau alta. Una a fost scrisoarea unui răpitor, care cerea o răscumpărare incredibil de mică și complet lipsită de imaginație. Iar trei – patru, cu cea de la Domnul Mercedes – conțineau mărturisirile unor criminali. Două din ele s-au dovedit a fi fost doar niște aiureli închipuite. Despre una se presupunea că ar fi venit din partea unui criminal în serie pe care ei îl porecliseră Joe Autostradă.

Dar aceasta? Adevăr sau minciună? Realitate sau închipuire?

Hodges trage sertarul biroului, scoate dinăuntru un bloc-notes galben, rupe pagina cu lista de cumpărături, veche de o săptămână. Apoi ia un pix Uni-Ball din cana de lângă computer. Mai întâi se gândește la amănuntul despre prezervativ. Dacă individul chiar a purtat unul, înseamnă că l-a luat cu el… dar așa este normal, nu? Pe prezervativ s-ar putea găsi amprente și urme de spermă. Hodges se gândește și la alte detalii: la cum s-a blocat centura de siguranță când psihopatul a intrat cu mașina în mulțime, la cum a săltat Mercedesul când a trecut peste trupurile oamenilor. La informații care nu au apărut în ziare, dar care, la fel de bine, ar fi putut fi fabricate. Chiar a spus…

Hodges parcurge în grabă scrisoarea și, da, uite: *Am o imaginație remarcabilă.*

Însă mai sunt două detalii pe care nu avea cum să le inventeze. Două informații care nu au ajuns în presă.

Și, sub titlul ADEVĂRAT?, Hodges notează pe bloc-notes: FILEU DE PĂR. CLOR.

Domnul Mercedes a luat fileul cu el, așa cum a luat și prezervativul (probabil încă atârnându-i de organ, dacă, într-adevăr, și-l pusese),

însă Gibson, de la Criminalistică, fusese convins că existase o plasă de păr, pentru că Domnul Mercedes abandonase masca de clovn și înăuntrul ei nu se găsise nici măcar un singur fir de păr lipit de cauciuc. Cât despre mirosul ca de piscină al clorului care distruge orice urmă de ADN, da, în cazul acesta nu fusese niciun dubiu. Probabil că a folosit din belșug.

Dar nu-i vorba doar despre astea, ci despre tot. Despre *siguranța de sine*. Nu e nimic scris la noroc.

Ezită puțin, apoi notează: EL E PERSOANA.

Ezită din nou. Taie PERSOANA și scrie TICĂLOSUL.

7

A trecut ceva timp de când nu a mai gândit ca un polițist și mai mult încă de când nu a mai făcut genul ăsta de treabă – un tip special de analiză criminologică ce nu necesită aparate de fotografiat, microscoape sau preparate chimice speciale –, însă, odată ce se apucă să lucreze, se încălzește repede. Începe cu o serie de rubrici.

PARAGRAFE DE O SINGURĂ PROPOZIȚIE.

CUVINTE ȘI SINTAGME SCRISE CU MAJUSCULE.

GHILIMELE.

EXPRIMĂRI POMPOASE.

CUVINTE NEOBIȘNUITE.

SEMNE DE EXCLAMARE.

Aici se oprește. Lovindu-se ușor cu pixul de buza inferioară, recitește întreaga scrisoare de la `Dragă Domnule Detectiv Hodges` și până la `Sper că scrisoarea mea ți-a făcut plăcere și te-a mai înveselit puțin!` Apoi mai adaugă încă două rubrici pe pagina plină:

FOLOSEȘTE O METAFORĂ DIN BASEBALL, POATE E FAN.

EXPERT ÎN UTILIZAREA CALCULATORULUI (SUB 50 DE ANI?).

Nu-i deloc sigur de astea două. Metaforele din sport sunt folosite pe scară largă, mai ales printre politicienii mai culți și dotați cu simțul umorului. Iar în zilele noastre întâlnești octogenari pe Facebook și pe Twitter. Până și Hodges e capabil să utilizeze cam douăsprezece procente din potențialul Mac-ului său (așa susține Jerome), dar asta nu-l face parte a majorității. Dar trebuie să pornești de undeva și, pe lângă toate astea, scrisoarea pare să fi fost scrisă de cineva tânăr.

A fost dintotdeauna înzestrat pentru tipul acesta de analiză, la care și-a folosit mai mult de douăsprezece procente din intuiție.

A înșiruit deja aproape o duzină de exemple la rubrica destinată CUVINTELOR NEOBIȘNUITE și acum încercuiește două: *compatrioți* și *Ejaculare Precoce.* Sub ele adaugă un nume: *Wambaugh.* O fi Domnul Mercedes un căcat cu ochi, dar e un căcat cu ochi inteligent și citit. Are un vocabular bogat și nu face greșeli de ortografie. Hodges își imaginează reacția lui Jerome Robinson: „Corector ortografic, omule. Ce mare lucru? *Dăăă.*"

Bine, sigur, oricine are un program de editare texte poate să scrie corect, dar Domnul Mercedes a scris *Wambaugh*, nu *Wombough* și nici măcar *Wombow*, cum se pronunță. Simplul fapt că și-a amintit să adauge literele *gh* (care nu se aud) sugerează un nivel ridicat de inteligență. Nu o fi misiva Domnului Mercedes o mostră de literatură de mare valoare, dar scrierea lui e mult mai bună decât dialogurile din seriale precum *NCIS* sau *Bones.*

A fost educat acasă, a urmat vreo școală de stat sau avem de-a face cu un autodidact? Are vreo importanță? Poate că nu sau poate are.

Hodges nu crede că ar fi autodidact, nu. Se exprimă prea… cum?

– Expansiv, explică el camerei goale, dându-și totodată seama că este mai mult decât atât. *Pentru un public.* Tipul ăsta scrie ca să fie citit. A

învățat împreună cu alții. Și a scris *pentru* alții.

Șubredă deducție, dar se bazează pe anumite înfloriturі – acele EXPRIMĂRI POMPOASE. *Voi începe prin a-ți adresa sincerele mele felicitări*, scrie Domnul Mercedes. *Literalmente sute de cazuri*, scrie el. Și – de două ori – *Am fost eu în gândurile tale.* Hodges a luat numai zece la orele de engleză din liceu și nouă și opt în colegiu și își mai aduce aminte cum se cheamă figura asta de stil: repetiție gradată. Oare visează Domnul Mercedes că scrisoarea îi va fi publicată în ziare, va fi făcută publică pe Internet sau vor fi citate pasaje din ea (cu oarecare deferență ezitantă) la *Știrile de la Șase* de pe Canalul Patru?

– Sigur că ăsta-i visul tău, spune Hodges. Pe vremuri obișnuiai să-ți citești temele în fața clasei. Și îți plăcea la nebunie. Îți plăcea să fii în centrul atenției. Nu-i așa? Când am să te găsesc – *dacă* am să te găsesc –, am să aflu că ai avut și tu note mari la engleză.

Poate chiar mai mari. Hodges nu-și amintește să fi folosit vreodată repetiția gradată în mod intenționat. Dacă a folosit-o, a fost din pură întâmplare.

Însă în oraș există patru licee de stat și Dumnezeu știe câte licee particulare. Ca să nu mai pomenim și de școlile pregătitoare, gimnaziile, Colegiul Municipal și Universitatea Catolică St Jude. O puzderie de căruțe cu fân în care să se ascundă acul otrăvit. Presupunând, firește, că a urmat o școală de aici, nu din Miami sau Phoenix.

În plus, e extrem de șmecher. Scrisoarea este plină de amprente false – cuvintele și expresiile începute cu majuscule, *Ghete de Plumb, Notă de Reală Preocupare*, cuvintele puse între ghilimele, folosirea excesivă a semnelor de exclamare, paragrafele de efect alcătuite dintr-o singură propoziție. Dacă i s-ar cere să dea o mostră de scris, Domnul Mercedes nu ar apela la niciunul dintre aceste artificii stilistice. Hodges știe asta, așa cum știe că primul lui nume de botez este Kermit, ca în *kermitfrog19.*

Totuși.

Totuși nemernicul ăsta nu-i chiar atât de șmecher cum se crede.

Scrisoarea conține două amprente *reale*, una mai ștearsă și alta limpede precum cristalul.

Urma mai ștearsă este obstinația cu care scrie numerele cu cifre, nu cu litere: 27, nu douăzeci și șapte; 40 în loc de patruzeci. Detectiv de Gradul 1, în loc de Detectiv de Gradul Întâi. Sunt și câteva excepții (a scris *un jucător de divizie secundă*, în loc de *1 jucător de divizia a 2-a*), dar Hodges crede că acestea nu fac altceva decât să confirme regula. S-ar putea ca numerele să fie altă metodă de disimulare, dar sunt destule șanse ca Domnul Mercedes să nu-și fi dat seama ce face.

Cum ar fi dacă l-aș avea în fața mea în camera de interogatoriu nr. 4 și l-aș pune să scrie *Patruzeci de hoți au furat optzeci de verighete…*?

Însă K. William Hodges nu va mai intra niciodată în vreo cameră de interogatoriu, nici măcar în cea cu numărul 4, preferata lui – camera lui norocoasă. Asta doar în cazul în care nu va fi prins prostindu-se cu rahatul ăsta, iar atunci s-ar putea să fie obligat să se așeze de cealaltă parte a mesei, cea rezervată infractorilor.

În regulă. Să zicem că Pete îl bagă pe individ într-o cameră de interogatoriu. Pete, sau Isabelle, sau amândoi. Și îi cer să scrie *40 de hoți au furat 80 de verighete.* Și după aia?

După aia îi cer să scrie *Polițiștii l-au prins pe ucigaș cu arma în mână*. Numai că nu se va înțelege nimic atunci când vor pronunța cuvântul *ucigaș*. Deoarece, cu toată priceperea lui în ale scrierii, Domnul Mercedes are senzația că cel care omoară oameni la grămadă se numește *trufaș*. În aceeași logică, poate crede că disprețul și aroganța nemăsurate față de semenii tăi reprezintă o *atitudine ucigașă.*

Hodges nu se miră prea tare. Până când a ajuns la colegiu și el a crezut că jucătorul de baseball care e la aruncare, vasul din care se toarnă apa și obiectele înrămate care se atârnă pe perete se scriu la fel. [19] Le văzuse scrise de multe ori și în multe contexte, dar, cumva, mintea lui refuzase să le înregistreze sensul.

O să te recunosc din prima, puișor, își zice Hodges. Scrie cuvântul și îl încercuiește iar și iar și iar. Tu ești ticălosul care spune că ucigașul este trufaș.

8

Face o plimbare prin cartier ca să-și mai limpezească mințile. Se salută cu oameni cu care nu s-a mai salutat de multă vreme. De săptămâni întregi, în unele cazuri. Doamna Melbourne face ceva treabă prin grădină și, când îl vede, îl invită la o cafea și o felie de chec.

– Să știi că mi-am făcut griji din cauza ta, îi spune după ce se așază amândoi la masa din bucătărie.

Femeia are privirea sclipitoare și iscoditoare a unei ciori care a pus ochii pe o veveriță proaspăt călcată de o mașină.

– Mi-a fost cam greu să mă obișnuiesc cu pensia.

Ia o înghițitură de cafea. Gustul prost e compensat de fierbințeala care-i arde limba.

– Unii nu se obișnuiesc niciodată, oftează ea, măsurându-l cu ochii aceia sclipitori.

Iar Hodges își zice că doamna n-ar face deloc o figură proastă în camera de interogatoriu nr. 4.

– Mai cu seamă cei care au avut slujbe solicitante.

– La început nu știam ce să fac cu atâta timp, dar acum îmi e mai bine.

– Mă bucur să aud asta. Mai lucrează pentru tine negrișorul acela drăgălaș?

– Jerome? Da.

Hodges zâmbește, întrebându-se cum ar reacționa Jerome dacă ar ști că are o vecină care îl consideră un *negrișor drăgălaș.* Probabil că ar rânji cu toți dinții și ar exclama *Io mi-s ăla!* Dragul Jerome, care-l ajută la *trebi.* Și care a pus deja ochii pe Universitatea Harvard. Princeton e doar de rezervă.

– S-a lăsat pe tânjeală, continuă doamna. Gazonul tău pare destul de

neîngrijit. Să-ți mai torn cafea?

Hodges o refuză, zâmbindu-i larg. Cât de fierbinte ar trebui să fie ca să-i ascundă gustul ăla imposibil?

9

Înapoi acasă. Picioarele îi tremură, capul îi e plin cu aer proaspăt, în gură simte gust ca de ziar neschimbat de mult dintr-o colivie cu păsări; însă mintea îi zbârnâie de prea multă cofeină.

Intră pe site-ul ziarului local și caută în arhivă articolele despre masacrul de la Complexul Municipal. Nu îl interesează prima relatare, publicată sub imperiul spaimei din unsprezece aprilie 2009; și nici reportajul mai lung din ediția de duminică, doisprezece aprilie. El caută numărul de luni: acolo găsește fotografia volanului din mașina abandonată a criminalului. Titlul bolborosește de indignare: I S-A PĂRUT CĂ E DISTRACTIV! În centrul volanului, lipită peste emblema firmei Mercedes, este o față-zâmbitoare galbenă. Cu ochelari de soare și dinți dezveliți într-un rânjet.

Poliția s-a înfuriat maxim din cauza acestei poze, pentru că detectivii care se ocupau de caz – Hodges și Huntley – ceruseră insistent presei să nu dea publicității emoticonul cu pricina. Hodges își amintește că redactorul se repezise să-și ceară scuze. Eroare de comunicare, a explicat el. N-o să se mai întâmple. Promit. Pe cuvânt de onoare.

Își aduce aminte și cum a spumegat Pete de furie:

– Pe dracu' eroare. Au făcut rost de o poză care să vândă tirajul lor de toată jalea și au folosit-o, în puii mei.

Hodges mărește fotografia din ziar până când fața-zâmbitoare umple tot ecranul computerului. Semnul fiarei, își spune el. Semnul fiarei în stilul secolului douăzeci și unu.

Acum nu mai sună la Centrala Departamentului de Poliție, ci apasă tasta de apelare rapidă cu numărul mobilului lui Pete. Vechiul său partener răspunde după al doilea tril.

– Ce mai faci, măi, gloabă bătrână? Cum îți prieste la pensie?

Pare realmente încântat, iar tonul lui îl face pe Hodges să surâdă. Îl mai face și să se simtă vinovat, dar nici nu-i trece prin minte să renunțe la planurile lui.

– Bine fac, răspunde el, însă mi-e dor de moaca ta umflată și hipertensivă.

– Sigur că ți-e dor. La fel cum e sigur și că noi am câștigat în Irak.

– Mă jur, Peter. Ce-ai zice dacă ne-am întâlni la prânz ca să mai stăm de povești? Tu zici unde și eu fac cinste.

– Bună idee, dar eu am mâncat deja. Mâine e bine?

– Vai, mâine sunt ocupat până peste cap. Vine Obama să-mi ceară sfatul în privința bugetului; dar cred că am să reușesc să te strecor în program.

– Trageți-o singur, Kermit.

– Crezi c-o fac mai bine decât tine?

Tachinările dintre ei sunt aidoma unui șlagăr vechi, cu versuri simple.

– Ce zici de cârciuma lui DeMasio? Îți plăcea acolo.

– E bine la DeMasio. La prânz?

– Perfect.

– Ești sigur că poți să-ți faci timp pentru o curvă bătrână ca mine?

– Ce întrebare mai e și asta, Billy? Vrei s-o aduc și pe Isabelle?

Nu vrea, dar răspunde:

– Dacă zici tu.

Probabil că încă mai funcționează ceva din vechea telepatie dintre ei, căci, după o pauză scurtă, Pete spune:

– Poate ar fi mai bine ca de data asta să facem chef doar între noi, masculii.

– Cum vrei, zice ușurat Hodges. De-abia aștept să ne vedem.

– Și eu. Mă bucur că te-am auzit, Billy.

Hodges închide și se mai uită o vreme la Zâmbiliciul cu dinții dezveliți. Îi umple tot ecranul computerului.

10

În seara aceea stă în fotoliul de la La-Z-Boy și se uită la știrile de la ora unsprezece. Seamănă cu o fantomă supraponderală din cauza pijamalei albe. Craniul îi lucește cuminte pe sub părul rărit. Informația principală se referă la dezastrul provocat de deversările de petrol de pe platforma Deepwater Horizon în Golful Mexic. Crainicul spune că populația de ton roșu este în pericol și că s-ar putea ca sectorul pescuitului de crustacee din Louisiana să nu-și revină decât peste o generație. În Islanda, erupția unui vulcan (al cărui nume prezentatorul știrilor îl schilodește într-un hal fără de hal: *E-iia-fil-kul* [20]) încă mai împiedică traficul aerian transatlantic. În California, poliția a descoperit o pistă în cazul criminalului în serie cunoscut sub numele de Somnorosul Feroce [21]. Nu se oferă niciun nume, dar suspectul (adică tot un fel de *trufaș*, comentează Hodges în gând) este descris ca fiind „un afro-american cu aspect îngrijit și limbaj educat". Bravo, își zice Hodges, acum bine ar fi să puneți mâna și pe Joe Autostradă. Ca să nu mai zic și de Osama bin Laden.

Urmează starea vremii. Temperaturi înalte, cer senin, promite fata de la meteo. Vreme tocmai bună să ne scoatem costumele de baie.

– Pe tine mi-ar plăcea să te văd în costum de baie, drăguțo, zice Hodges și închide televizorul din telecomandă.

Scoate pistolul tatălui său din sertar, se duce în dormitor, descărcându-l pe drum, și îl pune în seif, alături de Glock. În ultimele două, trei luni a stat numai cu gândul la revolverul Victory .38, dar în seara asta îl pune bine fără să-l învrednicească măcar cu o privire. Se gândește la Joe Autostradă, dar nu prea mult. Acum Joe

Autostradă e bătaia de cap a altcuiva. La fel ca Somnorosul Feroce, acel afro-american cu limbaj educat.

Oare și Domnul Mercedes e afro-american? Teoretic ar fi posibil, pentru că nimeni nu a văzut mai mult decât masca de clovn, bluza cu mâneci lungi și mănușile galbene pe volan. Dar Hodges nu crede asta. Sigur, numai Dumnezeu poate spune cât de mulți negri din orașul ăsta sunt capabili de crimă, dar trebuie luată în calcul și arma. Cartierul în care a locuit mama doamnei Trelawney este unul înstărit, cu populație preponderent albă. Cu siguranță că ar fi fost observat un negru care își făcea de lucru pe lângă un Mercedes SL500.

Să zicem. Probabil. Deși oamenii pot fi uluitor de neatenți. Însă experiența i-a dovedit lui Hodges că bogații au tendința să fie mai circumspecți decât majoritatea americanilor, mai ales atunci când este vorba despre jucăriile lor scumpe. Nu că ar fi *paranoici*, dar…

Ei, pe dracu' nu sunt! Oamenii bogați pot fi generoși, chiar și aceia cu opinii politice radicale pot fi darnici, însă cei mai mulți pun anumite condiții pentru gesturile lor generoase, iar în sufletele lor (dar nu prea adânc ascunsă) există spaima permanentă că le va fura cineva cadourile și le va mânca tortul.

Dar dacă are aspect îngrijit și vorbește frumos, la fel ca afro-americanul căutat în California?

Mda, recunoaște Hodges. Nu-i un indiciu prea solid, dar scrisoarea sugerează că așa ar fi. E posibil ca Domnul Mercedes să se îmbrace la costum și să lucreze într-un birou, așa cum la fel de posibil este să poarte jeanși și cămăși de lucru și să echilibreze roți într-un service auto, dar, oricum ar fi, nu-i câtuși de puțin un nespălat. Sigur, s-ar putea să fie mai taciturn – creaturile de soiul ăsta dau dovadă de prudență în toate aspectele vieților lor, iar aici e inclusă și pălăvrăgeala alandala –, însă atunci când totuși vorbește, probabil că se exprimă direct și clar. Dacă te rătăcești și ai nevoie să te îndrume cineva, el e persoana cea mai potrivită.

Hodges se spală pe dinți și se gândește: DeMasio. Pete vrea să luăm masa la cârciuma lui DeMasio.

Asta-i în regulă pentru Pete, care încă mai poartă insigna și revolverul; și a părut a fi în regulă și pentru Hodges când vorbeau la telefon, pentru că Hodges *gândea* ca un polițist, nu ca un pensionar care a pus cincisprezece kile în plus pe el. Și poate că ar fi oricum în regulă (în fond, se întâlnesc în miezul zilei), dacă birtul lui DeMasio nu s-ar afla în Lowtown, cartierul rău famat al orașului, care nu seamănă deloc cu o stațiune de vacanță. La două străzi mai la vest de restaurant, dincolo de autostrada suspendată, orașul se transformă într-un ținut sărăcăcios, cu terenuri virane și case abandonate. Drogurile se vând în văzul lumii la colțuri de stradă, comerțul clandestin de arme e în plin avânt și incendierile premeditate constituie sportul tradițional al cartierului. Dacă poți să-i zici cartier. Însă restaurantul – o bombă cu mâncare italienească incredibil de bună – este un loc destul de sigur. Proprietarul are relații, iar asta face ca stabilimentul lui să fie ca Parcarea Gratuită la jocul Monopoly.

Hodges își clătește gura, se întoarce în dormitor și, tot cu gândul la cârciuma lui DeMasio, se uită cu îndoială la dulapul unde este ascuns seiful, în spatele umerașelor cu pantaloni, cămăși și sacouri sport pe care nu le mai poartă (nu-l mai încap decât două).

Să ia cu el Glock-ul? Sau revolverul Victory? Victory e mai mic.

Nu. Nici unul, nici celălalt. Permisul lui de port camuflat de armă e încă valabil, dar al naibii să fie el dacă o să se ducă înarmat la întâlnirea cu vechiul lui partener. Ar avea toate simțurile în alertă maximă și nu are nevoie de asta, pentru că oricum se simte vinovat din cauza planului pe care și l-a făcut. Așa că trage un sertar al comodei, ridică un teanc de chiloți și se uită dedesubt. Pliciul cu Noroc 22 e tot acolo unde l-a pus după petrecerea de pensionare.

Jucăria asta e suficientă. Cât să se simtă în siguranță într-o zonă de risc a orașului.

Mulțumit, se întinde în pat și stinge lumina. Își strecoară mâinile în răcoarea misterioasă de sub pernă și se gândește la Joe Autostradă. Deocamdată Joe a avut noroc, dar tot va prins în cele din urmă. Dar nu din cauză că nu se poate abține să nu atace zonele de popas de pe marginea autostrăzii, ci din cauză că nu se poate abține să nu ucidă. Își aduce aminte de cuvintele Domnului Mercedes:

```
Strategia asta nu se aplică și în cazul meu,
deoarece eu nu am absolut nicio chemare să fac
din nou ce am mai făcut.
```

Spune adevărul sau minte, așa cum a încercat s-o facă prin folosirea MAJUSCULELOR și a SEMNELOR DE EXCLAMARE și a PARAGRAFELOR DINTR-O SINGURĂ PROPOZIȚIE?

Hodges crede că minte – poate se minte pe sine, așa cum îl minte și pe K. William Hodges, Det. Pens. –, dar în momentul acesta, așteptând să-l ia somnul, lui Hodges nu-i mai pasă. Contează doar că individul are impresia că e în siguranță. Orgoliul lui e cât casa. Nu pare să-și dea seama cât de vulnerabil a devenit când a scris o scrisoare celui care, până în clipa pensionării, a condus ancheta în cazul masacrului de la Complexul Municipal.

Simți nevoia să vorbești despre ce ai făcut, nu-i așa? Ba da, puișor, chiar așa este, nu-l minți pe nenea Billy. Iar dacă site-ul ăla cu Umbrela Albastră a lui Debbie nu-i o altă pistă falsă, la fel ca toate ghilimelele tale, înseamnă că mi-ai deschis o ușă spre viața ta. Vrei să vorbești. Iar cireașa de pe tort ar fi să reușești să mă atragi într-o schemă a minții tale bolnave, nu?

Hodges șoptește întunericului:

– Te ascult cu plăcere. Am timp din belșug. În fond, sunt la pensie.

Și adoarme cu zâmbetul pe buze.

11

În dimineața următoare, Freddi Linklatter stă pe marginea platformei de încărcare și fumează un Marlboro. Șapca cu logo-ul firmei Discount Electronix e așezată peste bluzonul de la uniformă, frumos împăturit alături de ea. Povestește despre un habotnic cu care a avut o dispută. Mereu are dispute cu tot felul de persoane și îi povestește despre ele lui Brady în pauzele de la muncă. I le povestește *da capo al fine,* neomițând niciun detaliu, pentru că Brady este un bun ascultător.

– Așa că-mi spune, zice: Toți homosexualii se duc în iad și în broșura asta ai să găsești toate explicațiile. Așa că o iau, da? Pe copertă e un desen cu doi homo, înguști în cur, în costume din alea caraghioase care se purtau prin anii șaptezeci – pe Dumnezeul meu mă jur – și ăștia doi se țin de mână și se holbează la o grotă în flăcări. Unde-i Diavolul! Cu o furcă! Pe bune, *fără mișto*. Da' eu tot încerc să discut cu el. Că am senzația că vrea să purtăm un dialog. Zic: Ar trebui să-ți mai scoți nasul din Labitic sau de unde ți-l ții tu tot timpul și să mai pui mâna și pe niște lucrări științifice. Homosexualii se *nasc* homosexuali, alo, pricepi ce-ți zic? Și el zice: Nu-i adevărat. Homosexualitatea este o deprindere comportamentală de care oricine se poate dezvăța. Îți dai seama că nu mi-a venit să cred ce aud. Adică, mă iei la *mișto*, sau ce? Da' nu-i zic. În schimb îi zic: Uită-te, frate, la mine, uită-te bine. Nu te sfii, studiază-mă din cap până-n picioare. Ce vezi? Și, înainte să apuce să mă mai aburească, îi zic: Vezi un *bărbat*, asta vezi. Chestia-i că Doamne-Doamne s-a luat cu altele și a uitat să-mi lipească o sculă. Și *atunci* zice…

Brady o urmărește – mai mult sau mai puțin – până când Freddi ajunge la Cartea Labiticul (vrea să spună Leviticul 23, dar Brady nu se sinchisește chiar atât de mult ca s-o corecteze) și după aia cam pierde firul, având grijă doar să intercaleze câte un *hm-îhî*, din când în când. Nu-l deranjează monologul ei. Îl liniștește, așa cum îl liniștește muzica băieților de la LCD Soundsystem pe care o ascultă uneori la iPod când se duce la culcare. Freddi Linklatter e mult prea înaltă pentru o fată. La unu optzeci și opt, unu nouăzeci, îl întrece bine pe Brady; și este foarte adevărat ce spune: seamănă cu o fată cam tot așa cum Brady Hartsfield seamănă cu Vin Diesel. Poartă blugi ultra-mulați de la Levi's și un tricou alb care atârnă drept pe pieptul ei fără pic de sâni. Părul blond-închis dacă are jumătate de centimetru. Nu poartă cercei și nu se fardează. Probabil își imaginează că Max Factor e numele unui individ care i-a tras-o unei fete în spatele hambarului lui tătic'.

Spune *mda* și *îhî* și *corect*, întrebându-se în tot acest timp ce a înțeles fostul polițist din scrisoarea lui și dacă va încerca să ia legătura cu el pe site-ul cu Umbrela Albastră. Știe că a riscat cu scrisoarea aia, dar nu crede că riscul a fost prea mare. Și-a ticluit un stil epistolar mult diferit de cel propriu. Sunt slabe șanse, slabe spre zero, ca polițistul să descopere vreun indiciu util în scrisoarea aia.

Chestia cu Umbrela Albastră a lui Debbie e un risc puțin mai mare, dar fostul polițist va avea parte de o mare surpriză dacă își imaginează că așa i-ar putea da de urmă. Serverele site-ului sunt în Europa de Est, iar în Europa de Est confidențialitatea datelor pe Internet are același statut pe care îl are curățenia în America: e sfântă.

– Așa, și zice, mă jur că nu te mint, zice: În biserica noastră sunt multe Creștine care ți-ar putea arăta cum să te aranjezi și, dacă ți-ai lăsa părul să-ți crească, ai fi chiar drăguță. Poți să crezi una ca asta? Așa că-i zic: Cu nițel ruj și tu ai fi chiar drăguț. Mai pune-ți și o jachetă din piele și o zgardă cu ținte la gât și s-ar putea să ai noroc de o întâlnire fierbinte în buda de la Clubul Corral. Când o să-ți intre prima oară slobozu-n cur. Îți dai seama că la faza asta i se pune pata și începe. Zice: Dacă ai de gând să vorbești urât și să mă jignești…

În orice caz, dacă fostul polițist va dori să descopere la ce computer a fost scrisă scrisoarea, va fi nevoit să o predea celor de la tehnic și Brady nu crede că o va face. Cel puțin, nu deocamdată. Trebuie că s-a plictisit de moarte de când doar televizorul îi ține de urât. Și revolverul, firește, cel pe care și-l ține la îndemână, împreună cu berea și revistele. Să nu uităm de revolver. Brady nu l-a văzut niciodată vârându-și-l în gură, dar l-a văzut de destule ori ținându-l foarte aproape. Oamenii fericiți nu-și țin armele așa.

– Și eu îi spun, zic: Stai calm. Mereu v-apucă pandaliile când se întâmplă să vă respingă cineva dragele voastre idei. Ai observat că așa fac toți care se dau mari creștini?

N-a observat, dar zice că da.

– Numai că ăsta a ascultat ce aveam să-i spun. Pe bune a ascultat. Și la sfârșit ne-am dus la o cafea. Și, știu că n-o să-ți vină să crezi, dar acolo chiar am avut ceva ce ar semăna cu o conversație între doi oameni civilizați. N-am eu mari speranțe pentru omenire, dar uite că se întâmplă câteodată…

Brady e aproape convins că scrisoarea lui îl va ațâța pe fostul detectiv. Măcar în primă fază. Că doar toate diplomele alea nu le-a primit pentru prostie. Și va pricepe din prima că îi sugerează voalat să se sinucidă, așa cum s-a sinucis și doamna Trelawney. *Voalat?* Nu

tocmai. E cât se poate de fățiș. Brady e sigur că polițistul se va pune pe treabă cu mult entuziasm. Iar entuziasmul ăsta va dura cât va dura și după aia, când își va da seama că nu ajunge nicăieri, căderea îi va fi și mai tristă. Și atunci, presupunând că fostul detectiv cade în capcana cu Umbrela Albastră, Brady poate să se apuce de lucru.

Polițistul își zice *Dacă am să te fac să vorbești, poate am să reușesc să te fac să te trădezi.*

Însă Brady e în stare să pună pariu că fostul polițist nu l-a citit în viața lui pe Nietzsche; Brady e în stare să pună pariu că fostul polițist îl preferă pe John Grisham. Asta în cazul în care citește cât de cât. „Când privești adânc în abis", a scris Nietzsche în *Dincolo de Bine și de Rău*, „abisul privește de asemenea în tine".

Eu sunt abisul, prietene. Eu.

Fostul polițist reprezintă o provocare mai mare decât biata Olivia Trelawney, cea măcinată de sentimentul de vinovăție… dar simplul fapt că a putut ajunge la ea a constituit o reușită atât de excitantă, încât Brady își dorește din tot sufletul să o trăiască din nou. În anumite privințe, când a împins-o la sinucidere pe Livvy cea Dulce, a simțit o emoție mai mare decât atunci când a tăiat poteca însângerată prin gloata de nefericiți în căutare de slujbe de la Complexul Municipal. Pentru că a fost nevoie de inteligență. A fost nevoie de dăruire. A fost nevoie de planificare. Și nici mâna de ajutor primită de la polițiști nu a fost de lepădat. Oare bănuiau ei că deducțiile lor eronate erau în parte de vină pentru sinuciderea lui Livvy cea Dulce? Probabil că Huntley nu bănuia nimic; o asemenea ipoteză nu i-ar fi trecut în veci prin mintea lui de pălmaș. O, dar Hodges, *el* ar fi putut avea ceva dubii. Ca niște șoricuți care rontăie cablurile din creierul lui de polițist isteț. Brady speră că așa stau lucrurile. Dacă nu, poate va avea ocazia să-i spună adevărul. Pe chatul Umbrela Albastră.

Dar mai cu seamă lui i se datorează toate. Lui Brady Hartsfield. Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului. La Complexul Municipal a folosit un baros. Cu Olivia Trelawney, un bisturiu.

– Ești atent la mine?

Zâmbește.

– Scuză-mă, cred că mă gândeam la altceva.

Să nu minți niciodată dacă poți spune adevărul. Sigur, adevărul nu este întotdeauna cea mai sigură atitudine, dar de obicei cam este. Se întreabă într-o doară ce ar zice fata dacă i-ar spune: *Freddi, eu sunt Ucigașul cu Mercedes.* Sau: *Freddi, am ascuns cinci kile de exploziv plastic în dulapul meu din pivniță.*

Se uită la el ca și cum ar putea să-i citească gândurile și Brady are un moment de neliniște. Apoi ea spune:

– Din cauză că ai două joburi, prietene. Chestia asta o să te distrugă.

– Știu, dar îmi doresc să-mi reiau studiile și nu are cine să mi le plătească. Așa că trebuie să mă descurc singur. Și mai trebuie să am grijă și de mama.

– Iubitoarea de vin.

Zâmbește iar:

– De fapt, mama e mai mult iubitoare de vodcă.

– Invită-mă odată pe la voi, se înfurie Freddi. Și ai să vezi c-o iau de păr și-o târăsc la Alcoolicii Anonimi.

– N-ar avea niciun rost. Știi ce-a spus poeta Dorothy Parker. „Poți să culturalizezi o curvă, dar nu o poți învăța să gândească."

Freddi se gândește puțin, apoi dă capul pe spate și scoate un hohot de râs cu scrâșnet de Marlboro.

– Nu știu cine-i Dorothy Parker, dar am să țin minte vorba asta.

Redevine serioasă.

– Pe bune acum, de ce nu-l rogi pe Frobisher să-ți dea să faci ore suplimentare? Că slujba ailaltă a ta e un spanac.

– Îți zic eu de ce nu-i cere ore suplimentare lui Frobisher, spune

Frobisher însuși, ieșind și el pe platformă.

Anthony Frobisher este un bărbat tânăr, cu ochelari de tocilar. Nu se deosebește mult de angajații Discount Electronix. Și Brady e tânăr, numai că arată mai bine decât Tones Frobisher. Nu că ar fi frumos. Ceea ce-i în regulă. Lui Brady îi convine să fie insignifiant.

– Luminează-ne, spune Freddi, strivindu-și țigara.

Dincolo de rampa de încărcare a magazinului situat în capătul de sud al Mallului Birch Hill sunt parcate mașinile angajaților (majoritatea rable) și trei Broscuțe VW vopsite în verde-crud. Acestea din urmă sunt extrem de bine întreținute, iar în parbrize le scânteiază soarele primăverii târzii. Pe laturile lor e scris cu vopsea albastră AVEȚI PROBLEME CU COMPUTERUL? CHEMAȚI PATRULA CIBERNETICĂ DE LA DISCOUNT ELECTRONIX!

– Circuit City și-a dat duhul și nici Best Buy nu se simte prea bine, spune Frobisher pe un ton didactic. *Și* Discount Electronix e cu un picior în groapă, împreună cu alte afaceri care trag să moară din cauza revoluției informatice: ziare, edituri, magazine de discuri și Serviciile Poștale ale Statelor Unite. Ca să dau doar câteva exemple.

– Magazine de discuri? se miră Freddi, aprinzându-și o altă țigară. Ce-s alea?

– Să mori de râs, nu alta, exclamă Frobisher. Un prieten de-al meu pretinde că lesbienele n-au simțul umorului, dar uite…

– Ai prieteni? îl întrerupe Freddi. Nu mă-nnebuni! Cine-ar fi crezut?

– …dar uite că tu îmi dovedești că se înșală. Nu vă dau să faceți ore suplimentare pentru că firma noastră supraviețuiește acum doar din vânzarea de computere ieftine și fabricate în China sau în Filipine. Pe marea majoritate a clienților noștri nu-i mai interesează celelalte tâmpenii pe care le vindem.

Brady e de părere că doar Tones Frobisher e în stare să spună *marea majoritate.*

– Și asta se întâmplă din cauza revoluției informaticii, dar și pentru că…

Freddi și Brady scandează împreună:

– *Barack Obama e cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată țara asta!*

Frobisher se uită urât la ei, apoi zice:

– Bine măcar că ascultați ce vă spun. Brady, tu termini la două, da?

– Da. La trei trebuie să fiu la jobul celălalt.

Frobisher își încrețește bârnăul din mijlocul feței ca să arate ce părere are el despre celălalt job al lui Brady.

– Mi s-a părut mie sau ziceai ceva despre reluarea studiilor?

Brady tace, pentru că orice răspuns ar fi unul greșit. Anthony „Tones" Frobisher nu trebuie să știe că Brady îl urăște. Că îl *detestă* la culme. Brady urăște pe toată lumea, inclusiv pe mama lui cea alcoolică, însă, așa cum zice un vechi cântec country: nu trebuie încă să se afle.

– Ai douăzeci și opt de ani, Brady. Ești suficient de mare ca să-ți mai iei slujbe de tot căcatul doar ca să-ți poți plăti asigurarea la mașină, iar asta e bine; dar ești *prea* bătrân ca să te gândești să te faci inginer electronist. Ori programator de calculatoare, dacă e să vorbim cinstit.

– Nu fi porc, spune Freddi.

– Dacă adevărul mă face porc, atunci așa să fie.

– Mda, mormăie Freddi. Și o să intri în istorie cu numele de Tones cel Sincer. O să învețe copiii despre tine la școală.

– Nu mă deranjează puțină sinceritate, șoptește Brady.

– Foarte bine. Atunci poate să nu te deranjeze nici să faci inventarul DVD-urilor și să lipești etichete pe ele. Din clipa asta.

Brady dă politicos din cap, se ridică și își șterge de praf turul pantalonilor. Săptămâna viitoare se dă startul reducerilor de

cincizeci la sută la Discount Electronix; iar conducerea din New Jersey a dat ordin ca DE să lichideze tot stocul de DVD-uri până în ianuarie 2011. Gama aceasta de produse, atât de profitabilă pe vremuri, a fost sugrumată de apariția pe piață a firmelor Netflix și Redbox, cei care vând filme pe internet. În scurt timp nu se va mai găsi nimic în magazin în afară de PC-uri (fabricate în China sau Filipine) și televizoare cu ecran plat pe care foarte puțini și le mai pot permite în perioada asta de criză.

– Și tu, spune Frobisher, trebuie să te duci la un client.

Îi întinde o foaie roz.

– O cucoană în vârstă căreia i s-a blocat ecranul. Cel puțin, așa pretinde ea.

– Să trăiți, *mon capitan.* Viața mea vă aparține.

Se ridică, îl salută și ia foaia cu reclamația.

– Bagă-ți tricoul în pantaloni. Pune-ți și șapca, să n-o dezgușți pe doamnă cu tunsoarea aia bizară. Vezi cum conduci. O singură amendă dacă mai iei, se termină cu viața ta dulce în Patrula Cibernetică. Înainte să pleci pune mâna și strânge afurisitele alea de chiștoace de pe jos.

Dispare înainte ca ea să-i întoarcă mingea.

– Tu te-ai ales cu etichetele de DVD-uri și eu am primit o babă cu o unitate centrală plină cu firimituri de biscuiți graham, spune Freddi, sărind de pe platformă și punându-și șapca.

Îndoaie foaia roz și pornește spre Volkswagenuri fără să arunce nici măcar o singură privire la mucurile de țigară. Dar mai întârzie cât să se uite la Brady, punându-și mâinile în șoldurile înguste, ca de băiat.

– Nu așa mi-am închipuit eu în clasa a cincea că va arăta viața mea.

– Nici eu, murmură Brady.

O urmărește cum demarează, pornind în misiunea de salvare a unei bătrâne care probabil că și-a ieșit din minți pentru că nu poate

descărca de pe Internet rețeta ei preferată de plăcintă cu mere. Acum Brady se întreabă ce ar zice Freddi dacă i-ar spune cum a fost viața *lui* în copilărie. Adică atunci când și-a ucis fratele. Și mama lui a ascuns crima.

De ce să nu o fi ascuns?

În fond, fusese ideea ei.

12

În timp ce Brady lipește etichete care anunță 50% REDUCERE pe filmele vechi ale lui Quentin Tarantino, iar Freddi sare în ajutorul bătrânei doamne Vera Willkins din Cartierul de Vest (de fapt tastatura este cea plină cu firimituri), Bill Hodges iese de pe Lowbriar, șoseaua cu patru benzi, care taie orașul dintr-un capăt în celălalt, dând numele cartierului Lowtown, și intră în parcarea de lângă DeMasio's Italian Ristorante. Nu trebuie să fie Sherlock Holmes ca să-și dea seama că Pete a ajuns înaintea lui. Hodges parchează lângă un sedan Chevrolet, gri-închis, care doar că nu țipă „polițist la volan"; și coboară din Toyota lui cea veche, care doar că nu țipă „pensionar la volan". Atinge capota Chevroletului. Caldă. Pete nu i-a luat-o înainte cu mult.

Mai zăbovește o clipă, bucurându-se de dimineața aceasta târzie, cu soarele ei strălucitor și umbrele bine conturate. Se uită la podul rutier de peste drum. Bandele din zonă și-au marcat teritoriul cu graffiti din cele mai oribile, dar acum locul este pustiu (miezul zilei este perioada în care își iau micul dejun locuitorii mai tineri din Lowtown). Hodges știe că, dacă ar trece pe sub el, l-ar îneca duhoarea râncedă de vin și whisky ieftin. Iar sub tălpi i-ar scrâșni cioburile de sticle sparte. În canale ar observa alte sticle. Din acelea mai mici și maronii.

Dar asta nu mai e problema lui. În plus, întunericul de sub pod e gol și pe el îl așteaptă Pete. Hodges intră și e plăcut impresionat când Elaine îl întâmpină de la recepție, adresându-i-se pe nume, cu toate că nu a mai pus piciorul în restaurant de luni bune. Poate chiar de un an. Firește că Pete e deja într-un separeu și îi face semne chemându-l acolo. E foarte posibil ca Pete să-i fi împrospătat

memoria, cum zic avocații.

Îi răspunde la salut, iar Pete se scoală de pe scaun cu brațele ridicate, gata să-l cuprindă într-o îmbrățișare ca de urs. Se plesnesc reciproc pe spate de atâtea ori cât cere protocolul, iar Pete îi spune că arată bine.

– Știi care-s cele trei Vârste ale Omului? îl întreabă Hodges.

Pete clatină din cap, rânjind larg.

– Tinerețea, vârsta mijlocie și arăți al dracului de bine.

Pete se îndoaie de râs și îl întreabă pe Hodges dacă știe care-i cea mai nouă nelămurire a blondelor. Hodges recunoaște că habar nu are. Peter îi explică:

– Nu știu cum se spune corect: Iran sau Irak.

Tot conform protocolului, Hodges scoate hohotele obligatorii de râs (deși bancul i se pare slăbuț). Schimbul de amabilități fiind astfel încheiat, se așază amândoi la masă. Imediat apare un ospătar – nu există nicio ospătăriță la DeMasio, ci doar bărbați vârstnici, încinși cu șorțuri imaculate sub piepturile lor înguste ca de pui de găină – și Pete comandă o carafă cu bere. Bud Lite, nu Ivory Special. Când le este adusă, Pete ridică paharul:

– În cinstea ta, Billy, și a vieții de pensionar.

– Mulțam.

Ciocnesc și beau. Pete se interesează de Allie, iar Hodges se interesează de fiul și fiica lui Pete. Sunt menționate în treacăt și nevestele, ambele din categoria „foste“ (de parcă ar dori să dovedească unul altuia – dar mai ales sieși – că nu le este teamă să vorbească despre ele) și apoi le dau uitării. Comandă mâncarea. Până când vine, termină și cu cei doi nepoți ai lui Hodges, și cu șansele echipei Cleveland Indians în liga de baseball profesionist. Pete mănâncă ravioli, Hodges a comandat ca de obicei: spaghete cu usturoi și ulei de măsline.

Pe la jumătatea acestor bombe cu calorii, Pete scoate o hârtie

împăturită din buzunarul de la pieptul sacoului și, cu un gest destul de ceremonios, o așază alături de farfurie.

– Ce-i aia? îl întreabă Hodges.

– Dovada că instinctele mele de detectiv sunt la fel de ascuțite ca întotdeauna. Nu te văd de la oroarea aia de la Raintree Inn – apropo, mahmureala m-a ținut trei zile – și vorbim la telefon de câte ori în mai bine de juma' de an? De două? Trei? Și după aia, bum! mă inviți la masă. Sunt surprins? Deloc. Detectez un scop ascuns? Da. Așa că haide să vedem dacă am dreptate.

Hodges ridică din umeri.

– Eu sunt la fel ca pisica aia omorâtă de curiozitate. Știi cum se spune – satisfacerea curiozității a înviat-o.

Pete Huntley rânjește cu gura până la urechi, ba chiar dincolo de ele și, atunci când Hodges întinde mâna după hârtie, o acoperă cu palma.

– Ne-ne-ne-ne-ne. Trebuie să recunoști singur. Nu te rușina, *Kermit*.

Hodges oftează și ridică patru degete. Atunci Pete împinge hârtia spre el. Hodges o despăturește și citește:

1. *Davis*
2. *Violatorul din Parc*
3. *Casele de amanet*
4. *Ucigașul cu Mercedes*

Hodges se preface pus în încurcătură.

– M-ai prins, dom' Șerif. Nu mai scot nicio vorbuliță dacă nu mă lași.

Pete ia o mină serioasă.

– Măi, omule, dezamăgit aș fi fost dacă nu te-ar mai fi interesat cazurile încă nerezolvate atunci când ți-ai pus arma în cui. Știi… am cam fost îngrijorat din cauza ta.

– Nu vreau să crezi că mă bag în treburile tale.

Hodges este puțin cam șocat de cât de lesne îi este să mintă.

– Vezi că-ți crește nasul, Pinocchio.

– Nu, pe bune acum. Nu-ți cer decât să mă pui la curent, dacă poți.

– Cu multă plăcere. Să începem cu Donald Davis. Știi povestea. Și-a bătut joc de toate afacerile care i-au trecut prin mână, ultima fiind una cu mașini clasice. Tipul are atâtea datorii încât și-ar putea schimba numele în Căpitanul Nemo. Bașca două sau trei amante.

– Erau trei când am ieșit eu la pensie, spune Hodges, luând o furculiță din paste.

Nu a venit aici ca să afle ce s-a mai întâmplat cu Donald Davis și nici cu Violatorul din Parc și nici cu tipul care dă de patru ani spargeri în case de amanet și magazine cu băuturi; astea nu-s decât un pretext. Cu toate astea, curiozitatea i-a fost stârnită.

– Nevasta i se satură și de datorii, și de amante. Dispare brusc din peisaj când tocmai ce începuse să întocmească actele de divorț. Cea mai veche poveste din lume. El îi anunță dispariția și declară falimentul exact în aceeași zi. Se duce pe la televiziuni și varsă găleți cu lacrimi de crocodil. Știm că el a omorât-o, dar în lipsa cadavrului…

Ridică din umeri și continuă:

– Tu ai luat parte la ședințele ținute de Diana Narcotic.

Adică doamna procuror.

– Tot n-ai convins-o să-l pună sub acuzare?

– Nu tu corp delict, nu tu acuzare. Și polițiștii din Modesto au știut că Scott Peterson era vinovat ca păcatul, dar tot nu l-au acuzat până nu au găsit cadavrele nevestei și copilului. Știi foarte bine.

Hodges știe. Pe perioada anchetei despre dispariția Sheilei Davis discutaseră de multe ori cazul lui Scott și Laci Peterson.

– Dar, ce să vezi? S-au descoperit pete de sânge în casa lor de vacanță de pe malul lacului.

Pete face o pauză, pregătind efectul, apoi aruncă bomba:

– E al ei.

Hodges se apleacă peste masă, uitând pentru moment de farfuria cu spaghete.

– Când s-a întâmplat asta?

– Luna trecută.

– Și nu mi-ai zis?

– Îți zic acum. Pentru că acum m-ai întrebat. Căutările sunt în plină desfășurare acolo. Se ocupă poliția din Districtul Victor.

– L-a văzut cineva prin zonă înainte de dispariția Sheilei?

– O, da. Doi copii. Davis pretinde că s-a dus să culeagă ciuperci. Se dă fan Euell Gibbons [24], pricepi? Așa că acum amicul Donald Davis așteaptă să treacă cei șapte ani ca să îi poată declara decesul și să încaseze asigurarea. Toată chestia e să nu-i fie găsit cadavrul până atunci.

Și Pete zâmbește larg.

– Gândește-te cât timp câștigă.

– Și de Violatorul din Parc ce se mai știe?

– În cazul lui e doar o chestiune de timp până îl prindem. Știm că este alb, știm că are între douăzeci și douăzeci și cinci de ani și mai știm că nu se poate sătura de păsărica de femeie respectabilă și mai în vârstă.

– Vreți să-l atrageți într-o capcană, nu-i așa? Pentru că îi place vremea caldă.

– Da. Și vom pune mâna pe el.

– Bine ar fi s-o faceți înainte să mai violeze încă o biată cucoană sărită de cincizeci de ani care vine seara acasă de la muncă.

– Facem tot posibilul.

Pete pare ușor iritat, iar când apare ospătarul să-i întrebe dacă mai doresc ceva, îi face semn să-i lase în pace.

– Știu, spune Hodges.

Blând. Încurajator.

– Și cu tipul cu casele de amanet cum a rămas?

Zâmbetul apare iar pe chipul lui Pete.

– Young Aaron Jefferson.

– Cum?

– Așa îl cheamă, deși, când juca fotbal la liceu, își zicea doar YA. Știi, ca să semene cu YA Tittle [25]. Prietena lui, care e și mama copilului lui în vârstă de trei ani, ne-a zis că îi spune tipului YA Țâțe. Când am întrebat-o dacă-i o glumă sau nu, ne-a spus că nu are nici cea mai mică idee.

Altă poveste pe care Hodges o cunoaște, poveste atât de veche de zici că-i biblică… de fapt, poate chiar e pe undeva prin Vechiul Testament o versiune a ei.

– Să vedem. A spart douăsprezece prăvălii…

– S-au făcut deja paisprezece.

– …și tot reușește să scape pentru că are o baftă chioară. Dar după aia o înșală pe mama copilului lui. Ea se oftică maxim și-l toarnă.

Pete îndreaptă un pistol imaginar spre fostul lui partener.

– Din prima ai nimerit-o. Așa că, data viitoare când Young Aaron va avea de gând să intre într-o casă de amanet sau într-un magazin, cu pistolul ascuns în betelia nădragilor, noi vom ști din vreme și, mamă,

mamă, ce-o să-i mai facem.

– De ce mai așteptați și nu-l arestați de acum?

– Nu ne lasă madam procuror, spune Pete. Du-i Dianei Narcotic un cotlet și ea o să-ți zică „pune-l tu pe grătar și dacă nu e cum îmi place mie, ți-l trimit înapoi".

– Dar știți cine e.

– Fac pariu cu tine pe un set de pneuri noi că YA Țâțe ajunge în închisoarea districtuală până pe Patru Iulie și e transferat în aia statală până de Crăciun. Cu Davis și Violatorul din Parc s-ar putea să mai dureze nițel, dar tot o să punem mâna pe ei. Vrei desert?

– Nu. Ba da.

Și îi zice ospătarului:

– Mai faceți prăjitura aia cu rom? Aia cu rom și ciocolată neagră?

Ospătarul pare ofensat.

– Sigur, domnule. E în meniul nostru.

– Adu-mi o felie. Și cafea. Tu vrei ceva, Pete?

– Mă mulțumesc cu berea asta.

Și își toarnă restul din carafă.

– Ești sigur că vrei și prăjitură, Billy? Mi se pare că te-ai cam îngrășat de când te-am văzut ultima oară.

Așa și este. Hodges mănâncă bine de când a ieșit la pensie, însă doar în ultimele două zile i s-a părut că mâncarea lui are gust.

– Mă gândesc să mă înscriu în Clubul Grașilor.

Pete dă din cap.

– Așa te gândești? Eu mă gândesc să mă călugăresc.

– Hai, sictir! Despre Ucigașul cu Mercedes ce se mai aude?

– Încă mai cercetăm zona în care locuia femeia – de fapt, Isabelle e chiar acum acolo –, dar tare m-ar mira dacă ea sau oricine altcineva ar obține un indiciu care să ne ducă undeva. Izzy bate la uși la care am mai bătut. Individul a furat jucăria luxoasă a doamnei Trelawney, a ieșit din ceață, a făcut ce-a făcut, a intrat înapoi în ceață, a abandonat-o și… nimic. Nu Musiu YA Țâțe, ci tipul cu Mercedesul a *avut* norocul porcului. Dacă ar fi încercat cascadoria o oră mai târziu, ar fi fost polițiști acolo. Ca să dirijeze mulțimea.

– Știu.

– Dar crezi că a știut și *el*, Billy?

Gestul mâinii lui Hodges are înțelesul „e greu de spus". Poate că îl va întreba el pe Domnul Mercedes, dacă îl va întâlni pe chatul ăla cu Umbrela Albastră.

– Imbecilul putea să piardă controlul mașinii când a intrat în mulțimea de oameni și să se dea cu roțile în sus, da' uite că nu s-a întâmplat. Mașină nemțească, cea mai bună din lume, așa zice Isabelle. Ar fi putut să-i sară cineva pe capotă și să-i blocheze câmpul vizual, da' uite că nici asta nu s-a întâmplat. I-ar fi putut intra sub roți unul din stâlpii cu banda de TRECERE INTERZISĂ, da' n-am avut nici norocul ăsta. Plus că l-ar fi putut observa cineva când a lăsat mașina în spatele depozitului ăluia și a ieșit fără mască pe față, da' n-a fost nimeni acolo.

– Era cinci și douăzeci dimineața, subliniază Hodges, deși chiar și în miezul zilei zona aia e aproape pustie.

– Din cauza crizei, spune supărat Pete Huntley. Da, da, da. Probabil că jumate din oamenii care lucraseră la depozitele alea erau acum la coadă la târgul ăla afurisit de joburi. Ia de-aici nițică ironie, îți face bine la ten.

– Deci n-ați mai aflat nimic.

– Am ajuns într-un punct mort.

Apare prăjitura lui Hodges. Miroase bine, iar gustul e excelent.

După ce ospătarul se îndepărtează, Pete se apleacă peste masă.

– Mă obsedează gândul că ar putea s-o facă din nou. Că o să se mai lase iar ceața groasă dinspre lac și o s-o facă din nou.

Zice că nu, își spune Hodges, umplându-și gura cu delicioasa prăjitură. Zice că nu mai are *absolut nicio chemare.* Zice că *o singură dată i-a ajuns.*

– Ceață sau altceva.

– În martie m-am certat foarte tare cu fiică-mea. *Îngrozitor* de tare. Și n-am văzut-o deloc în aprilie. A refuzat să vină la mine în weekenduri.

– Da?

– Mda. Voia să se ducă să vadă un concurs de majorete. „Defilăm pe muzică funk" mi se pare că se chema. Toate școlile din stat luau parte la el. Mai știi cât de înnebunită era Candy după majorete?

– Da, spune Hodges.

Nu mai știe.

– Pe la patru anișori avea o fustiță plisată pe care nu voia s-o dea jos nici la culcare. Două mame au zis că vor merge cu fetele. Și eu i-am spus lui Candy că nu o las. Știi de ce?

Sigur că știe.

– Pentru că afurisitul ăla de concurs era în Complexul Municipal, de-aia. Îmi și imaginam cam la o mie de fătuce, cu mamele aferente, învârtindu-se în fața clădirii, așteptând să se deschidă porțile. Ar fi fost aproape seară, nu dimineață, dar știi că ceața vine dinspre lac și la asfințit. Și îl și vedeam pe muistul ăla intrând în ele cu un alt Mercedes furat – sau poate cu o namilă de Hummer, de data asta – și fetițele și mamele nu se mișcă din loc, hipnotizate ca niște căprioare de lumina farurilor. Așa că i-am interzis să se ducă. Of, Billy, s-o fi auzit cum a țipat la mine. Da' tot n-am cedat. N-a mai vorbit cu mine o lună. Și nici acum n-ar vorbi, dacă n-ar fi luat-o maică-sa la ea. Și i-am zis lui Maureen că nu, nici prin cap să nu-ți treacă să-i dai voie,

să nu îndrăznești; și ea mi-a zis atunci că uite, din cauza asta am divorțat de tine, Pete, că m-am săturat să tot aud că *nici prin cap să nu-mi treacă* și *să nu îndrăznesc*. Și bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic.

Își termină berea și se apleacă iar peste masă.

– Mă rog din suflet să mai fie cineva cu mine atunci când îl prind pe puiul ăla de curvă. Că dacă o să fiu singur, aș fi în stare să-l omor cu mâinile mele, doar pentru că din cauza lui sunt în relații proaste cu fiică-mea.

– Și în cazul ăsta de ce să nu fii singur?

Pete se gândește puțin apoi zâmbește strâmb.

– Ai dreptate.

– Te gândești vreodată la doamna Trelawney?

Hodges pare că pune întrebarea într-o doară, însă el s-a gândit mult la Olivia Trelawney de când scrisoarea anonimă i-a intrat în viață prin fanta pentru corespondență. Ba chiar și înainte de asta. În perioada cenușie începută atunci când a ieșit la pensie a și visat-o de câteva ori. I-a visat chipul alungit – chip de cal mâhnit. Genul de față care pare a spune *nu mă înțelege nimeni* și *toată lumea e împotriva mea.* Cu toți banii ăia din cont, tot nu era capabilă să înțeleagă cât de norocoasă este, pornind în primul rând cu faptul că nu depindea de cecul de salariu. Ani buni trecuseră de când Dna T. nu-și mai calculase la sânge banii și nu mai răspunsese la telefon de teama apelurilor de la recuperatori. Se gândea doar la cât de nefericită este, iar lunga listă de motive cuprindea tot felul de chestiuni minore, de la o mulțime de coafuri nereușite la lipsa de maniere a personalului de serviciu. O, da, se gândise de multe ori la doamna Olivia Trelawney, cea cu rochiile lălâi, cu decolteu în formă de barcă, permanent înclinat ori spre tribord, ori spre babord. Doamna Olivia Trelawney, cea cu ochii apoși, de parcă ar fi fost permanent la un pas de a izbucni în lacrimi. Nimeni n-o înghițea pe doamna Olivia Trelawney, nici Detectivul de Gradul Întâi Kermit William Hodges. Sinuciderea ei nu mirase pe nimeni, nici pe același Detectiv Hodges, menționat mai sus. Opt morți – și mult mai mulți răniți – sunt o

povară mult prea grea pentru conștiința oricui.

– Dacă mă gândesc la ea în ce fel? vrea să știe Pete.

– Dacă a spus adevărul. Despre cheie.

Pete ridică din sprâncene.

– Era convinsă că *da*. Știi și tu asta. De atâtea ori și-a repetat minciuna că a ajuns și ea s-o creadă și ar fi trecut cu succes orice test poligraf.

Foarte adevărat. Olivia Trelawney nu constituise o surpriză pentru niciunul din ei. Numai Dumnezeu știe câți asemenea ei cunoscuseră. Infractorii de profesie au un comportament vinovat chiar dacă nu ei au comis fapta sau faptele despre care li se cere socoteală, pentru că știu foarte bine că sunt vinovați de *ceva*. Pe de altă parte, cetățenii onești, care au respectat legea toată viața lor, își clamează nevinovăția în cursul interogatoriilor, iar Hodges știe foarte bine că în cazul acestora este rareori vorba despre vreo armă. Nu. De obicei e vorba despre o mașină. *Am crezut că am călcat un câine,* așa zic ei. Și, indiferent ce ar fi văzut în oglinda retrovizoare după impact, ajung să creadă asta.

Doar un câine fusese.

– Nu sunt sigur, zice Hodges.

Speră că pare mai degrabă preocupat decât indiscret.

– Haide, măi, Billy. Ai văzut exact ce am văzut și eu și oricând simți nevoia să-ți împrospătezi amintirile poți să vii la secție și să te uiți iar la poze.

– Cred că ai dreptate.

Din buzunarul sacoului sport al lui Pete se aud primele măsuri din *O noapte pe muntele pleșuv* 26. Își scoate telefonul, se uită la ecran și spune:

– Trebuie să răspund.

Hodges îl invită cu un gest să o facă.

– Alo?

Pete ascultă ce i se comunică. Face ochii mari și se ridică atât de brusc, că aproape răstoarnă scaunul.

– *Ce?*

Ceilalți clienți ai localului se opresc din mâncat și se uită în jur. Hodges îl urmărește plin de curiozitate.

– Da… da! Vin acum. Ce spui? Da, da, bine. Nu mă aștepta, du-te înainte.

Închide telefonul și se așază la loc. I s-au aprins toate beculețele și, în clipa aceasta, Hodges îl invidiază al naibii de tare.

– Ar trebui să luăm mai des masa împreună, Billy. Îmi porți noroc. Întotdeauna mi-ai purtat. Uite, tocmai ce am vorbit despre asta și s-a și întâmplat.

– Ce?

Și își spune: E vorba despre Domnul Mercedes. Iar gândul următor este deopotrivă absurd și deznădăjduit: Al meu ar fi trebuit să fie.

– Izzy era. Tocmai ce a sunat-o un colonel de la Poliția Statală din Districtul Victor. Acum o oră un pădurar a descoperit niște oase într-o balastieră abandonată, la mai puțin de trei kilometri de casa de vacanță a lui Donnie Davis. Și, ce să vezi? Pe oasele astea sunt niște zdrențe ce par a proveni dintr-o rochie.

Își ridică mâna peste masă. Hodges bate cuba.

Pete își bagă telefonul în buzunarul lăbărțat și scoate portofelul. Hodges clatină din cap, fără măcar să încerce să se mintă în privința sentimentului care l-a inundat: ușurare. Ușurare *enormă.*

– Nu, eu te-am invitat. Te duci să te întâlnești cu Isabelle, da?

– Da.

– Atunci ia-o din loc.

– În regulă. Mersi de tratație.

– Am uitat să te întreb dacă mai știi ceva de Joe Autostradă.

– Poliția Statală a preluat cazul, spune Pete. Din partea mea, să-l stăpânească sănătoși. Din ce am auzit, deocamdată n-au nicio pistă. Stau și așteaptă să dea o altă lovitură, sperând că atunci vor avea baftă.

Se uită la ceas.

– Haide, du-te, du-te.

Pete dă să plece, apoi se întoarce la masă și depune un țocăit sonor pe fruntea lui Hodges.

– Tare mult mă bucur că te-am văzut, iubițel.

– Valea! îl îndeamnă Hodges. O să zică lumea că suntem amanți.

Pete pleacă grăbit, cu un zâmbet satisfăcut pe chip; iar Hodges își amintește cum obișnuiau ei să-și spună pe vremuri: Copoii Raiului 27.

Se întreabă cât de ascuțit îi mai este mirosul.

13

Ospătarul îl întreabă dacă mai dorește ceva. Hodges dă să spună nu, apoi se răzgândește și mai cere o cafea. Vrea să mai stea puțin aici, savurând această dublă fericire: nu era Domnul Mercedes, dar *era* Donald Davis, jigodia ipocrită care-și ucisese nevasta și care apoi își pusese avocatul să instituie un fond de recompense pentru orice informație care ar fi dus la găsirea ei. Pentru că, o, Doamne, Dumnezeule, cât de mult o iubea și cum își mai dorea să o vadă din nou acasă și să înceapă o viață nouă împreună.

Vrea să se gândească și la Olivia Trelawney și la Mercedesul furat al Oliviei Trelawney. Nu e nicio îndoială că *a fost* furat. Dar în ciuda

tuturor protestelor și opoziției ei, nu e nicio îndoială nici că ea facilitase furtul.

Hodges își aduce aminte de un caz pe care i l-a povestit Isabelle Jaynes, când de-abia fusese transferată la ei din San Diego, imediat după ce o puseseră la curent cu rolul involuntar jucat de doamna Trelawney în Masacrul de la Complexul Municipal. În povestea lui Isabelle *apărea* o armă. Le-a spus că ea și partenerul ei fuseseră chemați la o adresă unde un băiat de nouă ani trăsese în sora lui de patru ani și o omorâse. Cu pistolul automat lăsat de tatăl lor pe birou.

– Tatăl nu a fost pus sub acuzare, dar tot restul vieții o să-l apese povara acestei nenorociri, a comentat ea. Și stați numai să vedeți dacă povestea voastră cu Mercedesul nu o să fie la fel.

Discuția asta a avut loc cu o lună înainte ca respectiva femeie să înghită pastilele, poate chiar mai puțin de o lună. Dar pe toți cei implicați în cazul Ucigașului cu Mercedes îi duruse undeva de gestul ei. Pentru ei – și pentru el – Dna T. nu fusese decât o bogătașă care își plângea singură de milă și care refuza să accepte partea ei de vină în tragedia de la Complexul Municipal.

Când a fost furat, Mercedesul SL se afla în centru, iar doamna Trelawney, al cărei soț murise de inimă cu ceva vreme în urmă, lăsând-o putred de bogată, locuia în Sugar Heights, suburbie la fel de opulentă cum sugera numele [28], unde aleile lungi, cu grilaje, duceau spre viloaie cu paisprezece – douăzeci de camere. Hodges a crescut în Atlanta și mereu când trece cu mașina prin Sugar Heights își aduce aminte de un cartier de lux din orașul copilăriei sale, care se chema Buckhead [29].

Bătrâna mamă a Dnei T., Elizabeth Wharton, locuia într-un apartament – foarte drăguț, cu camere mari cât promisiunile unui candidat în campanie electorală – situat într-un condominium somptuos de pe Lake Avenue. Acolo era spațiu suficient pentru găzduirea unei menajere în regim intern și o infirmieră particulară care venea de trei ori pe săptămână. Doamna Wharton avea scolioză avansată și OxyContinul ei îl șterpelise fiică-sa atunci când s-a hotărât să iasă din scenă.

Sinuciderea este dovadă de vinovăție. Hodges își amintește de câte ori repetase asta locotenentul Morrissey, dar el, unul, avusese oarece dubii. Și în ultima vreme dubiile astea sunt mai puternice decât au fost ele vreodată. Pentru că acum a aflat că sentimentul de vinovăție nu este singurul motiv care-i îndeamnă pe oameni la sinucidere.

Uneori pur și simplu se întâmplă să te plictisești de programul de la televizor.

14

O patrulă auto a găsit Mercedesul la o oră după masacru. Se afla în spatele unuia dintre depozitele îngrămădite pe malul lacului.

Asfaltul curții imense era plin de jur împrejur cu containere ruginite, ca monoliții de pe Insula Paștelui. Mercedesul cenușiu fusese abandonat între două. Când au ajuns Hodges și Huntley, în curte erau deja cinci mașini de poliție, două parcate bot în bot în spatele alteia, de parcă polițiștii s-ar fi așteptat ca sedanul să pornească singur și să dea bir cu fugiții, ca Plymouth-ul acela vechi [30] dintr-un film horror. Ceața se transformase într-o ploaie deasă. Stropii ei sclipeau pe capota mașinilor în contratimp cu străfulgerările albastre ale girofarurilor.

Hodges și Huntley s-au apropiat de grupul de polițiști. Pete Huntley a stat de vorbă cu cei doi care descoperiseră mașina, în vreme ce Hodges s-a învârtit în jurul Mercedesului. Partea din față abia dacă era boțită – deci mașinăria nemțească nu-și dezmințise reputația –, dar capota și parbrizul erau pline cu sânge aproape închegat. În masca motorului se agățase o mânecă de cămașă, țeapănă acum tot din cauza sângelui uscat. Se va dovedi ulterior că mâneca aceasta îi aparținuse lui August Odenkirk, unul dintre cei uciși. Dar mai era ceva acolo. Ceva ce lucea chiar și în lumina chioară a dimineții. Hodges se lăsă într-un genunchi ca să se uite mai de aproape. În poziția asta l-a găsit Huntley.

– Ce mama dracului e ăla? întrebă Pete.

– Cred că-i o verighetă, răspunse Hodges.

Într-adevăr. Verigheta simplă din aur îi aparținuse lui Francine Reys, în vârstă de treizeci și opt de ani, domiciliată în Squirrel Ridge Road. La un moment dat a fost înapoiată familiei. Femeia a fost înmormântată cu verigheta pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă, deoarece îi fuseseră smulse trei degete de la stânga. Legistul a fost de părere că a rămas fără degetele acelea atunci când și-a ridicat instinctiv mâna la față ca să se ferească de Mercedesul care se năpustea asupra ei. Două din degetele lipsă au fost găsite la locul crimei înainte de amiaza zilei de zece aprilie. Arătătorul nu a fost descoperit niciodată. Hodges voia să creadă că îl confiscase un pescăruș din grupul celor care patrulau pe malul lacului. Prefera ideea asta alternativei sinistre: un supraviețuitor nevătămat al masacrului se gândise să îl ia acasă ca suvenir.

Hodges se ridică și îi făcu semn unuia dintre polițiști să se apropie.

– Trebuie să acoperim mașina asta cu o prelată, înainte ca ploaia să înlăture…

– Prelata e deja în drum spre noi, răspunse polițistul, întinzând un deget spre Pete. A fost primul lucru pe care ni l-a cerut.

– *Ești* de-a dreptul extraordinar, exclamă Hodges, imitând destul de bine vocea Cucernicei Doamne [31].

Zâmbetul partenerului său era mohorât ca dimineața aceea. Pete se uita la botul pătat de sânge al Mercedesului și la verigheta agățată în grilajul cromat.

De ei se apropie un alt polițist, în mână cu carnețelul deschis la o pagină deja umflată de umezeala din aer. Pe ecusonul cu numele agățat pe piept scria F. SHAMMINGTON.

– Mașina e înregistrată pe numele Olivia Ann Trelawney, Lilac Drive, numărul 729. Asta-i în Sugar Heights.

– Unde majoritatea Mercedesurilor cuminți se duc la culcare cum se lasă seara, a comentat Hodges. Vezi dacă doamna e acasă, domnule polițist Shammington. Și dacă nu e, vezi dacă poți să-i dai de urmă. Te descurci?

– Da, domnule, sigur că da.

– Să te prefaci că-i doar o investigație de rutină, da? Ni s-a reclamat furtul unei mașini.

– Exact.

Hodges se întoarse la Pete.

– Uită-te înăuntru în față. Observi ceva?

– Airbagurile. Le-a dezactivat. Asta presupune premeditare.

– Și mai presupune că a știut cum anume să o facă. Ce părere ai despre mască?

Pete își mări ochii printre picăturile mici de ploaie și privi pe geamul din dreptul volanului, având grijă să nu atingă sticla. Pe scaunul din piele al șoferului se afla o mască din cauciuc, de genul acelora pe care ți le tragi pe cap. Smocuri vâlvoi de păr portocaliu, de tip „Clovnul Bozo", se înălțau de la tâmple. Nasul era o mingiuță roșie din cauciuc. Fără un cap pe care să se întindă, zâmbetul roșu devenise un rânjet sinistru.

– Hidoasă mai e. Ai apucat să te uiți la filmul ăla cu clovnul din canalizare [32]?

Hodges a clătinat din cap atunci. Abia mai târziu – doar cu câteva săptămâni înainte să iasă la pensie – a cumpărat DVD-ul. Și da, s-a văzut nevoit să-i dea dreptate lui Pete. Masca din Mercedes semăna foarte mult cu mutra lui Pennywise, clovnul din film.

Au mai dat o tură în jurul mașinii, remarcând acum sângele de pe roți. Se va spăla aproape tot înainte de apariția prelatei și a băieților de la tehnic. Mai erau douăzeci de minute până la ora 7 a.m.

– Domnilor! strigă Hodges la polițiștii din jur. Are cineva cameră foto la telefon?

Aveau toți. Hodges le ceru să se așeze în cerc în jurul celei pe care deja o botezase în minte „mașinamorții" – un singur cuvânt: „mașinamorții" și atât – și să o fotografieze din toate unghiurile.

Polițistul Shammington se retrăsese mai într-o parte și vorbea la telefon. Pete l-a chemat la el.

– Știi cumva câți ani are doamna Trelawney?

Shammington își consultă carnețelul:

– Data nașterii trecută pe permis este 3 februarie 1957. Asta înseamnă că acum are… cam…

– Cincizeci și doi, îl ajută Hodges.

Lucra cu Pete Huntley de doisprezece ani și ajunseseră să gândească amândoi la fel. Olivia Trelawney avea vârsta potrivită pentru a deveni victimă a Violatorului din Parc, dar nu se potrivea nicicum cu rolul de asasin în masă. Da, sigur, existau cazuri cu oameni care pierduseră controlul asupra volanului și intraseră cu mașina în grupuri mari de pietoni – doar cu cinci ani în urmă, chiar în orașul lor, un bătrân de optzeci și ceva de ani, trecut binișor de pragul senilității, intrase cu Buick-ul Electra într-o cafenea amenajată pe trotuar, omorând o persoană și rănind vreo șase –, însă Olivia Trelawney nu se potrivea nici cu acest profil. Era prea tânără.

În plus, mai era și masca.

Însă…

Însă.

15

Nota de plată îi este adusă pe o tavă din argint. Hodges pune cardul deasupra ei și mai soarbe din cafea cât așteaptă să-i fie adus înapoi. Se simte bine, e sătul și, în mod normal, și-ar dori să tragă un pui de somn. Nu însă și în după-amiaza aceasta. Niciodată nu s-a simțit mai treaz, mai lucid ca în după-amiaza aceasta.

Acel *însă* fusese atât de evident că niciunul dintre ei nu a fost nevoit să-l rostească cu glas tare – nici pentru polițiștii de patrulă (tot mai mulți soseau la locul crimei, deși afurisita de prelată nu a apărut

decât pe la șapte și un sfert) și nici unul altuia. Portierele Mercedesului SL500 erau încuiate și în contact nu era nicio cheie. Nu se observau nici semne că s-ar fi intrat prin efracție și, în cursul zilei, mecanicul-șef de la reprezentanța Mercedes le va confirma această ipoteză.

– Cât de greu ar fi să introducă cineva o lamă pe lângă geam? îl întrebase Hodges pe mecanic. Ca să deschidă portiera?

– Greu spre imposibil, îi spusese mecanicul. Merțanurile astea sunt *solide.* Ar rămâne semne dacă ar încerca cineva șmecheria asta.

Își împinsese șapca spre ceafă și se scărpina în creștet.

– Chestia a fost foarte simplă, domnilor detectivi. Doamna a lăsat cheia în contact și n-a dat atenție semnalului acustic atunci când a coborât. Probabil era cu gândurile în altă parte. Hoțul a văzut cheia și a furat mașina. Ce vreau eu să spun e că *precis* individul a avut cheia. Cum altfel să fi încuiat mașina atunci când a plecat?

– De unde știți că posesorul mașinii e o *doamnă?* a vrut să știe Pete.

Nu menționaseră numele proprietarului.

– Haideți, domnilor, zău așa! zâmbise mecanicul. Ăsta-i Mercedesul doamnei Trelawney. Olivia Trelawney. De la noi l-a cumpărat și îi facem revizia fix la fiecare patru luni. Avem în mentenanță doar câteva cu doisprezece cilindri, așa că le știu pe toate.

Și adăugase, nefăcând altceva decât să le confirme părerea:

– Puișorul ăsta e un *tanc.*

Ucigașul dusese Mercedesul între două containere, oprise motorul, își scosese masca, o îmbibase în clor și coborâse din mașină. (Probabil avusese grijă să-și vâre mănușile și fileul de păr în buzunarul de la haină.) Și, înainte să se piardă în ceață, își mai bătuse încă o dată joc de ei: încuiase mașina cu cheia șmecheră a Oliviei Ann Trelawney.

Iată de unde venea acel *însă.*

16

Ne-a rugat să vorbim în șoaptă ca să nu cumva să o trezim pe mama ei care se odihnea, își amintește Hodges. După aia ne-a servit cu cafea și fursecuri. Așezat la masa din DeMasio's Ristorante, își termină ceașca de acum în vreme ce așteaptă să îi fie returnat cardul. Cu ochii minții vede livingul din măgăoaia aia de apartament de lux, cu o superbă panoramă asupra lacului.

Pe lângă fursecuri și cafea, le oferise și privirea aceea bulbucată de tip *normal că nu*, apanaj exclusiv al cetățenilor cu profund respect față de lege, care nu au avut în viața lor de-a face cu poliția. Care nu pot concepe să li se întâmple una ca asta. Ba chiar a rostit vorbele astea cu voce tare atunci când a întrebat-o Pete dacă nu cumva era posibil să fi uitat cheia în mașină după ce o parcase pe Lake Avenue, la câteva clădiri distanță de blocul unde locuia mama ei.

– Normal că nu.

Cuvintele ieșiseră printr-o grimasă boțită, cu pretenții de zâmbet, ce voia să spună: *Ideea dumitale mi se pare ridicolă și oarecum ofensatoare.*

Ospătarul se întoarce. Depune pe masă tăvița din argint, iar Hodges reușește să-i strecoare în mână o bancnotă de zece și una de cinci, înainte ca omul să-și revină din poziția de echer. La restaurantul lui DeMasio obiceiul este ca ospătarii să împartă bacșișurile între ei, practică pe care Hodges nu o aprobă. Dacă asta îl face să fie de modă veche, atunci așa să fie.

– Vă mulțumesc, domnule, și *buon pomeriggio* [33].

– Și dumitale la fel, îi urează Hodges.

Pune bine bonul și cardul American Express, dar nu se scoală de pe scaun. Au mai rămas câteva firimituri din prăjitură și le ia grijuliu cu furculița, exact la fel cum obișnuia să facă în copilărie cu prăjiturile mamei sale. Întotdeauna aceste ultime fărâme, apucate cu buzele de pe dinții furculiței, i s-au părut partea cea mai bună a prăjiturii.

17

Primul interogatoriu, de o însemnătate crucială, desfășurat doar la câteva ore după crimă. Cafea și fursecuri în vreme ce identificarea cadavrelor schilodite era în curs. Pe undeva, rudele plângeau și-și smulgeau părul din cap de disperare.

Doamna Trelawney s-a dus în holul de la intrare să-și ia geanta lăsată pe o măsuță. Reveni în living și începu să scotocească prin ea. Își încreți fruntea, fără a se opri din scotocit, ușor îngrijorată. Apoi, surâzând:

– Iat-o, spuse ea, întinzându-le cheia.

Detectivii s-au uitat la ea, iar Hodges a rămas surprins de aspectul ei atât de oarecare în comparație cu mașina luxoasă pe care o acționa. Nu era decât o bucată din plastic negru, cu o proeminență la capăt. Pe o latură a acestei proeminențe era logoul firmei Mercedes. Pe cealaltă erau trei butoane. Pe unul era desenat un lacăt cu toarta închisă. Pe cel de alături, lacătul era deschis. Pe al treilea buton scria ALARMĂ. Adică, în eventualitatea în care ai fi fost atacat de un pungaș atunci când îți descuiai mașina, apăsai butonul ăsta și Merțanul începea să strige după ajutor.

– Observ că a durat ceva până ați găsit-o în geanta aia, spuse Pete pe un ton aparent nepăsător. Mulți oameni și-ar pune breloc. Soția mea și-a pus cheile pe unul în formă de margaretă.

Și surâse drăgăstos, de parcă Maureen încă i-ar mai fi fost nevastă și de parcă nou-devenita creatoare de modă ar fi umblat vreodată în viața asta (sau în oricare alta) cu o margaretă din plastic la chei.

– Mă bucur pentru ea, răspunse acru doamna Trelawney. Când îmi veți înapoia mașina?

– Nu depinde de noi, doamnă, o lămuri Hodges.

Femeia oftă și își îndreptă decolteul în formă de barcă. Prima din zecile de dăți când o vor mai vedea făcând gestul acesta.

– Bineînțeles că va trebui să o vând. Niciodată nu voi mai fi în stare să mă urc în ea după asta. Neplăcut, foarte neplăcut. Când mă gândesc că mașina *mea*…

Și, pentru că tot avea geanta în mână, se apucă să scotocească iarăși prin ea și scoase un pachet cu batiste din hârtie în culori pastel. Își tamponă ochii și repetă:

– *Foarte* neplăcut.

– Vă rog să ne relatați încă o dată ce ați făcut aseară, îi ceru Pete.

Doamna Trelawney își dădu peste cap ochii injectați.

– Este neapărată nevoie? Sunt epuizată. Nu am dormit aproape deloc pentru că am avut grijă de mama. Sărmana a adormit de-abia spre patru dimineața. Are dureri groaznice. Aș vrea să apuc să dorm puțin înainte să vină doamna Greene. Infirmiera, adică.

Hodge simți cum începe să se enerveze: Adică cineva tocmai ce a omorât cu mașina ta opt oameni, doar opt dacă ceilalți vor supraviețui, și ție îți arde de somn. Mai târziu nu va ști să spună dacă acela a fost momentul când începuse s-o antipatizeze pe doamna Trelawney, dar probabil că atunci se stârnise aversiunea lui față de ea. Sunt unii oameni necăjiți pe care îți vine să-i îmbrățișezi și să-i bați ușurel pe spate, murmurându-le *haide, haide, liniștește-te!*; în vreme ce pe alții vrei să îi iei la palme și să le ceri să fie bărbați. Sau, în cazul Dnei T., „bărbată".

– Vom încerca să terminăm cât se poate de repede, i-a promis Pete.

Dar nu i-a spus că acesta era doar primul dintr-o lungă serie de interogatorii. Când vor fi isprăvit cu ea, va ajunge să-și spună povestea și în vis.

– Of, bine. Am ajuns aici, la mama acasă, joi seara, la câteva minute după ora șapte…

Trecea pe la mama ei de cel puțin patru ori pe săptămână, le-a spus, dar joia rămânea peste noapte. Întotdeauna se oprea la B'hai, un restaurant vegetarian foarte drăguț, din mallul Birch Hill, de unde lua mâncare pentru cină și o încălzea apoi la microunde. („Deși mama mănâncă foarte puțin în ultima vreme. Din cauza durerilor.") Le-a mai zis că își făcea de așa manieră programul încât să ajungă după ora șapte, pentru că atunci găsea locuri de parcare pe

carosabil.

– Nu pot să parchez în lateral. Pur și simplu nu pot.

– De ce nu mergeți la parcarea etajată din apropiere? o întrebă Hodges.

Se uită la el ca la un nebun.

– Costă șaisprezece dolari pe noapte. Locurile de pe stradă sunt *gratis*.

Pete nu-i spusese încă doamnei Trelawney că vor lua cheia de la Mercedes cu ei.

– Deci, v-ați oprit la Birch Hill și ați comandat mâncare la pachet pentru dumneavoastră și mama dumneavoastră de la restaurantul…

Își consultă notițele.

– …B'hai.

– Nu, am făcut comanda dinainte. De acasă de la mine, de pe Lilac Drive. Se bucură mereu când îi sun. Sunt o clientă veche și valoroasă. Aseară am luat *kookoo sabzi* pentru mama – asta este o omletă cu spanac și coriandru – și *gheymeh* pentru mine. *Gheymeh*-ul este o tocăniță delicioasă cu mazăre, cartofi și ciuperci. Foarte ușoară pentru digestie.

Își îndreptă iar decolteul.

– Încă din adolescență mă lupt cu un reflux gastric absolut înfiorător.

– Și comanda dumneavoastră a fost… începu Hodges.

– Și *sholeh zard* la desert. Asta-i budincă de orez cu scorțișoară. Și șofran.

Le aruncă un zâmbet nesigur. La fel ca gestul obsesiv de îndreptare a decolteului, și acest zâmbet era un trelawneyism, o marcă înregistrată a cucoanei, pe care vor ajunge să-l cunoască foarte bine.

– Șofranul o face deosebită. Chiar și mama își termină porția de *sholeh zard*.

– Pare foarte gustos, comentă Hodges. Când ați ajuns la restaurant, comanda dumneavoastră era deja pregătită și ambalată?

– Da.

– Într-o singură cutie?

– Vai, cum să fie într-una singură? În trei.

– Puse într-o pungă?

– Nu. Fără pungă.

– Înseamnă că v-ați chinuit cam tare atunci când le-ați scos din mașină, spuse Pete. Ați avut trei cutii cu mâncare, geanta…

– Și cheia, interveni Hodges. Nu uita de cheie, Pete.

– Unde mai pui că vă grăbeați să ajungeți sus, continuă Pete. Mâncarea rece nu-i deloc bună.

– Văd unde bați dumneata, zise doamna Trelawney, dar vă asigur…

Șovăi puțin.

– …vă asigur, *domnilor*, că sunteți pe o pistă greșită. Mi-am pus cheia în geantă imediat după ce am oprit motorul. E primul lucru pe care îl fac. Cât despre cutii, erau legate una peste alta…

Le demonstră, întinzând mâinile cam la patruzeci și cinci centimetri distanță una de cealaltă.

– …și erau ușor de dus. Geanta o țineam pe braț. Așa.

Îndoi brațul, își agăță poșeta de el și se fâțâi prin living ducând în mâini un teanc de cutii imaginare de la B'hai.

– Vedeți?

– Da, doamnă, spuse Hodges.

Avea impresia că mai vede și altceva.

– Cât despre bănuiala că m-aș fi grăbit… nu, nici vorbă. Nu era nevoie, pentru că oricum trebuia să încălzesc porțiile de mâncare.

O pauză mică, apoi explică.

– Nu și *sholeh zard*-ul, firește. Budinca de orez se mănâncă rece.

Scoase un hohot mic de râs. Nu chiar un chicotit, își spuse Hodges, ci mai degrabă o chicoteală fornăită. La repulsia lui se mai adăugă un strat – atât de subțire încât putea fi invizibil, dar nu tocmai. Nu, nu tocmai.

– Permiteți-mi să recapitulez acțiunile dumneavoastră din momentul când ați ajuns pe Lake Avenue, spuse Hodges. La câteva minute după ora șapte.

– Șapte și cinci, poate și șase minute.

– Aha. Unde ați parcat? Trei sau patru clădiri mai încolo?

– Cel mult patru. Nu am nevoie decât de două spații libere, ca să parchez fără să dau înapoi. Nu pot să sufăr să dau înapoi.

– Sigur că da, doamnă. Și soția mea se confruntă cu aceeași problemă. Ați oprit motorul. Ați scos cheia din contact și v-ați pus-o în poșetă. Apoi v-ați pus poșeta pe braț și ați luat cutiile cu mâncare…

– *Pachetul* de cutii. Legate cu sfoară rezistentă.

– Da, pachetul. Ce s-a întâmplat după aceea?

Se uită la el de parcă detectivul ar fi fost cel mai mare imbecil dintre toți imbecilii unei lumi și așa destul de imbecilă.

– După aceea am intrat în blocul mamei mele. Am sunat la interfon și mi-a deschis doamna Harris, menajera. În zilele de joi ea pleacă de îndată ce sosesc eu. Am luat ascensorul până la etajul nouăsprezece. Unde vă aflați acum și voi, domnilor, punându-mi tot felul de întrebări stupide în loc să-mi spuneți când anume pot reintra în

posesia mașinii mele. Care a fost *furată.*

Hodges își puse în gând să o întrebe pe menajeră dacă observase la plecare Mercedesul Dnei T.

Pete întrebă:

– În care moment v-ați scos iar cheia din geantă, doamnă Trelawney?

– Iar? Cum adică…

Detectivul ridică cheia – Proba A.

– Ca să vă încuiați mașina înainte de a intra în clădire. Ați *încuiat-o,* da?

Un fulger de nesiguranță trecu prin ochii femeii. Îl observară amândoi. O fracțiune de secundă și dispăru.

– Bineînțeles că am încuiat-o.

Hodges îi căută privirea. Doamna îl evită, preferând să se uite o clipă la priveliștea lacului de dincolo de ferestrele mari. În cele din urmă, reuși să o facă să îl privească în ochi.

– Gândiți-vă bine, doamnă Trelawney. Au murit oameni, iar răspunsul dumneavoastră este foarte important. Sunteți sigură că ați încercat să țineți cutiile cu o singură mână ca să vă puteți scoate cheia din geantă și să apăsați butonul de ÎNCHIDERE? Vă aduceți aminte semnalul optic de confirmare făcut de faruri? Știți că așa trebuie să se întâmple.

– *Firește* că știu.

Începu să-și muște buza de jos, își dădu seama ce face și se opri.

– Vă amintiți cu exactitate asta?

Chipul femeii împietri preț de o clipă. Apoi grimasa aceea de superioritate reapăru în toată splendoarea ei enervantă.

– Stați puțin. Acum îmi aduc aminte. Mi-am pus cheia în poșetă *după*

ce am luat cutiile și am coborât din mașină. Și după ce am apăsat butonul de închidere.

– Sunteți sigură, spuse Pete.

– Da.

Era cât se poate de sigură și așa avea să rămână. Amândoi știau asta. La fel cum spune când este prins cetățeanul onest, cu respect pentru lege, fugit de la locul accidentului: *bineînțeles* că un câine a lovit, nu pe altcineva.

Pete își închise carnețelul și se ridică de pe scaun. Se ridică și Hodges. Doamna Trelawney părea mai mult decât nerăbdătoare să-i conducă la ușă și să-i vadă plecați.

– Încă ceva, spuse Hodges când ajunseră în hol.

Femeia ridică din sprâncenele bine pensate.

– Da?

– Unde țineți cheia de rezervă? Trebuie să o luăm și pe aceea.

De data aceasta nu i-a mai împietrit expresia, nu și-a mai ferit privirea, nu a mai șovăit. Le răspunse:

– Nu am nicio cheie de rezervă și nici nu am nevoie de vreuna. Sunt foarte grijulie cu lucrurile mele, domnule polițist. Milordul Cenușiu – așa îi spun eu – este al meu de cinci ani și singura cheie pe care am folosit-o vreodată este cea din buzunarul colegului dumitale.

18

Au fost strânse toate farfuriile și tacâmurile de pe masa unde au mâncat el și cu Pete, mai puțin paharul pe jumătate plin cu apă, dar Hodges încă nu se ridică, ci privește pe fereastră la parcare și la pasarela care marchează granița neoficială a cartierului Lowtown, unde locuitorii din Sugar Heights, așa cum fusese și răposata Olivia Trelawney, nu se aventurează niciodată. Ce să caute acolo? Să

cumpere droguri? Hodges e convins că se droghează și oamenii din Sugar Heights, nu doar unul sau doi, ci mulți, însă atunci când ai adresa asta trecută pe buletin, traficantul este cel care te caută.

Dna T. îi minți*se*. *Cu siguranță* că îi minți*se*. Dacă nu, ar fi fost nevoiți să accepte adevărul că o singură clipă de neatenție a dus la o tragedie.

Dar să presupunem – de dragul discuției – că a spus adevărul.

Bine, hai să presupunem. Însă, cum de a fost posibil să ne înșelăm când am crezut că și-a lăsat Mercedesul descuiat și cu cheia în contact? Și ce s-a *întâmplat?*

Stă cu ochii pe fereastră, pierdut în recapitularea cazului, fără să-și dea seama că ospătarii au început să-i arunce priviri jenate – pensionarul supraponderal cocârjat în scaun ca un robot cu bateriile moarte.

19

Mașinamorții fusese dusă cu o platformă auto în parcul poliției rezervat autoturismelor reținute în diverse cazuri. Informația aceasta le-a parvenit lui Hodges și Huntley atunci când erau pe punctul de a se întoarce în centru. Sosise acolo și mecanicul-șef de la Ross Mercedes și era destul de sigur că va reuși să descuie blestemăția aia. La un moment dat.

– Spune-i să nu se strofoace, spuse Hodges. Avem cheia.

Urmă o pauză în partea cealaltă, apoi se auzi exclamația locotenentului Morrissey:

– Da? Adică *ea* a făcut…

– Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Mecanicul e lângă tine, locotenente?

– E în curte; vrea să vadă cât de avariată e mașina. Băieții mi-au zis că țicnitul mai are nițel și-i dau lacrimile.

– Ar fi bine să-și păstreze una sau două pentru cei morți, comentă

Pete de la volan.

Ștergătoarele alunecau dintr-o parte în alta. Se întețise ploaia.

– Zic și eu așa.

– Spune-i să ia legătura cu reprezentanța și să verifice ceva, spuse Hodges. Și după aia zi-i să mă sune pe mobil.

Traficul era mult îngreunat spre centru, în parte din cauza ploii, pe de altă parte pentru că Marlborough Street fusese blocată în dreptul Centrului Municipal. Trecuseră doar de patru intersecții când sună mobilul lui Hodges. Era Howard McGrory, mecanicul.

– Ai întrebat la reprezentanță ce ți-am transmis? îl întrebă Hodges.

– Nu-i nevoie să întreb pe nimeni, spuse McGrory. Lucrez la Ross din 1987. Cred c-am văzut o mie de Merțane de atunci și pot să vă asigur că toate sunt vândute cu câte două chei.

– Mulțam, zise Hodges. Ajungem și noi imediat. Mai vrem să-ți punem niște întrebări.

– Aici mă găsiți. E îngrozitor ce s-a întâmplat cu mașina asta. *Îngrozitor.*

Hodges închise și-i povesti lui Pete ce-i spusese McGrory.

– Și ce te miri? nu înțelese Pete.

În față se vedea un semn portocaliu de OCOLIRE care-i dirija în jurul Centrului Municipal. Sigur, puteau să-l ignore, cu condiția să-și aprindă girofarurile, dar nu voiau asta. Deocamdată voiau doar să discute în liniște.

– Nu mă mir, răspunse Hodges. Așa e procedura standard. Știi cum zic anglo-saxonii, „un moștenitor și al doilea succesor". La cumpărarea mașinii primești două chei…

– …și ți se atrage atenția să o pui pe a doua la loc sigur, ca să ai ce să folosești în caz că o pierzi pe prima. Sunt unii care uită unde au pus cheia de rezervă. Pe de altă parte, e foarte posibil ca femeile cu genți

mari – ca valiza aia a cucoanei Trelawney – să arunce înăuntru ambele chei și să uite cu totul de cea de rezervă. Dacă ne-a spus adevărul despre faptul că nu suportă brelocurile, înseamnă că a folosit cheile alternativ, fără să-și dea seama.

– Cam așa ceva, mormăi Hodges. Ajunge acasă la maică-sa, își plânge de milă la gândul că-și va petrece noaptea îngrijind de mămițica, face efort să se descurce și cu geanta și cu cutiile alea…

– Și uită cheia în contact. Refuză să recunoască – și față de noi, și față de ea însăși –, dar așa s-au întâmplat lucrurile.

– Dar avertizarea acustică…

– Poate n-a auzit-o pentru că trecea un camion pe lângă ea. Sau o mașină de poliție cu sirenele pornite. Sau poate era atât de adâncită în gânduri că nu i-a dat atenție.

Era logic și a devenit și mai logic atunci când le-a spus mecanicul că *mașinamorții* nu fusese nici spartă și nici pornită fără cheie. Ce îl deranja pe Hodges – singurul lucru care îl deranja cu adevărat – era că își *dorea* foarte mult ca așa să fi stat lucrurile. Niciunul dintre ei nu o înghițise pe doamna Trelawney, cea cu decolteurile în formă de barcă, sprâncenele perfect pensate și chicoteala stridentă. Doamna Trelawney, cea care nu se interesase absolut deloc de cei morți și de starea celor răniți. Nu, nu era ea făptuitorul, nici vorbă de așa ceva, dar ce bine s-ar fi simțit dacă reușeau s-o acuze de ceva. Dacă i-ar fi dat și altă temă de gândire pe lângă meniul vegetarian de la B'hai.

– Nu are sens să căutăm lucruri complicate acolo unde ele nu există, spuse partenerul lui.

Traficul se mai descongestionase și acum Pete apăsă pedala de accelerație.

– I s-au dat două chei. Susține sus și tare că nu are decât una. Ceea ce este perfect adevărat acum. Probabil că, după ce i-a omorât pe toți oamenii ăia, nemernicul a aruncat într-un canal cheia pe care a găsit-o în contact. Cheia pe care ne-a dat-o cucoana e cea de rezervă.

Acesta trebuia să fie răspunsul. Când auzi tropot de copite, te

gândești la cai, nu la zebre. 34

20

Îl scutură cineva ușor de umăr, așa cum încerci să trezești un om căzut într-un somn adânc. Și Hodges își dă seama că aproape *adormise.* Sau fusese hipnotizat de toate amintirile astea.

Cea care îl scutură de umăr este Elaine, amfitrioana restaurantului lui DeMasio. Se uită la el îngrijorată.

– Domnule detectiv Hodges? Vă simțiți bine?

– Foarte bine. Dar nu-mi mai spune „detectiv". Am ieșit la pensie.

Citește neliniște în ochii ei; și încă ceva. Ceva mai rău. El e singurul client rămas în restaurant. Îi observă pe ospătarii strânși în ușa de la bucătărie și deodată se vede și el prin ochii lor și ai lui Elaine: un tip în vârstă care a rămas la masă multă vreme după ce a plecat însoțitorul lui (și toți ceilalți din local). Un tip în vârstă și cam supraponderal care a lins de pe furculiță ultimele fărâme din prăjitură, așa cum un copil linge o acadea; și după aceea a rămas cu ochii ațintiți pe fereastră.

Se întreabă dacă nu care cumva am pornit spre Regatul Demenței la bordul Expresului Alzheimer, își spune el.

Îi surâde lui Elaine – e surâsul lui de top, cel mai larg și mai fermecător.

– Am povestit cu Pete despre cazurile noastre vechi. Și mă gândeam la unul din ele. Îi revedeam toate datele în minte. Scuze. Plec chiar acum.

Dar când se ridică de pe scaun, se clatină pe picioare și se lovește de masă, dărâmând paharul cu apă. Elaine îl apucă de brat ca să-l împiedice să cadă. Și pare mai îngrijorată ca oricând.

– Domnule detectiv… domnule Hodges, credeți că sunteți în stare să conduceți?

– Sigur, se repede el să răspundă.

Dar simte o mie de vârfuri de ace care pornesc în sprint de la glezne până la organ și înapoi.

– Doar două pahare cu bere am băut. Pete a dat pe gât restul. Mi-au amorțit picioarele, atâta tot.

– Aha. Și acum vă simțiți mai bine?

– Minunat.

Și chiar a început să-și simtă picioarele. Slavă Domnului. Își aduce aminte că a citit undeva că bărbații mai în vârstă, mai cu seamă bărbații mai în vârstă nu foarte slăbuți, nu ar trebui să stea pe scaun o perioadă îndelungată. Pentru că se poate forma un cheag de sânge în spatele genunchiului. Te scoli de pe scaun, cheagul eliberat pornește și el în pas alergător spre inimă și mamă, mamă, vai de steaua ta.

Îl conduce la ușă. Din senin, Hodges se pomenește cu gândul la infirmiera particulară care avea grijă de mama Dnei T. Cum o chema? Harris? Nu, Harris era menajera. Greene. Greene o chema pe infirmieră. Oare o însoțea pe doamna Wharton peste tot, inclusiv la closet, așa cum îl însoțește acum Elaine pe el? Normal că da.

– Mă simt bine, Elaine, îi spune. Zău. Sunt treaz. Merg drept.

Întinde mâinile în lateral ca să-și demonstreze spusele.

– În regulă, se înduplecă femeia. Vă mai așteptăm pe la noi, dar curând, nu peste un car de vreme.

– Promit.

Iese în lumina orbitoare a soarelui și se uită la ceas. E trecut de două. A pierdut emisiunile de după-amiază, dar chestia asta îl lasă rece. Din partea lui, doamna judecător și psihoterapeutul nazist să-și găsească pe altcineva căruia să i-o tragă. Sau să și-o tragă între ei.

Intră încet în parcarea unde singurele mașini rămase, în afară de a sa, aparțin angajaților restaurantului. Își scoate cheile și se joacă cu ele în palmă. Spre deosebire de cea a Dnei T., cheia de la Toyota lui e prinsă de un inel. Și da, are și breloc – un dreptunghi din plastic cu poza fiicei lui. Allie la șaptesprezece ani, zâmbind cu toată gura și purtând uniforma echipei de lacrosse a liceului.

Doamna Trelawney nu și-a schimbat niciodată declarația în chestiunea cu cheia. În toate interogatoriile ea a continuat să susțină că nu a avut decât una singură. Chiar și după ce Pete Huntley i-a arătat factura de la mașină, unde, pe lista de accesorii primite odată cu Mercedesul, în 2004, scria negru pe alb CHEI ORIGINALE 2 BUC., ea tot a continuat să insiste că nu a avut decât una singură. A spus că e o greșeală pe factură. Hodges își amintește și acum siguranța de nezdruncinat din vocea ei.

Pete ar spune că Dna T. tot plătise până la urmă. Nu a lăsat niciun bilet prin care să-și justifice fapta. Nici nu era nevoie. Sinuciderea este o mărturisire prin însăși natura ei. Zidul ei de negare se năruise în cele din urmă. La fel cum vrea să-și descarce sufletul și individul fugit de la locul accidentului: *Da, bine, da, un copil era, nu un câine. Un copil era și eu mă uitam la ecranul telefonului să văd cine m-a sunat și l-am călcat cu mașina.*

Hodges își amintește cum interogatoriile ulterioare la care a fost supusă Dna T. au produs un straniu efect de amplificare. Cu cât refuza ea mai mult să recunoască, cu atât creștea antipatia lor. Nu doar a lui Hodges și Huntley, ci a întregii secții. Și cu cât o antipatizau mai tare, cu atât era mai stridentă negarea ei. Pentru că știa cât de frustrați se simt. O, da. Era egoistă și meschină, dar nu proa…

Hodges se oprește brusc, cu o mână pe mânerul încălzit de soare al mașinii, cu cealaltă umbrindu-și ochii. Se uită în întunericul de sub pasarelă. E jumătatea după-amiezii și locuitorii din Lowtown au început să se ridice din criptele lor. Patru dintre ei se află în penumbra deasă de acolo. Trei mai mari și unu mai micuț. Ăia mari par a-l îmbrânci pe ăla micu'. Ăla micu' are un rucsac și Hodges vede cum unul din ăia mari i-l smulge din spate, provocând celorlalți hăhăieli ca de trol.

Hodges pornește tacticos spre pasarelă. Nu se gândește la ce anume va face și nu se grăbește. Își îndeasă mâinile în buzunarele sacoului sport. Automobilele și camioanele care vâjâie și mormăie pe prelungirea autostrăzii își proiectează umbrele pe strada de dedesubt. Unul dintre troli îl întreabă pe băiețel câți bani are la el.

– N-am niciun ban, răspunde băiețelul. Lăsați-mă în pace.

– Întoarce-ți buzunarele pe dos ca să ne convingem, zice Trolul Nr. Doi.

În loc să se supună, băiatul încearcă s-o ia la fugă. Trolul Nr. Trei îl cuprinde în brațe pe la spate. Trolul Nr. Unu se repede la buzunarele băiatului și le strânge în mâini.

– Ia! Fâșie ceva aici! Mi se pare că-s bani de hârtie! exclamă el și băiatul cel micuț își schimonosește fața, chinuindu-se să nu izbucnească în plâns.

– O să vă găsească frati-miu și o să vă-mpuște, zice el.

– Vai, ce m-am speriat, spune Trolul Nr. Unu. Mai că m-am pișat pe mi…

Îl vede pe Hodges care se apropie de ei, cu burta înainte. Ține mâinile îndesate în buzunarele hainei vechi, din lână scoțiană; aceea cu petice la coate, de care nu se îndură să se despartă.

– Ce vrei, bă? se rățoiește la el Trolul Nr. Trei, care îl ține pe băiat imobilizat.

Hodges se gândește să imite vorbirea tărăgănată a lui John Wayne, dar își dă seama că ar strica orzul pe gâște. Singurul Wayne de care au auzit jegurile astea e L'il 35.

– Vreau să-l lăsați în pace pe ăsta mic, le spune. Și să o ștergeți de aici. Chiar în clipa asta.

Trolul Nr. Unu renunță la buzunarele micuțului. Poartă un hanorac cu glugă și, cum altfel?, nelipsita șapcă cu logoul echipei Yankees. Își înfige mâinile în șoldurile subțirele și-și lasă amuzat capul într-o parte.

– Valea, grasomega.

Hodges nu pierde timpul. În fond, jegoșii sunt trei la număr. Își scoate Pliciul cu Noroc din buzunarul drept al sacoului. Îi place să-l țină în mână. Pliciul e o șosetă în carouri, umplută cu bile de rulment în vârf și înnodată în dreptul gleznei. Îl învârte scurt și lovește, având însă grijă să nu nimerească mărul lui Adam; îi tragi una acolo și poți să-l omori, iar după aia birocrația te mănâncă.

Se aude un zornăit metalic. Trolul Nr. Unu își pierde și echilibrul, și privirea amuzat-disprețuitoare de pe chip. Îi ia locul una de durere și surpriză totală. Se împiedică de marginea trotuarului și cade în stradă. Se rostogolește pe spate horcăind, ținându-se de beregată și holbându-se visător la dosul pasarelei.

Trolul Nr. Trei se hotărăște să reacționeze și se repede spre Hodges.

– Băga…

Atât apucă să spună, pentru că fostul detectiv ridică piciorul (slavă Domnului că i-a trecut amorțeala) și-l lovește tare în zona sensibilă. Aude cum i se rup pantalonii și se gratulează: Bravo ție, gras prost ce ești! Trolul Nr. Trei scoate un urlet. Aici, sub pasarelă, sunetele sunt ciudat de înfundate din cauza zgomotelor făcute de mașinile și camioanele care trec pe deasupra. Apoi se chircește de durere.

Mâna stângă a lui Hodges e tot în buzunarul de la haină. Întinde arătătorul, împungând stofa, și îl îndreaptă către Trolul Nr. Doi.

– Hei, față de cur, nu-i nevoie să vină fratele lu' ăsta micu', că vă-mpușc chiar eu. Mă calcă pe nervi când văd trei contra unu.

– Nu, omule, nu!

Trolul Nr. Doi e înalt, bine clădit, cam de cincisprezece ani, dar spaima îl întoarce la doișpe.

– Te rog, nene, nu făceam nimic rău! Ne jucam!

– Atunci șterge-o de-aici, jucăușule, îi spune Hodges. În clipa asta!

Și Trolul Nr. Doi o șterge.

În tot acest timp, Trolul Nr. Unu a reușit să se ridice în genunchi.

– O să-ți pară rău, graso…

Hodges face un pas către el, cu Pliciul ridicat. Trolul Nr. Unu îl vede, scoate un chirăit de fetiță, își acoperă gâtul.

– Ai face bine s-o tai și tu de-aici, îl sfătuiește Hodges, altminteri grasomega o să te cam pocească. Și n-o să te mai recunoască mă-ta când o să te caute la Urgență.

Adrenalina îi curge prin vene și tensiunea probabil că i-a sărit de douăzeci, așa că nu glumește deloc.

Trolul Nr. Unu se adună de pe jos. Hodges se preface că se repede la el. Trolul Nr. Unu se dă speriat înapoi, umplându-l de satisfacție.

– Ia-ți amicul de-aici și vezi să-i pui niște gheață pe ouțe, îi zice Hodges. O să i se umfle.

Trolul Nr. Unu îl ia pe după mijloc pe Trolul Nr. Trei și șchiopătează amândoi către ieșirea spre Lowtown. Când Trolul Nr. Unu crede că se află în siguranță, se întoarce și-l amenință:

– Ne mai vedem noi, grasule.

– Roagă-te la Dumnezeu să nu, tembelule, îi răspunde amabil Hodges.

Ia de pe jos rucsacul și-l întinde puștiului, care se zgâiește neîncrezător la el. Nu pare a avea mai mult de zece ani. Hodges își bagă Pliciul la loc în buzunar.

– De ce nu ești la școală, copile?

– E mama bolnavă. Mă duc să-i iau medicamente.

Minciuna e într-atât de nerușinată că Hodges se pomenește zâmbind fără voia lui.

– Ba nu te duci nicăieri. Chiulești.

Băiatul nu răspunde. Are impresia că este într-un film polițist: nimeni nu i-ar fi luat apărarea cum a făcut-o tipul ăsta. Nimeni nu ar fi avut un ciorap plin cu bile în buzunar. Mai bine să-și țină gura.

– Când mai chiulești, fă-o într-un loc mai puțin periculos, îi spune Hodges. Pe Eighth Avenue e un loc de joacă. Încearcă acolo.

– Se vând prafuri pe terenul ăla, protestează copilul.

– Știu, zice cu blândețe Hodges, dar nu ești obligat să cumperi.

Și ar putea adăuga: Nu ești obligat nici să faci pe intermediarul traficanților; dar ar fi o copilărie să-și închipuie că vorbele lui ar avea vreun ecou. În Lowtown majoritatea puștilor sunt puși să vândă droguri. Sigur, poți să arestezi un pușți de zece ani pentru că l-ai prins cu droguri la el. Dar n-ai să obții nicio acuzare.

Pornește înapoi, spre parcarea din zona sigură a pasarelei. Se uită în urmă și-l vede pe băiat în locul unde îl lăsase, cu rucsacul atârnându-i în mână.

– Micuțule, spune Hodges.

Puștiul se uită lung la el, fără să zică nimic.

Hodges întinde mâna la el.

– Tocmai ce te-am scos dintr-un rahat. Până diseară, vreau să dai vestea mai departe.

Acum privirea copilului este una de perplexitate totală, de parcă Hodges ar fi început să vorbească într-o limbă străină. Nu-i nimic. Uneori faptele bune au ecou, mai cu seamă în sufletul celor mici.

Nu-i de mirare, își spune Hodges. Zău că nu.

22

Brady Hartsfield se schimbă în cealaltă uniformă – cea albă – și își verifică dubița, parcurgând la iuțeală foaia cu inventarul, exact așa cum îi place domnului Loeb. Nu lipsește nimic. Își bagă capul în

birou doar cât s-o salute pe Shirley Orton. Shirley e o purcea grasă, foarte amatoare de produse din gama pomenită mai sus, însă ține morțiș să se aibă bine cu ea. De fapt, Brady ține morțiș să se aibă bine cu *toată lumea.* E mult mai prudent așa. Shirley e amorezată de el, iar asta îi este de folos.

– Ce mai face Shirley, frumușica? țipă el, iar tânăra se înroșește violent până la linia părului de deasupra frunții ei acneice.

Purcică mititică, nu faci groha-groha groh? o întreabă Brady în gând. Și continuă: De grasă ce ești, probabil că ți se-ntoarce pizda pe dos când te așezi în cur.

– Bună, Brady. Tot în Cartierul de Vest te duci?

– Toată săptămâna, iubire. Ești în regulă?

– Da.

Roșește și mai tare, dacă așa ceva este posibil.

– Bravo. Am vrut doar să te salut.

Și pleacă, având mare grijă să respecte viteza legală, chiar dacă asta înseamnă că durează mult ca dracu' să ajungă în sectorul lui. Dar așa trebuie. Te bagă ăia la mititica cât ai clipi din ochi dacă te prind că mergi cu viteză la ora când ies copiii de la școală. Fără posibilitate de recurs. Dar, lasă, că ajunge el în Cartierul de Vest și atunci totul o să fie bine. Pentru că este cartierul lui Hodges, iar el are toate motivele din lume să se afle acolo. Ascunde-te la vedere, cum se spune; și Brady crede că asta e o vorbă foarte înțeleaptă.

Iese de pe Spruce Street și rulează încet pe Harper Road, chiar prin fața casei bătrânului Det. Pens. O, ia te uită! În fața casei e cioroiul mic, la bustul gol (pentru ca toate casnicele să se poată bucura de priveliștea pătrățelelor lui ude de sudoare, evident) și împingând mașina de tuns iarba.

Cam era timpul, îl admonestează Brady în gând. Gazonul ăla era vai de mama lui. Nu că Det. Pens. ar fi băgat de seamă. Bătrânul Det. Pens. nu-și mai vede capul de atâtea treburi. Păi, ușor e să te uiți toată ziua la televizor, să te îndopi cu chipsuri și să te joci cu

pistolul?

Cu tot zgomotul făcut de mașina pentru tuns iarba, cioroiul mic îl aude și se întoarce. Știu cum te cheamă, negrișorule, îi spune Brady în gând. Jerome Robinson. Știu cam tot ce e de știut și despre bătrânul Det. Pens. Nu-mi dau seama însă dacă e amorezat de tine, deși nu m-ar mira să fie. Poate de aia te ține prin preajmă.

Brady îi face cu mâna de la volanul dubiței sale, botezate „Mr. Tastey". E acoperită toată cu abțibilduri înfățișând chipuri de copii veseli și prin difuzoarele ei răsună clinchet de clopoței. Cioroiul mic zâmbește și îi face și el cu mâna. Păi, cum altfel?

Toată lumea îl iubește pe vânzătorul de înghețată.

Sub umbrela albastră a lui Debbie

1

Brady Hartsfield cutreieră pe străzile întortocheate din Cartierul de Vest până la șapte și jumătate, când apusul începe să șteargă sineala de pe cerul sfârșitului de primăvară. Primul val de clienți e format mai ales din copii ieșiți de la școală, cu ghiozdanele în spate și hârtii mototolite de un dolar în mâinile întinse. Majoritatea nici nu se uită la el. Sunt mult prea ocupați să trăncănească între ei sau la telefoanele mobile pe care generația aceasta nu le consideră niște simple accesorii, ci obiecte din aceeași categorie cu hrana și aerul, fără de care viața nu poate fi concepută. Câțiva îi mulțumesc, dar cei mai mulți nu-i adresează niciun cuvânt. Brady nu se supără. Nu vrea să fie privit și nu vrea să-și amintească cineva de el. Pentru răzgâiații ăștia el nu e decât un halat alb care le vinde înghețată. Și așa vrea să rămână.

Nu mai e activitate de la șase la șapte, când lighioanele astea micuțe dau fuga acasă să ia cina. Doar câțiva – dintr-aceia care i-au spus „mulțumesc" – stau de vorbă cu părinții lor. Însă cei mai mulți se apucă de butonat telefoanele, în vreme ce Mami și Tati îndrugă vrute și nevrute despre cum le-a mers la serviciu, sau se uită la știri ca să afle ce se mai petrece prin lumea pe care potentații zilei o învârt după bunul lor plac.

În ultima jumătate de oră vânzările cresc din nou. Acum nu doar copiii, ci și părinții vin la dubița zornăitoare a lui Mr. Tastey ca să cumpere înghețată pe care o vor mânca după ce-și vor fi cuibărit

dosurile (cele mai multe obeze) în șezlongurile din grădină. Parcă i se face milă de ei. Oamenii ăștia nu au viziune și sunt proști ca furnicile îngrămădite în mușuroiul lor. Un asasin în masă le vinde înghețată și ei habar nu au.

Din când în când Brady se întreba cât de greu i-ar fi să otrăvească toată încărcătura de înghețată: și pe cea de vanilie, și pe cea de ciocolată, pe cea din fructe de pădure, pe cea botezată Aroma Zilei și Delicioasa pe Băț, Negresele și chiar vafele și cornetele. Atât de departe a mers cu gândul, încât s-a și documentat pe Internet. Adică, așa cum ar spune Anthony „Tones" Frobisher, șeful lui de la Discount Electronix, a făcut un „studiu de fezabilitate" și a ajuns la concluzia că ideea aceasta, deși posibilă, este totodată o mare idioțenie. Nu că i-ar fi teamă să riște; a scăpat cu bine după Masacrul cu Mercedesul, cu toate că șansele de a fi prins fuseseră foarte mari atunci. Dar nu vrea să fie arestat tocmai acum. Pentru că acum are treabă. Iar treaba lui de la acest sfârșit de primăvară și început de vară se numește K. William Hodges, fost polițist.

Va putea să se fâțâie în voie cu înghețata otrăvită pe ruta lui din Cartierul de Vest după ce fostul polițist se va plictisi să se tot joace cu pistolul pe care îl ține la îndemână, lângă fotoliul din living, și îl va folosi de-adevăratelea. Dar nu mai devreme. Fostul polițist îl calcă pe nervi pe Brady Hartsfield. Într-un mare fel. Hodges a ieșit la pensie cu toate onorurile, ba i-au organizat și o *petrecere.* Ei, cum se poate una ca asta, de vreme ce nu a reușit să-l prindă pe cel mai cunoscut criminal pe care l-a văzut vreodată orașul ăsta?

2

La ultimul drum al zilei trece pe lângă casa de pe Teaberry Lane, unde locuiește sluga lui Hodges, Jerome Robinson, împreună cu mama, tatăl și sora lui mai mică. Și Jerome Robinson îl calcă pe nervi pe Brady. Tânărul arată bine, lucrează pentru fostul polițist și iese în fiecare weekend cu câte o altă fată. Toate fetele sunt frumușele. Unele sunt chiar albe. Iar asta nu e deloc bine. E împotriva firii.

– Hei! strigă Robinson. Hei, domnu' cu înghețata! Stai puțin!

Taie în fugă peluza, urmat îndeaproape de câinele lui, un setter

irlandez, și de surioara lui, care nu are decât nouă ani.

– Ia-mi și mie de cioco, Jerry! se milogește ea. *Te rooog!*

Și numele lui e de alb. Jerome. *Jerry.* E insultător. De ce nu-l cheamă Traymore? Sau Devon? Sau Leroy? De ce nu-l cheamă Kunta Kinte, în pizda mă-sii?

Jerome are mocasini în picioarele goale și i se văd gleznele verzi de la iarba gazonului fostului polițist. Poartă un zâmbet larg pe chipul a cărui frumusețe nu poate fi tăgăduită. Brady e în stare să jure că, atunci când îi văd zâmbetul ăsta, fetele își dau iute jos chiloțeii și întind brațele spre el. Haide, *Jerry,* poftim înăuntru.

Brady nu a fost niciodată cu vreo fată.

– Ce mai faci, dom'ne? îl întreabă Jerome.

Brady s-a ridicat de la volan și acum e la locul de unde vinde înghețata. Zâmbește și el.

– Bine fac. Mi s-a terminat programul, iar asta mă bucură.

– Mai ai vreo înghețată de ciocolată? Că Micuța Sirenă de colo și-ar dori una.

Cu același zâmbet larg, Brady ridică degetele mari, arătându-i că a înțeles comanda. E cam același zâmbet pe care-l avusese sub masca de clovn când năvălise în amărâții ăia de șomeri de la Târgul de Joburi, cu pedala de accelerație apăsată până la podea.

– S-a notat, prietene. Ciocolată să fie.

Ajunge și surioara, cu ochii scăpărând și codițele săltând.

– Nu-mi mai zice Micuța Sirenă, Jere, știi că nu pot să sufăr numele ăla!

Are cam nouă ani; și mai are și un nume de fată albă: Barbara. Atât de ireală e ideea că numele acesta poate fi dat unei negrese, încât lui Brady nici măcar insultător nu i se mai pare. Singurul din familia asta cu nume de negru e câinele, care acum s-a ridicat cu labele din

față pe dubiță și dă vesel din coadă.

– Jos, Odell! îi comandă Jerome, iar câinele se supune și se așază în fund, gâfâind binedispus.

– Și tu? îl întreabă Brady pe Jerome. Vrei și tu o înghețată?

– Una italienească, cu vanilie, te rog.

Așa cum ți-ai dori să-ți fie culoarea pielii, comentează Brady în gând și le întinde înghețatele.

Vrea să-l supravegheze îndeaproape pe Jerome, vrea să *știe tot ce e de știut* despre Jerome, pentru că Jerome pare a fi singura persoană cu care își petrece timpul fostul polițist. În ultimele două luni Brady i-a urmărit îndelung și a văzut că Hodges se poartă cu tânărul așa cum te porți cu un prieten, chiar dacă îi era un fel de angajat. Brady nu a avut niciodată prieteni; prietenii sunt periculoși; știe el bine ce sunt prietenii: ofrande pentru ego. Plase de siguranță emoțională. Spre cine te îndrepți atunci când nu-ți este bine? Spre prieteni, firește. Și prietenii îți zic tot felul de chestii de genul *vai, zău așa* și *haide, nu mai fi supărat* și *suntem alături de tine* și *hai să bem ceva*. Jerome are doar șaptesprezece ani, deci nu are voie să iasă la o băută cu Hodges (decât dacă-i vorba despre suc), dar poate spune oricând *nu mai fi supărat* și *sunt alături de tine.* Așa că trebuie să stea cu ochii pe el.

Doamna Trelawney nu a avut preteni. Nici soț. Nu a avut-o decât pe mămițica ei bătrână și bolnavă. Iar asta a făcut-o pradă sigură, mai ales după ce au început s-o streseze polițiștii. Ce să vezi, i-au ușurat sarcina lui Brady. Ce a mai rămas de făcut a făcut el singur chiar sub nasul muierii cu aspect de șnur.

– Poftim, spune Brady, întinzându-i lui Jerome cele două înghețate pe care acum le-ar fi dorit injectate cu arsenic.

Sau cu warfarină [36]. Ca să le dea sângele pe ochi și pe urechi și pe gură. Evident, și pe cururi. Își închipuie cum toți copiii din cartier își lasă baltă și ghiozdanele, și indispensabilele lor telefoane mobile atunci când începe să le țâșnească sângele valuri-valuri din toate găurile. Ce scenă bună de film horror!

Jerome îi întinde o bancnotă de zece și Brady îi dă restul și pune de la el un biscuit pentru câine.

– Pentru Odell, zice el.

– Mersi, domnu'! se bucură Barbara și linge din conul cu înghețată. Tare bună mai e!

– Mă bucur că-ți place, dulceață.

Conduce dubița de înghețată, așa cum conduce adesea și un VW din Patrula Cibernetică atunci când are vreo intervenție, însă la acest început de vară adevărata lui slujbă este Detectivul K. William Hodges (Pens.). Și măsurile luate pentru ca Detectivul Hodges (Pens.) să folosească pistolul.

Brady pornește înapoi, spre „Fabrica de Înghețată", cum se numește magazinul lui Loeb, ca să predea dubița și să se schimbe în hainele de oraș. Are grijă să nu depășească limita de viteză.

Paza bună trece primejdia rea.

3

Când pleacă de la restaurantul lui DeMasio – după ocolul făcut până sub podul rutier ca să-i pună la punct pe derbedeii care-l bruscau pe micuț – Hodges își conduce Toyota prin oraș fără vreo destinație anume. Cel puțin așa crede, până când își dă seama că a ajuns pe Lilac Drive, în Sugar Heights, luxoasa suburbie de pe malul lacului. Oprește vizavi de o poartă impresionantă cu o plăcuță pe care e trecut numărul 729.

Casa regretatei Olivia Trelawney se află în capătul unei alei asfaltate, aproape la fel de lată ca strada din față. Semnul cu DE VÂNZARE de pe poartă îi invită pe Cumpărătorii Interesați să sune la IMOBILIARE & CASE SUPERBE MICHAEL ZAFRON. Hodges e de părere că anunțul va rămâne cam multișor acolo, dacă e să ținem seama de înghețul pieței imobiliare în acest An al Domnului Nostru 2010. Însă iarba e îngrijită și, după dimensiunile peluzei, cel care o tunde folosește, probabil, o mașină mai mare decât cea pe care o are

fostul polițist.

Oare cine plătește toate lucrările astea de întreținere? Probabil că agentul care administrează bunurile Dnei T. Nu încape îndoială că femeia fusese putred de bogată. Parcă-și aduce aminte că averea ei se situa pe undeva în jurul cifrei de șapte milioane. Și acum, pentru prima oară de când a ieșit la pensie și le-a predat lui Pete Huntley și Isabelle Jaynes cazul nerezolvat al Masacrului de la Complexul Municipal, se pomenește că se întreabă dacă mai trăiește mama Dnei T. Își amintește că biata bătrână aproape era îndoită în unghi drept din cauza scoliozei care o făcea să sufere îngrozitor… dar scolioza nu este neapărat o boală fatală. Mai mult încă, nu avea Olivia Trelawney și o soră care locuia în vestul țării?

Se căznește să-și aducă aminte numele surorii. Degeaba. Însă își aduce aminte că Pete o poreclise pe doamna Trelawney „Dna Smucita", pentru că în permanență își aranja hainele cu mișcări bruște și își netezea părul strâns în coc, ce nu avea nicio nevoie să fie netezit, și se juca cu cureaua din aur a ceasului ei Patek Philippe, întorcând-o iar și iar pe încheietura ei de schelet. Hodges nu putea s-o sufere. Lui Pete aproape că ajunsese să-i fie silă de ea. Și începuseră să simtă o oarecare satisfacție pentru că-i puteau pune în cârcă o parte din vina pentru atrocitatea de la Complexul Municipal. În fond, ea îi ușurase misiunea individului; cum să te mai îndoiești de asta? Primise două chei atunci când cumpărase Mercedesul, dar nu fusese în stare să le arate decât una.

Și apoi, cu puțin înainte de Ziua Recunoștinței, sinuciderea.

Hodges își aduce foarte bine aminte ce a spus Pete când au primit vestea.

– Va avea de dat socoteală dacă o să întâlnească victimele masacrului când va ajunge dincolo – mai ales pe tânăra Cray și pe bebelușul ei.

Gestul ei fusese confirmarea finală a convingerii lui Pete: în mintea ei, Dna T. a știut tot timpul că uitase cheia în contactul Mercedesului pe care ea îl numea Milordul Cenușiu.

Hodges era de aceeași părere. Întrebarea este: mai crede asta și acum? Ori a început să vadă altfel lucrurile din cauza mărturisirii

otrăvite pe care a primit-o ieri de la Ucigașul cu Mercedes?

Poate că nu. Dar trebuie să admită că scrisoarea ridică unele întrebări. Dar dacă Domnul Mercedes îi trimisese o misivă asemănătoare și doamnei Trelawney? Doamnei Trelawney, cea plină de ticuri și cu psihicul labil sub pojghița de sfidare? Oare nu era posibil? Cu siguranță că Domnul Mercedes aflase despre furia și disprețul pe care opinia publică le revărsase asupra ei în urma tragediei; nu trebuia decât să citească Scrisorile către Redacție din ziarul local.

E posibil…

Dar gândul i se întrerupe aici, pentru că în spatele lui a oprit o mașină atât de aproape încât atinge bara de protecție de la Toyota lui. Nu are girofar pe capotă, dar e un Ford Crown Vic model nou, de culoare albastru-prăfuit. De la volan coboară un bărbat solid, tuns periuță. Sacoul sport îi este umflat într-o parte, ceea ce înseamnă că are o armă dedesubt, într-un toc de umăr. Dacă individul ar face parte din poliție, pistolul ăla ar fi un Glock .40, exact ca acela pe care Hodges l-a încuiat în seiful de acasă. Dar nu-i din poliție. Hodges încă îi mai cunoaște pe toți detectivii activi.

Coboară geamul.

– Bună ziua, domnule, zice Periuță. Dacă nu vă supărați, îmi spuneți și mie ce faceți aici? Că staționați de ceva vreme.

Hodges aruncă o privire la ceas și vede că omul are dreptate. S-a făcut aproape patru și jumătate. Încep oamenii să iasă de la serviciu și traficul o să fie ca dracu', mai ales în centru. Așa că mare noroc ar trebui să aibă ca să ajungă acasă la timp pentru *Știrile de Seară* de pe CBS, ca să-l urmărească pe Scott Pelley. Obișnuia să se uite la NBC până și-a dat seama că Brian Williams nu-i decât un tăntălău bine intenționat și prea mare amator de filmulețe postate pe YouTube. Nu tocmai genul de prezentator de știri care să-i fie pe plac acum când se pare că întreaga lume e în pragul dez…

– Domnule? V-aș ruga să-mi răspundeți.

Periuță se apleacă. I se deschide haina. Nu-i un Glock, ci un Ruger.

Armă de cowboy, dacă-l întrebați pe Hodges.

– Și eu, zice fostul detectiv, sper că ești autorizat să mă întrebi de sănătate.

Periuță își încrețește fruntea.

– Ce vreți să spuneți?

– Părerea mea e că dumneata ești angajat la o firmă particulară de securitate, îi explică calm Hodges. Însă tot vreau să văd o legitimație, ceva. Și apoi știi ce mai vreau să văd? Permisul dumitale pentru camuflarea tunului ăluia de-l porți pe sub haină. Și bine ar fi să-l ai în portofel, nu în torpedoul mașinii, că altfel știi bine că ai încălca paragraful nouăsprezece din codul armelor de foc, care, pe scurt, sună cam așa: „În caz de port camuflat de armă, permisul pentru aceasta trebuie purtat la *îndemână*". Așa că te rog să-mi arăți documentele.

Cutele dintre sprâncenele lui Periuță se fac și mai adânci.

– Sunteți polițist?

– La pensie, îi răspunde Hodges, dar asta nu înseamnă că mi-am uitat drepturile ori obligațiile dumitale. Arată-mi, te rog, legitimația și permisul pentru port camuflat de armă. Nu trebuie să mi le dai în mână…

– Păi, cum să le dau!

– …dar vreau să le văd. Și după aceea putem discuta despre prezența mea pe Lilac Drive.

Periuță se gândește puțin, doar câteva secunde. Apoi își scoate portofelul și îl deschide. În orașul acesta – ca în multe altele, își zice Hodges – angajații firmelor de securitate îi tratează pe detectivii ieșiți la pensie cu aceeași deferență manifestată față de cei aflați în serviciul *activ*, deoarece foștii polițiști încă mai au prieteni în *activitate,* care le-ar putea face viața grea. Individul este Radney Peeples, iar legitimația de la firmă spune că este angajat al Vigilant Guard Service. Îi arată lui Hodges și permisul pentru port camuflat de armă, valabil până în luna iunie 2012.

– Te numești Radney, nu Rodney, spune Hodges. La fel ca Radney Foster, cântărețul de muzică country.

Fața agentului de securitate se destinde într-un zâmbet larg.

– Chiar așa.

– Ei bine, domnule Peeples, numele meu este Bill Hodges, mi-am încheiat serviciul ca Detectiv Gradul Întâi, iar ultimul meu caz important a fost cel al Ucigașului cu Mercedes. Probabil că acum înțelegi ce caut în zona asta.

– Doamna Trelawney, arată Peeples că a înțeles, făcând un pas respectuos înapoi ca să îi permită lui Hodges să deschidă portiera și să coboare din mașină. Ați pornit la plimbare pe tărâmul cu amintiri, domnule detectiv?

– Sunt doar „domnule“ acum.

Hodges întinde mâna. Peeples i-o strânge.

– În rest, ai perfectă dreptate. Am ieșit la pensie din poliție cam tot atunci când doamna Trelawney a ieșit la pensie din viață.

– Tristă poveste a mai fost și aia, spune Peeples. Știți că au fost copii care au aruncat cu ouă în poarta ei? Și nu doar de Halloween. Ci de trei sau patru ori. Pe unii i-am prins… pe ceilalți.

Clatină necăjit din cap și adaugă:

– Plus hârtia igienică atârnată de gard.

– O, da, se dau în vânt după chestia asta, zice Hodges.

– Și într-o noapte cineva a pus un afiș pe stâlpul din stânga porții. L-am descoperit și l-am luat de acolo înainte să-l vadă doamna. Știți ce scria pe el?

Hodges nu știe.

Peeples își coboară glasul.

– PIZDĂ UCIGAȘĂ, asta scria. Cu majuscule. Și nu era deloc corect. Femeia a făcut o greșeală, atâta tot. Oare e vreunul dintre noi care să spună cu mâna pe inimă că nu a greșit niciodată?

– Eu nu, spune Hodges.

– Vedeți? Biblia spune că acela fără de păcat să arunce prima piatră.

S-o vedem și pe-asta, își zice Hodges sceptic. Și întreabă, sincer curios:

– Ai plăcut-o?

Privirea lui Peeples o zbughește în sus și la stânga, gest involuntar pe care Hodges l-a văzut în multe săli de interogatoriu de-a lungul anilor. Înseamnă că agentul de securitate ori va evita răspunsul, ori îl va minți în față.

Prima variantă s-a dovedit cea corectă.

– Păi, cum să vă zic, se purta frumos cu noi de Crăciun. Câteodată ne mai încurca numele, dar știa cine suntem și ne dădea la fiecare câte patruzeci de dolari și o sticlă de whisky. *Bun* tare. Credeți cumva că bărba-su se purta la fel?

Fornăie cu dispreț și continuă:

– Zece dolari înghesuiți într-o felicitare de la Hallmark, atâta tot căpătam pe vremea când era la butoane scârțanul ăla.

– Pentru cine lucrează firma dumitale?

– Pentru Asociația de Proprietari din Sugar Heights. Știți dumneavoastră, o chestie din aia de cartier. Contestă reglementările urbanistice atunci când nu le sunt pe plac și se asigură că toți rezidenții respectă un anume… nu știu cum să-i zic, *standard* cred că-i cuvântul cel mai potrivit. Sunt o groază de reguli. De pildă, de Crăciun ai voie să-ți instalezi doar becuri albe, nu și colorate. Și nu trebuie să clipească.

Hodges își dă ochii peste cap. Peeples rânjește. Au trecut de la stadiul de potențiali adversari la cel de colegi – mă rog, aproape – și

pentru care motiv? Pentru că s-a nimerit ca Hodges să recunoască numele mai ciudat al individului. Ai putea crede că a fost vorba de noroc chior, dar mereu e câte ceva ce te-ar putea pune bine cu persoana pe care vrei s-o chestionezi. *Ceva. Mereu.* Iar o parte din reușita lui Hodges în meserie s-a datorat faptului că reușea să identifice acel *ceva*. Cel puțin, în majoritatea situațiilor. Acesta este un talent pe care Pete Huntley nu l-a avut niciodată, iar Hodges e încântat să-și dea seama că nu și-a ieșit cu totul din mână.

– Mi se pare că are o soră, spune el. Doamna Trelawney. N-am cunoscut-o și nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

– Janelle Patterson, zice prompt Peeples.

– Înțeleg că ai *cunoscut-o*.

– Chiar așa. Cumsecade persoană. Seamănă cu doamna Trelawney, da'- i mai tânără și arată mai bine.

Descrie cu mâinile o formă de clepsidră în aer.

– Mai plină prin anumite locuri. Știți cumva, domnule Hodges, dacă s-au mai făcut progrese în cazul cu Mercedesul?

În mod normal, Hodges nu ar răspunde la această întrebare; dar, dacă vrei să obții informații, trebuie să oferi informații la rândul tău. Iar ce știe el nu-i tocmai o informație. Folosește cuvintele lui Pete Huntley:

– E într-un punct mort.

Peeples dă din cap de parcă exact la răspunsul ăsta se aștepta.

– Crimă din impuls. Fără legătură cu niciuna dintre victime, fără mobil; crimă de dragul senzațiilor tari și atât. L-ar putea prinde doar dacă o mai face din nou, nu credeți?

Domnul Mercedes zice că n-o s-o mai facă, își amintește Hodges, dar sub nicio formă *nu* are de gând să-i divulge această informație. Așa că pare a fi de acord. Consensul între doi colegi e întotdeauna de bine.

– Dna T. a lăsat o avere mare, spune Hodges, și nu mă refer doar la casă. Mă întreb dacă sora ei a moștenit-o pe toată.

– O, da, zice Peeples.

Ezită o clipă, apoi pune o întrebare pe care Hodges o va repeta într-un viitor nu prea îndepărtat:

– Pot să mă bizui pe discreția dumneavoastră?

– Da.

Când ți se pune o asemenea întrebare, răspunsul cel mai simplu este și cel mai bun. Fără calificative.

– Doamna Patterson locuia în Los Angeles atunci când sora ei… știți dumneavoastră. Pastilele.

Hodges dă din cap.

– Căsătorită, dar fără copii. Căsătorie nasoală. Când a aflat că a moștenit toate milioanele alea, plus proprietatea din Sugar Heights, s-a dus glonț la avocat ca să divorțeze de bărba-su și a venit aici.

Peeples întinde un deget spre poartă, alee și vila uriașă.

– A stat aici cam vreo două luni, până la autentificarea și citirea testamentului. S-a împrietenit cu doamna Wilcox, de la numărul 640. Doamna Wilcox e o persoană foarte volubilă și eu mă am bine cu ea.

Asta poate însemna orice de la cafeaua luată împreună până la sexul de după-amiază.

– Duduia Patterson își vizita mama care stătea într-un bloc de fițe din centru. Știți povestea cu mama lor?

– Elizabeth Wharton, spune Hodges. Oare mai trăiește?

– Eu cred că da.

– Avea o scolioză îngrozitoare.

Și Hodges se îndoaie de șale și face câțiva pași șchiopătați ca să-i

demonstreze despre ce e vorba. Dacă vrei să primești, trebuie și tu să dai.

– Aoleu, chiar așa? Nasol. Mă rog, Helen – adică doamna Wilcox – zice că duduia Patterson își vizita mama la ore fixe exact așa cum făcuse doamna Trelawney. Până mai acum o lună. Atunci probabil că situația s-a înrăutățit, pentru că mi se pare că acum bătrâna e internată într-un azil din Districtul Warsaw. Și duduia Patterson s-a mutat în apartamentul ei. Acolo stă și acum. Dar mai dă din când în când pe aici. Ultima oară am văzut-o acum o săptămână, când agentul imobiliar a arătat casa unor cumpărători.

Hodges își zice că a aflat tot ce se putea afla de la Radney Peeples.

– Mulțumesc pentru că m-ai pus la curent. Am s-o tai de-aici. Îmi pare rău că m-am înfipt în dumneata la început.

– Nu face nimic, spune Peeples, pompând de două ori la mâna întinsă a lui Hodges. V-ați purtat ca un profesionist. Doar să țineți minte că nu ați auzit nimic de la mine. O locui Janelle Patterson în centru, dar încă mai face parte din Asociație, iar asta înseamnă că ne e clientă și avem obligații față de ea.

– Nu mi-ai spus nicio vorbă, îl asigură Hodges, urcându-se în mașină.

Speră din suflet ca soțul lui Helen Wilcox să nu-și prindă nevasta în pat cu domnul mușchi aici de față, dacă asta e cu adevărat relația dintre ei. Probabil descoperirea adulterului ar duce la rezilierea contractului cu Vigilant Guard Service. Iar cariera lui Peeples ar fi iremediabil distrusă. Nu-i loc de îndoială în privința asta.

Sau poate nu-i nimic de genul ăsta, își zice Hodges pornind mașina. Poate cucoana doar îl servește cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Măi, băiete, măi, ai urmărit prea multă terapie de cuplu făcută de nazistul ăla de la televizor.

Nu că l-ar interesa viața amoroasă a lui Peeples. Ce-l interesează pe Hodges acum, când se întoarce la locuința lui infinit mai modestă din Cartierul de Vest, este faptul că Janelle Patterson a moștenit toată averea surorii ei, că Janelle Patterson locuiește (pentru moment)

chiar aici, în oraș, și că Janelle Patterson trebuie să fi făcut ceva cu bunurile răposatei Olivia Trelawney. Bunuri printre care se află și documente personale, iar printre aceste documente personale trebuie să se găsească și o scrisoare – poate chiar mai multe – de la dementul care a luat legătura și cu el. Iar dacă asemenea scrisori există, vrea neapărat să le vadă.

Firește că asta e treaba poliției, iar K. William Hodges nu mai este polițist. E conștient că, dacă va continua pe drumul ăsta, va depăși limitele legalului – prin tăinuire de informații, în primul și în primul rând –, dar nu are încă de gând să se lase păgubaș. Aroganța obraznică din scrisoarea dementului l-a enervat la culme. Dar, recunoaște el, l-a enervat în sens pozitiv. I-a dat o motivație. Iar asta este ceva absolut minunat, mai ales după ultimele luni de amorțeală plictisită.

Dacă mi se întâmplă să fac progrese, o să-i predau lui Pete toată problema.

Nu se uită în oglinda retrovizoare când îi trece prin minte promisiunea asta; dar, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut cum privirea îi fuge în sus și spre stânga.

4

Hodges își bagă Toyota în adăpostul construit în stânga casei, care-i servește drept garaj. În fața ușii se oprește câteva clipe ca să-și admire peluza proaspăt tunsă. Tot acolo găsește și un bilet vârât pe jumătate în fanta pentru corespondență. Primul lui gând se îndreaptă către Domnul Mercedes, dar un asemenea gest ar fi mult prea nerușinat chiar și pentru un individ de teapa lui.

Biletul e de la Jerome. Caligrafia frumoasă și ordonată contrastează puternic cu stilul exagerat al mesajului.

Dragu' Conașu' Hodges,

Ți-am tăiet iarba și am pus mașina la locu' iei. Mă rog la Domnu' să nu te-mpiedici dă ia! Dacă mai ai trebi pen'

negru ăsta mititel, bagă-mi o sârmă. Sporovăiesc cu drag cu matale, dacă nu-s la fo' alta din trebile meli. Că cum îți spuneam trebile meli cere multă străduință și atenție în cap.

Da'- s orișîcând acilea pentru matale, conașu'!

Jerome

Hodges clatină obosit din cap, dar nu-și poate reține zâmbetul. Puștiul ăsta are doar note maxime la matematică avansată, se pricepe să înlocuiască streșinile căzute, îi repară e-mailul când se bulește (chestie destul de frecventă, cauzată de nepriceperea lui), știe ceva lucrări de instalații, vorbește franceza destul de bine și, dacă ai proasta inspirație să-l întrebi ce mai citește, e capabil să te fută la cap o jumătate de oră cu conotațiile simbolice ale sângelui în opera lui D.H. Lawrence. Nu-și dorește să fie alb; dar, pentru că este un negru dotat dintr-o familie aparținând păturii superioare a clasei mijlocii, are parte de ceea ce el numește „provocări existențiale". Are un ton glumeț mereu când vorbește despre asta, însă Hodges nu crede că glumește. Nu întru totul.

Nu încape îndoială că tatăl lui Jerome, profesor de colegiu, și mama lui, expert contabil – ambii complet lipsiți de simțul umorului, după părerea lui Hodges – s-ar cutremura la vederea acestui bilet. Ba chiar și-ar pune serios problema să-și ducă fiul la psihoterapie. Dar firește că Hodges nu le va arăta răvașul băiatului.

– Of, Jerome, Jerome, Jerome, murmură el, descuind ușa și intrând în casă.

Jerome și trebile lui. Jerome, care nu se poate hotărî, cel puțin nu încă, la care universitate de top să se înscrie; că oricare dintre acestea îl va primi cu brațele deschise este deja un lucru de la sine înțeles. Este singurul suflet din cartier de care Hodges se simte apropiat și, dacă e vorba să spunem adevărul, e singurul prieten de care are nevoie. Hodges crede că prietenia este în general supraestimată și prin aceasta se aseamănă cu Brady Hartsfield.

A ajuns acasă la timp pentru știrile de seară, dar renunță la ele. Simte că nu mai poate să înghită atâta petrol deversat în Golf și

atâtea comunicate ale Mișcării Tea Party 37, așa că își deschide computerul, intră pe Firefox și tastează **Sub umbrela albastră a lui Debbie**. Pe ecran apar doar șase rezultate, captură incredibil de mică pentru vastul ocean al Internetului. Și unul singur dintre ele corespunde întru totul căutării. Hodges dă click pe el și o imagine umple ecranul.

Un peisaj cu dealuri molcome, sub un cer plin cu nori amenințători. O ploaie animată cade în torente argintii. Însă bărbatul și femeia de sub umbrela mare și albastră sunt la adăpost de stropii năvalnici. Nu se sărută, dar au capetele apropiate. Par cufundați în discuție.

Sub imagine este o descriere scurtă a menirii paginii Umbrela Albastră.

> *Spre deosebire de alte site-uri, cum ar fi Facebook sau Linkedin,* Sub Umbrela Albastră a lui Debbie *este o cameră virtuală de discuții, unde se pot întâlni vechii prieteni și unde se pot lega noi prietenii în ANONIMAT COMPLET ȘI GARANTAT. Fără fotografii, fără materiale pornografice, fără restricții asupra numărului de litere, ci doar CONVERSAȚIE PLĂCUTĂ, CA PE VREMURI.*

Dedesubt e un buton pe care scrie ÎNCEPEȚI ACUM! Hodges pune cursorul pe el. Dar nu dă click. Șovăie. Cam cu șase luni în urmă, Jerome a fost nevoit să-i șteargă adresa de e-mail și să-i facă una nouă, pentru că toată lumea din agenda lui electronică primise un mesaj care spunea că el era în New York, i se furase portofelul cu toate cardurile și că avea nevoie de bani ca să se întoarcă acasă. Drept care îi ruga frumos pe destinatarii mesajului să-i trimită cincizeci de dolari – sau mai mult dacă își puteau permite – la o căsuță poștală din Tribeca 38. „Vă voi înapoia banii de îndată ce rezolv încurcătura asta“, se spunea în încheiere.

Hodges s-a simțit profund stânjenit, pentru că cererea aceasta ajunsese la fosta lui nevastă, la fratele lui din Toledo și la mai bine de patruzeci de polițiști cu care lucrase de-a lungul anilor. Precum și la fiica lui. Se așteptase să-i sune telefoanele – și fixul, și mobilul – ca la balamuc în cele patruzeci și opt de ore care au urmat acestui

incident, dar foarte puțini oameni l-au căutat și doar Alison a părut sincer îngrijorată. Ceea ce nu l-a mirat deloc. Allie, prăpăstioasă din fire 39, se tot aștepta ca tatăl ei să dea semne de senilitate încă de când împlinise cincizeci și cinci de ani.

Hodges ceruse ajutorul lui Jerome, iar Jerome i-a explicat că fusese victima unei fraude de tip „phishing".

– Cei mai mulți din ăia care-ți accesează adresa de e-mail nu vor decât să-ți vândă niște Viagra ori ceva bijuterii false cu etichete de mari firme. Dar să știi că am mai văzut ce ți s-a întâmplat dumitale. A pățit-o proful meu de Studii Ecologice și a fost obligat să returneze aproape o mie de dolari. Firește, asta se întâmpla pe vremuri, înainte ca oamenii să se deștepte la cap…

– Când anume înseamnă „pe vremuri", Jerome?

Jerome ridicase din umeri.

– Acum vreo doi, trei ani. S-a schimbat lumea, domnule Hodges. Eu aș zice să fii mulțumit că nu ți-a băgat un virus care să-ți mănânce toate fișierele și aplicațiile.

– N-aș fi pierdut mare lucru, spusese Hodges. Nu fac decât să navighez pe Net. Dar m-aș fi enervat să nu mai pot juca solitaire pe calculator. Știi, atunci când mi se întâmplă să câștig, îmi cântă „Happy Days Are Here Again" 40.

Jerome îi aruncase privirea de tip „sunt-prea-bine-crescut-ca-să-ți-spun-în-față-că-ești-bătut-în-cap".

– Dar declarația de venit? Că te-am ajutat anul trecut să o trimiți online. Vrei să mai afle și altcineva în afară de mine câți bani ai dat Unchiului Sam?

Hodges s-a văzut nevoit să admită că nu voia.

Pe același ton pedagogic straniu (și oarecum duios) pe care tinerii inteligenți îl folosesc mai mereu atunci când se străduiesc să-i instruiască pe cei bătrâni și neinformați, Jerome a continuat:

– Computerul dumitale nu-i doar un televizor mai modern. Fă bine

și scoate-ți asta din cap. De fiecare dată când îl deschizi, deschizi și o fereastră în viața dumitale. Pe care se poate uita oricine vrea.

Toate gândurile astea îi trec prin minte acum, când se uită la umbrela albastră și la ploaia care cade la nesfârșit. Îi mai trec prin minte și altele, chestii din mintea lui de polițist, care dormise profund și care acum s-a trezit de-a binelea.

Poate Domnul Mercedes vrea să stea de vorbă. Însă poate nu vrea decât să privească pe fereastra aia despre care vorbea Jerome.

În loc să dea click pe ÎNCEPEȚI ACUM!, Hodges iese de pe site, ia telefonul și apasă tastele unui număr din agenda lui restrânsă de apelare rapidă. Îi răspunde mama lui Jerome și, după un schimb scurt de politețuri, receptorul ajunge la Dl „Te-ntreb di trebi".

Vorbind în cel mai hidos dialect afro-american de care e în stare, Hodges zice:

– Alio, șe mai fași, pretenaș? Ți-o mai dat fo' rapandulă cu flit?

– O, salut, domnule Hodges. Fac bine, mulțumesc.

– Nu-ți plașe să-ți zâc d'aistea, frate-miu, hă?

– Ăăă…

Jerome nu se preface: este realmente stupefiat. Lui Hodges i se face milă de el.

– Peluza arată super.

– Aha. Bun. Mulțam. Mai aveți nevoie de ceva?

– S-ar putea. Mă gândeam că poate treci mâine pe la mine, după ore. E o chestie legată de computer.

– Sigur. Care-i buba?

– Aș prefera să nu-ți spun la telefon, zice Hodges, dar cred că ți se va părea interesant. La patru e bine?

– E bine.

– Perfect. Și fă-mi, te rog, un hatâr: lasă-l acasă pe Tyrone Feelgood D*iii*lait.

– În regulă, domnule Hodges, așa voi face.

– Când ai de gând să încetezi să mai fii așa scorțos și să începi să-mi spui Bill? Când te aud cu „domnule Hodges“ mă simt de parcă-aș fi profesorul tău de Istorie Americană.

– Poate când am să termin liceul, îi răspunde Jerome pe un ton foarte serios.

– Doar să nu te ramolești până atunci și să uiți.

Râsul lui Jerome e sănătos, din tot sufletul. Îl binedispune întotdeauna pe Hodges.

Stă la calculator, în biroul lui cel foarte mic, bate darabana pe marginea mesei și se gândește. Își dă seama că nu intră aproape niciodată seara în camera asta. Dacă însă se trezește la două dimineața și nu mai poate adormi la loc, atunci da. Deschide computerul și joacă solitaire în jur de o oră și apoi se duce iar la culcare. Dar între șapte și miezul nopții stă în fotoliul său din fața televizorului, se uită la filme vechi pe AMC sau TCM și se îndoapă cu grăsimi și glucide.

Pune iar mâna pe telefon și acum formează numărul de la Informații. Îl întreabă pe robotul de la capătul celălalt dacă are vreun număr de telefon pe numele Janelle Patterson. Nu trage mare nădejde să obțină ceva; din moment ce a devenit Doamna de Șapte Milioane de Dolari și pe deasupra mai e și recent divorțată, probabil că sora doamnei Trelawney are telefonul la secret.

Dar robotul i-l spune imediat, luându-l prin surprindere. Hodges bâjbâie după un creion și apoi apasă tasta 2 pentru reluare. Mai tamburinează nițel cu degetele în masă, gândindu-se cum s-o abordeze pe femeie. Probabil că nu va reuși mare lucru, dar acesta ar fi fost următorul lui demers dacă ar mai fi lucrat în poliție. De vreme ce nu mai lucrează, va trebui să procedeze cu mai multă *finesse*.

Îl umflă râsul când își dă seama cu câtă nerăbdare se gândește la provocarea aceasta.

5

Brady sună de pe drum la Sammy's Pizza și comandă una mică cu pepperoni și ciuperci. Dacă ar bănui că mama lui ar mânca și ea o felie sau două, ar fi luat o pizza mai mare, însă nu este cazul.

Poate dacă ar fi cu pepperoni și vodcă Popov, își zice el. Dacă ar avea așa ceva în meniu, atunci da, aș cumpăra direct una mare, nu m-aș uita la cele mijlocii.

În zona de nord a orașului casele sunt mici și înghesuite. Au fost construite în perioada dintre Războiul din Coreea și cel din Vietnam, adică toate arată la fel și toate au ajuns ca vai de mama lor. Deși s-a înserat de-a binelea, încă mai sunt jucării ieftine, din plastic, împrăștiate pe peluzele lor sărăcăcioase, sugrumate de buruieni. *Chez* Hartsfield este căsuța de la numărul 49, de pe Elm Street 41, unde nu crește niciun ulm și probabil nu a crescut niciodată. Chestia e că toate străzile din cartierul ăsta al orașului (cunoscut drept Platoul de la Nord, logic) poartă nume de copaci.

Brady parchează în spatele Hondei rablagite a mamei. Mașina are mare nevoie de un sistem nou de evacuare, de pistoane și de bujii noi. Ca să nu mai vorbim de un autocolant care să ateste că a făcut revizia anuală.

Să se ocupe *ea* de treaba asta, își zice Brady, dar știe că nu va fi așa. El se va ocupa. Va trebui să se ocupe. La fel cum se ocupă mereu de toate.

La fel cum m-am ocupat de Frankie, își aduce el aminte. Mai demult, pe vremea când pivnița era doar pivniță, nu centrul meu de comandă.

Brady și Deborah Ann Hartsfield nu vorbesc niciodată despre Frankie.

Ușa e încuiată. Bine măcar că a reușit s-o învețe și atâta, deși numai

Dumnezeu știe cât de greu i-a fost. Ea e genul de persoană care crede că expresia *în regulă* rezolvă toate problemele vieții. Spune-i doar *Pune smântâna înapoi în frigider după ce-ți iei din ea*; și mama zice în regulă. Și vii acasă și uite cum s-a borșit cutia lăsată pe bufet. Îi zici *Te rog frumos, bagă niște rufe la spălat ca să am și eu uniforma curată mâine*; și ea spune în regulă. Dar când intri în spălătorie, vezi că rufele sunt tot în coș, neatinse.

Îl întâmpină trăncăneala televizorului. Ceva despre o Probă de Rezistență, prin urmare este vorba de *Survivor*. A tot încercat să-i explice că e o făcătură, o înscenare; și ea zice da, în regulă, știe că-i așa, dar tot nu ratează niciun episod.

– Am venit, mama!

– Bună, scumpete!

Surprinzător pentru ora asta a serii, cuvintele îi sunt destul de inteligibile. Dacă aș fi eu în locul ficatului ei, i-aș ieși pe gură când sforăie noaptea și aș fugi mâncând pământul.

Cu toate acestea, simte fiorul acela de anticipație când intră în living, fiorul acela pe care îl urăște. Ea stă pe canapea, îmbrăcată în capotul din mătase albă pe care i l-a dăruit el de Crăciun. Se vede și altceva alb între pulpele dezgolite de despicătura rochiei de casă. Lenjeria. Refuză să folosească cuvântul *chiloți* atunci când se gândește la mama sa; e un cuvânt prea excitant, dar tot nu și-l poate alunga complet din minte: e mereu acolo, aidoma unui șarpe ascuns printre frunzele unui oțetar otrăvit. Mai observă și umbrele mici și rotunde ale sfârcurilor ei. Nu-i normal să se simtă stârnit de chestiile astea – ea se apropie cu pași repezi de cincizeci de ani, a început să facă celulită în jurul taliei și e *mama lui*, pentru numele lui Dumnezeu, însă…

Însă.

– Am luat pizza, spune el arătându-i cutia și anticipând răspunsul în gând: Am mâncat deja.

– Am mâncat deja, zice ea.

Poate că a mâncat. Câteva frunze de salată și un pahar mititel cu iaurt. Așa încearcă să-și păstreze ce i-a mai rămas din siluetă.

– E din aia care-ți place ție, spune el, gândind: Mănânc-o tu, scumpete.

– Mănânc-o tu, iubitule, zice ea.

Soarbe elegant din pahar. Îl va da peste cap mai târziu, după ce el se va duce la culcare și ea va crede că a adormit.

– Ia-ți o cola și vino lângă mine.

Bate cu palma locul de pe canapea. Capotul i se mai desface puțin. Capot alb, chiloți albi.

Lenjerie, se corectează el. Lenjerie, nimic altceva, e mama mea, Mami a mea, iar atunci când e vorba despre Mami e vorba doar despre lenjerie.

Ea îi surprinde privirea și zâmbește. Nu-și aranjează capotul.

– Anul ăsta supraviețuitorii sunt pe Fiji.

Se încruntă.

– Cred că-i Fiji. Ori una din insulițele alea. Vino aici să te uiți și tu.

– Neh, cred că am să mă duc jos să mai lucrez nițel.

– La ce proiect lucrezi acum, scumpule?

– Un tip nou de router.

Ea nu are habar ce-i ăla un router, poate chiar îl confundă cu un scuter, iar ăsta e un lucru bun.

– Într-o bună zi ai să faci o invenție care o să ne umple de bani, îi spune ea. Știu că așa va fi. Și atunci, pa și pusi, prăvălie de electronice. Și adio și n-am cuvinte, dubiță cu înghețată.

Îl privește cu ochi mari, doar foarte puțin apoși de la vodcă. El nu știe cât de mult bea într-o zi obișnuită și nu-i este de niciun folos să

numere sticlele goale, pentru că le ascunde pe undeva. Ce știe însă e că încape în ea incredibil de multă băutură.

– Mersi, spune el.

Se simte flatat, chiar dacă împotriva propriei voințe. Și mai simte și altele. Clar împotriva propriei voințe.

– Vino și dă-i un pupic lui Mami, dulceața mea.

Se apropie de canapea, având mare grijă să nu-și coboare privirea spre despicătura capotului și încercând să ignore furnicăturile de mai jos de cureaua pantalonilor. Ea îi întinde un obraz, dar atunci când el se apleacă să i-l sărute, se întoarce brusc și-și apasă gura întredeschisă și umedă de a lui. Simte gustul alcoolului și mirosul parfumului cu care se dă în spatele urechilor. Cu care se mai dă și prin alte locuri.

Îl apucă de ceafă și îi zburlește părul cu vârfurile degetelor, făcându-l să se înfioreze până la noadă. Îi șterge cu limba buza superioară, doar o fracțiune de secundă, acum e aici, acum nu mai e. Apoi se retrage și îi aruncă privirea galeșă de starletă.

– Băiețelul meu dulce și drag, șoptește ea, ca o mimoză din filmele siropoase vechi – alea în care bărbații flutură săbiile, iar femeile poartă decolteuri adânci din care li se văd țâțele aproape cu totul.

Se dă repede înapoi. Ea îi zâmbește și își întoarce privirea la ecranul televizorului, pe care niște tineri bine făcuți aleargă pe o plajă pustie. Cu mâini care tremură ușor, el deschide cutia de pizza, scoate o felie și o pune în bolul ei cu salată.

– Mănânc-o, o îndeamnă. Mai alungă băutura. O parte măcar.

– Nu fi rău cu Mami a ta, îi spune, fără pic de ranchiună și clar fără pic de tristețe.

Cu un aer absent, își strânge capotul în jurul trupului și se pierde din nou în lumea supraviețuitorilor, curioasă să afle cine va pleca de pe insulă săptămâna asta.

– Să nu uiți de mașina mea, Brady. Trebuie să-i facem revizia.

– Trebuie să-i facem mai multe, spune el și intră în bucătărie.

Își scoate o cola din frigider și deschide ușa care dă în pivniță. Rămâne o clipă în prag, pe întuneric, apoi rostește un singur cuvânt:

– Putere.

Imediat se aprind tuburile fluorescente (pe care le-a instalat singur, așa cum tot singur a modificat pivnița).

Ajuns la piciorul scării, se gândește la Frankie. Se gândește mai mereu la Frankie atunci când stă în locul unde a murit. Singura dată când nu s-a gândit la el a fost când își pregătea operațiunea de la Complexul Municipal. În săptămânile acelea nu s-a mai gândit la nimic altceva și cât de bine s-a simțit!

Brady, a spus Frankie.

Ăsta a fost ultimul lui cuvânt pe Planeta Pământ. Horcăielile și icnetele nu se pun.

Își lasă pizza și cutia cu cola pe masa de lucru din mijlocul încăperii, apoi intră în toaleta de dimensiunea unei cămări și-și lasă în jos pantalonii. Nu va putea să mănânce, nu va putea să lucreze la noul lui proiect (care, evident, nu este un router), nu va putea să *gândească* până nu va rezolva o problemă presantă.

În scrisoarea trimisă fostului polițist a precizat că a fost atât de excitat când a intrat cu mașina în milogii veniți la Târgul de Joburi, încât a trebuit să folosească un prezervativ. A mai spus că s-a masturbat ulterior, când a retrăit evenimentul. Dacă toate mărturisirile astea ar fi fost adevărate, atunci autoerotismul ar trebui să capete un înțeles cu totul nou, dar nu este cazul. A mințit mult în scrisoarea aia, calculându-și în așa fel fiecare minciună ca să-l întărâte și mai mult pe Hodges; iar fanteziile lui sexuale nici n-au fost cele mai mari minciuni de acolo.

De fapt, nu-l prea interesează fetele, iar ele o simt. Probabil din cauza asta se înțelege atât de bine cu Freddi Linklatter, colega lui de la Discount Electronix. Se prea poate ca Freddi să-și închipuie că e *homosexual.* Dar nu e. Până și pentru el însuși rămâne un mister ce

anume este – cam ca un front atmosferic –, dar de un lucru e sigur: nu este *asexuat*, sau nu pe de-a întregul. Împarte cu mama lui o taină întunecată, la care nu se gândește decât dacă este absolut necesar. Iar atunci când se întâmplă să fie absolut necesar, se ocupă de ea și apoi și-o scoate iar din minte.

Îți văd chiloțeii, Mami, își zice el, pornind să-și rezolve problema cât de repede poate. Are vaselină în dulăpiorul cu medicamente, dar nu o folosește. Vrea să îl usture.

6

Revenit în pivnița încăpătoare, Brady rostește un alt cuvânt. Acesta este *haos*.

În capătul centrului de comandă e o etajeră lungă, la vreo nouăzeci de centimetri de podea. Pe ea sunt aliniate șapte laptopuri cu ecranele ridicate, în *stand by*. Mai e acolo și un scaun mobil, care-l ajută să alunece de la un computer la altul. Când Brady rostește cuvântul magic, prind viață toate cele șapte. Pe fiecare ecran apare numărul 20, apoi 19, apoi 18. Dacă ar lăsa numărătoarea inversă să ajungă până la zero, s-ar acționa un program sinucigaș care va șterge de tot hard-diskurile și le-ar umple cu tot felul de aiureli.

– Beznă, zice el, iar numerele de pe ecrane dispar, fiind înlocuite cu scene din *Hoarda sălbatică* 42, filmul lui preferat.

A încercat *apocalipsă* și *Armaghedon*, acestea fiind, în opinia sa, cuvinte mult mai potrivite pentru acționare, cuvinte cu rezonanță sonoră, însă programul nu prea e în stare să le recunoască și ultimul lucru pe care și-l dorește e să fie nevoit să înlocuiască toate fișierele din cauza unei stupide pene de sistem. Cuvintele de două silabe sunt mai sigure. Acum, nu că ar avea prea multe fișiere pe șase dintre cele șapte computere. Numărul Trei este singurul care conține ceea ce umflatul ăla de fost polițist ar numi „probe incriminatoare“, dar, atunci când calculatoarele sunt aprinse, așa cum sunt acum, nu se mai satură privind la această remarcabilă forță informatică. Și are senzația că pivnița s-a transformat de-adevăratelea într-un centru de comandă.

Brady se consideră creator și distrugător deopotrivă. Însă știe că până acum nu a realizat nimic care să zguduie lumea și îl obsedează gândul că nici nu o va face. Gândul că mintea lui este una mediocră, în cel mai fericit caz.

Uite, de pildă, Rolla. Avusese o sclipire de geniu într-o noapte, când dădea cu aspiratorul în living (această treabă casnică fiind sub demnitatea mamei lui, la fel ca spălatul rufelor). Schițase un dispozitiv care arăta ca un taburet pe rulmenți, cu un motoraș și un furtun în partea de dedesubt. Brady era convins că, dacă îi adăuga un program simplu de computer, dispozitivul ar fi putut aspira singur prin cameră. Dacă s-ar fi lovit de vreun obstacol – un scaun, să zicem, ori un perete – s-ar fi întors și ar fi pornit în altă direcție.

Chiar începuse să construiască un prototip, când a văzut ceva foarte asemănător cu Rolla al lui învârtindu-se de zor în vitrina un magazin renumit de electrocasnice din centru. Până și numele era cam la fel; obiectul din vitrină se chema Roomba. Cineva i-o luase înainte, iar acel cineva probabil că făcuse milioane de dolari. Nu era corect, dar ce e corect în viața asta? Viața asta nu-i decât un parc jegos de distracții, cu premii de tot căcatul.

A instalat la toate televizoarele din casă câte un dispozitiv de piratare a semnalului TV, ceea ce înseamnă că Brady și mămica lui prind nu numai programul de bază oferit de firma de cablu, dar și canalele premium (plus câteva exotice, ca Al-Jazeera), toate moca. Și nici Time Warner, nici Comcast și nici XFINITY nu pot face absolut nimic în privința asta. A modificat DVD playerul ca să poată citi nu doar discurile americane, ci și cele produse în oricare alt colț al lumii. E ușor: trei sau patru pași cu telecomanda, plus un cod de recunoaștere din șase cifre. Excelent, în teorie, dar se uită cineva la DVD-uri? Nu, la numărul 49 de pe Elm Street nu se uită nimeni. Mami nu urmărește nimic dacă nu-i este dat mură-n gură de către cele patru rețele principale, iar Brady ori e la una din cele două slujbe, ori la centrul lui de comandă, unde e slujba lui *adevărată.*

Dispozitivele de piratare sunt bune, dar mai sunt și ilegale. Din câte știe el, ilegal e și să meșterești la DVD player. Ca să nu mai vorbim despre descărcările de filme de pe Redbox și Netflix. *Toate* ideile lui bune sunt ilegale. Uite, de pildă, Invenția Unu și Invenția Doi.

În dimineața aceea cețoasă de aprilie a anului trecut, când plecase de la Complexul Municipal cu sânge șiroind de pe masca Mercedesului doamnei Trelawney și de pe parbriz, Invenția Unu se aflase pe scaunul din dreapta. Ideea îi venise în perioada întunecată din urmă cu trei ani, imediat după ce luase hotărârea de a omorî cât mai mulți oameni – *testul de terorism*, cum îl numea el –, dar înainte de a stabili exact cum, când și unde o va face. Pe vremea aia îi zbârnâiau ideile prin minte, n-avea astâmpăr, nu prea dormea. Pe vremea aia se simțea mai mereu atât de agitat de parcă tocmai ce băuse dintr-o suflare un termos plin cu cafea neagră dreasă cu amfetamine.

Invenția Unu era o telecomandă TV modificată, cu un microcip în loc de creier și cu un acumulator care să-i mărească raza de acțiune… deși tot destul de mică rămânea. Dacă îndreptai telecomanda spre un semafor aflat la douăzeci, treizeci de metri depărtare, puteai să treci de la lumina roșie la cea galbenă cu o singură apăsare de tastă, de la lumina roșie la galben intermitent cu două apăsări și de la roșu la verde cu trei.

Brady a fost foarte încântat de dispozitivul ăsta și l-a încercat de câteva ori în intersecțiile aglomerate (din vechiul lui Subaru tras pe dreapta; dubița de înghețată ar fi bătut prea tare la ochi). După câteva succese minore, a reușit în cele din urmă să provoace un accident real. O tamponare ușoară, nu mare lucru, dar cât de tare s-a mai amuzat urmărindu-i pe cei doi șoferi cum aruncă vina de la unul la altul. Mai aveau puțin și se luau la bătaie.

Invenția Doi a venit puțin mai târziu, dar Invenția Unu a fost cea care i-a dat curaj lui Brady și i-a crescut în mod considerabil șansele de a scăpa neprins. Distanța dintre Complexul Municipal și depozitul părăsit unde intenționa să abandoneze Mercedesul cenușiu al doamnei Trelawney era de fix 3 kilometri. Pe traseul pe care îl alesese erau opt semafoare. Datorită acestei minunate invenții nu mai trebuia să-și facă probleme din cauza lor. Însă în dimineața cu pricina – Iisuse Hristoase, ce zici de chestia asta – absolut toate erau pe culoarea verde. Probabil că ora matinală avea ceva legătură cu treaba asta, dar Brady tot s-a enervat.

E absolut convins, își spune el acum, îndreptându-se spre cămara din capătul pivniței, că dacă n-ar fi avut dispozitivul, precis ar fi prins cel puțin patru semafoare pe roșu. Uite, ăsta-i norocul meu.

Invenția Doi a fost singurul dintre gadgeturile lui care i-a adus bani. Nu mulți, dar, așa cum știe oricine, banii nu sunt totul în viață. Plus că, fără Invenția Doi, nu ar fi fost niciun Mercedes. Și, fără Mercedes, nu ar mai fi fost niciun Masacru de la Complexul Municipal.

Nu, nimic nu ar mai fi fost fără Invenția Doi, draga de ea.

De ușa cămării atârnă un lacăt Yale foarte mare. Brady îl descuie cu una din cheile de pe inelul lui. Luminile dinăuntru – tot tuburi fluorescente – sunt deja aprinse. Cămara este mică, dar pare și mai mică din cauza rafturilor din scânduri netratate. Pe unul din aceste rafturi sunt nouă cutii de pantofi. În fiecare cutie se află câte o jumătate de kilogram de exploziv artizanal. Brady a testat materialul la o balastieră abandonată din afara orașului și s-a declarat cum nu se poate mai încântat.

Dacă aș fi în Afganistan, își zice el, cu o cârpă din aia pe cap și înfășurat într-unul din halatele alea caraghioase, mi-aș face o carieră de mare succes din aruncarea în aer a transportoarelor blindate.

Pe un alt raft, într-o altă cutie de pantofi, sunt cinci celulare cu cartelă, pe care traficanții de droguri din Lowtown le numesc „arzătoare". Pot fi cumpărate de la orice drogherie mai simandicoasă și de la toate magazinele de cartier. De ele are Brady de gând să se ocupe în seara asta. Trebuie să le modifice pentru ca toate să poată fi apelate simultan de la același număr, producând astfel scânteia necesară pentru detonarea tuturor bombelor în același timp. Deocamdată nu s-a hotărât dacă să le folosească, dar o parte din el își dorește să o facă. O, da. I-a zis umflatului de fost polițist că nu are nicio chemare să-și copieze capodopera dintâi. Multe depind de fostul polițist. Dacă va face ce vrea Brady – la fel cum și doamna Trelawney a făcut ce a vrut el – este convins că imboldul acesta va dispărea. Dacă nu… ei bine…

Ia cutia cu telefoane, dă să iasă din cămară, se oprește și se uită înapoi. Pe un alt raft e o vestă vătuită de pădurar. Dacă Brady s-ar apuca din senin de meseria asta, atunci mărimea medie i-ar veni tocmai bine – că e subțirel – dar asta de aici e un XL. Pe piept are un abțibild cu o față-zâmbitoare, cea cu ochelari negri și cu dinții la vedere. În vestă sunt patru calupuri de exploziv plastic cam de câte o jumătate de kilogram fiecare, două în buzunarele exterioare, două

în cele din căptușeală. Corpul vestei e umflat pentru că e umplut cu rulmenți cu bile (exact ca Pliciul cu Noroc al lui Hodges). Brady a tăiat căptușeala ca să îi poată pune înăuntru. Ba chiar i-a trecut prin minte s-o roage pe Mami să o coasă la loc, idee care l-a făcut să hohotească de râs în vreme ce lipea tăieturile cu bandă adezivă.

Vesta mea de sinucigaș, reflectează el cu drag.

Dar n-o va folosi… *probabil* că n-o va folosi… însă și gândul acesta are un anumit farmec. Ar pune capăt la tot. Adio Discount Electronix, adio Patrulă Cibernetică la cheremul tuturor boșorogilor cretini care scapă unt de arahide ori firimituri de chipsuri în unitățile centrale ale computerelor lor, adio dubiță de înghețată. Și, mai ales, adio șerpi veninoși din suflet. Și de sub cureaua pantalonilor.

Își imaginează cum ar fi dacă ar face-o în timpul unui concert rock. Uite, Springsteen cântă în iunie la Lakefront Arena. Sau cum ar fi să o facă la marea paradă de Patru Iulie de pe Lake Street, strada principală a orașului? Sau poate la inaugurarea Festivalului Estival de Artă Stradală, adică în prima sâmbătă din august? Nu-i rea ideea, dar oare nu ar da de bănuit când ar apărea îmbrăcat cu o vestă groasă într-o după-amiază fierbinte de august?

Ba da, însă o minte inventivă poate rezolva amănuntele astea cât ai bate din palme, își spune el aliniind telefoanele pe masa de lucru și începând să le scoată cartelele SIM. De altminteri, la vestă nu ar apela decât în ultimă instanță, în cea mai nefavorabilă situație. Dar probabil că nu o va folosi niciodată. Deși e bine s-o știe la îndemână.

Înainte să urce în camera lui, se așază în fața laptopului cu Numărul Trei, se conectează și verifică dacă fostul polițist a postat ceva pe Umbrela Albastră. Nimic.

Deocamdată.

7

La ora zece a dimineții următoare, Hodges sună la interfonul clădirii de pe Lake Avenue, unde se afla apartamentul de lux al doamnei

Wharton. Este a doua sau a treia dată când poartă costum de la ieșirea la pensie. Și se simte bine, deși a cam început să-l strângă la talie și la subraț. Dar nu-i nimic, un bărbat în costum lasă impresia de om pe care te poți baza.

Din difuzor se aude vocea unei femei:

– Da?

– Bill Hodges sunt, doamnă. Am vorbit aseară.

– Am vorbit și sunteți punctual. Apartamentul 19–C, domnule detectiv Hodges.

Vrea să-i spună că nu mai este detectiv, dar aude bâzâitul ușii care se deschide, așa că nu se mai deranjează. În fond, i-a spus că a ieșit la pensie atunci când au vorbit la telefon.

Janelle Patterson îl așteaptă în ușa apartamentului, exact așa cum l-a așteptat și sora ei în ziua Masacrului de la Complexul Municipal, când venise cu Pete Huntley să o chestioneze pentru prima dată. Asemănarea dintre cele două femei îi dă lui Hodges o senzație puternică de déjà-vu. Dar, când merge de la ascensor până la ușa apartamentului (străduindu-se să pășească grațios, nu ca un urs înainte de hibernare), observă că deosebirile întrec cu mult asemănările. Doamna Patterson are aceiași ochi albaștri și aceiași pomeți înalți, însă, în vreme ce gura Oliviei Trelawney era subțire și crispată, cu buzele adesea albe din cauza încordării și nervilor, cea a lui Janelle Patterson pare chiar și în stare de repaus gata să zâmbească. Sau să sărute. Are buzele lucioase de la gloss și arată așa de apetisante că-ți vine să le mănânci. Plus că doamna asta nu se dă în vânt după decolteurile în formă de barcă. E îmbrăcată cu un pulover pe gât, care-i scoate în evidență sânii perfecți. Nu sunt mari, dar, așa cum obișnuia să spună glumețul lui tată, sunt „numai buni de ținuți în palmă“. Oare este vorba despre o dotare de la natură sau despre un cadou pe care și l-a făcut singură în urma divorțului? Lui Hodges i se pare mai verosimilă povestea cu cadoul. Mulțumită surorii ei, își poate permite toate operațiile estetice pe care și le dorește.

Strângerea de mână a doamnei Patterson este fermă și pragmatică.

– Vă mulțumesc că ați venit.

De parcă ea i-ar fi cerut-o.

– Mă bucur că v-ați făcut vreme să discutăm, spune și el, urmând-o în apartament.

Aceeași panoramă bestială asupra lacului îl izbește drept în ochi. Și-o aduce bine aminte, deși nu au chestionat-o decât o singură dată pe doamna Trelawney în apartamentul acesta; toate celelalte interogatorii au avut loc fie la secție, fie în căsoaia ei din Sugar Heights. Își amintește criza de nervi pe care a făcut-o cucoana la una din vizitele ei la secție. *Toată lumea mă acuză*, a hohotit ea atunci. Sinuciderea a urmat la câteva săptămâni după aceea.

– Doriți o ceașcă de cafea, domnule detectiv? Jamaicană. Delicioasă, în opinia mea.

Hodges și-a impus să nu mai bea cafea în miezul zilei, din cauza refluxului gastric pe care i-l provoacă, în ciuda Zantacului cu care se tot îndoapă. Dar nu o refuză.

Câtă vreme o așteaptă să se întoarcă de la bucătărie, se așază într-un fotoliu din fața ferestrei uriașe a livingului. Ziua este senină și caldă; bărcile cu pânze taie lacul și fac piruete ca niște patinatori la Olimpiadă. Când doamna Patterson revine în încăpere, el se ridică să-i ia din mâini tava de argint. Dar ea îi zâmbește, clatină din cap și pune tava pe măsuța de cafea, cu o îndoire grațioasă a genunchilor. Ca o reverență.

Hodges a repetat în minte toate întorsăturile posibile pe care le-ar fi putut lua discuția lor, dar precauția aceasta se dovedește a fi fost inutilă. Ca și cum, după ce și-ar fi pus la cale un plan perfect de seducție, obiectul dorinței sale trupești l-ar fi întâmpinat în prag purtând doar o cămășuță de noapte scurtă și pantofiori extrem de sexy.

– Vreau să aflu cine a împins-o pe sora mea la sinucidere, spune doamna, turnând cafeaua în căni solide din porțelan, dar habar n-am cum ar trebui să procedez. Telefonul dumneavoastră a venit ca un mesaj de la Dumnezeu. Și, după ce am vorbit, mi-am dat seama

că sunteți persoana potrivită pentru treaba asta.

Hodges a rămas cu gura căscată și nu mai poate scoate niciun cuvânt.

Doamna Patterson îi întinde o cană.

– Aveți frișca aici, dacă doriți. Dar trebuie să v-o turnați singur pentru că nu-mi asum nicio responsabilitate când e vorba să stric o cafea perfectă.

– O beau simplă.

Ea îi adreseaz[un zâmbește. Dantura îi este ori perfectă, ori perfect îmbrăcată.

– Uite un bărbat pe gustul meu.

El soarbe încet, mai mult ca să câștige timp, dar cafeaua este excelentă. Își drege glasul și spune:

– Cum v-am spus și aseară la telefon, doamnă Patterson, nu mai lucrez în poliție. Am devenit un cetățean particular începând cu data de douăzeci noiembrie anul trecut. Trebuie să înțelegeți asta din capul locului.

Ea îl privește peste marginea căniii. Hodges se întreabă dacă glossul de buze lasă urme pe porțelanul alb sau dacă industria cosmeticelor a evoluat și așa ceva nu se mai întâmplă. Ce aiureală îi poate trece prin minte, dar doamna este foarte atrăgătoare. Unde mai pui că nu s-a prea aflat în compania sexului opus în ultimul timp.

– Din punctul meu de vedere, spune Janelle Patterson, din tot ce ați spus contează doar două cuvinte. Unul este *detectiv*, iar celălalt este *particular*. Vreau să aflu cine s-a amestecat în viața ei, cine *s-a jucat* cu mintea ei până când a împins-o la sinucidere. Și poliției nu-i pasă de asta. O, da, sigur, toți vor să-l prindă pe cel care a omorât toți oamenii ăia cu mașina ei, însă de sora mea – scuzați-mi exprimarea – îi doare pe toți exact în cur.

O fi Hodges la pensie, dar a rămas devotat foștilor lui colegi.

– Nu aveți dreptate.

– Înțeleg ce vreți să spuneți, domnule detectiv…

– Fără „detectiv“, vă rog. Doar „domnule Hodges“. Sau „Bill“, dacă doriți.

– Bill, atunci. Și *am dreptate*. Există o legătură între măcelul ăla și sinuciderea surorii mele, pentru că bărbatul care i-a folosit mașina este și cel care a scris scrisoarea. Și a scris și celelalte lucruri. Lucrurile de pe Umbrela Albastră.

Ușurel, se avertizează Hodges. Ai grijă să n-o dai în bară.

– Despre ce scrisoare este vorba, doamnă Patterson?

– Janey. Dacă tu ești Bill, atunci eu sunt Janey. Așteaptă puțin. Ți-o arăt imediat.

Se ridică și iese din cameră. Inima lui Hodges bate cu putere, mult mai tare decât în timpul confruntării cu trolii de sub pasarelă, dar tot e în stare să aprecieze cum se cuvine priveliștea oferită de spatele lui Janey Patterson. La fel de agreabilă precum cea din față.

Șezi, băiete, se apostrofează el și mai soarbe din cafea. Că doar nu ești Philip Marlowe. A băut deja jumătate din cafeaua din cană și nici urmă de reflux gastric. E o cafea fermecată, își zice.

Femeia se întoarce ținând două foi de hârtie cu vârfurile degetelor. Expresia de pe chipul ei este de un dezgust desăvârșit.

– Am găsit-o atunci când mă uitam prin documentele din biroul lui Ollie. Domnul Schron, avocatul ei, era cu mine – îl numise executor testamentar, așa că prezența lui era obligatorie –, dar tocmai ce plecase după un pahar cu apă. Așa că nu a văzut-o. Am ascuns-o.

Spune toate astea pe un ton cât se poate de normal, fără strop de rușine sau sfidare.

– Am știut imediat despre ce e vorba. Din cauza *asta*. Individul lăsase una și pe volanul mașinii. Cred că am putea să zicem că-i cartea lui de vizită.

Și lovește ușor Zâmbiliciul cu ochelari de soare de la jumătatea primei pagini. Hodges l-a observat deja. Și a mai observat și fontul scrisorii, pe care l-a identificat la calculatorul propriu ca fiind „American Typewriter“.

– Când ai găsit-o?

Femeia se gândește, recapitulând evenimentele.

– Am venit pentru înmormântare pe la sfârșitul lui noiembrie. Când s-a citit testamentul am aflat că sunt singura moștenitoare a averii lui Ollie. Asta trebuie să fi fost pe la începutul lui decembrie. Atunci l-am întrebat pe domnul Schron dacă am putea amâna inventarierea bunurilor și proprietăților lui Ollie până în ianuarie, deoarece aveam ceva de rezolvat în Los Angeles. A acceptat.

Se uită drept la Hodges. Prin ochii ei albaștri trece un fulger.

– Treaba pe care trebuia s-o rezolv era divorțul de soțul meu care era – și am să te rog să-mi scuzi din nou exprimarea – un curvar nenorocit care mai și trăgea pe nas.

Hodges nu are nicio intenție să meargă pe drumul ăsta.

– Te-ai întors în Sugar Heights în ianuarie?

– Da.

– Și atunci ai găsit scrisoarea?

– Da.

– A văzut-o cineva de la poliție?

Știe răspunsul. Au trecut mai bine de patru luni din ianuarie, însă era obligat să întrebe.

– Nu.

– De ce?

– Ți-am spus deja! Pentru că n-am încredere în ei!

I se aprinde iar fulgerul din privire și rupe zăgazul lacrimilor. Femeia începe să plângă.

8

Îi cere permisiunea să-l lase puțin singur. Hodges îi spune că sigur că da, nicio problemă. Doamna iese din living, probabil ca să încerce să se liniștească și să-și repare machiajul. Hodges ia scrisoarea și o citește, sorbind, din când în când, din cafea. Cu adevărat delicioasă e cafeaua asta. Dacă ar avea și unul, două fursecuri pe lângă…

Dragă Olivia Trelawney,

Sper că vei citi până la capăt scrisoarea aceasta, înainte să o arunci la gunoi sau să o arzi. Știu că nu merit atenția ta, dar te implor să mi-o acorzi. Vezi tu, eu sunt cel care ți-a furat Mercedesul și a intrat cu el în toți oamenii ăia. Acum ard și eu, așa cum ar putea arde scrisoarea mea în mâinile tale, însă eu nu sunt măcinat de foc, ci de rușine și de remușcări și de păreri de rău.

Te rog, te rog, te rog, dă-mi șansa să-ți pot explica! Niciodată nu mă vei ierta, știu asta foarte bine și nici nu mă aștept să mă ierți, dar mi-ar fi de ajuns dacă te-aș putea face să înțelegi. Vrei să-mi dai șansa asta? Te rog? În ochii opiniei publice eu sunt un monstru, pentru televiziuni nu sunt decât o altă poveste sângeroasă care le va vinde spațiul de publicitate, pentru poliție sunt doar un alt trufaș care trebuie prins și aruncat în pușcărie. Dar sunt și ființă omenească, la fel ca tine. Iată povestea vieții mele.

Am crescut într-o familie în care am fost abuzat atât fizic, cât și sexual. Primul a fost tatăl meu vitreg; și știi ce s-a

întâmplat când mama a aflat ce-mi făcea? A zis că vrea și ea! Te-ai oprit din citit? Nu te învinovățesc dacă ai face-o, e dezgustător, dar sper să citești mai departe, pentru că am nevoie să-mi iau greutatea asta de pe suflet. Vezi tu, s-ar putea să nu mai zăbovesc multă vreme „pe tărâmul celor vii", însă nu-mi pot încheia viața fără să mărturisesc cuiva DE CE am făcut ce am făcut. Nu că aș înțelege eu însumi pe de-a întregul, dar tu, ca persoană „neimplicată", poate că vei înțelege.

Aici era Domnul Zâmbilici.

Abuzurile sexuale au durat până când tatăl meu vitreg a murit în urma unui infarct. Aveam 12 ani atunci. Mama mi-a spus că, dacă voi povesti vreodată ce am pățit, tot eu voi fi cel acuzat. Mi-a spus că, dacă voi arăta cuiva semnele de pe mâini și picioare, rămase de la arsurile cu țigara, ea le va zice oamenilor că mi le-am făcut singur. Nu eram decât un copil și am bănuit că spune adevărul. Și mi-a mai zic că, dacă s-ar întâmpla ca oamenii să mă creadă, ea va ajunge la închisoare, iar eu voi fi dus la orfelinat (probabil că partea asta era adevărată).

Așa că nu am spus nimic nimănui. Cum se zice, „mai bine un drac știut decât unul necunoscut"!

Nu am crescut prea mult în înălțime și am fost întotdeauna foarte slab pentru că eram mult prea agitat ca să pot mânca, iar atunci când reușeam să înghit câte ceva vomitam imediat (de la bulimie). Din această cauză am fost în permanență agresat la școală. De asemenea, am căpătat o mulțime de ticuri nervoase; de

pildă, mă trag de haine și de păr (uneori îmi smulg smocuri întregi). Iar din pricina asta am ajuns bătaia de joc nu doar a colegilor, ci și a profesorilor.

Janey Patterson s-a întors, s-a așezat din nou în fotoliul de vizavi de el și își bea pe îndelete cafeaua. Dar Hodges aproape că nici nu o observă. Se gândește la cele patru sau cinci întrevederi avute cu Dna T. pe parcursul anchetei. Își aduce aminte cum își îndrepta în permanență decolteul. Sau cum își trăgea fusta în jos. Sau cum își atingea colțurile gurii mereu crispate, ca și cum i s-ar fi strâns rujul într-o cută. Sau cum își înfășura pe deget o șuviță de păr, trăgându-se de ea. Da, și asta.

Revine la scrisoare.

Nu am fost în viața mea un copil rău, doamnă Trelawney. Jur că n-am fost. Niciodată n-am chinuit animalele și n-am bătut copiii mai slabi decât mine. Nu eram decât un băiat ca un șoricel speriat care încerca să treacă prin copilărie fără batjocură sau umilință. Însă nu am reușit.

Am vrut să merg la facultate, dar nu am putut. Pentru că, vezi tu, am ajuns să am grijă de femeia care m-a abuzat! Nu ți se pare comic? Mama a făcut un atac cerebral, foarte posibil din cauza alcoolului. Da, este alco-olică; sau, mai bine spus, a fost alco-olică pe vremea când putea ajunge la magazin ca să-și cumpere băutura. Acum poate să se deplaseze, dar foarte puțin. Așa că trebuie să o ajut să ajungă la toaletă și să o curăț după ce „își face treaba". Muncesc ziua întreagă pe o leafă de mizerie (știu că ar trebui să mă consider norocos că am totuși o leafă în economia asta de criză) și, când ajung acasă, eu sunt cel care are grijă de ea, pentru că nu-mi pot

permite să plătesc decât o femeie care să vină câteva ore pe zi de luni până vineri. Viața pe care o duc este urâtă și idioată. Nu am prieteni și nu am nicio șansă să avansez la slujbă. Dacă Societatea este un stup, atunci eu nu sunt decât un alt trântor.

Și la un moment dat a început să mă cuprindă furia. Am vrut să fac pe cineva să plătească. Am vrut să lovesc și eu lumea și să o fac să priceapă că sunt viu. Poți să înțelegi asta? Ai simțit și tu așa vreodată? Cel mai probabil nu, pentru că ești bogată și ai cei mai buni prieteni pe care îi pot aduce banii.

După această remarcă înțepătoare urmează o altă față-zâmbitoare cu ochelari de soare negri, ca și cum ar fi vrut să spună „Glumesc".

Într-o zi n-am mai putut să suport și am făcut ce am făcut. Nu am avut niciun plan…

Pe mă-ta că n-ai avut, îi zice Hodges în gând.

…și mi-am spus că am cel puțin cincizeci la sută șanse să fiu prins. Dar nu mi-a păsat. Și CU SIGURANȚĂ nu mi-am închipuit cum mă va bântui fapta mea mai târziu. Încă mai simt cum s-a hurducat mașina când i-am lovit și încă le mai aud țipetele. Și când m-am uitat la știri și am aflat că omorâsem și un bebeluș mi-am dat cu adevărat seama ce lucru oribil făcusem. Nu știu cum voi reuși să mă împac cu mine însumi.

De ce, doamnă Trelawney, de ce, de ce ai lăsat cheia în contact? Dacă n-aș fi văzut-o în dimineața aia când mă plimbam pe acolo pentru că nu aveam somn, nimic din toată tragedia

asta nu s-ar fi întâmplat. Dacă nu ți-ai fi uitat cheia în contact, ar mai trăi și acum fetița aceea mică și mama ei. Nu te învinovățesc. Sunt sigur că aveai mintea plină de propriile tale probleme și anxietăți, dar îmi doresc să fi stat altfel lucrurile și dacă tu ți-ai fi amintit să scoți cheia din contact așa ar fi fost. Iar eu nu aș mai arde în iadul ăsta de păcate și remușcări.

Probabil că și tu te simți vinovată, poate și tu ai remușcări. Îmi pare rău, mai ales pentru că foarte curând vei afla și tu cât de nemiloși pot fi oamenii. În ziare și la știrile TV se va vorbi despre neglijența ta care a făcut posibilă crima mea. Prietenii îți vor întoarce spatele. Poliția te va hărțui. Când te vei duce la super-market, oamenii îți vor arunca priviri acuzatoare și vor vorbi despre tine în șoaptă. Însă unii nu se vor mulțumi să șoptească și-ți vor „arunca în față" ce cred despre tine. Nu m-ar mira să-ți fie vandalizată casa, așa că spune celor de la pază (sunt convins că ai așa ceva) să „fie cu ochii-n patru".

Nu cred că vei dori să stai de vorbă cu mine, nu-i așa? O, stai liniștită, nu față în față, nu la asta mă refer; însă există un loc sigur, sigur pentru amândoi, unde am putea să vorbim prin intermediul computerelor noastre. Se cheamă Sub Umbrela Albastră a lui Debbie. Ți-am inventat și un nume de utilizator, pentru cazul că vrei să faci asta. Este „otrelaw 19".

Știu ce ar face o persoană obișnuită. O persoană obișnuită ar duce imediat scrisoarea asta la poliție, dar răspunde-mi mai întâi la o întrebare. Ce au făcut polițiștii pentru tine, în afară de faptul că te-au hăituit și

ți-au provocat insomnii? Deși, uite o idee: dacă vrei să mă pedepsești, dacă vrei să mor, atunci cea mai sigură metodă este să predai poliției scrisoarea mea. Ar fi ca și cum mi-ai pune pistolul la tâmplă și ai apăsa pe trăgaci. Pentru că mă voi sinucide.

Oricât de aiurea sună, tu ești singura persoană care mă mai ține în viață. Pentru că ești singura persoană cu care simt că pot vorbi. Singura care înțelege cum e să fii în Iad.

Acum voi aștepta.

Îmi pare foarte foarte foarte RĂU, doamnă Trelawney.

Hodges pune scrisoarea pe măsuța de cafea și oftează:

– Ce căcat!

Janey Patterson dă din cap cu înțelegere:

– Cam asta a fost și reacția mea.

– A invitat-o să ia legătura cu el…

Janey îi aruncă o privire incredulă:

– A *invitat*-o? Zi mai bine că a *șantajat*-o. „Fă-o sau mă sinucid."

– Din câte mi-ai spus, înțeleg că sora ta a făcut ce i-a cerut mizerabilul. Ai văzut cumva vreunul din mesajele pe care le-au schimbat între ei? Există și niște printuri pe lângă scrisoarea asta?

Femeia clatină din cap.

– Ollie i-a spus mamei că vorbește pe Net cu „un bărbat foarte răvășit" și că încearcă să-l convingă să caute ajutor de specialitate pentru că a făcut ceva îngrozitor. Mama s-a speriat. Și-a închipuit că

Ollie discuta față în față cu bărbatul acela foarte răvășit, în parc sau la o cafenea. Gândește-te că are aproape nouăzeci de ani. Știe că există computere, dar nu-i este clar la ce anume folosesc. Ollie i-a explicat că chat room-urile sunt niște spații virtuale de conversație – sau, mă rog, a încercat să-i explice –, dar nu știu cât anume a priceput mama din toate astea. Tot ce-și amintește e că Ollie stătea de vorbă cu bărbatul foarte răvășit sub o umbrelă albastră.

– Și mama voastră a făcut vreo legătură între bărbatul ăla, furtul Mercedesului și masacrul de la Complexul Municipal?

– Nimic din ce mi-a spus nu m-a dus la vreo concluzie în sensul ăsta. Memoria ei pe termen scurt e foarte începătoșată. Dacă o întrebi despre atacul japonezilor la Pearl Harbour, e în stare să-ți povestească în detaliu când a auzit știrea la radio și probabil cum îl chema pe crainic. Întreab-o, însă, ce a mâncat la micul dejun, sau în ce casă se află…

Janey ridică din umeri.

– …și s-ar putea să-ți spună, dar la fel de bine s-ar putea să nu-ți spună.

– Și acum unde este?

– Într-un loc care se cheamă Sunny Acres, cam la cincizeci de kilometri de aici.

Începe să râdă. Hohote seci, fără pic de voioșie.

– Ori de câte ori aud numele ăsta, mă gândesc la melodramele vechi de pe TCM, unde eroina e declarată nebună și e închisă într-un ospiciu din ăla oribil, unde e mereu întuneric și vântul umflă perdelele de la geam.

Își întoarce privirea spre lac. Pe chip i s-a așternut o expresie pe care Hodges o găsește interesantă: melancolică și defensivă totodată. Cu cât se uită mai mult la ea, cu atât îi place mai mult ce vede. Ridurile fine din colțurile ochilor sugerează că este o femeie căreia îi place să râdă.

– Știu ce rol aș juca eu într-unul din filmele astea vechi, continuă ea,

cu ochii tot la joaca bărcilor pe apă. Aș fi sora intrigantă și perfidă care, pe lângă o groază de bani, mai moștenește și un părinte în vârstă căruia trebuie să-i poarte de grijă. Sora cu inima haină care păstrează banii, dar își închide părintele într-un conac sinistru, unde bătrânilor li se dă hrană pentru câini și sunt lăsați să zacă în propria lor urină toată noaptea. Dar Sunny Acres nu-i așa. Ba e chiar foarte drăguț. Și nici nu-i ieftin. Și mama a cerut s-o duc acolo.

– Mda.

– *Mda*, îl imită ea, încrețindu-și ușor nasul. Ți-o mai aduci aminte pe infirmiera ei? Doamna Greene. Althea Greene.

Hodges se pomenește că bagă mâna în buzunar după carnețelul de notițe care nu mai este acolo. Dar, după ce se gândește câteva secunde, își amintește de infirmieră. O femeie înaltă și impunătoare, îmbrăcată numai în alb, care părea mai degrabă că plutește, iar nu că pășește ca oamenii obișnuiți. Din cauza clăii de păr cărunt și ondulat aducea un pic cu Elsa Lanchester în *Mireasa lui Frankenstein*. El și cu Pete Huntley o întrebaseră dacă în seara acelei zile de joi a observat Mercedesul doamnei Trelawney parcat lângă bordură. Le răspunsese că era destul de sigură că îl observase, de unde Hodges, Huntley și întreaga lor echipă deduseseră că nu observase nimic.

– Mda, mi-o amintesc.

– M-a anunțat că vrea să demisioneze când de-abia mă mutasem aici de la Los Angeles. Zicea că, la șaizeci și patru de ani, nu crede că mai e în stare să se ocupe așa cum trebuie de o pacientă cu atâtea dizabilități ca mama. A rămas fermă pe poziție chiar atunci când eu m-am oferit să angajez o persoană care să o ajute – două persoane, dacă așa voia. Cred că a fost îngrozită de vâlva din jurul Masacrului de la Complexul Municipal, dar poate că ar fi rămas dacă nu ar fi fost vorba decât despre asta.

– Sinuciderea surorii tale a fost picătura care a umplut paharul?

– Sunt sigură că așa a fost. Nu sunt într-atât de naivă să spun că Althea și Ollie erau prietene la cataramă, nici vorbă de asta. Dar se înțelegeau destul de bine și aveau aceleași păreri despre cum trebuia îngrijită mama. Dată fiind situația, Sunny Acre e cel mai bun loc

pentru ea și mama se simte bine acolo. În zilele ei bune. Și mă bucur și eu pentru ea. În primul rând pentru că personalul de acolo știe mai bine cum să-i țină durerile în frâu.

– Dacă m-aș duce să discut cu dânsa…

– S-ar putea să-și aducă aminte câte ceva, dar la fel de bine s-ar putea să nu-și aducă aminte nimic.

Se întoarce și îl privește drept în ochi.

– Accepți slujba? Am căutat pe internet tarifele practicate de detectivii particulari și sunt hotărâtă să-ți ofer mult mai mult. Cinci mii de dolari pe săptămână plus cheltuielile. Pe o durată de minim opt săptămâni.

Patruzeci de mii de dolari pentru opt săptămâni de muncă, se minunează Hodges. Poate că a ajuns tot un fel de Philip Marlowe. Se și vede într-un birou mic, cu două cămăruțe mizere, la etajul al treilea al unei clădiri unde chiria e ieftină. Are o recepționistă trăsnet pe care o cheamă Lola sau Velma. Blondă, firește. Și cu gura spurcată. În zilele ploioase el ar purta un trenci și o pălărie de fetru trasă pe o sprânceană.

Ridicol. Nu-i de el. Așa cum i se pare acum că nu mai e de el nici să zacă în fotoliul de la La-Z-Boy și să se uite la emisiunea cu isterica doamnă judecător și să se îndoape cu chipsuri. Plus că-i place să fie iar îmbrăcat în costum. Dar nu-i vorba doar despre asta. A lăsat niște treburi neterminate atunci când a plecat din poliție. Pete l-a identificat pe cel care a comis jafurile armate de la casele de amanet și se pare că, împreună cu Isabelle Jaynes, îl va aresta curând pe Davis, incultul care și-a ucis nevasta și după aia s-a dus pe la televiziuni să-și etaleze zâmbetul atrăgător. Bravo, Pete, și bravo, Izzy, însă nici Davis și nici pistolarul de la casele de amanet nu reprezintă potul cel mare.

Pe lângă toate astea, adevărul e că Domnul Mercedes ar fi trebuit să mă lase în pace. Și pe Dna T. Și pe ea ar fi trebuit s-o lase în pace.

– Bill?

Janey pocnește din degete în nasul lui, ca un magician de circ care-și trezește subiectul din transă.

– Ai adormit?

Se uită la femeia aceasta în jur de patruzeci și cinci de ani, căreia nu-i este teamă să stea cu fața în lumina strălucitoare a soarelui.

– Dacă spun da, ai să mă angajezi în calitate de consultant pe probleme de protecție personală?

Ea pare că se distrează copios.

– La fel ca angajații de la Vigilant Guard din Sugar Heights?

– Nu, nu ca ei. În primul rând, ei sunt obligați prin contract. Eu nu.

Și nici nu-mi trebuie contract ca să mă ocup de treaba asta, își zice el.

– Să spunem că voi fi un fel de agent de pază particular, ca aceia din cluburile din centru. Din păcate, nu vei putea să scazi cheltuielile din impozit.

Amuzamentul ei înflorește într-un zâmbet larg și își face iar chestia aia cu nasul. Încântător tablou, după opinia lui Hodges.

– Nu-mi pasă. În caz că nu știai, îți zic eu acum: sunt putred de bogată.

– Ce încerc eu să fac acum, Janey, e să-ți explic cum stau lucrurile pe bune. Nu am licență de detectiv particular, dar asta nu mă va împiedica să pun întrebări. Rămâne însă de văzut cât de bine voi reuși să mă descurc fără insignă de polițist sau legitimație de detectiv. E ca și cum i-ai cere unui orb să se plimbe prin oraș fără câinele lui utilitar.

– Dar precis că ai păstrat legătura cu foștii colegi, nu-i așa?

– Am păstrat-o, dar dacă le-aș cere ajutorul, i-aș pune și pe ei, și pe mine într-o postură ingrată.

O cunoștea de prea puțină vreme ca să-i mărturisească cum făcuse

deja asta atunci când îl trăsese de limbă pe Pete.

Ia scrisoarea și i-o arată.

– Dacă aș accepta să nu spun nimănui despre asta, m-aș face vinovat în primul și în primul rând de ascunderea probelor.

Că ascunde și el o scrisoare asemănătoare este un alt lucru pe care ea nu trebuie să-l știe.

– Măcar teoretic. Iar ascunderea de informații este un delict grav.

Ea pare consternată.

– O, Doamne, nu m-am gândit la asta.

– Pe de altă parte, mă cam îndoiesc că aș putea afla ceva folositor dacă aș analiza-o. O scrisoare aruncată într-o cutie poștală de pe Marlborough Street sau Lowbriar Avenue este aproape cel mai anonim lucru din câte există pe lume. Pe vremuri – și îmi aduc bine aminte vremurile alea – se puteau compara literele cu cele ale mașinii la care a fost scrisă. Cu condiția să găsești mașina cu pricina. Caracterele erau la fel de folositoare ca o amprentă.

– Însă asta nu a fost bătută la o mașină de scris.

– Nu. A fost scoasă la imprimanta cu laser. Adică nu există în ea *A*-uri într-o rână, sau *T*-uri strâmbe. Ceea ce înseamnă că nu aș ascunde mare lucru.

Dar firește, tăinuirea de informații tot tăinuire se cheamă că este.

– Accept jobul, Janey, dar ar fi ridicol să mă plătești cu cinci mii pe săptămână. Dacă vrei, dă-mi un cec pentru două mii. Și am să-ți fac o listă de cheltuieli.

– Nu mi se pare nici pe departe de ajuns.

– Dacă aflu ceva, atunci vom putea vorbi despre o primă.

Dar nu crede că va accepta una chiar de-ar fi să-l prindă pe Domnul Mercedes. Cum să accepte să fie plătit când el a venit aici gata

hotărât s-o convingă să-l ajute să pună mâna pe nenorocit?

– În regulă. Sunt de acord. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Acum, povestește-mi despre relația ta cu Olivia. Nu știu decât că ați fost destul de apropiate, de vreme ce-i spui Ollie; și aș dori să știu mai multe.

– Asta o să cam dureze. Mai vrei o cană cu cafea? Cu un fursec alături? Am pișcoturi de lămâie.

Hodges spune da și la una, și la alta.

9

– Ollie.

Atât spune și urmează o tăcere destul de lungă, ce-i permite lui Hodges să soarbă din cafea și să mănânce un pișcot. Apoi Janey se întoarce iarăși spre fereastră și bărcile de dincolo de ea, pune picior peste picior și începe să vorbească, fără să se uite la el.

– Ți s-a întâmplat să iubești pe cineva care nu îți plăcea deloc?

Hodges se gândește la Corrine și la cele optsprezece luni de scandaluri care precedaseră despărțirea finală.

– Da.

– Atunci ai să mă înțelegi. Ollie era cu opt ani mai mare decât mine. Am iubit-o, dar atunci când a plecat de acasă la facultate am fost cea mai fericită fată din toată America. Însă, după doar trei luni, când a abandonat cursurile și a venit fuga acasă, m-am simțit ca o fată cumplit de istovită, obligată să ridice iar pe umeri un sac greu cu cărămizi, pe care de-abia ce-l lăsase jos. Nu s-a purtat urât cu mine, nu m-a jignit niciodată, nu m-a tras de codițe și nici nu m-a tachinat atunci când m-a văzut venind acasă de la gimnaziu de mână cu Marky Sullivan. Dar când era acasă, eram toți în Starea de Alertă Galbenă. Înțelegi ce vreau să spun?

Hodges nu-i tocmai convins că înțelege, dar dă din cap.

– Mâncarea îi făcea rău la stomac. Îi apărea urticarie atunci când era tensionată, indiferent de motiv – interviurile de angajare erau cele mai rele, deși a reușit până la urmă să capete un post de secretară. Era foarte drăguță și competentă. Știai asta?

Hodges scoate un mormăit evaziv. Dacă ar fi să dea un răspuns sincer, atunci ar spune: Pot să cred, pentru că văd asta în tine.

– Odată a acceptat să mă ducă la un concert. La U2, după care eram înnebunită. Și Ollie îi plăcea, dar în seara spectacolului a început să vomite. Atât de rău i-a fost încât mama și tata au dus-o la urgență, iar eu am rămas acasă la televizor, în loc să mă bâțâi pe stadion și să zbier numele lui Bono. Ollie s-a jurat că fusese vorba de o toxiinfecție alimentară, însă mâncaserăm cu toții același lucru și nimănui altcuiva nu i-a mai fost rău. De la stres a pățit ea ce a pățit. Pur și simplu de la stres. Te gândești la ipohondrie? Să-ți spun eu ce-i aia: pentru sora mea, fiecare durere de cap însemna o tumoră cerebrală și fiecare coș însemna cancer de piele. Țin minte că odată a făcut conjunctivită acută și o săptămână întreagă s-a văicărit că o să orbească. Nu exista oroare mai mare decât atunci când îi venea ciclul. Nu se dădea jos din pat până nu se termina.

– Și a reușit să-și păstreze slujba?

Răspunsul lui Janey e arid ca Valea Morții:

– Întotdeauna ciclurile lui Ollie au durat fix patruzeci și opt de ore și întotdeauna îi veneau în weekenduri.

– Aha.

Hodges nu știe ce altceva să spună.

Cu vârful degetului, Janey învârte scrisoarea de câteva ori pe măsuță, apoi își ridică ochii albaștri și luminoși la Hodges.

– Zice ceva aici – ceva despre ticuri nervoase. Ai observat?

– Da.

Hodges observase mult mai multe, mai cu seamă faptul că, în anumite privințe, scrisoarea asta părea opusul celei primite de el.

– Și sora mea a avut partea ei de ticuri. Bănuiesc că ai surprins unele dintre ele.

Hodges se trage de cravată. Mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Janey face o grimasă.

– Da, ăsta era unul. Mai avea multe altele. Atingea mereu comutatoarele ca să se asigure că le-a stins. Scotea din priză toasterul imediat după micul dejun. Întotdeauna repeta „pâine-cu-unt, pâine-cu-unt, pâine-cu-unt", de trei ori, înainte să iasă din casă, pentru că se spune că așa îți vei aduce aminte dacă ai uitat ceva. Într-o zi a trebuit să mă ducă ea la școală, pentru că pierdusem autobuzul, iar mama și tata plecaseră deja la serviciu. Ajunsesem la jumătatea drumului când i-a intrat în cap că uitase aragazul aprins. Și a trebuit să ne întoarcem. Nu mai conta nimic altceva. Firește că era stins. Așa că am ajuns la școală de-abia la ora a doua și atunci am fost pedepsită de profesori pentru prima și singura dată în viața mea de elevă. Nu-ți pot descrie cât de furioasă am fost pe ea. Dar o și iubeam. Și mama și tata o iubeau. O iubeam cu toții. Înțelegeam că nu o putem schimba. Dar tot ca pe un sac de cărămizi pe umerii mei o simțeam.

– Era prea anxioasă ca să iasă din casă și totuși nu numai că a reușit să se mărite, dar s-a măritat cu un bogătaș.

– În realitate, s-a măritat cu un funcționar cu calviție prematură, coleg cu ea la firma de investiții unde lucra. Kent Trelawney. Un tocilar – dar să știi că-i spun așa cu multă simpatie. Kent era un tip foarte mișto. Pasionat de jocurile video. A început să investească în câteva companii care produceau așa ceva, iar investițiile astea s-au dovedit rentabile. Mama zicea că transformă în aur orice atinge, iar tata era de părere că avea norocul prostului. Dar nici unul nu avea dreptate. Cunoștea foarte bine domeniul, nimic mai mult, iar atunci când nu știa ceva se apuca să învețe. La sfârșitul anilor șaptezeci, atunci când s-au căsătorit, erau doar avuți. Și după aia Kent a descoperit Microsoft.

Își dă capul pe spate și scoate un hohot viguros de râs, luându-l prin surprindere.

– Scuze. Mă gândeam la ironia tipic americană a situației. Eu eram frumușică, echilibrată și sociabilă. Dacă aș fi luat parte la un concurs de frumusețe – pe care eu le numesc „măcelării pentru bărbați", în caz că vrei să știi, dar probabil că nu vrei –, aș fi câștigat fără nicio problemă titlul de Miss Simpatie. Aveam o mulțime de prietene, o mulțime de prieteni, o mulțime de întâlniri romantice. În ultimul an la Liceul Catolic, m-am ocupat de acomodarea bobocilor și am făcut o treabă minunată, dacă-mi este permis să spun așa. Am calmat mulți nervi. Sora mea era la fel de atrăgătoare, însă era nevrotică. De tipul obsesiv-compulsiv. Dacă ar fi luat parte vreodată la un concurs de frumusețe, și-ar fi vomitat și sufletul pe costumul de baie.

Și Janey râde din nou. Iar o lacrimă i se prelinge pe obraz. Și-o șterge cu podul palmei.

– Asta-i ironia despre care vorbeam. Miss Simpatie s-a pricopsit cu un cretin care trage pe nas, iar Miss Nervi a pus mâna pe băiatul cel bun, fidel și cu bani. Pricepi?

– Mda, spune Hodges. Pricep.

– Olivia Wharton și Kent Trelawney. Idila dintre ei avea tot atâtea șanse câte are un copil născut la șase luni. Kent o tot invita în oraș și ea îl tot refuza. Într-un final, a acceptat o invitație la cină – doar ca să nu o mai bată la cap, zicea ea –, dar, atunci când au ajuns la restaurant, s-a blocat pur și simplu. Nu a fost în stare să coboare din mașină. Tremura ca varga. Oricare alt bărbat s-ar fi dat bătut atunci și acolo. Însă nu și Kent. A dus-o la un drive-in McDonald's și a cumpărat două meniuri ieftine. Așa s-a făcut că au luat cina într-o parcare. Și bănuiesc că astfel au decurs întâlnirile lor. A acceptat să meargă la film cu el, dar insista să aibă loc exact în capătul rândului. Zicea că se sufocă dacă stă în mijloc.

– O doamnă cu un stol de păsărele în cap.

– Ani întregi au încercat mama și tata să o convingă să meargă la psihiatru. Unde ei au eșuat, a avut succes Kent. Psihiatrul a pus-o pe calmante și starea i s-a ameliorat. În ziua nunții a mai avut unul din atacurile alea de panică. Eu i-am ținut voalul atunci când a vomitat în toaleta bisericii. Dar a reușit să treacă cu bine prin toată ceremonia.

Janey surâde nostalgică și adaugă:

– A fost o mireasă foarte frumoasă.

Hodges este fascinat de această descriere a Oliviei Trelawney din perioada de dinaintea Decolteurilor-Barcă.

– După ce s-a măritat, ne-am înstrăinat puțin. Așa cum se întâmplă adesea în astfel de situații. Până la moartea tatei, ne vedeam cam de șase ori pe an. După aceea ne-am văzut și mai rar.

– De Ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Patru Iulie?

– Cam așa. Dar tot am putut să observ că-i reveneau unele din vechile năravuri. Și după ce a murit Kent – de infarct – s-a făcut la loc cum fusese *înainte.* A slăbit cam o tonă. A început să poarte iar hainele alea oribile pe care le purta în școală și pe vremea când mergea la birou. O parte din amănuntele astea le-am observat când veneam în vizită, altele atunci când vorbeam pe Skype.

El dă din cap ca să-i arate că înțelege despre ce e vorba.

– Am și eu un prieten care mă tot bate la cap că vrea să-mi instaleze o chestie din asta.

Ea îi surâde.

– Ești de modă veche, nu? Adică nu te *prefaci*?

Zâmbetul i se stinge.

– Ultima dată am văzut-o pe Ollie în mai, anul trecut, la puțină vreme după povestea de la Complexul Municipal.

Janey ezită, apoi rostește numele atribuit de presă:

– De la Masacru. Am găsit-o într-o stare îngrozitoare. Zicea că e hărțuită de poliție. Așa a fost?

– Nu. Dar așa i s-a părut ei. E adevărat că am chestionat-o în repetate rânduri, pentru că se încăpățâna să susțină că scosese cheia din contact și încuiase Mercedesul. Iar asta era o problemă, deoarece

mașina nu fusese spartă și nu fusese pornită de la fire. De-abia într-un târziu ne-am dat seama că…

Hodges se întrerupe, aducându-și aminte de psihoterapeutul care apare la televizor în fiecare după-amiază la patru. Cel specializat în străpungerea zidului de negare.

– V-ați dat seama că ce?

– Că nu suporta să accepte adevărul. Ți se pare că-i o reacție caracteristică pentru sora alături de care ai crescut?

– Da.

Janey întinde un deget spre scrisoare.

– Crezi că i-a mărturisit adevărul individului care a scris asta? Pe Umbrela Albastră a lui Debbie? Crezi că din cauza asta a înghițit pastilele mamei?

– Nu avem de unde să știm.

Dar lui Hodges i se pare foarte probabil.

– A renunțat să-și mai ia antidepresivele.

Janey se uită iarăși pe fereastră.

– A negat atunci când am întrebat-o despre asta, dar eu mi-am dat seama. Niciodată nu le-a suportat. Zicea că parcă are câlți în cap. Le lua de dragul lui Kent, iar atunci când Kent nu a mai fost, le-a luat de dragul mamei. Însă după povestea de la Complexul Municipal…

Clatină din cap și oftează adânc.

– Crezi că ai auzit suficiente lucruri despre starea ei mentală, Bill? Pentru că, dacă vrei, mai am o mulțime de alte exemple.

– Cred că mi-am format o imagine.

Ea clatină amărâtă din cap.

– Am senzația tâmpită că tipul ăsta o cunoștea.

Hodges nu-i mărturisește ceea ce lui i se pare evident, în principal pentru că poate face comparația cu propria lui scrisoare: da, individul o cunoscuse. Deocamdată nu știa cum anume, dar acesta era adevărul: o cunoscuse.

– Ai zis că avea tulburări obsesiv-compulsive. Că se întorcea din mijlocul drumului doar ca să verifice dacă a stins aragazul.

– Da.

– Și ție ți se pare probabil ca o asemenea femeie să-și fi uitat cheia în contactul de la mașină?

Janey nu-i răspunde imediat. Apoi șoptește:

– Nu.

Nici lui Hodges nu i se pare probabil. Sigur, există un început pentru orice, dar… oare a discutat cu Pete acest aspect? Nu-i sigur, dar tinde să creadă că da. Numai că atunci nu știuseră despre gravitatea problemelor mentale ale Dnei T.

O întreabă:

– Tu ai încercat vreodată să intri pe site-ul ăsta cu Umbrela Albastră? Cu numele de utilizator pe care i l-a dat ei?

Se uită șocată la el.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Și chiar dacă mi-ar fi trecut, mi-ar fi fost mult prea teamă de ce aș fi putut să descopăr acolo. Probabil că ăsta-i motivul pentru care tu ești detectivul și eu sunt clienta. Tu o să încerci să intri acolo?

– Deocamdată nu știu ce am să încerc. Trebuie să mă gândesc și trebuie să mă consult cu cineva care știe mult mai multe despre computere decât mine.

– Să nu uiți să-ți notezi onorariul persoanei.

Hodges îi promite că nu o să uite, gândindu-se că măcar Jerome Robinson să aibă de profitat din toată povestea asta, indiferent cum

se vor așeza lucrurile. Și de ce să nu profite? Au murit opt oameni la Complexul Municipal și alți trei au fost schilodiți pe viață, dar Jerome tot trebuie să meargă la facultate. Hodges își aduce aminte o vorbă din bătrâni: chiar și în cea mai înnorată zi soarele strălucește în curul unui câine.

– Și acum?

Hodges ia scrisoarea și se ridică în picioare.

– Acum am să mă duc la cel mai apropiat centru de copiere și am să-mi fac un xerox după asta. Apoi am să-ți înapoiez originalul.

– Nu-i nevoie să te duci nicăieri. O s-o scanez la computer și o să-ți scot un exemplar la copiator. Dă-mi-o.

– Pe bune? Știi să faci așa ceva?

Ochii ei sunt încă înroșiți de la lacrimi, dar privirea pe care i-o aruncă este veselă și luminoasă.

– Ce bine că știi un expert în calculatoare la care să poți apela, îi zice. Mă întorc imediat. Până atunci, mai servește-te cu un fursec.

Hodges se servește cu trei.

10

Îi aduce copia scrisorii, pe care el o împăturește și o pune în buzunarul interior al sacoului.

– Ar fi bine să pui originalul într-un seif, dacă ai așa ceva aici.

– E unul în casa din Sugar Heights. E bine așa?

Poate că e bine, dar Hodges nu se dă în vânt după varianta asta. Pe acolo se bulucesc prea mulți potențiali cumpărători ai proprietății. Probabil că greșește gândind așa, dar n-are ce face.

– Ai o cutie de valori la bancă?

– N-am, dar îmi pot închiria una. Am conturile la Bank of America, iar sucursala e la două străzi distanță de aici.

– Mai bine așa, spune Hodges, îndreptându-se spre ușă.

– Îți mulțumesc că ai acceptat, îi spune ea, întinzându-i ambele mâini, de parcă ar fi acceptat o invitație la dans. Habar nu ai cât de ușurată mă simt acum.

Îi ia mâinile, i le strânge ușor, apoi le dă drumul, deși și-ar fi dorit să le țină mai mult.

– Încă două lucruri. În primul rând, mama ta. Cât de des o vizitezi?

– Cam la fiecare două zile. Câteodată îi duc mâncare de la restaurantul ăla iranian care îi plăcea atât de mult lui Ollie – pe cei de la Sunny Acres nu-i deranjează s-o încălzească în bucătăria lor – și în alte dăți îi duc unul sau două DVD-uri. Îi plac foarte mult filmele vechi, mai ales cele cu Fred Astaire și Ginger Rogers. În zilele ei bune *știe* cine sunt. În zilele proaste îmi spune Olivia. Sau Charlotte. Asta-i mătușa mea. Am și un unchi.

– Data viitoare când o mai prinzi într-o zi bună, sună-mă să vin și eu.

– Așa am să fac. Care-i al doilea lucru?

– Avocatul despre care mi-ai pomenit. Schron. Ți s-a părut priceput?

– E dat dracului de bun, asta-i părerea mea.

– Dacă *se întâmplă* să aflu ceva, poate chiar să-l identific pe individ, atunci vom avea nevoie de el. Îi vom face o vizită, îi vom arăta *scrisorile…*

– Scrisorile? N-am găsit decât una.

Căcatu' praf! exclamă Hodges în gând, apoi se face că-i explică:

– Adică scrisoarea și copia.

– Aha.

– Dacă îl găsesc pe tip, va fi treaba poliției să-l aresteze și să-l acuze. Iar treaba lui Schron va fi să aibă grijă de *noi*, ca să nu fim arestați pentru că ne-am apucat să anchetăm de capul nostru.

– Asta înseamnă că ne-ar trebui un specialist în drept penal, așa e? Nu cred că Schron se pricepe la asta.

– Poate că nu se pricepe, dar, dacă-i bun, atunci precis cunoaște pe cineva care se pricepe. Cineva la fel de bun ca el. Ne-am înțeles? Bine. Sunt dispus să fac niște investigații discrete, dar dacă ceea ce aflu e de competența poliției, mergem la secție și le spunem totul.

– În ordine. Nu mă deranjează, spune Janey.

Se ridică pe vârfuri, își pune mâinile pe umerii sacoului lui mult-prea-strâmt și-l sărută pe obraz.

– Cred că ești un om bun, Bill. Și mai cred că ești omul potrivit pentru treaba asta.

Cât coboară cu liftul la parter simte sărutul acela pe piele. Cald. Încântător. Se bucură că a făcut efortul să se bărbierească de dimineață.

11

Ploaia argintie cade la nesfârșit, dar cei doi tineri – iubiți? prieteni? – sunt la adăpost sub umbrela cuiva, cel mai probabil un personaj fictiv, pe nume Debbie. De data aceasta Hodges observă că băiatul este cel care pare să vorbească, iar fata a făcut ochii mari ca și când ar fi mirată. Să-i fi cerut mâna?

Jerome îi sparge gândul acesta romantic așa cum spargi un balon.

– Pare un site porno, nu crezi?

– Ia spune-mi, te rog, de unde știe de site-urile porno un viitor student la o facultate de top, așa ca tine?

Stau unul lângă celălalt în cămăruța ce-i ține loc de birou lui Hodges și se uită la pagina de pornire a site-ului cu Umbrela Albastră.

Îndărătul lor, Odell, setterul lui Jerome, zace culcat pe spate, cu picioarele dinapoi crăcănate, limba pe umăr, contemplând binedispus tavanul. Jerome l-a adus în lesă din pricina legii care spune că așa trebuie să fie plimbați câinii în oraș, cu toate că Odell e destul de isteț ca să știe că nu-i bine să iasă pe carosabil și e inofensiv cu trecătorii.

– Știu exact ce știi și dumneata și ce știe oricine are computer, spune Jerome.

Tânărul cu părul creț tuns scurt și îmbrăcat cu pantaloni largi de culoare kaki și un tricou purtând emblema Ivy League a universităților de elită din nord-estul țării îi pare lui Hodges o variantă din tinerețe a lui Barack Obama. Doar puțin mai înaltă. Jerome are unu nouăzeci și opt. În jurul lui plutește o aromă vagă, plăcut nostalgică, de aftershave Old Spice.

– Site-urile porno sunt mai numeroase decât mușchii pe rahat. Nu poți să nu dai peste ele dacă navighezi pe Net. Iar cele cu numele cele mai inocente sunt de obicei naspa cu spume.

– Cum adică naspa cu spume?

– Adică sunt pline cu poze din cauza cărora poți fi arestat.

– Te referi la pornografia infantilă.

– Și la cea sado-maso. Nouăzeci și nouă la sută din toate poveștile alea cu lanțuri și bice sunt trucaje. Restul de unu la sută…

Jerome ridică din umeri.

– Și tu știi toate astea pentru că…?

Jerome îi aruncă o privire deschisă și sinceră. Nu se preface, așa este el, iar asta e trăsătura care îi place cel mai mult lui Hodges. Și mama și tatăl lui sunt la fel. Ba chiar și surioara lui cea mică.

– Știe *toată lumea,* domnule Hodges. Adică toți cei sub treizeci de ani.

– Pe vremuri se spunea că nu-i bine să ai încredere în cineva peste treizeci de ani.

Jerome zâmbește.

– Eu am încredere, dar majoritatea sunt varză când e vorba de computere. Le lovesc și le bușesc și după aia se așteaptă să meargă. Deschid atașamentele fără protecție din e-mail. Intră pe website-uri ca ăsta și dintr-odată îl apucă nebuneala pe computer și începe să descarce poze cu prostituate adolescente sau filmulețe teroriste care arată cum sunt decapitați prizonierii.

Lui Hodges îi stătea pe limbă să-l întrebe de unde vine toată „nebuneala" aia a computerului, dar chestia cu filmulețele teroriste îi distrage atenția.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Și după aia…

Jerome strânge degetele și se ciocănește în creștet.

– Cioc-cioc-cioc. Cine bate la ușa mea? Siguranța Națională!

Desface pumnul ca să îndrepte un deget spre perechea de sub umbrela albastră.

– Pe de altă parte, chestia asta s-ar putea să fie exact ce pretinde că e, un site de chat online, unde timizii leagă prietenii prin corespondență electronică. Înțelegi ce vreau să spun, o treabă pentru singuratici. Sunt mulți cei care-și caută dragostea prin metode din astea, frate. Haide să vedem.

Întinde mâna spre mouse, dar Hodges îl apucă de încheietură. Jerome îl privește întrebător.

– Nu vedem nimic de la computerul meu, îi zice Hodges. Vezi tu de la al tău.

– Trebuia să-mi spui să-mi aduc laptopul…

– Nu contează. Uită-te diseară. Și dacă se activează vreun virus care-ți strică super-mașinăria, am să-ți cumpăr eu una nouă.

Jerome se uită la el cu un aer de condescendență amuzată.

– Domnule Hodges, eu am cel mai bun program antivirus din câte există pe piață, plus încă unul de rezervă. Orice virus care ar încerca să intre și-ar lua-o numaidecât.

– Poate că virusul ăsta nu are scopul de a distruge programele, spune Hodges.

Își aduce aminte de vorbele pe care i le-a spus sora Dnei T. *Am senzația că tipul ăsta o cunoștea*.

– Poate că scopul lui e să urmărească ce faci.

Jerome nu pare deloc îngrijorat, ci mai degrabă entuziasmat.

– Cum ai dat de site-ul ăsta, domnule Hodges? Renunți la pensie? Ai deja un caz în lucru?

Niciodată nu i-a fost lui Hodges atât de dor de Pete Huntley ca în momentele acestea: un partener cu care să facă schimb de teorii și supoziții, așa cum schimbă tenismenii între ei mingile galbene, acoperite cu pâslă. Nu are nicio îndoială că și Jerome poate îndeplini de minune rolul acesta, căci este inteligent și dă dovadă de talent deductiv… pe de altă parte însă, mai are un an până să aibă drept de vot, patru ani până să poată să cumpere băuturi alcoolice, iar tinerețea asta ar putea fi riscantă.

– Aruncă o privire pe site, îl roagă Hodges. Dar mai înainte, verifică-l nițel pe Net. Vezi ce poți să afli despre el. Cel mai mult mă interesează…

– Dacă are o poveste reală, îl întrerupe Jerome, demonstrându-și din nou capacitățile deductive. Cum se zice, contextul și proveniența. Vrei să știi dacă-i pe bune, nu ceva inventat doar ca să te prindă pe tine în cursă.

– Știi, zice Hodges, ar trebui să încetezi să mai lucrezi pentru mine și să te angajezi la una din firmele alea cu specialiști de calculatoare. Precis că ai face mult mai mulți bani. A, bine că mi-am adus aminte: să-mi spui cât mă costă treaba asta.

Jerome e ofensat, dar nu din cauză că s-a oferit să-l plătească.

– Firmele alea sunt pentru ciudații ăia obsedați de calculatoare care nu se pot adapta în societate.

Întinde mâna în spate și scarpină blana roșcată a lui Odell. Câinele dă recunoscător din coadă, deși probabil că ar prefera un sandvici cu friptură.

– De fapt, e și aici o gașcă de tipi din ăștia care circulă cu Broscuțe VW. Nu se poate mai ciudat de atâta. Sunt de la Discount Electronix… ai auzit de ei?

– Sigur că am auzit, răspunde Hodges, amintindu-și de fluturașul primit odată cu scrisoarea anonimă.

– Probabil că și lor le-a plăcut ideea, pentru că de asta se ocupă, doar că își zic Patrula Cibernetică, iar mașinile lor sunt verzi, nu negre. Plus că mai există și *mucho* liber-profesioniști. Uită-te pe Net și o să găsești cam la două sute doar aici, în oraș. Io cred că rămân la trebile mele, Conașu' Hodges.

Cu un click din mouse Jerome iese din Umbrela Albastră a lui Debbie și revine la ecranul de protecție al calculatorului – o fotografie a lui Allie, de pe vremea când avea cinci anișori și credea că tătuțul ei e Dumnezeu.

– Stai liniștit, am să-mi iau măsuri de siguranță. Am un iMac vechi în dulap, care n-are în el decât niște jocuri de pe Atari Arcade și alte câteva vechituri. Am să-l folosesc pe ăsta ca să verific site-ul.

– Bună idee.

– Te mai pot ajuta cu ceva?

Hodges dă să spună că nu, mulțumesc, doar atât, însă nu-i iese din minte Mercedesul furat al Dnei T. Ceva nu se potrivește. A avut senzația asta și atunci, o are și acum, iar acum e mult mai puternică – atât de puternică încât parcă-l are în fața ochilor. Dar *parcă* nu-i totuna cu *sigur.* Senzația asta e mingea pe care vrea să o lovească și să-i fie returnată de cineva.

– Ai putea să asculți o poveste, spune el.

Deja are o poveste în minte, care va atinge doar aspectele esențiale. Cine știe, poate mintea tânără a lui Jerome va descoperi un detaliu care lui i-a scăpat. Puțin probabil, însă nu imposibil.

– Vrei?

– Sigur.

– Atunci pune-i lesa lui Odell. Ne ducem până la Delicii Înghețate. Mi s-a făcut de un cornet cu căpșune.

– Poate dăm pe drum de Mr. Tastey, spune Jerome. Tipul s-a fâțâit prin zonă toată săptămâna și are niște bunătăți de nu-ți vine să crezi.

– Cu atât mai bine, zice Hodges ridicându-se de pe scaun. Hai să mergem.

12

Cu Odell între ei, coboară strada către micuțul centru comercial de la intersecția dintre Harper Road și Hanover Street. De aici se văd clădirile din centrul aflat la trei kilometri depărtare. Complexul Municipal și Centrul de Cultură și Artă din Midwest domină grupul de zgârie-nori. După părerea lui Hodges, Centrul de Cultură nu se poate număra printre cele mai frumoase creații arhitectonice ale lui I.M. Pei [43]. Nu că părerea în această chestiune i-ar fi fost vreodată cerută.

– Care-i chestia cu povestea? glumește Jerome.

– Păi, începe Hodges, să zicem că un domn e prieten de multă vreme cu o doamnă care locuiește în centru. El stă în Parsonville.

Parsonville este o suburbie situată lângă Sugar Heights, mai puțin pricopsită, dar cătușa de puțin săracă.

– Unii din prietenii mei îi zic AlbaSat, spune Jerome. Și tata i-a zis așa odată și mama i-a spus să înceteze cu vorbele rasiste.

– Aha.

Probabil că prietenii de culoare ai lui Jerome zic tot AlbaSat și atunci când se referă la Sugar Heights, chestie care-l face pe Hodges să creadă că se descurcă bine deocamdată.

Odell s-a oprit să cerceteze florile doamnei Melbourne. Jerome îl trage de lesă înainte de a apuca să-i lase un suvenir printre ele.

– Așa, își reia Hodges povestea, și prietena aceasta veche a domnului cu pricina are un apartament super într-un bloc din împrejurimile parcului Branson – Wieland Avenue, Branson Street, Lake Avenue, zona aia.

– Foarte frumos din partea ei, comentează Jerome.

– Foarte. Și el o vizitează de trei, patru ori pe săptămână. O dată sau de două ori o scoate la cină sau la film și rămâne la ea peste noapte. În serile alea își parchează mașina – mașină bună, un Beemer –

pe stradă, pentru că zona e sigură, protejată de poliție, luminată ca în miezul zilei. În plus, parcarea pe carosabil e gratuită de la 7 p.m. la 8 a.m.

– Dacă eu aș avea un Beemer, l-aș băga într-una din parcările etajate de acolo și m-ar durea în cot de banii economisiți cu parcarea gratuită, comentează Jerome, smucind iar de lesă. Încetează, Odell, cățeii cuminți nu mănâncă din rigolă.

Odell îl privește peste umăr și își dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să-i spună: Habar n-ai tu ce fac cățeii cuminți.

– Asta este, bogătașii au idei mai trăsnite când e vorba să facă economii, zice Hodges, gândindu-se la explicațiile Dnei T. în aceeași privință.

– Dacă spui dumneata…

Aproape au ajuns la centrul comercial. Au auzit o dată clopoțeii dubiței cu înghețată, dar apoi sunetul s-a stins atunci când tipul de la Mr. Tastey a pornit spre locuințele de la nord de Harper Road.

– Și într-o joi seara tipul ăsta se duce în vizită la prietena lui așa cum îi este în obicei. Parchează ca de obicei – sunt o mulțime de locuri

libere acolo când se termină ziua de lucru – și își închide mașina ca de obicei. Își ia doamna și fac împreună o plimbare până la un restaurant din apropiere, iau cina acolo, apoi se întorc la apartamentul ei. Mașina lui e acolo unde a lăsat-o. Petrece noaptea cu doamna lui și dimineață, când iese din clădire…

– Beemerul e pa-pa.

Au ajuns în fața magazinului cu înghețată. Lângă vitrină e un rastel pentru biciclete de care Jerome leagă lesa lui Odell. Câinele se culcă, așezându-și botul pe labe.

– Ba nu e pa-pa, îl contrazice Hodges. E tot acolo.

Își zice că e o variantă al dracului de bună a poveștii adevărate. Mai are nițel și o crede și el.

– Numai că-i așezată invers, pentru că e parcată vizavi de unde o lăsase el.

Jerome ridică din sprâncene.

– Da, știu. Ciudat, nu? Așa că omul meu traversează la ea. Mașina pare a fi în regulă și e tot încuiată. Singura chestie e că-i în altă parte. Așa că primul lucru pe care îl face e să se caute de cheie în buzunar și da, cheia e acolo. Deci, ce mama naibii crezi tu că s-a întâmplat, Jerome?

– Nu știu, domnu' H. Parcă-ar fi o poveste din alea cu Sherlock Holmes. Știi, când el zice că va rezolva enigma după ce fumează trei pipe.

Pe buzele lui Jerome a apărut un zâmbet mic, pe care Hodges nu-l poate citi și nici nu-i prea convins că îi place. E un zâmbet *atotștiutor.*

Hodges sapă după portofel în buzunarul blugilor Levi's (s-a simțit bine în costum, dar se bucură că a revenit la jeanși și pulovere). Scoate o hârtie de cinci și i-o dă lui Jerome.

– Du-te tu după înghețată. Eu îl păzesc pe Odell.

– Nu-i nevoie. Nu pățește nimic.

– Sunt convins, dar dacă stai singur la coadă ai să poți reflecta în liniște la povestea mea. Imaginează-ți că ești Sherlock, poate o să te ajute.

– Bine.

Și Tyrone Feelgood Delight își face brusc apariția.

– Numa' că *matale* iești Șerlocu'! Io mi-s Vraciu' Watsonu'!

13

În capătul străzii Hanover e un scuar micuț. Traversează la lumina verde a semaforului, se așază pe o bancă și urmăresc o vreme cum o ceată de băieți cam nepieptănați, tocmai ieșiți de la gimnaziu, își riscă viața aruncându-se cu placa în găleata din beton construită anume în acest scop. Odell își împarte atenția între băieții ăștia și cornetele cu înghețată.

– Tu ai încercat vreodată chestia aia? întreabă Hodges, făcând semn cu capul spre aventurierii cu skateboardurile.

– Nu, conașu'! exclamă Jerome, bulbucându-și uluit ochii. Io mi-s *negru.* Io știu dăcât să dau la coș și să mă alerg pă pista dă zgură dă la liceu. Toată lumea știe că noi, ăștia negri, fugim la naiba dă repede.

– Parcă te-am rugat să-l lași acasă pe Tyrone.

Hodges ia niște înghețată pe vârful arătătorului și i-o întinde lui Odell, care îi curăță cu mult entuziasm degetul.

– Câteodată băietu' ăsta să bagă singur în seamă! declară Jerome.

Și Tyrone dispare la fel de brusc cum a apărut.

– Nu-i vorba de niciun domn și de nicio prietenă și de niciun Beemer. Povestea ta este despre Ucigașul cu Mercedes.

S-a terminat cu ficțiunea.

– Să zicem că așa este.

– Ai demarat o anchetă pe cont propriu, domnule Hodges?

Hodges se gândește bine, foarte bine, apoi repetă:

– Să zicem că așa este.

– Și site-ul ăsta, cu Umbrela Albastră a lui Debbie, are vreo legătură cu ea?

– Să zicem că așa este.

Un băiat cade de pe placă și se ridică de jos cu ambii genunchi zdreliți. Unul dintre amicii lui zboară pe deasupra, luându-l la mișto. Zdrelitul își șterge sângele de pe un genunchi, împroșcându-l pe Miștocar, apoi se urcă iar pe skateboard și pornește mai departe, zbierând „AJUTOR! AJUTOR!“. Miștocarul alunecă în spatele lui, numai că acum este nu mai este Miștocar, ci Râzăreț.

– Niște barbari, murmură Jerome, aplecându-se să-l scarpine pe Odell în spatele urechilor.

– Dacă vrei să discutăm despre…

Stingherit, Hodges îl întrerupe:

– Nu cred că la momentul ăsta…

– Înțeleg, spune Jerome. Dar să știi că m-am *gândit* la problema dumitale cât am stat la coadă și trebuie să-ți pun o întrebare.

– Da?

– Tipul ăsta imaginar, cu Beemerul, unde-și ține el cheia de rezervă?

Hodges încremenește, uluit de cât de repede îi merge mintea copilului ăstuia. Apoi observă cum pe marginea cornetului se prelinge o dâră trandafirie de înghețată. O linge.

– Să zicem că pretinde că nu a avut așa ceva.

– Exact ca stăpâna Mercedesului.

– Da. Exact ca ea.

– Mai ții minte că ți-am spus că mama s-a supărat rău pe tata când a zis AlbaSat în loc de Parsonville?

– Da.

– Vrei să-ți povestesc și motivul pentru care tata s-a supărat odată foarte rău pe mama? Singura dată când l-am auzit zicând „Așa sunt femeile“?

– Dacă are legătură cu problema mea, da, te rog.

– Mama are un Chevrolet Malibu. Roșu ca de măr glasat. L-ai văzut în fața casei noastre.

– Sigur că da.

– Tata i l-a cumpărat acum trei ani și i l-a dăruit de ziua ei, provocând, îți dai seama, niște chiăieli de încântare absolut incredibile.

Da, constată Hodges, categoric Tyron Feelgood s-a cărat de aici.

– Mama îl conduce vreme de un an. Nicio problemă. După aia vine momentul să-l reînmatriculeze. Tata zice că o va face el atunci când vine de la serviciu. Se duce să ia actele din mașină și se întoarce cu o cheie în mână. Nu-i furios, ci doar foarte iritat. Îi zice că dacă mai lasă cheia de rezervă în mașină, atunci o s-o găsească cineva și o să i-o fure cu totul. Ea îl întreabă unde a găsit-o. El îi spune că în punga din plastic, lângă talon, asigurare și cartea mașinii pe care nu a deschis-o nici măcar o singură dată. Încă mai avea banda de hârtie pe care scrie vă mulțumim pentru că v-ați cumpărat mașina de la reprezentanța Lake Chevrolet.

Alți stropi de înghețată topită se preling pe cornet. Dar de data aceasta Hodges nu bagă de seamă nici măcar când îi cad pe mână.

– Adică în…

– În torpedo, da. Tata i-a zis că-i o dovadă de neglijență crasă și mama a zis că…

Jerome se apleacă, privind fix cu ochii lui căprui în cei cenușii ai lui Hodges.

– *A zis că nici măcar nu a știut că era acolo*. Atunci a zis tata că așa sunt femeile. Chestie care a deranjat-o la culme.

– Cred și eu.

În mintea lui Hodges se angrenează tot felul de rotițe.

– Și tata zice, „Draga mea, nu trebuie decât să uiți o singură dată și să lași mașina neîncuiată. Și se întâmplă să treacă un drogat pe lângă ea, vede siguranțele ridicate și-și zice să bage un ochi ca să vadă dacă nu-i ceva de furat înăuntru. Deschide torpedoul, vede cheia în punga de plastic și pe-aici i-e drumul în căutarea unuia care vrea să cumpere cu banii jos un Malibu cu puțini kilometri la bord.“

– Și mama ta ce-a zis la chestia asta?

Jerome râde cu gura până la urechi.

– Mai întâi a dat-o la întors. Și, crede-mă, nimeni nu se pricepe la asta mai bine ca maică-mea. Zice, *Tu* ai cumpărat mașina și *tu* ai adus-o acasă. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui unde e cheia. Cât poartă ei conversația asta drăgălașă, eu sunt la masă și-mi halesc micul dejun. Și-mi trece prin cap să-i zic, „Măcar dacă ai fi deschis cartea mașinii, ca să afli și tu la ce folosesc luminițele alea drăguțe din bord, mami“. Da-mi țin gura. Nu se ceartă ai mei prea des, dar când o fac e mai bine să te ții la distanță de ei, dacă ai ceva minte-n tărtăcuță. Până și Barbster știe asta și n-are decât nouă ani.

Hodges își dă seama că și Alison știa asta, pe vremea când el și Corinne erau căsătoriți.

– După aia a zis că ea nu uită *niciodată* să încuie mașina. Și, din câte știu eu, așa este. În orice caz, chestia e că acum cheia de rezervă e agățată într-un cui în bucătărie. Întreagă, nevătămată și gata de acțiune dacă se întâmplă ca prima să se piardă.

Hodges se uită la puștii cu plăcile fără să-i vadă. Se gândește că mama lui Jerome a avut dreptate când i-a spus soțului ei că trebuia să-i arate cheia de rezervă, sau măcar să-i spună unde este. N-ai de

unde să fii sigur că oamenii se apucă din senin să facă inventarul obiectelor din mașinile primite cadou. Însă cazul Oliviei Trelawney era diferit. Ea însăși cumpărase mașina și ar fi trebuit să știe ce a primit odată cu ea.

Probabil însă că dealerul auto îi împuiase capul cu tot felul de informații despre noua și extrem de costisitoarea ei achiziție; așa procedau ăștia. Când să schimbi uleiul, cum să folosești sistemul de control al vitezei, cum să folosești GPS-ul, nu uitați să puneți cheia de rezervă la loc sigur, așa se conectează telefonul mobil, aici aveți numărul de la asistență rutieră, în caz că aveți nevoie, deplasați comutatorul de faruri până în capătul din stânga pentru a activa faza scurtă.

Hodges își amintește cum și-a cumpărat prima lui mașină și câtă „atenție" a acordat torentului de instrucțiuni pe care tipul l-a revărsat asupra lui – aha, da, da, corect, sigur, am priceput – arzând de nerăbdare să scape mai repede de acolo, să-și scoată achiziția pe șosea, să savureze prima călătorie și să inhaleze parfumul incomparabil de mașină nouă, adică de bani cheltuiți cu cap. Însă Dna T. avea un comportament obsesiv-compulsiv. Ar putea să creadă că uitase de cheia de rezervă din torpedo, dar dacă și-a luat prima cheie cu ea în acea seară de joi, nu înseamnă și că a încuiat portierele? Le-a spus că le încuiase, își menținuse această declarație până la sfârșitul sfârșitului, dar, zău, ia gândește-te…

– Domnule Hodges?

– Cu cheile astea deștepte care există acum e un procedeu simplu, doar în trei pași, nu-i așa? zice el. Pasul unu, oprești motorul. Pasul doi, scoți cheia din contact. Dacă ești cu mințile aiurea și uiți de pasul doi, se declanșează un semnal sonor care-ți amintește ce trebuie să faci. Pasul trei, închizi portiera și apeși butonul pe care e desenat lacătul. Cum să uiți de asta când ai cheia în mână? Doar este cel mai simplu Dispozitiv Antifurt pentru Tâmpiți.

– Adevărat zici, matale, domnu' H., dar mai există și tâmpiți care nu țiu minte.

Hodges e mult prea cufundat în gânduri ca să riposteze.

– Dar ea nu era deloc tâmpită. Era anxioasă și avea o mulțime de ticuri, dar tâmpită nu era. Sunt aproape convins că, dacă avea cheia, și-a încuiat mașina. Dar mașina nu a fost spartă. Deci, chiar dacă și-a *lăsat* cheia de rezervă în torpedo, cum de a reușit individul ăla să ajungă la ea?

– Ahahaha! Carevasăzică avem o enigmă cu o mașină încuiată, nu cu o cameră încuiată. Asta-i o problemă de *patru* pipe!

Hodges nu-i răspunde. Recapitulează situația iar și iar. Acum pare evident faptul că acea cheie de rezervă s-ar fi putut să se afle în torpedo, dar au enunțat această ipoteză el sau Pete? E aproape convins că nu. Pentru că gândirea lor era pur masculină? Ori pentru că erau mult prea enervați de neglijența Dnei T. și voiau să arunce vina asupra ei? Și, în fond, chiar *era* vinovată, nu?

Ba nu era, dacă într-adevăr și-a încuiat mașina, își răspunde singur.

– Domnule Hodges, ce legătură este între Umbrela Albastră și Ucigașul cu Mercedes?

Hodges pare că se trezește. De mult nu mai gândise așa; și obosise.

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta, Jerome.

– Dar dacă ți-aș putea fi de ajutor?

L-a mai văzut oare pe Jerome într-atât de entuziasmat? Poate o singură dată, în anul al doilea de liceu, când echipa de dezbateri al cărei căpitan era câștigase faza pe oraș a campionatului.

– Mă ajuți dacă afli tot ce e de aflat despre site-ul ăla, îi zice Hodges.

– Nu vrei să-mi spui mai multe pentru că sunt prea tânăr, așa-i?

Asta este doar o parte a motivului, dar Hodges n-are intenția să recunoască. Întâmplarea face să mai fie și altceva.

– E mai complicat. Nu mai sunt polițist, iar investigarea pe cont propriu a cazului de la Complexul Municipal mă poate duce la limita legii. Dacă se va întâmpla să descopăr ceva și nu îmi voi informa fostul partener care conduce acum ancheta asta, voi trece

peste această limită. Pe de altă parte, pe tine te așteaptă un viitor strălucit, în care se află orice universitate de elită pe care te vei hotărî s-o onorezi cu prezența ta. Cum le-aș putea explica părinților tăi că te-am târât într-o asemenea poveste, că te-am făcut complicele meu?

Jerome se gândește puțin, încercând să-i înțeleagă argumentele. Apoi îi întinde lui Odell capătul cornetului. Câinele e în culmea fericirii.

– Am priceput.

– Pe bune?

– Da.

Jerome se ridică de pe bancă. La fel și Hodges.

– Nu te-ai supărat pe mine?

– Nu. Dar dacă la un moment dat ți se va părea că ai nevoie de mine, te rog să-mi spui. Știi cum e vorba, două minți sunt mai bune decât una singură.

– Ne-am înțeles.

Pornesc înapoi, acum urcând strada în pantă. La început Odell merge între ei, apoi o ia înainte, trăgând de lesă, pentru că Hodges merge încet. Și gâfâie.

– Trebuie să mă apuc să slăbesc, îi zice el lui Jerome. Știi ce-am pățit? Mai deunăzi mi-am rupt o pereche de pantaloni foarte buni.

– Ar fi bine dacă ai da jos vreo cinci kilograme, spune diplomat tânărul.

– Înmulțește cu doi și vei fi mai aproape de adevăr.

– Vrei să ne oprim să te odihnești puțin?

– Nu.

Vocea îi sună puerilă chiar și în propriile-i urechi. Dar nu minte când

spune că vrea să slăbească. Când va ajunge acasă va arunca la gunoi toate snackurile alea păcătoase din bufet și frigider. Dar se răzgândește imediat – ba nu, nu la gunoi, ci în tocătorul de resturi menajere. Ar fi prea mare tentația să sape după chipsuri și alte alea în găleata de gunoi.

– Ascultă, Jerome, ar fi bine să nu mai povestești nimănui despre ce am eu de gând să fac. Pot să mă bizui pe discreția ta?

Jerome răspunde fără ezitare:

– Categoric. O vorbă n-am să scot.

– Bine.

În fața lor apare dubița lui Mr. Tastey, care sună din zurgălăi pe Harper Road îndreptându-se spre Vinson Lane. Jerome îi face cu mâna. Hodges nu vede dacă vânzătorul de înghețată îi răspunde la salut.

– *Acum* dăm de el, când nu mai avem nevoie, spune Hodges.

Jerome îi aruncă un zâmbet de șmecher.

– Vânzătorul de înghețată e ca un polițist.

– Ce zici?

– Nu-i niciodată prin jur atunci când ai nevoie de el.

14

Brady merge mai departe, respectând limita de viteză (treizeci și cinci de kilometri la oră pe Vinson Lane), de-abia auzind acordurile vesele ale melodiei „Buffalo Gals“ care se revarsă din difuzoarele dubiței. Poartă un pulover pe sub uniforma albă de la Mr. Tastey pentru că are în spate încărcătura rece.

Rece ca mintea mea, își zice el. Doar că înghețata e rece *și atât*. Mintea mea este și analitică. Este un computer. Un Mac plin cu miriade de giga.

Își întoarce computerul acesta spre ce vede acum: umflatul de fost polițist urcă pe Harper Road împreună cu Jerome Robinson și setterul irlandez cu nume de negrotei. Jerome i-a făcut cu mâna și Brady i-a făcut și el, pentru că așa te integrezi cel mai bine. Altă metodă e să asculți perorațiile interminabile ale lui Freddi Linklatter despre cât de greu e să fii lesbiană într-o lume hetero.

Kermit William „Doresc să fiu tânăr" Hodges și Jerome „Doresc să fiu alb" Robinson. Oare despre ce vorbea Năstrușnica Pereche? Uite, asta și-ar dori să știe Brady Hartsfield. Poate va afla dacă polițistul a mușcat momeala și va intra pe Umbrela Albastră a lui Debbie. A funcționat de minune în cazul vacii ăleia pline de bani; odată ce a început să vorbească nu s-a mai oprit neam.

Det. Pens. și sluga lui cea neagră.

Și Odell. Să nu uităm de Odell. Jerome și surioara lui îl iubesc pe câinele ăsta. Li s-ar frânge inima dacă ar păți ceva. Probabil că javra nu va păți nimic, dar nu strică să mai caute niște otrăvuri pe Internet diseară, când va ajunge acasă.

Gânduri de genul acesta fâlfâie mereu prin mintea lui Brady; ele sunt liliecii din mansarda lui. De dimineață, la Discount Electronix, în timp ce făcea inventarul unui alt transport de DVD-uri de doi bani (de ce le mai primesc acum, când se zbat să scape și de cele deja pe stoc, e un mister ce nu va fi nicicând dezlegat), i-a trecut prin cap că și-ar putea folosi vesta ca să-l asasineze pe președinte, pe domnul Barack „Doresc să fiu Alb" Obama. Și apoi să plece de pe lumea asta în culmea gloriei. Barack vine adesea în vizită, pentru că statul acesta ocupă un loc important în strategia lui de realegere în funcție. Și când vine în stat, vine și în orașul ăsta. Face un miting. Vorbește despre speranță. Vorbește despre schimbare. Și lu-lu-lu și la-la-la. Brady tocmai se gândea cum să evite detectoarele de metale și controalele aleatorii, când Tones Frobisher l-a sunat și i-a zis că trebuie să plece la o intervenție. Când a pornit în unul din Volkswagen-urile verzi ale Patrulei Cibernetice, deja se gândea la altceva. La Brad Pitt, mai exact. La boul ăla după care-s picate-n limbă toate gospodinele.

Uneori, însă, ideile rămân.

Un băiețel bucălat aleargă pe trotuar fluturând o bancnotă. Brady trage pe dreapta.

– *De ciocooo!* orăcăie băiețelul. *Cu bobo pe deasupra!*

Imediat, orătanie cu curu' mare, gândește Brady, adresându-i cel mai cumsecade și luminos zâmbet din repertoriu. Dă-l în pizda mă-sii de colesterol. Nu-ți dau mai mult de patruj de ani de viață și, cine știe, poate că ai să supraviețuiești primului infarct. Da' asta n-o să te oprească, nu, domnule. Cum să te oprească, din moment ce lumea-i plină de bere și bobo și înghețată de cioco?

– Imediat, piticule. O înghețată din ciocolată cu bombonele pe deasupra. Cum a fost la școală? Ai luat vreun zece?

15

În seara aceasta televizorul nu este pornit la numărul 63 de pe Harper Road, nici măcar la *Știrile de Seară*. Și nici computerul. Hodges își scoate carnețelul cu notițe. Janelle Patterson i-a spus că-i de modă veche. Da, este; și nu are de gând să se scuze. Așa a lucrat toată viața și așa se simte cel mai bine.

Învăluit într-o splendidă tăcere, cea fără-de-televizor, citește încă o dată scrisoarea pe care i-a trimis-o Domnul Mercedes. Apoi o citește pe cea primită de Dna T. Se uită pe prima, se uită pe a doua. Pe a doua, iar pe prima. Examinează cele două scrisori rând cu rând mai bine de un ceas. Pentru că cea a Dnei T. e o copie, își permite să facă adnotări pe marginea ei și să încercuiască anumite cuvinte.

În încheierea acestei etape citește scrisorile cu glas tare. Folosește voci diferite, deoarece Domnul Mercedes a interpretat două personaje diferite. Cel din scrisoarea lui Hodges exultă și este arogant. *Ha-ha-ha, boșorog ramolit ce ești*, pare a-i spune. *Nu mai ai niciun rost în viață, așa că de ce nu pui mâna să te sinucizi și să scapi de o grijă?* Cel din scrisoarea primită de Olivia Trelawney este umil și deprimat, chinuit de remușcări și de amintirea abuzurilor suferite în copilărie. Însă și aici apare tema sinuciderii, formulată în termeni plini de înțelegere și compasiune: *Te înțeleg, oh, cât de bine te înțeleg, pentru că și eu simt la fel.*

În cele din urmă pune cele două scrisori într-un dosar pe a cărui etichetă scrie cu litere mari UCIGAȘUL CU MERCEDES. Nu mai e nimic altceva acolo, prin urmare dosarul e subțire rău. Dar, dacă încă mai știe cum se face, înseamnă că foarte curând dosarul va fi plin cu însemnările lui.

Stă vreo cincisprezece minute cu mâinile împreunate pe pântecul proeminent, ca un Buddha cufundat în meditație. Pe urmă, trage carnețelul mai aproape și începe să scrie.

> *Mi se pare că am avut dreptate în privința pistelor false din stilul scrisorilor. În scrisoarea pentru Dna T. nu folosește semne de exclamație, majuscule și nici prea multe paragrafe de o singură propoziție (cele câteva de la sfârșit sunt puse doar pentru efect dramatic). În privința ghilimelelor m-am înșelat, se pare că îi plac. La fel cum îi place să sublinieze unele cuvinte. S-ar putea să mă fi înșelat și când am crezut că e tânăr…*

Dar se gândește la Jerome, care deja a uitat mai multe despre calculatoare și Internet decât va învăța vreodată Hodges însuși. Se gândește și la Janey Patterson, care a știut cum să scaneze scrisoarea primită de sora ei și care vorbește pe Skype. Janey Patterson care e cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât el.

Ia din nou pixul în mână.

> *…dar nu cred. Probabil că nu-i chiar adolescent (deși nu exclud cu totul posibilitatea asta), dar mai degrabă cred că are pe undeva între 20 și 35 de ani. Inteligent. Vocabular bogat, exprimări plastice.*

Mai citește o dată scrisorile și notează câteva din figurile de stil:

> *un băiat ca un șoricel speriat; gem de căpșune într-un sac de dormit; cei mai mulți dintre oameni sunt ca oile, iar oile nu se hrănesc cu carne.*

Nu că l-ar lăsa șomer pe Philip Roth 44, dar ceva talent tot are. Hodges mai găsește o frază și o copiază în carnețelul lui:

> *Ce au făcut polițiștii pentru tine în afară de faptul că te-au hărțuit și ți-au provocat insomnii?*

Bate cu vârful pixului în aceste cuvinte, creând o constelație de puncte albastre. Majoritatea oamenilor ar zice *ți-ai pierdut somnul* sau *ai avut multe nopți albe*. Dar nu, exprimările astea nu l-ar fi mulțumit pe Domnul Mercedes, deoarece el este aidoma unui grădinar care plantează semințele neîncrederii și paranoiei. *Ei* vor să te prindă, Dnă T., și *ei* cam au dreptate, nu crezi? Pentru că ți-ai *uitat* cheia. Așa zic polițiștii; așa zic și eu, iar eu am fost acolo. Imposibil să ne înșelăm și eu, și ei.

Își notează toate ideile astea, le încercuiește, apoi dă pagina.

> *Cel mai bun element de identificare rămâne cuvântul TRUFAȘ în loc de UCIGAȘ; îl folosește în ambele scrisori. De notat sunt și CRATIMELE din scrisoarea doamnei Trelawney.* Super-market *în loc de* supermarket. Alco-olică *în loc de* alcoolică. *Dacă aș putea să-l identific pe individ și l-aș convinge cumva să-mi dea o mostră de scriere, atunci al meu ar fi.*

Este adevărat că aceste amprente stilistice au doar rolul de a-l convinge pe Hodges, nu însă și pe jurații de la un eventual proces? Categoric da.

Se lasă pe spătar, cu capul înclinat spre umăr, cu ochii privind în gol. Nu-și dă seama că trece timpul. Timpul, atât de mocirlos și leneș de la momentul pensionării, a fost anulat. Scaunul de birou scoate un geamăt de protest când Hodges tresare cu putere și se apleacă iute să scrie cu majuscule:

DOMNUL MERCEDES A URMĂRIT-O?

Hodges este aproape sigur că da. Acesta este modul lui de operare.

A urmărit în ziare discreditarea doamnei Trelawney; i-a urmărit cele două sau trei apariții televizate (scurte și deloc favorabile, aparițiile acestea i-au coborât și mai mult nivelul și așa foarte scăzut de simpatie în rândul opiniei publice). Probabil că a trecut cu mașina pe lângă casa ei. Hodges își propune să discute din nou cu Radney Peeples și să afle dacă el sau vreunul din colegii lui au observat mașini străine de cartier în săptămânile de dinainte ca doamna Trelawney să dea colțul. Cineva scrisese cu vopsea PIZDĂ UCIGAȘĂ pe poartă. Cu cât timp înainte de sinucidere se întâmplase asta? Poate chiar Domnul Mercedes a fost autorul. Plus că ar fi ajuns s-o cunoască mai bine, *mult* mai bine, dacă ea ar fi acceptat să-l întâlnească sub Umbrela Albastră.

Și mai este și scrisoarea mea, își spune el, uitându-se la ultimele rânduri din aceasta: *N-aș vrea să începi să te gândești la revolverul tău*, urmat de *Dar te gândești la el, nu-i așa?* Oare Domnul Mercedes vorbește în general despre arma lui de serviciu sau l-a văzut pe cel de calibrul .38 cu care se joacă Hodges uneori? N-are cum să-și dea seama, dar…

Dar cred că l-a văzut. Știe unde locuiesc și din stradă se vede direct în living. Prin urmare cred că l-a văzut.

Gândul că l-a urmărit cineva îl umple pe Hodges de entuziasm, nu de spaimă sau rușine, cum ar fi normal. Dacă vreunul din vehiculele observate de bodyguarzii din Sugar Heights ar fi petrecut nefiresc de mult timp și pe Harper Road…

Și în momentul acesta sună telefonul.

16

–Salve, domnu' H.

–Care-i treaba, Jerome?

–Sunt sub Umbrelă.

Hodges lasă carnețelul din mână. A umplut deja patru pagini cu notițe dezlânate și pe trei a înghesuit rezumatul cazului, ca pe

vremurile bune. Se lasă pe speteaza scaunului.

– Să înțeleg că nu ți-a bulit computerul?

– Nu. N-are nici viermi, nici viruși. Și deja am primit patru cereri de prietenie. Una din Abilene, Texas. Zice că o cheamă Bernice, dar că mie îmi dă voie să-i spun Berni. Cu *i.* Pare dată naibii de haioasă și aș minți dacă aș zice că nu mă tentează, dar sunt aproape convins că nu-i decât un travestit din Boston, care vinde pantofi și locuiește cu maică-sa. Ascultă la mine, frate, Internetul e Pământul Făgăduinței pentru tot soiul de ciudați.

Hodges zâmbește.

– Întâi să-ți zic de unde vine și cu ce se ocupă site-ul ăsta. O parte din informații le-am găsit tot pe Internet, dar cele mai multe le-am aflat de la doi tocilari din grupa de Informatică de la universitate. Ești atent?

Hodges înșfacă iar carnețelul și îl deschide la o pagină goală.

– Dă-i drumul.

Exact cum îi spunea lui Pete Huntley când acesta venea cu câte o informație nouă referitoare la cazul în lucru.

– Acuși, dar mai întâi să te întreb ceva… ți se întâmplă să știi care-i cea mai de preț marfă de pe Internet?

– Nu.

Și, amintindu-și de Janey Patterson, adaugă:

– Sunt de modă veche.

Jerome râde:

– Chiar așa, domnule Hodges. Face parte din farmecul dumitale.

Pe ton sec:

– Mersi pentru compliment, Jerome.

– Cea mai valoroasă marfă de pe Internet este confidențialitatea. Și exact asta vând Umbrela Albastră a lui Debbie și alte site-uri asemănătoare. În comparație cu ele, Facebookul e cum era cuplajul la telefon în anii cincizeci. După unsprezece septembrie au răsărit peste noapte sute de site-uri care oferă confidențialitate abonaților lor. Și atunci guvernele imperialiste au devenit curioase. Puterii îi este frică de Net, frate. Și pe bună dreptate. În orice caz, majoritatea site-urilor ăstora MC – adică de *maximă confidențialitate* – operează din Europa Centrală. Adică reprezintă pentru chatul pe internet cam ce reprezintă Elveția pentru conturile bancare. Mă urmărești?

– Da.

– Serverele site-ului Umbrela Albastră se află în Olovo, un orășel din Bosnia care, până prin 2005, a fost cunoscut doar pentru luptele cu tauri pe care le organiza. Fii atent, discutăm despre servere criptate. Discutăm despre calitate NASA, pricepi? Imposibil de monitorizat. Doar dacă NSA [45] sau Kang Sheng – adică echivalentul chinezesc pentru NSA – au făcut rost de vreun soft super secret de care nu știe nimeni.

Și chiar dacă ar fi făcut rost de așa ceva, își zice cu amărăciune Hodges pun pariu că nu m-ar lăsa să-l folosesc în cazul Ucigașului cu Mercedes.

– Și mai are o trăsătură foarte practică mai ales în epoca asta a scandalurilor provocate de sexting [46]. Ți s-a întâmplat vreodată să vrei să scoți la imprimantă ceva găsit pe Net – o poză sau un articol de ziar?

– Mi s-a întâmplat de vreo câteva ori. Și când dau click pe Previzualizare îmi apare o pagină albă de m-apucă toți dracii.

– Aceeași chestie se întâmplă și cu Umbrela Albastră a lui Debbie.

Jerome nu pare apucat de draci; pare picat în admirație.

– Am făcut un schimb de mesaje cu Berni, noua mea amică de chat – chestii de genul: cum mai e vremea pe la tine, ce muzică îți place, de-astea – și când am vrut să printez discuția noastră, mi-au apărut pe ecran două buze cu un deget pe ele și mesajul SST.

Jerome i-l spune pe litere ca să fie sigur că Hodges înțelege cum trebuie.

– Sigur, există *posibilitatea* să-ți înregistrezi conversația…

Păi, nu? își zice Hodges, privind cu drag la însemnările lui din carnețel.

– …dar trebuie să faci capturi de ecran sau cam așa ceva și e o bătaie mult prea mare de cap. Înțelegi acum ce vreau să zic când pun accentul pe confidențialitate? Tipii ăștia nu se joacă.

Hodges înțelege. Întoarce foile carnețelului până ajunge la prima și încercuiește una din însemnările făcute la început: EXPERT ÎN CALCULATOARE (SUB 50 DE ANI?).

– Când dai click, îți apar opțiunile obișnuite – INTRODUCEȚI NUMELE DE UTILIZATOR sau ÎNSCRIEȚI-VĂ ACUM. Eu am dat click pe ÎNSCRIEȚI-VĂ ACUM și am primit un nume de utilizator. Dacă vei dori cândva să te conversezi cu mine sub Umbrela Albastră, să știi că mă cheamă tyrone40. După aia trebuie să completezi un chestionar – vârstă, sex, pasiuni, chestii de-astea – și după aia ți se cere să tastezi numărul cardului bancar. Costă treizeci de dolari pe lună. Am plătit pentru că am încredere în capacitatea dumitale de rambursare.

– Încrederea îți va fi răsplătită, fiule.

– Așa, și după aia computerul stă și cugetă vreo nouăzeci de secunde – timp în care Umbrela Albastră se învârtește și pe ecran scrie SORTARE. Apoi apare o listă de persoane cu interese similare cu ale tale. Nu trebuie decât să selectezi câteva și imediat te pomenești discutând de te dor buricele de la degete.

– Și pe site-ul ăsta se poate face schimb de materiale pornografice? Știu că scrie că nu se poate, dar…

– Se poate face schimb de *fantezii*, dar fără poze. Cu toate că Umbrela Albastră poate fi folosit de tot felul de ciudați, de la pedofili la parafili [47] și tot așa, ca să direcționeze alți nebuni ca ei spre site-uri unde asemenea imagini ilegale *sunt* disponibile.

Hodges dă să-l întrebe ce sunt parafilii, dar se oprește, dându-și seama că nu vrea să afle.

– Tu zici că în linii mari site-ul ăsta e doar cu discuții destul de inocente.

– Păi…

– Păi, ce?

– Încep să înțeleg cum demenții se pot folosi de el ca să facă schimb de informații foarte periculoase. Cum să construiești o bombă și altele la fel.

– Să zicem că eu am deja nume de utilizator. Ce se întâmplă în cazul ăsta?

– Ai?

Flacăra s-a reaprins în tonul lui Jerome.

– Să zicem că am.

– Depinde dacă ți l-ai inventat singur sau l-ai primit de la cineva care vrea să se converseze cu dumneata. Și ți l-a transmis prin telefon sau e-mail.

Hodges rânjește. Lui Jerome, copil al vremurilor sale, nici nu-i trece prin minte că informația i-ar fi putut parveni printr-o metodă atât de învechită cum este scrisoarea.

– Să zicem că ai numele de la altcineva, continuă Jerome. Poate de la tipul care a furat mașina cucoanei ăleia. Adică poate că vrea să discute cu dumneata despre ce a făcut.

Tace și așteaptă un răspuns. Hodges nu spune nimic, dar e cuprins de admirație.

Trec câteva secunde, Jerome înțelege că Hodge nu o să comenteze nimic și atunci continuă:

– Mi-am încercat și eu norocul, nu trebuie să te superi. Mă rog, tot ce

trebuie să faci este să introduci numele de utilizator.

– Când trebuie să plătesc cei treizeci de dolari?

– Nu-i plătești.

– Cum nu?

– Dumneata nu ai nimic de plătit, pentru că cineva ți-a plătit deja taxa.

Acum vocea lui Jerome pare serioasă. Foarte serioasă.

– Probabil că nu-i nevoie să-ți spun eu să fii prudent, dar ți-o spun oricum. Fiindcă, dacă ai deja nume de utilizator, înseamnă că individul ăsta te așteaptă.

17

Pe drumul spre casă, Brady se oprește să ia câteva sandviciuri submarin cu friptură de la Little Chef. Însă își găsește mama sforăind pe canapea, dusă de pe astă lume. La televizor se difuzează altul din reality show-urile ei preferate, unde o mulțime de fete frumușele sunt oferite pe tavă unui burlac chipeș, a cărui privire sugerează că ar avea IQ-ul unui lampadar. Brady observă că Mami a mâncat deja – sau cam așa ceva. Pe măsuța de alături e o sticlă de Smirnoff pe jumătate goală și două căni de ceai NutraSlim. Ca să nu bea ceaiul pe burta goală, își zice Brady. Bine măcar că e îmbrăcată: jeanși și tricou cu emblema colegiului din oraș.

Mergând la noroc, despachetează un sandvici și i-l trece pe la nas, dar ea doar fornăie și își întoarce capul. Brady se hotărăște să îl mănânce el și să îl pună pe celălalt în frigiderul lui personal. Când se întoarce din garaj, burlacul cel chipeș tocmai ce o întreabă pe una din potențialele lui jucării sexuale (blondă, cum altfel?) dacă îi place să pregătească micul dejun. Blonda îi aruncă un rânjet lasciv și îl întreabă: „Îți place ceva fierbinte dimineața?“

Brady stă cu farfuria în mână și se uită la mama lui. Știe că s-ar putea să vină acasă într-o seară și s-o găsească moartă. Ba ar putea

chiar s-o ajute nițel, să ia una din pernele canapelei și să i-o apese pe față. Nu ar fi pentru prima dată când în casa asta s-ar comite o crimă. Și, presupunând că ar face-o, viața lui ar deveni mai bună sau mai rea?

Temerea lui – pe care mintea-i conștientă nu vrea să o rostească, dar care plutește în jur – este că nu se va schimba *nimic.*

Coboară în pivniță și rostește cuvintele care aprind luminile și calculatoarele. Se așază în fața Numărului Trei și intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie, convins că umflatul de fost polițist mușcase deja momeala.

Dar nu.

Izbește cu pumnul în palma celeilalte mâini, simțind cum încep să-i pulseze tâmplele, anunțând iminența unei dureri de cap, a unei migrene care probabil că-l va ține treaz jumătate din noapte. Aspirina n-are niciun afect asupra acestor dureri. Le-a botezat Micuțele Vrăjitoare, însă uneori Micuțele Vrăjitoare sunt mari. Știe că există medicamente care ar trebui să-i trateze durerile astea – le-a găsit pe Net –, dar nu se pot cumpăra fără rețetă, iar lui Brady îi este groază de doctori. Cum ar fi dacă vreunul ar descoperi că are tumoră cerebrală? Un glioblastom, despre care a citit el pe Wikipedia că e cel mai nasol? Dacă din cauza asta i-a omorât el pe toți acei oameni de la târgul de joburi?

Nu fi tâmpit, un glio te-ar fi ucis deja.

Bine, de acord, dar dacă i-ar zice doctorul că migrenele sunt semn de boală mintală? De schizofrenie paranoidă sau ceva asemănător? Brady recunoaște că *are* ceva la cap, firește că are, că doar oamenii normali nu se apucă să intre cu mașina în mulțime și nici nu se gândesc cum ar fi să-l asasineze pe președintele Statelor Unite într-un atentat sinucigaș. Oamenii normali nu-și ucid frații mai mici. Oamenii normali nu stau în fața dormitorului mamei întrebându-se dacă e în pielea goală.

Însă oamenii anormali nu vor ca ceilalți să *știe* că sunt anormali.

Închide computerul și se fâțâie fără rost prin centrul lui de comandă.

Ia în mână Invenția Doi, apoi o lasă jos. A aflat că nici măcar asta nu-i originală; de ani de zile hoții de mașini folosesc gadgeturi dintr-astea. De când a umblat cu ea la Mercedesul doamnei Trelawney, nu a mai avut curajul să o atingă. Dar poate că a venit vremea să o reactiveze pe buna și draga Invenție Doi – uluitor ce chestii lasă oamenii în mașini. Întrebuințarea Invenției Doi e oarecum riscantă, însă nu prea mult. Cu condiția ca el să fie prudent, iar Brady știe să fie foarte prudent.

Du-te-n mă-ta de fost polițist, de ce nu a mușcat momeala?

Brady își masează tâmplele.

18

Hodges nu a mușcat momeala pentru că înțelege implicațiile. Dacă scrie ce nu trebuie, atunci nu va mai primi niciodată vreo veste de la Domnul Mercedes. Pe de altă parte, dacă scrie mesajul pe care știe că îl așteaptă – câteva rânduri reticente și stângace prin care încearcă să-i descopere identitatea –, va ajunge să fie jucat pe degete de jigodia aia sadică.

Mai întâi trebuie să răspundă la o întrebare simplă: cine va fi peștele în relația aceasta și cine va fi pescarul?

Trebuie totuși să scrie ceva pentru că nu are nici o altă pistă în afară de Umbrela Albastră. Și nici nu poate apela la sursele de pe vremea când lucra în poliție. Scrisorile pe care le-a scris Domnul Mercedes nu au nicio valoare în lipsa unui suspect. În plus, o scrisoare nu-i decât o scrisoare, pe când chatul online este…

– Este un dialog, spune el cu voce tare.

Numai că are nevoie de o nadă. Cea mai îmbietoare nadă din câte se pot imagina. Poate pretinde că îl bântuie gânduri de sinucidere; nici nu ar fi prea greu, din moment ce până de curând chiar l-au bântuit. E convins că reflecțiile pe marginea caracterului atrăgător al morții l-ar face pe Domnul Mercedes să vorbească cu el, dar câtă vreme va trece până își va da seama că e tras pe sfoară? Nu e vorba aici despre vreun cretin cu drogul în nas care să creadă că poliția chiar îi va da

un milion de dolari și un Boeing 747 cu care să ajungă în El Salvador. Domnul Mercedes este un individ extrem de inteligent care, din întâmplare, este și dus cu pluta.

Hodges își pune carnețelul pe genunchi și îl deschide la o pagină nouă. La mijlocul ei scrie cu majuscule doar patru cuvinte:

TREBUIE SĂ ÎL ENERVEZ.

Le încercuiește și apoi vâră carnețelul în dosarul care a început să se îngroașe. Mai stă câteva clipe pe scaun, cu ochii la ecranul de protecție cu poza fiicei sale, care acum nu mai are cinci ani și nici nu mai crede că tătuțul ei ar fi Dumnezeu.

– Noapte bună, Allie.

Închide computerul și se duce la culcare. Își închipuie că gândurile nu-l vor lăsa în pace, dar se înșală: adoarme cum pune capul pe pernă.

19

Se trezește la 2:19 a.m., după cum îl anunță ceasul de pe noptieră, cu răspunsul atât de clar în minte de poate jura că-i o firmă de neon. Cam riscant, dar foarte just, genul de lucru pe care ori îl faci fără ezitare, ori nu-l mai faci deloc. Se duce în birou, stafie burtoasă și palidă îmbrăcată în boxeri. Deschide computerul. Intră pe site-ul Sub Umbrela Albastră a lui Debbie și dă click pe ÎNCEPEȚI ACUM!

Pe ecran apare o altă imagine. Cei doi tineri se află pe ceva ce seamănă cu un covor magic care plutește pe deasupra unei mări nesfârșite. Ploaia argintie cade în continuare, dar lor le e bine sub umbrela cea albastră. Sub covorul magic sunt două casete. În cea din stânga scrie ÎNSCRIEȚI-VĂ ACUM, iar în cea din dreapta INTRODUCEȚI NUMELE DE UTILIZATOR. Pe aceasta dă click Hodges și tastează **kermitfrog19** în căsuța nou-apărută. Apasă Enter și apare mesajul:

ucigmerc vrea să ia legătura cu tine!

Tu vrei să iei legătura cu ucigmerc?

D N

Hodges pune cursorul pe **D** și apasă mouse-ul. Apare imediat o casetă în care să scrie. Hodges tastează repede, fără ezitare.

20

La cinci kilometri depărtare, la numărul 49 de pe Elm Street, în Platoul de la Nord, Brady Hartsfield nu poate să doarmă. Îi bubuie capul. Își repetă *Frankie.* Fratele meu, care mai bine ar fi murit când s-a înecat cu felia aia de măr. Cât de simplă ar fi fost viața dacă așa s-ar fi întâmplat lucrurile.

Se gândește la mama lui, care uneori uită să-și pună cămașa de noapte și se culcă în pielea goală.

Dar cel mai mult se gândește la fostul polițist.

În cele din urmă, se dă jos din pat și iese din dormitor. Se oprește o clipă în fața ușii de la camera mamei, ascultând-o cum sforăie. Este cel mai ne-erotic sunet din câte există în univers, își spune el, dar tot se oprește să-l asculte. Apoi se duce la parter, deschide ușa de la pivniță, intră și o închide în urma lui. Rostește:

– Putere.

Dar are vocea prea slabă și răgușită și luminile nu se aprind. Își drege glasul și încearcă iarăși:

– Putere!

Se face lumină. *Haos* aprinde cele șapte computere și *Beznă* oprește numărătoarea inversă. Se așază la Numărul Trei. În mulțimea de pictograme este și o umbreluță albastră. Dă click pe ea, nedându-și seama că își ține respirația decât atunci când scoate un oftat prelung și aspru.

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!

Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?

D N

Brady apasă pe **D** și se apropie mai mult de ecran. O expresie de confuzie totală îi înlocuiește treptat nerăbdarea așternută pe chip. Apoi, pe măsură ce citește iar și iar mesajul acela scurt, confuzia se transformă mai întâi în supărare, apoi în furie pură.

Am auzit o grămadă de mărturii mincinoase la viața mea, dar asta le întrece pe toate.

Sunt pensionat, nu tâmpit.

Probele din dosar, nedate publicității, atestă că nu ești tu Ucigașul cu Mercedes.

Du-te-n mă-ta, boule!

Brady simte o dorință aproape de nestăvilit să dea un pumn în ecranul calculatorului și să îl spargă. Dar reușește să și-o înfrâneze. Tremură din cap până-n picioare. Are ochii ieșiți din orbite. Trece un minut. Trec două. Trec trei.

Curând am să mă scol de pe scaun, își spune el. Am să mă scol și am să mă duc la culcare.

La ce folos? Nu va fi în stare să adoarmă.

– Imbecil umflat, șoptește el, fără să simtă lacrimile fierbinți care i se revarsă din ochi. Imbecil umflat și cretin și dobitoc. *Eu* am fost! *Eu* am fost! *Eu am fost!*

Probele din dosar nedate publicității.

Imposibil.

Se agață de nevoia de a-i face rău fostului polițist și așa îi revine capacitatea de a gândi. Cum anume să-l rănească? Întoarce ideea pe toate părțile vreo jumătate de oră, alcătuind și respingând diferite scenarii. Iar soluția, atunci când o găsește, este incredibil de simplă. Prietenul umflatului de fost polițist – singurul lui prieten, din câte și-a putut da seama Brady până acum – este un pui de cioroi cu nume de alb. Și la ce ține negroteiul ăsta mic ca la ochii din cap? La ce ține toată familia lui ca la ochii din cap? La setterul irlandez, firește. La Odell.

Brady își aduce aminte cum își imaginase mai devreme că ar otrăvi câteva kilograme din cea mai bună înghețată de la Mr. Tastey și izbucnește în râs. Intră pe Internet și începe să se documenteze.

Propriul meu studiu de caz, își spune el, continuând să zâmbească.

La un moment dat își dă seama că i-a dispărut durerea de cap.

Momeala otrăvită

1

Brady Hartsfield nu are nevoie de prea mult timp ca să pună la cale planul de otrăvire al prietenului canin al lui Jerome Robinson, Odell. De folos este și faptul că Brady este totodată și Ralph Jones, personaj fictiv, de bună-credință și cu un card Visa cu limită de credit, care poate comanda diverse chestii de pe Amazon și eBay. Cei mai mulți oameni nu au habar cât de ușor este să-ți inventezi o identitate falsă pe care să o poți folosi pe Internet fără probleme. Nu trebuie decât să-ți plătești facturile. Dacă nu, poți fi demascat cât ai bate din palme.

Folosindu-se de identitatea lui Ralph Jones, comandă o cutie de un kilogram de rodenticid Gopher-Go și dă adresa căsuței poștale a lui Ralph, de la Oficiul Speedy, nu departe de Discount Electronix.

Ingredientul activ din Gopher-Go este stricnina. Brady caută pe Net simptomele otrăvirii cu stricnină și se bucură nespus să afle că Odell va trece prin chinuri grele. La aproximativ douăzeci de minute după ingerare încep spasmele musculare în gât și cap. Se răspândesc iute în restul corpului. Gura se lăbărțează într-un rictus (cel puțin așa se întâmplă la oameni; Brady nu știe cum e la câini). Pot apărea vărsături, dar atunci este deja prea târziu pentru că cea mai mare parte din otravă va fi fost absorbită de organism. Încep convulsiile din ce în ce mai puternice, până când coloana vertebrală se îndoaie și se rigidizează. Uneori se poate întâmpla să plesnească. Moartea apare, punând capăt suferinței; Brady e convins de asta – ca rezultat

al asfixiei. Au cedat căile neurale care aduc aer la plămâni din lumea exterioară.

Brady de-abia așteaptă.

Bine măcar că nu va fi o așteptare *lungă*, se consolează el în timp ce stinge computerele și urcă scara. Va primi coletul săptămâna viitoare. Cea mai bună metodă de a băga otrava în câine, își face el planul, e să o amestece într-un hamburger zemos. Toți câinii se dau în vânt după hamburgeri și Brady știe exact cum îi va da gustarea asta lui Odell.

Barbara Robinson, surioara lui Jerome, are o prietenă pe care o cheamă Hilda. Celor două fetițe le place să se ducă la Zoney's GoMart, magazinul aflat la două străzi de locuința familiei Robinson. Pretextul ar fi acela că acolo se găsește o înghețată formidabilă de struguri; însă adevărul este că vor să se întâlnească cu celelalte prietene din cartier. Cele șase porumbițe stau cocoțate pe zidul scund din piatră din spatele parcării cu patru locuri a prăvăliei și bârfesc și chicotesc și fac schimb de dulciuri. Brady le-a văzut deseori din dubița lui de Mr. Tastey. Le face cu mâna și ele îi răspund.

Toată lumea îl iubește pe vânzătorul de înghețată.

De două ori pe săptămână, doamna Robinson îi dă voie Barbarei să meargă acolo (probabil că s-a dus singură să vadă dacă nu cumva parcarea de la Zoney's e unde se strâng aurolacii; și a aflat că nu e), dar i-a pus anumite condiții pe care Brady le ghicește cu ușurință. Barbara nu are voie să se ducă singură; nu trebuie să stea mai mult de o oră; ea și Hilda trebuie să fie în permanență însoțite de Odell. Nu e voie cu câini în magazin, așa că Barbara îi leagă lesa de clanța toaletei de afară, pentru ca ea și Hilda să-și poată cumpăra înghețata cu aromă de strugure.

Acela va fi momentul când Brady – la volanul mașinii sale personale, un Subaru absolut banal – îi va arunca lui Odell chifteaua fatală. Câinele e mare; probabil că se va chinui cam douăzeci și patru de ore. Brady speră să fie așa. Durerea are un mod aparte de a se propaga, trăsătură foarte frumos exprimată prin axioma *rahatul se rostogolește la vale.* Cu cât îl va durea mai tare pe Odell, cu atât îi va

durea și pe negroteica aia mică și pe frate-său. Jerome va transmite durerea umflatului de fost polițist, zis și Kermit William Hodges, iar umflatul de fost polițist va înțelege că Odell a murit din vina *lui*, că este o răzbunare pentru faptul că i-a trimis lui Brady mesajul ăla enervant și necuviincios. Când câinele va muri, fostul polițist va ști…

La jumătatea drumului spre etaj, cu urechea atentă la sforăitul mamei, Brady se oprește și face ochii mari, ca lovit în moalele capului de conștientizarea urmărilor pe care le-ar putea avea planul acesta.

Umflatul de fost polițist va *ști.*

Și asta-i buba, nu? Pentru că orice acțiune are anumite consecințe. Tocmai din această cauză Brady *visează cu ochii deschiși* că va otrăvi înghețata pe care o vinde copiilor, dar niciodată nu va *face* așa ceva. Nu va face așa ceva câtă vreme mai vrea să zboare pe sub radar. Și deocamdată mai vrea.

Până acum Hodges nu le-a arătat foștilor colegi din poliție scrisoarea pe care i-a trimis-o Brady. La început, Brady a crezut că Hodges voia ca povestea să rămână doar între ei doi, poate chiar să încerce să dea singur de urma Ucigașului cu Mercedes și astfel să se acopere cu puțintică glorie post-pensionare. Dar acum știe că s-a înșelat. De ce să vrea bulangiul ăla de Det. Pens. să-i dea de urmă, din moment ce crede că Brady e doar un escroc?

Brady nu poate înțelege cum de a ajuns Hodges la concluzia asta când doar el, Brady, știa despre plasa de păr și despre clor, detalii ce nu fuseseră dezvăluite presei, dar uite că așa s-a întâmplat. Dacă Brady îl va otrăvi pe Odell, Hodges va apela la amicii lui din poliție. În primul rând la fostul lui partener, Huntley.

Mai rău, s-ar putea să dea un nou scop în viață omului pe care Brady spera să-l împingă la sinucidere, anulând astfel întregul *sens* al scrisorii atât de dibaci redactate. Atunci când a împins-o în brațele nebuniei pe vaca aia de madam Trelawney, a fost cuprins de o stare de exaltare cum nu mai simțise în viața lui, mult mai intensă (din motive pe care nu și le poate explica și pe care nici nu vrea să și le explice) decât atunci când intrase cu mașina în toți oamenii ăia. Și

voia să o simtă din nou. Dacă ar reuși să-l facă pe anchetatorul principal din cazul său să se sinucidă – o, ce triumf ar fi acesta!

Brady se oprește la jumătatea scării, gândindu-se profund la acțiunile lui viitoare.

Tot mai e posibil ca ticălosul ăla umflat să dea fuga la amicii lui, își spune el. Moartea câinelui ar fi imboldul de care are nevoie.

Însă nu prea crede și capul îi pulsează puternic, anunțând instalarea migrenei.

Îi vine să se repeadă înapoi în pivniță, să intre iar pe Umbrela Albastră și să-i ceară umflatului să-i explice despre ce căcat de „probe nedate publicității" vorbește, astfel încât el, Brady, să le poată demola. Însă asta ar fi o greșeală teribilă. Ar putea părea că-i cerșește atenția, ar putea părea chiar disperat.

Probe nedate publicității.

Du-te-n mă-ta, boule!

Dar eu am fost! Mi-am riscat libertatea! Viața *mi-am riscat-o! Eu am fost autorul masacrului! Nu poți să-mi răpești meritul! Nu-i cinstit!*

Tâmplele îi pulsează mai tare.

Tu ești bou, jegosule! îi urlă el în gând lui Hodges. Într-un fel sau altul tot vei plăti, dar nu înainte să moară câinele. Poate o să moară și cioroiul ăla care ți-e prieten. Poate o să moară toată familia de ciori. Și alți oameni după ei. Mulți oameni. Și atunci treaba de la Complexul Municipal o să ți se pară un vis frumos.

Intră în camera lui, se dezbracă rămânând doar în chiloți și se întinde pe pat. Capul îi bubuie, brațele îi tremură (de parcă *el* ar fi înghițit stricnină). Va agoniza aici până în zori, dacă nu cumva…

Se dă jos din pat și iese pe coridor. Stă aproape patru minute în fața ușii întredeschise de la camera mamei sale, apoi se dă bătut și intră. Se bagă în pat alături de ea și imediat durerea de cap începe să

slăbească. Poate datorită căldurii. Poate datorită mirosului ei – șampon, cremă de corp, alcool. Poate amândouă.

Mama se întoarce. Îi vede ochii mari în întuneric.

– Of, scumpete, iar ai o noapte proastă?

– Da.

Lacrimile îi ard ochii.

– Vrei să te ajut?

Deși cunoaște deja răspunsul: pulsează lipit de abdomenul ei.

– Faci atât de multe pentru mine, îi șoptește ea cu tandrețe. Vreau și eu să fac ceva pentru tine.

El închide ochii. Mirosul de băutură din respirația ei e foarte puternic. Nu-l deranjează, cu toate că în mod normal nu poate să îl sufere.

– Bine.

Se ocupă de el iute și cu pricepere. Nu durează mult. Niciodată nu durează mult.

– Gata, spune ea. Acum culcă-te, scumpete.

Și el închide ochii și adoarme aproape instantaneu.

Când se trezește, razele soarelui intră pe fereastră, iar ea sforăie din nou. O șuviță de păr i s-a lipit de saliva care-i curge din gură. El se dă jos din pat și se întoarce în camera sa. Acum are mintea limpede. Rodenticidul, condimentat din plin cu stricnină, e pe drum. Când îl va primi, va otrăvi câinele și la naiba cu toate consecințele ce ar putea decurge de aici. La *dracu'* cu toate consecințele. Și ce va face cu negroteii ăia bogați cu nume de albi? Nu va face nimic. Nu sunt importanți. Urmează umflatul de fost polițist, imediat după ce va avea ocazia să împărtășească durerea lui Jerome Robinson și tristețea Barbarei Robinson. Și ce dacă se va sinucide? Important e că *nu* va mai fi. Și apoi…

– Ceva uriaș, spune el îmbrăcându-și jeanșii și un tricou alb, simplu. Care să-mi aducă strălucirea orbitoare a gloriei.

Nu știe încă ce anume va fi acel ceva uriaș care îi va aduce gloria, dar nu-i nimic. Are destul timp la dispoziție, plus că trebuie să se ocupe de altceva mai întâi. Trebuie să demoleze așa-zisele „probe" ale lui Hodges și să-i demonstreze că el, Brady, este în realitate Ucigașul cu Mercedes, monstrul pe care Hodges nu a reușit să-l prindă. Trebuie să i-o spună iar și iar, și iar, și iar, până îl va înnebuni de cap. Trebuie să o facă și pentru că, dacă Hodges crede în aceste „probe" false, atunci înseamnă că și ceilalți polițiști – polițiștii *adevărați* – le cred. Iar asta este inacceptabil. Trebuie să…

– …devin credibil! exclamă Brady către bucătăria pustie. Trebuie să devin credibil!

Începe să pregătească micul dejun: ouă cu șuncă. Poate că mirosul va ajunge la etaj și o va tenta pe mami. Dacă nu, nu. Mare scofală. Va mânca el și porția ei. Îi este cam foame.

2

De data asta funcționează chestia cu mirosul de mâncare. Deborah Ann coboară scara legându-și cordonul capotului, pe jumătate încă adormită. Are ochii roșii, obrajii palizi, părul ridicat vâlvoi în toate direcțiile. Nu mai suferă de mahmureli, nu tocmai; creierul și trupul i s-au obișnuit prea tare cu băutura. Însă își petrece diminețile într-o stare de atenție difuză, nefăcând nimic altceva decât să urmărească emisiuni-concurs și să-și mestece pastilele antiacide. Cam pe la două după-amiaza, când lumea din jurul ei începe să capete mai mult contur, își toarnă primul pahar.

Nu pomenește despre cele întâmplate azi-noapte, presupunând că și-ar aduce aminte. Însă nu e mai puțin adevărat că nu vorbește niciodată despre asta. Niciunul dintre ei nu vorbește.

Așa cum nu vorbim niciodată despre Frankie, își spune Brady. Și, dacă ar fi să vorbim, ce am putea spune? Dumnezeule mare, nasoală căzătură?

– Ce bine miroase, spune ea. Mi-ai păstrat și mie?

– Sigur, e mâncare din belșug. Vrei niște cafea?

– Da, te rog. Cu mult zahăr.

Se așază la masă și se uită la televizorul de pe bufet. Nu-i deschis, dar ea tot se uită. Din câte își dă seama Brady, ea ar putea crede că este pornit.

– Nu ți-ai pus uniforma, observă ea, referindu-se la cămașa albastră, pe al cărei buzunar sunt imprimate cuvintele DISCOUNT ELECTRONIX.

Are trei astfel de cămăși în dulap. Și le calcă singur. La fel ca aspirarea podelelor și spălatul rufelor, nici călcatul hainelor nu se află în repertoriul mămicii.

– Intru de-abia la zece, spune el.

Ca și cum ar fi rostit o formulă magică, telefonul se trezește și începe să zbârnâie pe blatul bufetului. Îl prinde înainte să cadă.

– Nu răspunde, dulceață. Cine o fi o să creadă că am ieșit să luăm micul dejun în oraș.

Tentant, dar lui Brady îi este imposibil să lase telefonul să sune, așa cum tot imposibil îi este să renunțe la ideea confuză de a pune la cale un atentat de proporții grandioase. Se uită la numele apelantului și nu se miră deloc când vede TONES. Anthony „Tones“ Frobisher, marele și tarele boss de la Discount Electronix (filiala din mallul Birch Hill).

– Azi intru mai târziu la muncă, Tones.

– Știu, dar am nevoie de tine să te duci la o intervenție. Te rog, te rog mult.

Tones nu-l poate *obliga* pe Brady să facă nimic în ziua când intră mai târziu în tură și de aceea și-a pus tonul lingușitor.

– E vorba de doamna Rollins și știi bine că dă bacșișuri grase.

Firește că dă, doar locuiește în Sugar Heights. Patrula Cibernetică merge la multe intervenții în Sugar Heights, iar una din clientele lor – una din clientele lui *Brady* – a fost regretata Olivia Trelawney. De două ori a avut intervenții la ea acasă după ce începuseră să vorbească sub Umbrela Albastră a lui Debbie. Cât de *tare* a fost chestia asta. A văzut cu ochii lui cât de mult slăbise. A văzut cu ochii lui cum îi tremurau mâinile. Unde mai pui că, având acces la computerul ei, putea face tot felul de lucruri.

– Nu știu, Tones…

Dar firește că se va duce; și nu numai din cauza bacșișurilor doamnei Rollins. Îi place să treacă pe lângă numărul 729 de pe Lilac Drive, spunându-și: *Eu* sunt răspunzător pentru porțile astea închise. Nu a fost nevoie decât să-i dau un ultim imbold adăugând un program micuț pe computerul ei.

Computerele sunt o invenție minunată.

– Ascultă, Brady, dacă te duci la intervenția asta, nu te mai pun să faci nimic la magazin astăzi. Ce zici? Doar aduci Broscuța înapoi și după aia freci menta până vine vremea să te duci să-ți iei duba aia caraghioasă de înghețată.

– Dar Freddi unde e? De ce n-o trimiți pe ea?

Acum îl ia la mișto. Dacă Tones ar fi putut s-o trimită pe Freddi, nu l-ar mai fi sunat pe el.

– A dat telefon că-i bolnavă. Zice că i-a venit ciclul și că o doare de nici nu poate să se miște. Normal că mănâncă rahat. Eu știu asta, ea știe asta și ea știe că eu știu, dar e în stare să mă acuze de hărțuire sexuală dacă o chem la muncă. Știe că știu și *asta*.

Mami îl vede pe Brady cum zâmbește și-i zâmbește și ea. Ridică pumnul strâns și îl răsucește într-o parte și în alta. Adică *Strânge-l de coaie, scumpete*. Zâmbetul lui Brady se lăbărțează până la urechi. O fi mami bețivă, o pune ea mâna să gătească doar o dată sau de două ori pe săptămână, o fi ea al dracului de enervantă, dar are momente când îl citește ca pe o carte deschisă.

– În regulă, zice Brady. Dar ce-ar fi să mă duc cu mașina mea?

– Știi bine că nu-ți pot plăti benzina dacă te duci cu mașina ta, răspunde Tones.

– Plus că așa spune politica firmei, zice Brady. Am dreptate?

– Păi… da, ai.

Schyn Ltd., compania mamă din Germania a DE, este de părere că Volkswagenurile Patrulei Cibernetice reprezintă o metodă bună de a face publicitate. Freddi Linklatter e de părere că cel care vrea să-i fie reparat computerul de un individ care circulă într-o Broscuță verde ca mucii e dus rău cu capul; iar Brady este de acord cu ea în privința asta. Și totuși, se pare că sunt mulți duși cu capul în lumea asta, pentru că ei sunt chemați mereu la intervenții.

Însă puțini dau bacșișuri grase așa cum dă Paula Rollins.

– Bine, spune Brady. Dar îmi rămâi dator.

– Mulțam, amice.

Brady închide telefonul fără să se mai ostenească să-i spună Nu sunt amicul tău și o știm amândoi.

3

Paula Rollins este o blondă planturoasă, care locuiește singură într-un conac cu șaisprezece camere, care imită stilul Tudor, la doar trei străzi distanță de căsoaia răposatei doamne Trelawney. Brady nu știe exact care-i treaba cu ea, dar bănuiește că-i a doua ori a treia fostă nevastă din colecția de trofee a unui bogătaș și că a avut de profitat la greu din partaj. Poate că individul cu pricina fusese mult prea vrăjit de țâțele ei ca să-și mai bată capul cu vreun acord prenupțial. Pe Brady îl cam doare în cot de toată povestea și îi este suficient să știe că femeia are de unde să-i dea bacșiș bun și că nu a încercat niciodată să se dea la el. Iar asta e bine. Nu-l interesează câtuși de puțin formele apetisante ale doamnei Rollins.

Dar uite că îl *apucă* de mână și-l trage cu putere înăuntru.

– Of… Brady! Slavă Domnului că ai venit!

Parcă a venit s-o salveze după trei zile și trei nopți petrecute pe o insulă pustie, fără apă și fără hrană, dar îi sesizează ezitarea înainte de a-i rosti numele și îi vede privirea furișându-se ca să i-l citească de pe ecuson. Ce dacă mai fusese aici de vreo șase ori? (Și Freddi la fel; Paula Rollins este un torționar de computere în serie.) Nu-l deranjează că nu-și amintește cum îl cheamă. Lui Brady îi convine să fie ușor de uitat.

– S-a… Nu știu ce a *pățit*!

De parcă pizda asta fără minte ar ști vreodată. Ultima oară când l-a chemat, cu șase săptămâni în urmă, a fost convinsă că îi intrase un virus în computer și-i ștersese toate fișierele. Brady a dat-o cu gentilețe afară din birou, promițându-i (pe un ton nu prea optimist) că va face absolut tot ce îi va sta în putere. După aia s-a așezat, a repornit computerul și a navigat o vreme pe Internet. A chemat-o de-abia după ceva vreme și i-a spus că reușise să rezolve problema în ultima clipă. O jumătate de oră să mai fi întârziat și atunci *chiar* că ar fi pierdut toate fișierele. Cucoana i-a dat optzeci de dolari. Cu ei a scos-o pe mami la cină în seara aceea și au băut împreună o sticlă de șampanie bunicică.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat, îi cere Brady, serios ca un neurochirurg.

– Eu n-am făcut *nimica*, se văicărește ea.

Întotdeauna se văicărește. Majoritatea clienților care îl cheamă la intervenții se văicăresc. Și nu doar femeile. Nimic nu-i poate știrbi bărbăția unui director mai abitir decât posibilitatea ca tot ce avea pe MacBook-ul personal să fi zburat în raiul IT-ului.

Îl trage grăbită prin salon (lung cât vagonul-restaurant al unui Amtrak) și îl împinge în birou.

– Nu-i dau voie menajerei să intre aici, așa că am făcut singură curat – am spălat geamurile, am aspirat parchetul – și când m-am

așezat să-mi verific e-mailul, afurisitul ăsta de computer nici măcar n-a vrut să se *deschidă*!

– Aha. Ciudat.

Brady știe că doamna Rollins are o angajată hispanică ce-i face treaba prin casă, dar se pare că îi este interzis accesul în birou. Lucru în avantajul ei, pentru că Brady a observat deja problema, iar dacă menajera ar fi fost de vină pentru asta, fără doar și poate că ar fi fost dată afară.

– Poți să-l repari, Brady?

Grație lacrimilor care i-au inundat, ochii albaștri ai doamnei Rollins par mai mari ca oricând. Brady parcă o vede pe Betty Boop din desenele alea animate antice și de demult care mai sunt de găsit doar pe YouTube și parcă o aude exclamând: *Pup-pup, pi-pu-pi-pup!* Îi vine să râdă, dar se stăpânește.

– Fiți convinsă că am să încerc, îi spune el curtenitor.

– Eu trebuie să dau o fugă până vizavi, la Helen Wilcox acasă, zice ea, dar n-am să lipsesc decât câteva minute. Ai cafea proaspătă în bucătărie, dacă vrei.

Și, spunând acestea, îl lasă singur în uriașa și luxoasa ei locuință, plină de dracu' știe câte bijuterii de valoare împrăștiate peste tot la etaj. Dar n-are de ce să-și facă griji. Brady nu ar fura niciodată de la un client. Ar putea fi prins asupra faptului. Și chiar dacă nu, cine ar fi cel mai evident suspect? Dăăă. Doar n-a reușit să scape neprins după ce i-a secerat pe idioții ăia de șomeri de la Complexul Municipal, doar ca să fie arestat pentru că a furat o pereche de cercei cu diamante de care habar nu are cum să scape.

Așteaptă până aude închizându-se ușa de la intrare, apoi trece în salon ca să o urmărească pe fereastră cum traversează strada împreună cu perechea ei de silicoane desăvârșite. Când nu o mai vede, se întoarce, se pune în patru labe sub birou și bagă computerul în priză. Probabil că l-a scos când a dat cu aspiratorul și a uitat să-l bage la loc.

Pe ecran apare caseta cu parola. În dorul lelii, doar ca să-și ocupe timpul cu ceva, tastează PAULA și imediat apare desktopul, ticsit cu toate fișierele cucoanei. Of, Doamne, tâmpiți mai sunt oamenii…

Intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie ca să verifice dacă nu cumva umflatul de fost polițist a mai postat ceva. Nu a postat nimic, dar Brady se hotărăște pe moment să trimită el un mesaj pentru Det. Pens. În fond, de ce nu?

Încă din liceu a înțeles că nu-l ajută cu nimic dacă stă să se gândească prea mult la ce vrea să scrie. Îi vin mult prea multe idei și încep să se înghesuie între ele. Așa că spontaneitatea e cea mai bună metodă pentru el. Așa i-a scris Oliviei Trelawney – focul Gheenei, păpușă – și tot așa i-a scris și lui Hodges, deși a recitit de două ori scrisoarea adresată umflatului ca să vadă dacă nu se abătuse cumva de la stilul inițial.

Stil pe care îl adoptă și acum, având însă grijă ca mesajul acesta să fie unul scurt.

> **De unde să fi știut eu despre clor și plasa de păr, domnule Detectiv Hodges? ASTEA DOUĂ sunt probele nedate publicității. Niciodată nu s-a scris despre ele în ziare și nici nu s-a pomenit de ele la TV. Zici că nu ești tâmpit, DAR MIE AȘA ÎMI DAI IMPRESIA. Cred că ți s-a mucegăit creierul de la toate emisiunile alea la care te uiți.**
>
> **CARE probe?**
>
> **AI CURAJ SĂ-MI RĂSPUNZI?**

Brady mai citește o dată ce a scris și face o singură modificare: o cratimă în cuvântul *nedate.* Nu crede că va intra vreodată în atenția poliției, dar dacă așa ceva se va întâmpla, știe că i se va cere să dea o mostră de scriere. Și parcă și-ar dori să le ofere una. A purtat o mască atunci când a intrat cu mașina în mulțime și poartă o mască și atunci când scrie în numele Ucigașului cu Mercedes.

Apasă tasta TRIMITE, apoi verifică paginile vizitate de doamna

Rollins. Se oprește uimit când descoperă câteva intrări pe site-ul „Domni în Frac". Știe ce este de la Freddi Linklatter: un serviciu care oferă escorte masculine. Ce să vezi? Se pare că Paula Rollins are o viață secretă.

În fond, nu toată lumea are?

Nu-i treaba lui. Șterge vizita făcută pe Umbrela Albastră a lui Debbie, apoi își deschide trusa de lucru și scoate din ea o grămadă de rahaturi, absolut la întâmplare: dischete, un modem (stricat, dar ea nu are de unde să știe), diferite stick-uri și un stabilizator de tensiune care nu are nicio treabă cu computerele, dar arată mai tehnic. Scoate și un roman de Lee Child și citește până când își aude clienta revenind acasă, douăzeci de minute mai târziu.

Când doamna Rollins își vâră capul pe ușa biroului, nu mai e nici urmă de roman, iar Brady își strânge toate tâmpeniile înșirate pe masă. Cucoana găsește de cuviință să-i adreseze un zâmbet îngrijorat.

– Ai reușit?

– La început am crezut că n-am nicio șansă, spune Brady, dar până la urmă i-am dat de capăt. Condensatorul de reglare s-a defectat și ți-a închis un circuit. Computerul este programat să nu pornească în astfel de cazuri pentru că, dacă ar porni, ar putea pierde tot ce-i în el.

O privește grav.

– Ba chiar ar fi putut să ia foc. Au fost cazuri.

– O…, Doamne… *Dumnezeule*, spune ea, cu tone de dramă în fiecare cuvânt și cu mâna apăsată pe inimă. Ești sigur că acum merge?

– E ca nou, îi zice el. Veniți și vedeți.

Întoarce politicos privirea, în vreme ce ea tastează parola aia tembelă. Deschide vreo două fișiere și apoi se întoarce spre el zâmbind.

– Brady, Dumnezeu mi te-a trimis.

–Și mama zicea la fel până m-am făcut destul de mare ca să-mi cumpăr singur bere.

Cucoana începe să râdă, de parcă nu auzise ceva mai nostim în toată viața ei. Brady râde cu ea, pentru că tocmai ce și-a imaginat cum ar fi dacă i-ar țintui umerii de parchet cu genunchii și i-ar vârî adânc în gura aia hlizită un cuțit de carne luat din propria ei bucătărie.

Parcă și simte cum îi cedează cartilajele.

4

Deoarece Hodges verifică frecvent Umbrela Albastră, citește răspunsul Ucigașului cu Mercedes doar la câteva minute după ce Brady a apăsat TRIMITE.

Rânjetul lui satisfăcut îi netezește pielea, întinerindu-l și făcându-l aproape chipeș. Deci relația lor tocmai ce a fost stabilită în mod oficial: Hodges este pescarul, iar Domnul Mercedes este peștele. Un pește foarte *viclean*, își repetă el, unul capabil să facă un salt brusc și să rupă undița. Va trebui să se poarte cu mare grijă, să rotească foarte încet mulineta și să-l tragă aproape pe nesimțite spre barcă. Dacă este în stare să facă asta, dacă are suficientă răbdare, atunci, mai devreme sau mai târziu, Domnul Mercedes va fi de acord să se întâlnească față în față. Hodges e sigur că așa va fi.

Pentru că și-a dat seama că nu mă poate împinge la sinucidere și singura opțiune care i-a mai rămas este să mă omoare el însuși.

Dacă ar fi deștept, Domnul Mercedes nu ar mai continua și s-ar da la fund; și atunci se termină totul. Dar n-o s-o facă. E furios, însă doar o parte din el, o parte mică, e cuprinsă de furie. Hodges se întreabă dacă Domnul Mercedes își dă seama cât de nebun este. Și dacă știe ce informație de aur i-a oferit atunci când a scris:

> **Cred că ți s-a mucegăit creierul de la toate emisiunile alea la care te uiți.**

Până de dimineață, Hodges doar a bănuit că Domnul Mercedes îi urmărea locuința; acum e sigur. Nenorocitul a fost pe strada lui; de mai multe dăți.

Își scoate iute carnețelul și începe să schițeze posibile variante de răspuns. Mesajul lui trebuie să fie unul bun, pentru că peștele a înghițit deja cârligul. Iar durerea pe care i-o provoacă îl înfurie, cu toate că nu știe încă despre ce este vorba. Și, până își va da seama, trebuie să fie mult mai furios; iar ca să-l înfurie atât de tare, trebuie să-și asume anumite riscuri. Hodges va fi nevoit să smucească undița ca să înfigă mai bine cârligul, în ciuda riscului de a o rupe. Ce…?

Își aduce aminte ceva ce i-a spus Pete Huntley la prânz, nimic mai mult decât o remarcă făcută în treacăt, iar răspunsul îi apare clar în minte. Hodges scrie mesajul în carnețelul lui, apoi îl mai scrie o dată, apoi îl cizelează. Recitește produsul finit și hotărăște că e bun. Este scurt și josnic. Ai omis ceva, fraiere. Ceva ce nu ar avea de unde să știe un șarlatan. Și nici adevăratul Domn Mercedes… în afară de cazul în care s-ar fi apucat să-și verifice arma crimei (cea pe patru roți) de la motor la portbagaj, înainte de a se urca în ea. Iar Hodges e în stare să bage mâna în foc că individul nu s-a obosit s-o facă.

În caz că se înșală, undița se va rupe și peștele va scăpa. Dar, așa cum zice proverbul ăla vechi: cine nu riscă nu câștigă.

Vrea să trimită mesajul chiar acum, dar știe că nu ar fi bine. Mai lasă peștele să înoate încă puțin în cercuri, cu cârligul ăla ruginit în gură. Chestia e ce anume să facă el între timp. Parcă niciodată televizorul nu i s-a părut mai nesuferit ca acum.

Îi vine o idee – de unde dau năvală peste el în dimineața asta? – și trage sertarul de jos al biroului. Aici e o cutie cu carnețele tipizate, de tipul celor pe care le purta asupra lui în vremurile când, împreună cu Pete, chestiona martorii oculari ai vreunei infracțiuni. Nu se aștepta să le mai folosească, dar acum ia unul și și-l pune în buzunarul de la spate al pantalonilor din bumbac.

Se potrivește la fix.

5

Hodges merge până la jumătatea străzii lui și de acolo începe să bată la uși. Exact ca pe vremuri, când punea întrebări din casă în casă, fără să omită pe nimeni, mai întâi pe o latură a străzii; apoi traversând și înapoindu-se la fel pe latura cealaltă. E zi de lucru, dar surprinzător de multe persoane îi răspund atunci când bate sau sună la sonerie. Unele sunt mame casnice, dar majoritatea sunt pensionari ca el, care au avut norocul de a-și fi putut achita toate ratele la casă înainte să se aleagă praful de economie, dar, altminteri, nu într-o formă fizică și psihică prea strălucită. Fără să trăiască de pe o zi pe alta, poate nici măcar de la o săptămână la alta, dar oricum obligați spre sfârșitul lunii să calculeze la ce trebuie să renunțe pentru a-și putea permite medicamentele lor de oameni bătrâni.

Povestea la care s-a gândit e una simplă, pentru că așa e cel mai bine. Le spune că au avut loc câteva spargeri la câteva străzi distanță de Harper Road – poate doar niște copii mai neastâmpărați – și că el ar dori să afle dacă a văzut cineva vreun vehicul străin de cartier, care să fi trecut pe stradă de mai multe ori. Poate chiar mai încet decât cu patruzeci de kilometri pe oră, cât e limita de viteză aici, mai zice el. Și nu mai are nevoie să continue; toți vecinii se uită la serialele polițiste și toți știu că răufăcătorii studiază mai întâi locul și apoi dau spargerea.

Le arată legitimația: cuvântul PENSIONAT este ștampilat cu tuș roșu peste nume și datele de identitate de sub fotografie. Are grijă să le spună că nu, nu poliția i-a cerut să facă această anchetă neoficială (ultimul lucru de care are nevoie ar fi ca unul dintre vecini să dea telefon la secție și să se intereseze de el), ci este ideea lui personală. În fond, și el locuiește în cartier și prin urmare este personal interesat de siguranța acestuia.

Doamna Melbourne, ale cărei flori l-au fascinat atât de tare pe Odell, îl invită înăuntru, la cafea și fursecuri. Hodges acceptă, pentru că doamna i se pare a suferi de singurătate. Este prima oară când discută cu ea și își dă repede seama că femeia poate fi considerată excentrică, în cel mai bun caz, ori de-a dreptul sărită de pe fix, în cel mai rău. Totuși are proprietatea cuvintelor. Trebuie să-i recunoască meritul ăsta. Ea îi spune despre SUV-urile negre pe care le-a văzut

pe stradă („Cu geamuri fumurii, ca să nu se vadă înăuntru, exact ca în serialul *24*“) și îi povestește despre antenele lor ciudate. Se învârteau în toate părțile, îi explică ea, rotindu-și mâna ca să-l facă să înțeleagă.

– Aha, zice Hodges. Stați puțin să-mi notez.

Întoarce o foaie și scrie *Trebuie să o tai dracului de aici* pe pagina albă.

– Așa să faceți, se înflăcărează doamna. De multă vreme vreau să vă spun cât de rău mi-a părut când v-a părăsit soția, domnule detectiv Hodges. Ea v-a părăsit, așa-i?

– Ne-am despărțit de comun acord, spune Hodges cu o amabilitate pe care nu o simte.

– Ce mult mă bucur că v-am cunoscut și am aflat că vă preocupă siguranța cartierului. Mai serviți un fursec.

Hodges se uită la ceas, își închide carnețelul și se ridică de pe scaun.

– Mi-ar face multă plăcere, dar trebuie să plec. Trebuie să fiu undeva la prânz.

Femeia îl scrutează din cap până în picioare și îl întreabă:

– Aveți programare la doctor?

– La chiropractician.

Cucoana se încruntă îngrijorată, transformându-și chipul într-o coajă de nucă prevăzută cu ochi.

– Nu vă pripiți, domnule detectiv Hodges. Problemele de coloană sunt cele mai periculoase. Am cunoscut oameni care nu au mai putut să meargă niciodată după o vizită la chiropractician.

Îl conduce la ușă. Când Hodges dă să treacă pragul, îl oprește să-i mai spună ceva:

– În locul dumneavoastră aș vedea și ce-i cu omul ăla care vinde înghețată. De când a început primăvara mi se pare că-i *mereu* pe aici.

Credeți că Loeb își verifică angajații? Sper că da, pentru că individul ăsta chiar pare suspect. O fi vreun *pederastic*.

– Sunt sigur că toți angajații trebuie să aibă referințe, cu atât mai mult șoferii, dar am să verific.

– Altă idee excelentă! se extaziază doamna.

Hodges se întreabă cum ar reacționa dacă femeia ar scoate de nicăieri un cârlig lung și ar încerca să-l tragă înapoi în casă. Își amintește de un personaj din poveștile copilăriei: vrăjitoarea cea rea din *Hansel și Gretel.*

– De asemenea, uite, acum mi-a trecut prin cap, am văzut de curând și câteva dube. *Arătau* ca niște furgonete de livrări mărfuri – cu numele firmei pe ele –, dar oricine poate să scrie un nume de firmă pe un camion, nu credeți?

– Orice este posibil, încearcă Hodges să scape, coborând treptele.

– Ar fi bine să treceți și pe la numărul șaptesprezece, nu-l slăbește cucoana, întinzând mâna spre capătul străzii. E acolo, aproape de colțul cu Hanover Street. Tot felul de oameni intră în casa aia, la cele mai ciudate ore. Și se aude muzică dată foarte tare.

Se apleacă spre el ca să-i șoptească:

– Poate că acolo se ascund niște traficanți de droguri.

Hodges îi mulțumește pentru informații și traversează greoi strada. I-auzi, își zice el, SUV-uri negre și Mr. Tastey. Plus furgonetele pline cu teroriști Al-Qaeda.

Pe partea cealaltă a străzii găsește un tătic care lucrează acasă, Alan Bowfinger.

– A nu se confunda cu Goldfinger [48], îi zice acesta și îl invită pe Hodges să ia loc la umbră, pe unul din șezlongurile din stânga casei.

Hodges îi acceptă cu bucurie invitația.

Bowfinger îi spune că face bani din compunerea textelor pentru

felicitări.

– M-am specializat în cele nițeluș mai sarcastice. Adică la exterior scrie „La mulți ani! Cine-i cea mai frumoasă din țară?“ Și când deschizi felicitarea, dai de o folie argintie crăpată pe mijloc.

– Așa? Și care-i mesajul?

– „Nu tu ești aia, dar noi tot te iubim.“

– Cam urât, îndrăznește să-și exprime părerea Hodges.

– Adevărat, dar la final e o declarație de dragoste. Exact chestia asta vinde felicitările. Mai întâi împunsătura, apoi îmbrățișarea. Și, ca să-ți răspund la întrebare, domnule Hodges… ori să-ți spun „domnule detectiv“?

– Doar „domnule“.

– Nu am văzut nimic altceva decât traficul normal. Iar cei care merg cu viteză redusă sunt ori unii care caută o anume adresă, ori tipul cu înghețata după ce se termină orele la școală.

Și Bowfinger își dă ochii peste cap.

– Madam Melbourne ți-a făcut capul țambal?

– Păi…

– Vezi că e membră în CNIFA, zâmbește Bowfinger. Ceea ce vrea să însemne Comitetul Național de Investigare a Fenomenelor Atmosferice.

– Adică meteo? Tornade și furtuni și chestii dintr-astea?

– Adică farfurii zburătoare, spune Bowfinger, ridicând un deget spre cer. E convinsă că extratereștrii sunt printre noi.

Și atunci Hodges spune ceva ce nu i-ar fi ieșit în veci din gură pe vremea când era în poliție și se afla în misiune oficială:

– Crede că Mr. Tastey e un „pederastic“.

Lui Bowfinger îi dau lacrimile de atâta râs.

– O, Doamne, oftează el. Tipul ăla vinde de vreo cinci sau șase ani înghețată pe strada noastră, din dubița aia care zornăie de clopoței de-ți sparge urechile. Cam câte victime crezi tu că a „pederasticit" în tot timpul ăsta?

– Habar n-am, spune Hodges ridicându-se de pe șezlong. Zeci, probabil.

Întinde mâna și Bowfinger i-o strânge. Un alt lucru pe care l-a descoperit de când a ieșit la pensie este că vecinii lui sunt oameni cu istorii și personalități proprii. Unele chiar extrem de interesante.

Când își pune carnețelul înapoi în buzunar, observă expresia de panică așternută pe chipul lui Bowfinger.

– Ce e? îl întreabă Hodges direct.

Bowfinger întinde degetul către casa de vizavi.

– Sper că nu te-ai atins de fursecurile ei.

– Ba da. De ce?

– În locul tău m-aș muta la toaletă în următoarele câteva ceasuri.

6

Când ajunge acasă, îi zvâcnesc până și tălpile, iar gleznele fredonează un cântec de jale în Do minor. Vede că ledul de la robotul telefonic clipește. E vocea lui Pete Huntley. Entuziasmată la maximum.

– Sună-mă, zice mesajul înregistrat. Incredibil ce s-a întâmplat. In-cre-di-bil, mama mă-sii!

Și brusc, în mod complet irațional, Hodges e convins că Pete și frumușica lui parteneră au reușit să pună mâna pe Domnul Mercedes. Și simte un junghi de invidie și – complet aiurea, însă nu mai puțin adevărat – unul de furie. Îl sună imediat pe Pete, cu inima

bubuindu-i în gât, dar apelul îi este direcționat spre căsuța vocală.

– Ți-am primit mesajul, spune Hodges. Sună-mă când poți.

Închide telefonul și se așază, tamburinând cu degetele în marginea biroului. Încearcă să se convingă de faptul că nu contează cine îl prinde pe nemernicul ăla de psihopat. Însă contează. În primul rând, asta ar însemna că va ieși la iveală corespondența lui cu trufașul (straniu cum i s-a înfipt în cap cuvântul ăsta greșit) și că asta l-ar pune într-o situație destul de delicată. Însă nu aspectul acesta este cel mai important. Cel mai important lucru este că, fără Domnul Mercedes, viața lui va fi iar cum a fost: emisiuni la TV și pistolul tatălui său.

Își scoate carnetul galben și începe să transcrie notițele de la discuțiile cu vecinii. După un minut sau două, îl pune înapoi în dosar și-l închide supărat. Dacă Pete și Izzy Jaynes l-au arestat pe dement, atunci dubele și SUV-urile sinistre ale lui madam Melbourne nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

Îi trece prin minte să intre pe site-ul cu Umbrela Albastră a lui Debbie și să-i trimită un mesaj lui **ucigmerc**: *Te-au prins?*

Ridicol, dar al naibii de tentant.

Sună telefonul și el se repede să răspundă, dar nu este Pete. E sora Oliviei Trelawney.

– O, bună ziua, doamnă Patterson, spune el încercând să-și mascheze dezamăgirea. Ce mai faceți?

– Fac bine, răspunde ea. Și parcă îmi ziceai Janey, ții minte? Ca în „Tarzan“: eu Janey, tu Bill.

– Janey, sigur că da.

– Nu prea pari încântat să mă auzi, Bill.

Oare i se pare sau chiar flirtează un pic cu el? Ce plăcut ar fi.

– Nu, nu, mă bucur că m-ai sunat, dar nu am aflat nimic încă.

– Nici nu m-am așteptat să afli ceva atât de repede. Te-am sunat în legătură cu mama. Am rugat o asistentă de la Sunny Acres, care cunoaște cel mai bine cazul ei și care e în tura de zi în clădirea McDonald, unde are mama rezerva, să mă anunțe dacă dă semne că s-ar înviora puțin. Mai are încă momente din astea.

– Da, mi-ai spus.

– Mă rog; și asistenta m-a sunat acum câteva minute ca să-mi spună că mama și-a recăpătat contactul cu realitatea. Pentru moment, cel puțin. S-ar putea să aibă mintea limpede o zi sau două și după aia o să se retragă iarăși într-o lume numai a ei. Mai vrei să vorbești cu ea?

– Așa cred, zice prudent Hodges. Dar mai pe după-amiază. Acum aștept un telefon.

– E vorba despre ăla care i-a furat mașina? strigă entuziasmată Janey.

La fel ar trebui să fiu și eu, își spune Hodges.

– Asta trebuie să aflu. Pot să te sun eu mai încolo?

– Bineînțeles. Ai numărul meu de mobil?

– Mda.

– *Mda,* îl imită ea cu ironie suavă, făcându-l să zâmbească în pofida stării de nervi care l-a cuprins. Sună-mă de îndată ce te eliberezi.

– În regulă.

Hodges închide și telefonul începe să-i sune iar în mână. De data aceasta este Pete, mai agitat ca oricând.

– Billy! tre' să mă duc înapoi, că l-am băgat la interogatoriu – de fapt, chiar în sala 4; ții minte că ziceai mereu că sala asta îți poartă noroc? – da' era musai să te sun. L-am prins, partenere, l-am prins, în pizda mă-sii!

– Pe cine ați prins? întreabă Hodges, atent să nu-i tremure vocea.

Nici inima nu mai dă semne că ar vrea să-i iasă din piept, deși încă îi

simte bătăile în tâmple: *du-dum* și *du-dum* și *du-dum.*

– Pe afurisitul ăla de Davis! zbiară Pete. Tu la cine te gândeai?

Davis. Nu Domnul Mercedes, ci Donnie Davis, asasinul cel fotogenic al propriei neveste. Bill Hodges închide ochii și savurează senzația de ușurare. Nu-i bine să simtă așa ceva, dar nu are ce face.

Spune:

– Prin urmare, cadavrul pe care l-a găsit pădurarul lângă cabana lui este al Sheilei Davis? Ești sigur?

– Absolut.

– Picioarele cui ai de gând să le pupi ca să obții repede rezultatul testului ADN?

Pe vremea când Hodges lucra în poliție, era baftă chioară dacă obțineau rezultatele ADN la o lună calendaristică după trimiterea probelor; șase săptămâni era media.

– N-avem nevoie de niciun ADN! Bine, ne trebuie la proces, dar…

– Cum adică nu aveți nevoie…

– Taci din gură și ascultă ce-ți spun, bine? Davis tocmai ce a venit singur la secție și s-a predat. Fără avocat, fără tâmpenii. Și noi: bla-bla-bla, ai dreptul să nu spui nimic, și la-la-la și lu-lu-lu, cum că tot ce vei spune va fi folosit împotriva ta și el zice că nu-i trebuie avocat și că nu vrea decât să-și descarce sufletul.

– Iisuse. Și când te gândești cât de stăpân pe el părea când l-am interogat noi. Ești sigur că nu face mișto de voi? Că nu joacă vreun joc sinistru?

Gândindu-se că exact asta ar face Domnul Mercedes dacă l-ar prinde. Și nu orice fel de joc sinistru, ci unul *lung* și sinistru. Nu din pricina asta și-a scris în stiluri complet diferite scrisorile alea pline cu otravă?

– Billy, ascultă-mă! *Nu-i vorba doar despre nevastă-sa!* Mai ții minte

toate gagicile alea pe care le avea? Fătucile alea siliconate și cu părul lung și cu nume caraghioase, precum Bobbi Sue?

– Sigur. Ce-i cu ele?

– Când se va termina totul și vom da publicității detaliile cazului, domnișoarele alea o să cadă în genunchi și o să-i mulțumească lui Dumnezeu că mai sunt în viață.

– Nu pricep.

– Joe Autostradă, Billy! Cinci femei violate și ucise în diferite popasuri de pe autostradă, de aici și până în Pennsylvania, începând cu nouăș-patru și până-n două mii opt! Donnie Davis zice că el a fost! *Davis e unul și același cu Joe Autostradă!* Ne-a spus când și unde și cum arătau victimele. Se potrivește totul. E… m-a bulversat total!

– Și pe mine, spune Hodges, fără să mintă. Felicitări!

– Mersi, dar n-am niciun merit decât că am venit dimineață la lucru.

Și Pete începe să râdă ca un descreierat.

– Parcă am câștigat la loterie potul cel mare.

Hodges nu are senzația că ar fi câștigat la loterie, nici potul cel mare, nici altul, dar bine măcar că nu a *pierdut*. Nu și-a pierdut cazul.

– Tre' să mă duc înapoi, Billy, nu cumva să se răzgândească.

– Da, da, sigur, dar, Pete? Încă ceva.

– Ce?

– Cere-i un avocat din oficiu.

– Of, Billy…

– Vorbesc foarte serios. Interoghează-l până-i dă borșul pe urechi, dar înainte de asta ai grijă să se consemneze că ai cerut să fie reprezentat de un avocat din oficiu, ca să nu poată invoca Amendamentul al cincilea, dacă se răzgândește cumva. Și după aia

poți să afli și ce lapte a băut de la țâța maică-sii până o să apară avocatul la secție. Dar trebuie să-ți iei precauțiile necesare. Auzi ce-ți zic?

– Da, bine. Ai dreptate. O pun pe Izzy să se ocupe.

– Bravo. Acum du-te. Scoate tot ce e de scos de la el.

Pete realmente zbiară de bucurie. Până acum Hodges nu a auzit decât cocoșii scoțând asemenea sunete.

– Joe Autostradă, Billy! *Joe Autostradă, mama mă-sii de treabă!* Poți să crezi una ca asta?

Și închide înainte ca fostul lui partener să mai apuce să-i spună ceva. Încă vreo cinci minute Hodges nu se mișcă de pe scaun, așteptând să-i treacă frisoanele. Apoi o sună pe Janey Patterson.

– Ai aflat ceva?

– Nu, îmi pare rău. Era vorba despre alt caz.

– Aha. Păcat.

– Mda. Vii și tu cu mine la azil?

– Sigur. Te aștept în față.

Înainte să plece, mai verifică o ultimă dată site-ul Umbrela Albastră. Nimic nou acolo, iar el nu intenționează să trimită în cursul zilei mesajul conceput cu atâta grijă. Îl va expedia diseară. Să se mai chinuiască încă puțin peștele cu cârligul în gât.

Iese din casă fără să-și închipuie că la noapte va dormi altundeva.

7

Sunny Acres este elegant și strălucitor. Elizabeth Wharton, nu.

Stă într-un scaun cu rotile, cocârjată într-o poziție ce-i amintește lui Hodges de *Gânditorul* lui Rodin. Soarele după-amiezii îi preface

părul într-un nor argintiu atât de fin că pare un nimb. Dincolo de fereastră, pe o peluză impecabilă, câteva bunicuțe joacă în ralanti o partidă de crochet. Zilele de crochet ale doamnei Wharton s-au sfârșit. Așa cum sfârșite sunt și zilele de stat în picioare. Ultima oară când a văzut-o Hodges – cu Pete Huntley alături și Olivia Trelawney lângă ea – bătrâna era doar cocoșată. Acum este frântă în două.

Janey, strălucitoare într-o pereche de pantaloni pană de culoare albă și un tricou marinăresc, cu dungi albastre și albe, se așază în genunchi lângă ea și începe să-i mângâie mâna deformată.

– Cum te simți astăzi, iubito? își întreabă ea mama. Arăți mai bine.

Dacă spune adevărul, atunci cum o fi când arată rău, se întreabă îngrozit Hodges.

Doamna Wharton își privește fiica. Albastrul decolorat al ochilor ei nu exprimă absolut nimic. Nici măcar confuzie. Hodges simte cum i se frânge inima. I-a făcut plăcere drumul până aici alături de Janey, i-a făcut plăcere să o privească, să o cunoască mai bine. Măcar atât și poate spune că vizita la azil nu a fost o pierdere de vreme.

Și atunci se petrece un mic miracol. Ochii mânjiți de cataractă ai bătrânei se limpezesc; buzele nerujate și crăpate schițează un zâmbet.

– Bună, Janey.

Nu-și poate ridica decât foarte puțin capul, dar îl săgetează pe Hodges cu o privire ostilă.

– Craig.

Datorită conversației de pe drum, Hodges știe acum despre cine e vorba.

– Nu e Craig, frumoasa mea. Domnul e un prieten de-al meu. Îl cheamă Bill Hodges. L-ai cunoscut mai demult.

– Nu, nu cred că…

Se încruntă și apoi spune:

– Ești… unul dintre detectivi?

– Da, doamnă.

Nici nu-i trece prin minte să îi spună că a ieșit la pensie. Cel mai bine este să nu intre în prea multe amănunte care să-i suprasolicite puținele circuite funcționale care i-au mai rămas în cap.

Ridurile de pe fruntea bătrânei se adâncesc și mai mult.

– Ai crezut că Livy și-a lăsat cheia în mașină ca să i-o fure omul ăla. Ți-a tot spus că nu a fost așa, dar n-ai crezut-o niciodată.

Hodges ia exemplul lui Janey și se așază într-un genunchi lângă scaunul cu rotile.

– Cred că m-am înșelat atunci, doamnă Wharton.

– Sigur că te-ai înșelat.

Se uită pe sub fruntea osoasă la singura fiică pe care o mai are. E singurul mod în care *poate* privi.

– Unde-i Craig?

– Am divorțat de el anul trecut, mama.

Se gândește puțin, apoi spune:

– Bravo. Bine că ai scăpat de el.

– Întru totul de acord cu tine. Îi dai voie lui Bill să-ți pună câteva întrebări?

– Nu văd de ce nu i-aș da. Dar mai întâi vreau niște suc de portocale. Și pastilele mele.

– Mă duc până la oficiul asistentelor să văd dacă s-a făcut ora când trebuie să le iei, spune Janey. Bill, te superi dacă…

El încuviințează și flutură două degete spre ea în semn de *du-te, du-te.* Imediat ce o vede că a ieșit pe ușă, se ridică în picioare, ocolește scaunul special adus acolo pentru vizitatori și se așază pe patul

doamnei Elizabeth Wharton, cu mâinile strânse între genunchi. Are carnețelul la el, dar se teme că i-ar distrage atenția dacă ar lua notițe. Se privesc câteva clipe în tăcere. Hodges este fascinat de nimbul argintiu din jurul capului bătrânei. Se pare că una din infirmiere a pieptănat-o de dimineață, dar de atunci părul încă foarte bogat a avut timp să se revolte. Și Hodges se bucură. Scolioza i-a urâțit incredibil de mult trupul, dar părul ei este minunat. Sălbatic și minunat.

– Cred, începe el, că nu ne-am purtat cum se cuvine cu fiica dumneavoastră, doamnă Wharton.

Acesta este adevărul. Chiar dacă Dna T. ar fi fost un complice involuntar, iar Hodges nu a renunțat cu totul la supoziția că își lăsase cheia în contact, el și cu Pete făcuseră o treabă al dracului de proastă. E ușor, mult prea ușor, fie să refuzi să crezi, fie să nu iei în seamă ce-ți spune o persoană pe care nu o înghiți.

– Ne-am lăsat orbiți de prejudecăți și vă rog să ne iertați pentru asta.

– Despre Janey vorbești? Despre Janey și Craig? Să știi că a bătut-o. A încercat să-l împiedice să se mai drogheze și atunci a bătut-o. Ea zice că s-a întâmplat o singură dată, dar eu nu o cred.

Ridică foarte încet o mână și își atinge nasul.

– Mamele simt.

– Vorbesc despre Olivia, nu despre Janey.

– A convins-o pe Livvy să renunțe la pastilele pe care le lua. Mie mi-a zis că nu vrea să devină dependentă de ele, așa ca Craig, dar nu era același lucru. Ea avea *nevoie* de pastilele alea.

– Antidepresive?

– Pastile care o ajutau să iasă din casă.

Se gândește puțin și continuă:

– Mai erau și altele, care o împiedicau să atingă lucrurile de mai multe ori. Tare ciudate idei mai avea Livvy a mea, dar era un om

bun. Un suflet foarte bun.

Doamna Wharton începe să plângă.

Pe noptieră e o cutie cu batiste din hârtie. Hodges scoate câteva și i le întinde; dar, când își dă seama cât de greu îi este să strângă degetele, îi șterge el ochii.

– Îți mulțumesc, domnule. Hodges, da?

– Hodges, doamnă.

– Tu erai ăla politicos. Celălalt s-a purtat foarte urât cu Livvy. Mi-a spus că își bătea joc de ea. Tot timpul. Mi-a spus că i se citea batjocura în ochi.

Așa să fi fost? Dacă da, îi este rușine cu Pete. Și îi e rușine și pentru el, că nu a observat ce se întâmplă.

– Cine i-a sugerat să nu mai ia pastilele? Vă aduceți aminte?

Janey s-a întors cu sucul de portocale și un păhărel din hârtie în care probabil că se află analgezicele pentru mama sa. Hodges o vede cu coada ochiului și flutură iar din degete, cerându-i să plece. Nu vrea ca doamna Wharton să-și împartă atenția între ei și nici să ia pastile ce i-ar putea încâlci mai mult amintirile și așa destul de încâlcite.

Bătrâna tace. Și, tocmai când Hodges se teme că nu-i va răspunde, murmură:

– Prietenul cu care coresponda.

– L-a cunoscut sub Umbrela Albastră? Sub Umbrela Albastră a lui Debbie?

– Nu l-a cunoscut niciodată în persoană.

– Am vrut să zic…

– Umbrela Albastră era o minciună.

De sub sprâncenele albe, ochii ei îi spun că e un idiot desăvârșit.

– Era ceva din computerul ei. Frankie era prietenul cu care coresponda prin intermediul *computerului.*

Mereu când se întâmplă să afle câte o informație nouă, Hodges are senzația de șoc electric în stomac. Frankie. Un nume fals, desigur. Dar numele au putere, iar pseudonimele au adesea sens. *Frankie.*

– El i-a zis să nu-și mai ia medicamentele?

– Da, i-a spus că o făceau dependentă. Unde-i Janey? Vreau pastilele mele.

– Vine imediat.

Doamna Wharton stă cu capul în piept câteva clipe, încercând să-și amintească mai multe.

– Frankie i-a spus că și el a luat aceleași medicamente și că din cauza asta a făcut… ce a făcut. Și i-a mai zis că se simțea mai bine după ce a renunțat la ele. Zicea că a înțeles ce greșeală a făcut de-abia după ce nu le-a mai luat. Și că suferea cumplit pentru că nu-și putea repara greșeala. Asta a *zis*. Și că viața nu are niciun sens. I-am spus lui Livvy să nu mai vorbească cu el. I-am spus că-i un om rău. Veninos. Și ea mi-a zis…

Lacrimile încep din nou să-i curgă pe obraji.

– Ea mi-a zis că vrea să-l salveze.

Când Janey apare iar în cadrul ușii, Hodges îi face semn să intre. Janey pune două pastile albastre în gura încreștită și avidă a mamei ei. Apoi îi dă să bea cu paiul din paharul cu suc.

– Mulțumesc, Livvy.

Hodges vede cum Janey tresare, apoi surâde.

– Cu multă plăcere, draga mea.

Se întoarce spre el.

– Cred că ar fi bine să plecăm, Bill. A obosit.

A sesizat și el asta, dar parcă tot nu se îndură să plece. Există o anumită senzație care îți spune că examinarea unui martor nu s-a încheiat. Că în pom a mai rămas un măr pe care trebuie să-l culegi.

– Doamnă Wharton, v-a mai spus și altceva Olivia despre acest Frankie? Pentru că vă dau dreptate. *Este* un om rău. Aș dori să-l găsesc înainte să mai rănească pe cineva.

– Livvy nu și-ar fi uitat niciodată cheia în mașină. *Niciodată.*

Elizabeth Wharton stă cocoșată în raza ei de soare, paranteză umană în halat pufos și albastru, fără să fie conștientă de vălul de lumină albastră de deasupra capului. Ridică din nou degetul – acum în semn de dojană. Și zice:

– Câinele pe care l-am avut n-a mai vomitat a doua oară pe covor.

Janey îl apucă pe Hodges de mână și formează cuvintele: *Să mergem.* Apoi se apleacă să-și sărute mama pe obraz și în colțul gurii uscate.

Și, pentru că năravul din fire n-are lecuire, Hodges se pomenește rostind expresia veche și lipsită de noimă în aceste împrejurări:

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Wharton. Mi-ați fost de un real folos.

Nici nu ajung la ușă, când aud vocea clară a bătrânei:

– Dar *tot* nu s-ar fi sinucis dacă nu erau fantomele.

Hodges se răsucește fulgerător. Janey Patterson face ochii mari.

– Despre ce fantome vorbiți, doamnă Wharton?

– Copilașul, spune ea. Bietul copil care a fost strivit împreună cu toți oamenii ăia. Într-o noapte Livvy l-a auzit cum plânge și plânge și nu se mai oprește. Zicea că era o fetiță de câteva luni și că o chema Patricia.

– Acasă la ea? Olivia a auzit plânsete de copil acasă la ea?

Elizabeth Wharton dă aproape imperceptibil din cap, doar o

înclinare minusculă a bărbiei.

– Și alteori o auzea pe mamă. Zicea că mama o acuza.

Își ridică ochii la ei. Atât cât mai poate.

– Zicea că țipă la ea: „De ce l-ai lăsat să-mi omoare copilul?“ *Din cauza asta* s-a sinucis Livvy.

8

Este vineri după-amiază și străzile suburbiei viermuiesc de cetele de copii ieșiți de la școală. Nu sunt prea mulți pe Harper Road, dar tot sunt suficienți cât să-i ofere lui Brady motiv să treacă încet cu mașina pe lângă numărul șaizeci și trei și să se uite pe fereastră. Doar că nu poate să vadă nimic deoarece sunt trase draperiile. Iar în garajul improvizat din stânga casei nu este decât mașina de tuns iarbă. Carevasăzică, în loc să stea acasă și să bleiască ochii la televizor, așa cum îi e obiceiul, Det. Pens. a plecat la plimbare în Toyota aia a lui de toată jena.

La plimbare unde? Probabil că nu are nicio importanță, dar absența lui Hodges îl neliniștește pe Brady mai mult decât i-ar conveni.

Două fetițe țopăie spre bordură cu banii strânși în pumnișori. Cu siguranță că li s-a spus, și acasă, și la școală, să nu se apropie niciodată de persoane necunoscute, mai ales de *bărbați* necunoscuți. Dar cum ar putea Mr. Tastey să fie un necunoscut pentru ele?

Vinde fiecăreia câte un cornet, unul cu vanilie, celălalt cu ciocolată. Le tachinează, întrebându-le cum de s-au făcut așa frumușele. Ele chicotesc. Adevărul este că una e urâtă, iar cealaltă e și mai și. Cât timp le întinde înghețatele și restul, se gândește la mașina lipsă, întrebându-se dacă nu cumva această abatere de la rutina lui Hodges are de-a face cu el. Dacă detectivul i-ar mai scrie ceva pe Umbrela Albastră, poate că și-ar putea face o idee despre ce gânduri are.

Și chiar dacă nu și-ar face nicio idee, Brady tot își dorește să primească un mesaj de la el.

– Să nu îndrăznești să mă ignori, spune el în larma clopoțeilor din difuzoarele dubiței.

Traversează Hanover Street, intră în parcarea complexului comercial, oprește motorul (slavă Domnului că amuțesc toți clopoțeii ăia enervanți) și își scoate laptopul de sub banchetă. Îl ține într-o husă izolantă pentru că în dubiță e în permanență al dracului de frig. Îl pornește și, prin bunăvoința conexiunii Wi-Fi de la cafeneaua de alături, intră pe Umbrela Albastră.

Nimic.

– Vită care ești tu! șoptește Brady. Nu care cumva să *îndrăznești* să mă ignori, vită care ești!

În vreme ce își pune laptopul înapoi în husă, observă doi băieți în fața magazinului de benzi desenate. Cei doi se uită la el și rânjesc. Experiența de cinci ani în domeniul comercializării înghețatei îi spune că trebuie să fie copii de clasa a șasea ori a șaptea, cu un IQ însumat de o sută douăzeci și pe care îi așteaptă un viitor lung de încasare a ajutorului de șomaj. Sau un viitor mult mai scurt într-una din țările cu arăbeți furioși.

Se apropie de el. În frunte vine cel care pare cel mai nătărău dintre cei doi. Surâzând, Brady se apleacă pe geam.

– Vreți ceva, băieți?

– Vrem să știm dacă-l ai pe Jerry Garcia [49] înăuntru, zice Blegomanul.

– Nu-l am, zâmbește și mai larg Brady, dar dacă l-aș avea, i-aș da drumul.

Mutrele celor doi se umplu de o dezamăgire atât de ridicolă, încât pe Brady mai că îl umflă râsul. Se abține și arată spre pantalonii Blegomanului:

– Ești desfăcut la fermoar, îi atrage el atenția.

Când Blegomanul se uită în jos, Brady îi vâră un deget sub bărbie. Puțin mai tare decât își propusese. De fapt mult mai tare, dar ce

naiba.

– Te-am prins! exclamă el cu voioșie.

Blegomanul zâmbește ca să-i arate că da, l-a prins, dar i-a apărut o pată roșie chiar deasupra mărului lui Adam și lacrimi de surpriză i-au umplut ochii.

Blegomanul și Oareșicum Blegomanul se întorc să plece de acolo. Blegomanul mai aruncă o privire peste umăr. Își ține buza inferioară împinsă înainte, fapt care îi dă înfățișare de puști de a treia, iar nu de preadolescent pre-acneic care din septembrie va freca menta pe holurile Gimnaziului Beal.

– M-a durut, spune el cu un soi de uimire.

Brady e furios pe sine. A făcut o simplă poantă inofensivă, dar a făcut-o cu destulă duritate cât să-i dea lacrimile băiatului. Asta înseamnă că Blegomanul și Oareșicum Blegomanul îl vor ține minte. Își poate cere scuze până i se usucă gura, le poate oferi înghețată gratis ca să-și dovedească sinceritatea până pe cei doi îi apucă burta, dar tot își vor *aminti*. E ceva mărunt, dar lucrurile mărunte au tendința să se amplifice și nici nu știi când te pomenești cu unul mare.

– Îmi pare rău, îi spune el copilului cu toată sinceritatea. Am glumit, fiule.

Blegomanul îi arată degetul. Oareșicum Blegomanul dă dovadă de solidaritate și ridică și el degetul mijlociu. Apoi intră amândoi în prăvălia cu benzi desenate, unde – dacă Brady nu se înșală în privința băieților de vârsta lor și precis nu se înșală – vor fi în doar câteva minute invitați ori să cumpere ceva, ori să o șteargă dracului de acolo.

Îl vor ține minte. Blegomanul s-ar putea chiar să-l pârască părinților, iar părinții lui ar putea să îl reclame la patron. Puțin probabil, însă deloc imposibil. Și, vă întreb eu, a cui vină a fost că a lăsat un semn pe gâtul Blegomanului, în loc să-l atingă ușurel, așa cum intenționase? Fostul polițist l-a dat peste cap pe Brady. Îl face să greșească. Or, asta nu-i este deloc pe plac lui Brady.

Pornește motorul dubiței cu înghețată. Clopoțeii încep să zăngănească tare din difuzorul de pe capotă. Brady face la stânga pe Hanover Street și își reia traseul zilnic, vânzând vafe și cornete și Negrese și Delicioase pe Băț, pudrând cu zahăr văzduhul după-amiezii și respectând viteza legală.

9

Cu toate că pe Lake Avenue se găsesc locuri de parcare din belșug după șapte seara – după cum prea bine știa Olivia Trelawney – acestea sunt mult mai puține și foarte risipite la ora 5 după-amiaza, când se întorc Hodges și Janey Patterson de la Sunny Acres. Hodges reușește totuși să găsească unul la trei sau patru clădiri distanță și, deși pare cam neîncăpător (mașina din spate depășise linia albă), își strecoară Toyota acolo rapid și cu multă îndemânare.

– Sunt impresionată, spune Janey. Eu n-aș fi în veci capabilă să parchez așa. Primele două dăți când mi-am dat examenul de conducere am picat la proba de parcare laterală.

– Probabil că instructorul era un dobitoc.

Ea îi zâmbește.

– A treia oară m-am dus îmbrăcată cu o fustă scurtă și așa am reușit să-l iau.

Gândindu-se cât de mult i-ar plăcea să o vadă și el îmbrăcată în fustă scurtă – cu cât mai scurtă cu atât mai bine – Hodges zice:

– Nu-i nicio șmecherie. Dacă dai înapoi spre bordură într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, nu ai cum să nu reușești. Sau ai cum, dacă mașina e prea mare. Toyota e perfectă pentru locurile de parcare din oraș. Nu-i ca…

Și se întrerupe.

– Nu-i ca Mercedesul, îi termină ea propoziția. Haide sus să bem o cafea, Bill. Pun eu monedele în contor.

– Ba le pun eu. De fapt, am să pun suma maximă. Avem multe de vorbit.

– Ai aflat ceva de la mama? Din cauza asta ai fost atât de tăcut tot drumul.

– Am aflat și am să-ți povestesc, dar nu cu asta voi începe.

Acum o privește drept în ochi și ce natural i se pare asta. Cât de mult își dorește să fie cu cincisprezece ani mai tânăr, Iisuse. Măcar cu zece.

– Trebuie să fiu sincer cu tine. Mi se pare că ți-am lăsat impresia că aș fi căutat de lucru. Ori nu este deloc așa.

– Ba nu, îl contrazice ea. Cred că ai venit la mine din cauză că te simți vinovat pentru ce s-a întâmplat cu sora mea. Iar eu pur și simplu am profitat de tine. Și să știi că nu îmi pare rău. Te-ai purtat frumos cu mama. Ai fost amabil. Ai fost foarte… foarte blând.

Stă aproape de el, iar ochii ei mari sunt o nuanță mai închiși decât cerul după-amiezii. Întredeschide buzele, de parcă ar mai dori să spună ceva, dar el nu o lasă. O sărută apăsat, înainte ca gândul să-i spună că face o tâmpenie, un gest nesăbuit. Și e peste măsură de surprins când ea îi răspunde la sărut, ba chiar îl apasă cu palma pe ceafă ca să intensifice contactul. Toată povestea nu durează mai mult de cinci secunde, însă i se pare o eternitate lui Hodges, care n-a mai avut parte de un asemenea sărut cam de multișor.

Ea se dă un pas înapoi, își trece o mână prin păr și îi mărturisește:

– Toată după-amiaza mi-am dorit să fac asta. Hai să mergem sus. Eu pun de cafea și tu îmi dai raportul.

Însă raportul va veni mult mai târziu și niciunul dintre ei nu va bea cafea.

10

În ascensor o sărută din nou. De data aceasta mâinile ei i se

împletesc la ceafă, iar mâna lui îi alunecă pe spate, mai jos de mijloc, până pe pantalonii strânși pe fese. E mult prea conștient de burta lui imensă lipită de abdomenul ei plat și se gândește cât de tare trebuie să o dezguste. Dar se deschid ușile liftului și vede că e îmbujorată, ochii îi strălucesc și un surâs fericit îi dezvelește dinții mici și albi. Îl apucă de mână și îl trage spre ușa apartamentului.

– Haide, îl îndeamnă ea. Haide, trebuie s-o facem. Așa că haide, până nu îngheață sângele în vreunul din noi.

Ba în mine nu îngheață nimic, o contrazice Hodges în gând. Arde tot, până în vârful firelor de păr.

Janey nu reușește să descuie ușa din prima încercare, pentru că-i tremură mâna prea tare. Și asta o face să izbucnească în râs. El îi acoperă degetele cu ale lui și împreună introduc cartela în fanta clanței.

Apartamentul în care le-a cunoscut pe sora și mama acestei femei e cufundat în penumbre, căci soarele a trecut în partea cealaltă a clădirii. Albastrul lacului este acum un cobalt atât de închis încât pare aproape violet. Nu mai sunt bărci, dar uite acolo o șalupă…

– Haide, repetă ea. Haide, Bill, nu mă lăsa tocmai acum.

Sunt într-unul din dormitoare. Nu știe dacă este cel al lui Janey ori acela în care își petrecea Olivia nopțile de joi, dar nici că-i pasă. Viața din ultimele luni – emisiunile de la televizor, cinele încălzite la microunde, revolverul Smith & Wesson al tatălui său – i se pare acum atât de îndepărtată încât la fel de bine i-ar fi putut aparține unui personaj dintr-un film străin, mult prea lung și mult prea plictisitor.

Ea încearcă să-și scoată bluza de marinar peste cap, dar și-o agață în agrafa din păr. Scoate un hohot mic și frustrat de râs.

– Ajută-mă să-mi scot prostia asta, te rog, haide…

Își trece palmele pe pielea ei netedă, făcând-o să tresară ușor, apoi și le bagă sub bluză. Întinde materialul și o trage peste capul ei. Ea râde încet, cu respirația tăiată. Poartă un sutien din bumbac alb. O

ține de talie și o sărută între sâni în vreme ce ea îi desface catarama de la curea. Iar el își spune: Dacă mi-aș fi putut imagina că mi se va întâmpla una ca asta la vârsta mea, m-aș fi dus la sală.

– De ce… începe el.

– Of, mai taci odată.

Își lipește palma de abdomenul lui și împinge în jos fermoarul. Pantalonii lui cad cu zornăit de monede.

– Ai să vorbești mai târziu.

Îi ia tăria în mână prin chiloței și o mișcă așa cum miști un schimbător de viteze. El icnește.

– Începutul e bun. Să nu te ofilești, Bill, să nu îndrăznești să mă lași cu ochii în soare.

Se prăbușesc pe pat. Hodges mai are încă boxerii pe el, iar Janey e în chiloții la fel de simpli ca sutienul. Încearcă să o întoarcă pe spate, dar ea se împotrivește.

– Nu te urci pe mine, îi spune ea. Ai să mă strivești dacă ți se întâmplă un atac de cord când o facem.

– Dacă mi se întâmplă un atac de cord când o facem, am să fiu cel mai dezamăgit om care a plecat vreodată de pe astă lume.

– Nu te mișca. Atât te rog: să nu te miști.

Își vâră degetele pe sub elasticul boxerilor lui. El îi cuprinde sânii în palme.

– Acum ridică-ți picioarele. Și continuă să faci ce făceai. Poți să-ți folosești și degetele mari. Îmi place.

Nu are nicio problemă să se conformeze la ambele comenzi; întotdeauna a fost polivalent.

O clipă mai târziu ea se uită fix la el. O șuviță de păr i-a căzut în ochi și o suflă, încercând s-o dea la o parte.

– Nu te mișca. Lasă-mă pe mine. Și nu te bucura prea devreme. Nu vreau să fac pe șefa, dar n-am mai făcut sex de doi ani și ultima oară a fost tare nasol. Vreau să-mi fie bine. Merit asta.

Îl învăluie în căldura ei umedă, iar el nu se poate stăpâni și își ridică bazinul.

– Ți-am zis să nu te miști. Data viitoare ai să te miști cât poftești, dar acum e doar treaba mea.

Îi este greu, dar face ce-i cere.

Janey are iarăși părul căzut în ochi, însă de data aceasta nu mai poate sufla ca să-l dea la o parte pentru că își mușcă buza de jos. Hodges își spune că mai târziu o vor durea mușcăturile astea. Cu gesturi destul de brutale, ea își trece palmele prin părul încărunțit de pe pieptul lui și le coboară apoi către burduful penibil al abdomenului.

– Trebuie… să slăbesc, gâfâie el.

– Trebuie să taci din gură, spune ea.

Se mișcă foarte puțin și închide ochii.

– Of, Doamne, ce bine e! Discutăm mai încolo despre dietă, vrei?

Începe iarăși să se miște, se oprește o singură dată ca să potrivească unghiul, apoi își stabilește ritmul și nu se mai oprește.

– Nu știu cât de mult mai pot…

– Ai face bine să poți, spune ea fără să deschidă ochii. Ai face bine să te ții, domnule detectiv Hodges. Fă o listă cu toate numerele prime pe care le știi. Gândește-te la cărțile pe care le-ai citit în copilărie. Încearcă să spui *xilofon* de-a-ndoaselea. Fă ce știi, dar ține-te. Nu mai durează mult.

Și reușește să se țină exact cât trebuie.

Uneori, când nu se simte în apele lui, Brady Hartsfield reface traseul marelui său triumf. Îl calmează. Iar în această seară de vineri nu se duce direct acasă după ce predă dubița și face glumițele obligatorii cu Shirley Orton, din biroul de relații cu clienții. Apoi pornește spre centru cu rabla lui de Subaru. Nu-i place cum trepidează roțile din față și nici bătaia prea tare a motorului. Foarte curând va fi nevoit să calculeze dacă nu cumva l-ar costa mai puțin să-și ia o mașină nouă (o mașină nouă la *mâna a doua*), decât să o repare pe asta. Plus că Honda mamei are mai mare nevoie de reparații decât are hârbul lui. Nu că mama și-ar folosi prea des mașina în ultima vreme, ceea ce nu-i deloc rău, dacă stai să te gândești că e mai mereu beată.

În mod obișnuit, călătoria lui pe Tărâmul cu Amintiri ar începe pe Lake Avenue, în apropierea luminilor puternice din centru, unde doamna Trelawney își parca mereu Mercedesul în serile de joi. Apoi ar merge mai departe, pe Marlborough Street, către Complexul Municipal. Însă în seara aceasta se oprește la clădirea cu apartamente luxoase. Frânează atât de brusc, încât mașina din spate aproape intră în el. Mugetul claxonului este prelung și indignat, dar Brady nici nu-l ia în seamă. Tot atâta atenție ar fi acordat și sunetelor unei sirene de ceață de pe malul celălalt al lacului.

Șoferul celălalt oprește lângă el, deschide geamul din dreapta și urlă *Cretinule!* cât îl țin bojocii. Brady nu ia în seamă nici înjurătura.

Trebuie să fie mii de Toyote Corolla în oraș și sute de Toyote Corolla *albastre,* dar câte Toyote Corolla albastre au un abțibild pe care scrie CONTRIBUIȚI LA ÎNZESTRAREA POLIȚIEI LOCALE? Brady poate să jure că numai una. Și ce mama dracului caută umflatul ăla de fost polițist în apartamentul babei? Ce treabă are el să discute cu sora doamnei Trelawney, care locuiește acum aici?

Răspunsul pare evident: Domnul Detectiv Hodges (la pensie) a pornit la vânătoare.

Brady nu mai are niciun chef să retrăiască triumful de anul trecut. Face o întoarcere de o sută optzeci de grade, ilegală în zona asta (și deloc caracteristică pentru el), pornind spre zona de nord, către casă, în minte cu un singur gând ce se aprinde și se stinge ca o firmă de neon.

Nemernicule! Nemernicule! Nemernicule!

Lucrurile nu merg așa cum ar trebui să meargă. Lucrurile îi scapă de sub control. Nu e bine.

Trebuie să facă ceva.

12

Stelele au început să strălucească deasupra lacului, iar Hodges și Janey Patterson se află în chicineta apartamentului, unde înfulecă mâncare chinezească și beau ceai Wulong. Janey și-a pus pe ea un halat de baie alb și pufos. Hodges e în boxeri și tricou. După partida de sex s-a dus la baie (ea moțăia ghemuită în mijlocul patului) și, când s-a urcat pe cântar, nu i-a venit să creadă că avea mai puțin cu două kilograme decât ultima oară când se cântărise. E un început.

– De ce eu? o întreabă el acum. Nu mă înțelege greșit. Mă simt incredibil de norocos, binecuvântat chiar, dar gândește-te că sunt supraponderal și am șaizeci și doi de ani.

Ea își soarbe ceaiul.

– Păi, hai să analizăm situația, da? Într-unul din filmele alea polițiste vechi, la care mă uitam cu Ollie când eram mici, eu aș fi lacoma femeie fatală, poate una din mimozele alea care vindeau țigări în cluburile de noapte. Și încerc să-l farmec cu nurii mei pe cinicul și ursuzul detectiv particular. Doar că nu-mi stă în fire să fiu lacomă – și nici nu am de ce să fiu, dacă ne gândim că tocmai ce am moștenit șapte milioane de dolari. Cât despre nurii mei, ce să mai vorbim: carnea a început să mi se cam lase în anumite locuri esențiale ale superbului meu trup alb. După cum probabil ai observat și tu.

N-a observat nimic. În afara faptului că nu i-a răspuns la întrebare. Așa că o așteaptă să continue.

– Nu răspunsul ăsta îl așteptai?

– Nu.

Janey își dă ochii peste cap.

– Mi-aș dori să găsesc un mod de a-ți răspunde care să fie mai tandru decât „Bărbații sunt niște proști“, sau mai elegant decât „Eram excitată și am vrut să-mi înlătur pânza de păianjen de jos“. Dar nu-mi vine nimic în cap, deci haide s-o lăsăm așa. În plus, m-am simțit atrasă de tine. Au trecut treizeci de ani de când am fost o fecioară neprihănită și mult prea mult de când am fost cu un bărbat ultima oară. Am patruzeci și patru de ani, ceea ce-mi dă dreptul să încerc să obțin ce-mi doresc. Nu reușesc întotdeauna, dar măcar am dreptul să încerc.

Se holbează uluit la ea.

– Patruzeci și *patru*?

Pe Janey o pufnește râsul.

– Știi ceva? De foarte multă vreme n-am mai primit un compliment așa de frumos cum e privirea asta a ta. Frumos și sincer. Doar privirea. Așa că am să sar nițel calul. Tu câți ani credeai că am?

– Poate patruzeci. Cel mult. Ceea ce mă face pe mine un corupător de minore.

– Rahat. Dacă nu eu, ci tu ai fi fost ăla cu bani, o femeie mai tânără în patul tău ar fi fost considerată ceva normal. Din punctul de vedere al societății, normal ar fi fost și dacă te culcai cu una de douăzeci și cinci de ani.

Se gândește puțin și apoi continuă:

– Deși, după umila mea părere, de-abia în cazul acela am putea vorbi despre corupere de minore.

– Totuși…

– Ești în vârstă, dar nu *prea* în vârstă. Și tinzi să fii de categoria grea, dar nu *prea* grea. Deși vei deveni curând dacă o ții tot așa.

Întinde furculița către el.

– Ăsta-i genul de sinceritate pe care și-l poate permite o femeie doar după ce s-a culcat cu un bărbat și încă îl mai place destul de mult ca să ia masa cu el. Am spus că n-am mai avut parte de sex de doi ani. Și este foarte adevărat. Dar știi de când nu am mai făcut sex cu un bărbat care să-mi placă pe bune?

El clatină din cap.

– Ce zici de primul an de facultate? Și nici măcar nu era un bărbat, ci un biet băiat, cu un coș mare și roșu în vârful nasului, care s-a nimerit să-mi iasă în cale când eram furioasă pe prietenul meu. Dar a fost foarte dulce. Stângaci și mult prea grăbit, dar foarte dulce. Ba chiar a început să plângă pe umărul meu la sfârșit.

– Vrei să spui că acum nu a fost… nu știu cum să zic…

– Sex de mulțumire? Sex de milă? Așa părere proastă ai despre mine? Uite ce-ți promit…

Și se apleacă spre el, iar halatul se desface, dezvelind valea umbroasă dintre sâni.

– Dacă slăbești zece kilograme, am să mă încumet să te las pe tine deasupra.

Hodges nu-și poate stăpâni râsul.

– A fost nemaipomenit, Bill. Nu regret nimic. Unde mai pui că am și o slăbiciune pentru bărbații corpolenți. Băiatul ăla cu coș în vârful nasului era sărit de o sută de kilograme. În schimb, fostul meu soț era slab ca o scândură și ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să iasă nimic bun din toată povestea. Putem pune punct acum acestei discuții?

– Mda.

– *Mda*, îi zâmbește ea și se ridică de pe scaun. Haide în living să-mi dai raportul.

Îi povestește tot, omițând să amintească însă despre după-amiezile în fața televizorului și despre strânsa legătură cu revolverul tatălui său. Ea îl ascultă cu un aer grav, fără să-l întrerupă și fără să-și dezlipească privirea de chipul lui. La sfârșit, se ridică, aduce o sticlă cu vin din frigider și toarnă fiecăruia câte un pahar. Sunt pahare mari, iar Hodges și-l privește nesigur pe al lui.

– Nu cred că e bine să beau, Janey. Sunt cu mașina.

– Nu ești cu nimic în seara asta. Dormi la mine. Doar dacă nu ai cumva un câine sau o pisică pe care trebuie s-o hrănești.

Hodges clatină din cap.

– Nici măcar un papagal? Dacă ai fi dintr-un film vechi, ai avea măcar un papagal care ar adresa măscări potențialilor clienți.

– Normal. Și tu ai fi secretara mea. Te-ar chema Lola.

– Sau Velma.

El zâmbește cu toată gura. Uite lungimea de undă și uite-i pe amândoi pe ea.

Ea se apleacă spre el, dezvăluind din nou vederii priveliștea aceea ispititoare.

– Schițează-mi profilul individului ăstuia.

– Nu sunt psiholog. La secție aveam niște băieți specializați în chestii dintr-astea. Unul era angajat la noi, iar alți doi erau detașați de la secția de psihologie a universității.

– Nu contează. Să știi că te-am căutat pe Google și se pare că ai fost cel mai bun din departament. Toată lumea te laudă.

– S-a întâmplat să am noroc de câteva ori.

Sună a falsă modestie, dar este foarte adevărat că norocul joacă un rol important. Norocul și promptitudinea. Avea dreptate Woody Allen când zicea că optzeci la sută din succes înseamnă doar să-ți faci apariția la locul potrivit.

– Încearcă, da? Și dacă faci treabă bună, poate mai dăm o tură prin dormitor.

Și își încrețește nasul la el.

– Dacă nu cumva ești prea bătrân pentru încă un număr.

S-ar putea să nu fie prea bătrân nici pentru încă un altul după aia. Are de decontat mult prea multe nopți de singurătate. Cel puțin așa speră. O parte din el – o parte foarte mare – tot nu poate crede că e real ce i se întâmplă și că nu e doar un vis incredibil de amănunțit.

Soarbe din vin, îl plimbă prin gură, gândindu-se cum să înceapă. Se poate concentra mai bine pentru că Janey și-a strâns halatul peste piept.

– În regulă. În primul rând, cred că vorbim despre un tip tânăr. Între douăzeci și treizeci și cinci de ani. Când fac presupunerea asta mă bazez pe cunoștințele lui în domeniul computerelor, dar nu numai. Când un ins mai în vârstă se apucă să omoare oameni, cei pe care îi vizează sunt, de obicei, rudele, colegii sau și rudele, și colegii. Și după aia își trage un glonț în cap și gata povestea. Nu e deloc greu să descoperi motivul. Mobilul. L-a dat nevasta afară din casă și apoi a obținut un ordin de restricție. L-a concediat șeful și apoi l-a mai și umilit trimițând agenții de pază să-l scoată din clădire. A întârziat plata împrumuturilor. A depășit limita cardurilor de credit. Banca îi ia casa. Își pierde mașina pentru că nu și-a plătit ratele.

– Dar ucigașii în serie? Parcă-mi amintesc că cel din Kansas era un bărbat între două vârste.

– Dennis Rader, da, ai dreptate. Era între două vârste atunci când l-au arestat, însă avea doar vreo treizeci de ani când a început să ucidă. Și mai există și crimele sexuale. Domnul Mercedes nu-i un asemenea criminal și nu e nici un ucigaș în serie în înțeles tradițional. A început cu un grup de oameni, dar de atunci s-a axat asupra indivizilor izolați: mai întâi sora ta și acum eu. Plus că nu ne-a atacat pe nici unul cu vreo armă sau mașină furată.

– Încă nu, spune Janey.

– Omul nostru e un hibrid. Seamănă mai mult cu Lee Malvo – unul dintre Lunetiștii de pe Centură [50] – decât cu Rader. Malvo și partenerul lui intenționaseră să împuște șase albi pe zi. Absolut la întâmplare. Oricine avea ghinionul să intre în vizorul armelor lor era terminat. Indiferent de sex sau vârstă. Așa au reușit să omoare zece oameni, scor deloc rău pentru doi obsedați ca ei. Mobilul declarat a fost unul rasial. Și cred că a fost adevărat sau parțial adevărat în cazul lui John Allen Muhammad. Acesta era partenerul lui Malvo, mult mai în vârstă decât el, un fel de figură paternă. Însă mai cred și că motivația lui Malvo a fost ceva mai complexă, izvorând din frustrări pe care nici el nu le pricepea. Dacă privești cazul cu atenție, probabil ai să descoperi că educația și incertitudinea legată de propria-i orientare sexuală au jucat un rol important în acțiunile lui. Cred că la fel se întâmplă și cu tipul nostru. E tânăr. E inteligent. Știe să se integreze atât de bine încât mulți dintre colegii lui nu-și dau seama că este esențialmente un singuratic. Când va fi prins, vor spune cu toții: „Vai de mine, nu pot să cred una ca asta, așa băiat drăguț era.“

– Ca Dexter Morgan [51].

Hodges știe la ce serial se referă și clatină vehement din cap. Nu doar din cauză că serialul cu pricina e o aiureală fantasmagorică.

– Dexter știe foarte bine de ce face ce face. Omul nostru habar nu are. Aproape sigur nu-i căsătorit. Nu are iubită. Este foarte posibil să fie impotent. La fel de posibil este să locuiască împreună cu unul din părinți. Dacă vorbim despre tată, atunci relația dintre ei este rece și distantă. Dacă stă cu mama, se prea poate ca Domnul Mercedes să considere că-i este un fel de soț surogat.

Observă că vrea să-l întrerupă și ridică mâna.

– Asta nu înseamnă că ar avea o relație sexuală.

– Poate că nu, dar vreau să-ți spun ceva, Bill. Nu este nevoie să te culci cu un bărbat ca să ai o relație sexuală cu el. Uneori e vorba doar de o privire sau de hainele pe care le porți când știi că este prin preajmă sau de gesturile pe care le faci cu mâinile – atunci când îl atingi, îl mângâi, îl îmbrățișezi. Sexul este acolo pe undeva. Ce vreau să spun este că în scrisoarea pe care ți-a trimis-o… chestia aia despre

prezervativul folosit atunci când…

Se cutremură.

– Nouăzeci la sută din scrisoarea aia reprezintă doar zgomot de fond, dar, sigur, există acolo și un element de natură sexuală. Întotdeauna există unul. La fel cum există și furia, agresivitatea, singurătatea, sentimentele de inadaptare… dar nu ne folosesc la nimic toate astea. Ce încerc eu acum este să-l analizez, nu să-i schițez profilul. Or, chestia asta cu analiza m-a depășit mereu.

– Bine…

– E nebun, spune Hodges simplu. Și rău. Ca un măr care arată bine pe dinafară, dar când îl tai descoperi că are miezul negru și plin de viermi.

– Rău, repetă ea, oftând cuvântul. Apoi spune, parcă mai mult pentru sine: Firește că e rău. S-a hrănit cu suferința surorii mele cum se hrănește cu sânge un vampir.

– Este posibil să aibă o slujbă unde intră în contact cu oamenii, pentru că are destul de mult farmec de suprafață. Dar cred că-i vorba despre ceva cu salariu mic. Nu a fost niciodată promovat, pentru că este incapabil să combine inteligența lui peste medie cu concentrarea pe termen lung. Tot ce știm despre el sugerează că acționează din impuls și atunci când i se pare că ocazia îi este favorabilă. Masacrul de la Complexul Municipal e cel mai bun exemplu în acest sens. Presupun că pusese mai demult ochii pe Mercedesul surorii tale, dar nu cred că a știut la ce avea să-l folosească decât cu câteva zile înainte de târgul de joburi. Ba poate doar cu câteva ore. Mi-aș dori foarte tare să-mi dau seama cum a reușit să-l fure.

Se întrerupe, gândindu-se că, mulțumită lui Jerome, deja cam știe jumătate din ce s-a întâmplat: foarte probabil cheia de rezervă fusese tot timpul în torpedo.

– Cred că plănuirea crimelor îi trece prin cap la fel de repede precum cărțile de joc în mâinile unui crupier bun. Probabil s-a gândit să arunce în aer avioane de linie, să incendieze clădiri importante, să

deschidă focul asupra autobuzelor cu elevi, să otrăvească apa din rețeaua de alimentare a orașului, poate chiar să-l asasineze pe guvernator sau pe președinte.

– Iisuse, Bill!

– Acum a făcut o fixație pe mine. Și e bine. Va fi mai ușor de prins. E bine și dintr-un alt motiv.

– Care?

– Pentru că așa gândește la scară mică. Se gândește la o singură țintă. Și cât se va gândi mai mult la mine, nu va mai avea timp să regizeze o altă oroare precum cea de la Complexul Municipal, poate chiar de proporții mai mari. Știi ce mă scoate din sărite? Gândul că deja și-a făcut o listă cu ținte posibile.

– Dar nu ți-a zis în scrisoare că nu simte nicio nevoie să mai facă așa ceva?

Hodges zâmbește și i se luminează chipul.

– Mda, așa a zis. Știi de unde-ți poți da seama când indivizi de teapa lui spun minciuni? Își mișcă buzele. Domnul Mercedes scrie scrisori.

– Sau comunică cu țintele lui pe site-ul Umbrela Albastră. Așa cum a făcut cu Ollie.

– Da.

– Dar, dacă ar fi să presupunem că i-au izbutit manevrele cu ea pentru că era fragilă din punct de vedere emoțional… iartă-mă că te întreb, Bill, atunci ar avea dreptate să-și imagineze că i-ar reuși și cu tine tot din același motiv?

Hodges se uită la pahar și vede că este gol. Se gândește cum i-ar afecta vinul performanța din dormitor și se mulțumește să-și toarne doar câteva picături pe fund.

– Bill.

– Poate, spune el. M-am simțit cam fără rost de când am ieșit la

pensie. Dar nu sunt la fel de rătăcit cum a fost sora ta…

Nu mai este.

– …însă nu aspectul ăsta e important. Nici informațiile din scrisori și nici mesajele de pe Umbrela Albastră.

– Dar ce?

– *Ne-a urmărit*. Asta-i informația esențială. Și îl face vulnerabil. Din păcate însă, îl face și periculos pentru cei din preajma mea. Nu cred că a aflat că noi doi am discutat…

– Am făcut nițeluș mai mult decât să discutăm, îl întrerupe ea, mișcând din sprâncene ca Groucho Marx.

– …dar știe că Olivia a avut o soră și trebuie să presupunem că a aflat că ești în oraș. Trebuie să fii extrem de prudentă de acum încolo. Vezi să ții ușa încuiată când ești aici…

– Întotdeauna o încui.

– …și să nu crezi ce ți se spune de la interfonul din hol. Oricine poate pretinde că ți-a adus o recomandată și are nevoie de semnătura ta. Să nu deschizi ușa decât după ce te uiți întotdeauna pe vizor și să ceri tuturor să-ți arate legitimația. Fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău atunci când ieși din casă.

Se apleacă spre ea. Nu s-a atins de vin. Nu-i mai trebuie.

– Ține minte, Janey, când ești pe stradă, uită-te bine la mașini. Nu doar când ești la volan, ci și când mergi pe jos. Ai auzit vreodată termenul COP?

– E acronimul folosit de polițiști pentru expresia *cu ochii în patru*.

– Foarte bine. Când ești pe stradă, trebuie să fii COP la toate vehiculele care apar în imediata ta apropiere.

– Adică la SUV-urile negre ale vecinei tale, zâmbește ea. Doamna Cumocheamă.

Doamna Melbourne. Gândul la ea declanșează un comutator asociativ aflat în spatele minții lui Hodges, dar se stinge imediat, înainte să-i poată da de urmă.

Și Jerome trebuie să stea cu ochii în patru. Dacă Domnul Mercedes patrulează pe lângă locuința lui Hodges, fără îndoială că l-a văzut pe Jerome când tundea iarba, când monta obloanele, când curăța jgheaburile. Probabil că nici Jerome și nici Janey nu sunt în pericol, dar „probabil" nu e de ajuns. Domnul Mercedes este un dement care omoară la întâmplare, iar Hodges îl provoacă dinadins.

Janey îi citește gândurile.

– Te-ai hotărât să-l… cum ai spus? Să-l întărâți.

– Da, chiar așa. Și am să te rog să-mi dai voie la computerul tău, ca să-l mai întărât puțin. Am deja mesajul gata conceput, dar mi-a venit ideea să-i mai adaug ceva. Partenerul meu a soluționat astăzi un caz foarte important și cred că pot folosi treaba asta.

– Ce caz?

Nu are de ce să nu-i spună; oricum va fi mâine în toate ziarele. Cel mai târziu duminică.

– Joe Autostradă.

– Ăla care omoară femei în popasurile de lângă șosea?

Și continuă când îl vede dând din cap:

– Se potrivește cu profilul Domnului Mercedes?

– Deloc. Dar omul nostru nu are de unde să știe asta.

– Și ce vrei să faci?

Hodges îi spune.

Nu trebuie să aștepte ziarele de dimineață. Știrea că Donald Davis, deja principal suspect în cazul asasinării soției sale, a mărturisit că este una și aceeași persoană cu Joe Autostradă este vedeta buletinelor informative de la ora 11 p.m. Hodges și Janey se uită la televizor din pat. Pentru Hodges, al doilea număr de sex a fost obositor, dar, în același timp, sublim. Încă nu și-a recăpătat răsuflarea, e foarte transpirat și are mare nevoie de un duș; însă de multă, de foarte multă vreme nu s-a mai simțit atât de fericit. Atât de *întreg*.

Când crainicul trece la știrea despre un cățeluș blocat într-o conductă, Janey închide televizorul din telecomandă.

– Bine. S-ar putea să meargă. Dar, *Dumnezeule*, e tare riscant.

El ridică din umeri.

– E singura cale, de vreme ce nu pot apela la sursele mele din poliție.

Și îi convine de minune. Se gândește în treacăt la arma improvizată, dar eficientă, pe care o ține în sertarul de la comodă, șoseta umplută cu rulmenți. Își imaginează o clipă câtă satisfacție i-ar aduce dacă ar folosi Pliciul cu Noroc împotriva nenorocitului care intrase cu cel mai puternic sedan din lume într-o mulțime de oameni complet lipsiți de apărare. Probabil că nu va avea el norocul ăsta, dar de ce să nu-l aibă? În lumea aceasta, cea mai bună (și cea mai rea) din toate lumile posibile, se poate întâmpla orice.

– Ce părere ai despre ce ți-a spus mama la sfârșit? Chestia aia cu stafiile pe care le auzea Ollie?

– Trebuie să mă mai gândesc puțin, spune Hodges.

Dar s-a gândit deja și, dacă nu se înșală, s-ar putea să fi descoperit o altă pistă care să îl ducă la Domnul Mercedes. Dacă ar avea de ales, nu l-ar implica și mai mult pe Jerome Robinson în toată povestea asta. Dar se teme că nu are încotro, dacă dorește să urmărească pista pe care i-a oferit-o bătrâna doamnă Wharton la sfârșitul discuției lor. Cunoaște vreo cinci, șase polițiști care se pricep la computere la fel de bine ca Jerome, însă nu poate apela la nici unul.

Fantome, își spune el. Computer posedat de fantome.

Se dă jos din pat.

– Dacă nu te-ai hotărât încă să mă dai afară, atunci trebuie să fac un duș.

– Cam trebuie.

Se apropie de el și-i adulmecă gâtul. Se sprijină ușor de brațul lui, dându-i fiori dintre cei mai plăcuți.

– Și nu te dau afară.

După ce se spală și își pune iar boxerii, o roagă să deschidă computerul. Apoi, cu ea așezată alături, se strecoară sub Umbrela Albastră a lui Debbie, unde lasă un mesaj pentru **ucigmerc**. Cincisprezece minute mai târziu doarme dus, cu Janey Patterson cuibărită lângă el… iar somnul îi este dulce, cum nu i-a mai fost din copilărie.

15

Brady ajunge acasă târziu, după mai multe ore de mers la întâmplare cu mașina. Pe ușa din spate îl întâmpină un bilet: *Pe unde ai umblat, scumpete? Am făcut lasagna și ți-am lăsat-o în cuptor.* O singură privire aruncă la literele tremurate și înclinate și își dă seama că era praf când le-a scris. Dezlipește biletul și intră.

De obicei, primul lucru în asemenea situații este să vadă ce face, dar acum simte miros de fum și se repede în bucătăria plină de o ceață albăstruie. Slavă Domnului că detectorul de aici nu merge (tot a vrut să-l înlocuiască, dar s-a luat mereu cu alte treburi și a uitat). Se cuvine să mulțumească și hotei de mare putere, care a reușit să absoarbă destul fum, astfel încât ceilalți detectori nu au avut de ce să pornească și să stârnească o panică nedorită printre vecini. Deși o vor face curând dacă nu se apucă să aerisească cum se cuvine. Cuptorul e setat la o sută optzeci de grade. Îl închide. Apoi deschide geamurile de deasupra chiuvetei și ușa din spate. Scoate ventilatorul cu picior din cămara cu detergenți. Îl poziționează cu fața la aragaz

și îl dă la turație maximă.

Termină și se duce în sfârșit în living să vadă ce face mama. Zace pe canapea, cu rochia de casă descheiată la piept și sumeasă la fund. Sforăie atât de puternic și neîntrerupt, că parcă-i o drujbă care merge în gol. El își ferește ochii și se întoarce în bucătărie, murmurând *căcat, căcat, căcat.*

Se așază la masă, apăsându-și tâmplele cu palmele și apucând smocuri de păr cu degetele.

Oare de ce atunci când ceva merge rău, trebuie să meargă *toate* rău? Își amintește din senin de mottoul de pe cutiile cu sare fabricate de Morton Salt: „Când plouă, toarnă cu găleata."

După cinci minute, când i se pare că s-a mai aerisit puțin, riscă să deschidă cuptorul. Orice poftă de mâncare ar fi avut înainte să ajungă acasă, îi piere la repezeală doar privind la bulgărele negru și fumegând dinăuntru. Apa nu va curăța tigaia aia; un ceas de frecat și o cutie cu bureți Brillo nu vor curăța tigaia aia; probabil că nu o va curăța nici măcar un laser industrial. Tigaia aia e o cauză pierdută. Doar norocul a făcut să nu-i găsească acasă pe toți pompierii din oraș și pe maică-sa oferindu-le cocteiluri cu vodcă.

Închide cuptorul pentru că nu vrea să mai vadă urmele acelui accident nuclear și intră iar în living ca să se mai uite la mama. Chiar dacă privirea îi alunecă de-a lungul picioarelor ei goale, el își spune: Mai bine ar *muri.* Ar fi mai bine și pentru ea, și pentru mine.

Coboară în pivniță, unde dă comenzile de aprindere a luminilor și de pornire a computerelor. Se așază la Numărul Trei, pune cursorul pe pictograma cu Umbrela Albastră… și ezită. Nu pentru că s-ar teme că nu va găsi niciun mesaj de la umflatul de fost polițist, ci pentru că se teme că va găsi unul. Și dacă da, nu-i va face deloc plăcere conținutul lui. Nu are cum să-i facă plăcere, când lucrurile merg așa cum merg. Deja are destui draci pe el, de ce să mai invite și alții?

Numai că acolo s-ar putea afla motivul pentru care polițistul era în apartamentul de pe Lake Avenue. Oare o interoga pe sora Oliviei Trelawney? Probabil. La șaij' doi de ani, cu siguranță că nu i-o

trăgea.

Brady dă click și, uite, exact cum era de așteptat:

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!

Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?

D N

Brady pune cursorul pe **N** și mângâie mouse-ul cu buricul degetului arătător. Îndemnându-se să apese și să termine o dată pentru totdeauna cu povestea asta. E evident că nu-l va putea împinge la sinucidere pe fostul polițist așa cum a făcut-o cu doamna Trelawney. Așa că de ce să nu apese pe **N**? Nu-i cea mai bună idee?

Dar trebuie să afle.

Mai important decât asta, umflatul de Det. Pens. nu trebuie să câștige.

Mută cursorul pe **D**, apasă și pe ecran apare mesajul, unul mai lung de data aceasta.

Bună ziua, prietene cu mărturia mincinoasă. N-ar trebui să-ți răspund, indivizii ca tine nu fac nici măcar doi bani, dar, așa cum chiar tu ai subliniat, sunt la pensie și orice conversație, fie ea și cu un diliu, tot e mai bună decât Dr. Phil și toate reclamele alea lungi de la miez de noapte. Încă una de treizeci de minute la OxiClean să mai văd și am să ajung nebun ca tine, HAHAHA. Unde mai pui că trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai spus de site-ul ăsta, pe care altminteri nu l-aș fi descoperit. Deja mi-am făcut 3 prieteni (ne-nebuni). Una este o cucoană cu o gură delicios de spurcată!!! Așa că, OK, „prietene", hai să-ți explic:

În primul rând, oricine se uită la CSI și-ar putea da

seama că Ucigașul cu Mercedes a purtat o plasă de păr și a curățat cu clor masca de clovn. Adică, cât de bou să fii să nu-ți dai seama?

În al doilea rând, dacă tu ai fi furat pe bune Mercedesul doamnei Trelawney, ar fi trebuit să pomenești de cheia valet 52. Despre care nu aveai cum să știi doar din CSI. Prin urmare, cu riscul de a mă repeta, cât de BOU să fii?

☺

În al treilea rând (și sper că iei notițe), am primit azi un telefon de la fostul meu partener. A arestat un răufăcător, unul specializat în mărturii ADEVĂRATE. Uită-te la știri, prietene, și după aia pune mâna de gândește ce va mai mărturisi tipul ăsta în viitorul foarte apropiat?

O noapte liniștită îți doresc și, apropo, de ce nu te apuci să bați pe altul la cap cu închipuirile tale?

Brady își aduce vag aminte de un personaj de desene animate – parcă Foghorn Leghorn, cocoșul cu accent sudist – care, atunci când se enerva, i se transformau gâtul și capul într-un termometru în care temperatura tot urca și urca, de la COACERE la FRIGERE și la BOMBĂ ATOMICĂ. Aproape tot așa se simte și Brady când citește și recitește postarea asta arogantă, ofensatoare, exasperantă.

Cheia valet?

Cheia *valet*?

– Despre ce vorbești? întreabă el cu o voce pe jumătate șoaptă, pe jumătate mârâit. Despre ce *vorbești,* băga-te-aș în mă-ta!?

Se ridică și se învârte în cerc, cu pași nesiguri, pe picioare pe care și le simte de lemn. Se trage atât de tare de păr, încât îi dau lacrimile. A uitat de mama. A uitat de lasagna arsă. A uitat de tot și toate, mai puțin de postarea asta odioasă.

A avut chiar tupeul să pună o față-zâmbitoare!

O *față-zâmbitoare!*

Brady trage un șut scaunului, trimițându-l în cealaltă parte a pivniței, unde se lovește puternic de perete. Apoi se repede la computerul cu Numărul Trei și se apleacă peste el ca o pasăre de pradă. Primul impuls e să răspundă fără întârziere, să-i spună afurisitului de polițist că-i un mincinos, un cretin cu început de Alzheimer provocat de atâta grăsime, un copoi curist care i-o suge negroteiului ăluia de-i trebăluiește prin curte. Și apoi mintea parcă începe să i se limpezească și parcă începe să fie capabil de câteva gânduri raționale, dar încă fragile și șovăielnice. Își recuperează scaunul și intră pe site-ul ziarului local. Nici măcar nu e nevoie să dea click pe ULTIMA ORĂ ca să priceapă despre ce bătea câmpii Hodges; știrea este chiar pe prima pagină a ediției de mâine.

Brady urmărește cu asiduitate știrile despre infracțiunile deosebit de grave și e familiarizat cu numele lui Donald Davis și cu figura lui chipeșă. Știe că poliția l-a suspectat pe Davis de asasinarea soției, iar Brady nu are niciun dubiu că individul e autorul crimei. Acum dobitocul a mărturisit că este vinovat, însă nu doar de moartea *nevestei*. Articolul din ziar zice că Davis a mărturisit că a violat și ucis *alte* cinci femei. Pe scurt, pretinde că el este Joe Autostradă.

La început, Brady nu-i în stare să facă legătura între povestea asta și mesajul agresiv al fostului polițist. Apoi vine o clipă otrăvită când i se face lumină în minte: dacă tot a început să se spovedească, Donnie Davis mai vrea să adauge și Masacrul de la Complexul Municipal la lista lui de crime. Poate deja a făcut-o.

Brady începe să se învârtă în loc – o dată, de două ori, de trei ori. Îi plesnește capul. Îi bubuie inima în piept, în gât, în tâmple. Ba chiar și în gingii și în limbă.

Să fi spus Davis ceva despre o cheie valet? Ăsta să fie motivul?

– *Nu* a fost nicio cheie valet, spune Brady.

Dar cum poate fi sigur de asta? Dacă a fost? Și *dacă* a fost… dacă îl declară vinovat pe Donald Davis și-i răpesc lui Brady Hartsfield

toată gloria… după câte *riscuri* și-a asumat…

Nu se mai poate abține. Se așază iarăși la Numărul Trei și-i trimite un mesaj lui kermitfrog19. Unul scurt, dar îi tremură atât de tare mâinile, încât durează vreo cinci minute până îl scrie. Îl trimite de cum termină, fără să-l recitească.

> **MĂNÂNCI CĂCAT CU POLONICUL NESIMȚITULE. OK cheia nu era în contact dar nu era nicio CHEIE VALET. Era una de rezervă în torpedo, dar cum am dezcuiat mașina TREBE SĂ-ȚI DAI SINGUR SEAMA DOBITOCULE. Nu Donald Davis a comis crima asta. Repet, NU DONALD DAVIS A COMIS CRIMA ASTA. Dacă te apuci să zici că el a comiso, am să te omor deși și așa ești cu un picior în groapă.**
>
> **Semnat,**
>
> **ADEVĂRATUL Ucigaș cu Mercedes.**
>
> **PS: Mă-ta a fost o curvă și și-o trăgea în cur & lingea sloboz de pe cocean.**

Brady închide computerul și urcă în casă. Nu o ajută pe mama să ajungă în patul ei, ci o lasă să sforăie mai departe pe canapea. Înghite trei aspirine, apoi o ia și pe a patra, după care se întinde pe pat, unde tremură cu ochii deschiși până cerul începe să se lumineze la răsărit. În cele din urmă reușește să doarmă vreo două ore, iar somnul îi este superficial, bântuit de coșmaruri și agitat.

16

Sâmbătă dimineață, Hodges e lângă aragaz și face o omletă, atunci când Janey intră în bucătărie în halatul alb, cu părul ud de la duș. Și l-a pieptănat pe spate și pare mai tânără ca oricând. Nevenindu-i să creadă, Hodges își repetă în minte: Patruzeci și *patru?*

– Am căutat bacon, dar n-am găsit. Deși s-ar putea să fie pe undeva. Fosta mea nevastă obișnuia să spună că majoritatea bărbaților din America suferă de o boală numită Orbul Frigiderului. Nu știu dacă s-a deschis vreo linie de asistență telefonică pentru asta.

Ea întinde mâna spre abdomenul lui.

– Ai dreptate, spune el.

Și apoi, pentru că ei îi place:

– Mda.

– Că tot veni vorba, cum stai cu colesterolul?

El zâmbește și o întreabă:

– Vrei pâine prăjită? E integrală. Probabil că știi, din moment ce tu ai cumpărat-o.

– O felie. Fără unt, doar puțin gem. Ce ai de gând să faci astăzi?

– Nu sunt încă sigur.

Deși și-a pus deja în minte să mai poarte o discuție cu Radney Peeples, cel de la firma de pază Vigilant, din Sugar Heights. Presupunând că Radney este de serviciu și este Vigilent. Și mai trebuie să vorbească cu Jerome despre computere. Iar conversația asta îi va deschide noi perspective asupra cazului.

– Te-ai mai uitat pe Umbrela Albastră?

– Mai întâi am vrut să-ți pregătesc ție micul dejun. Și mie.

Și este foarte adevărat. S-a trezit simțind o nevoie acută de a-și hrăni trupul.

– Și nici nu-ți știu parola.

– Janey.

– Vrei un sfat? Schimb-o imediat. De fapt e sfatul pe care mi l-a dat puștiul care mă ajută la treburi.

– Jerome, da?

– El.

A prăjit șase ouă și le-a pus pe o singură farfurie din care mănâncă amândoi. I-a trecut prin cap să o întrebe dacă regretă ceva din ce s-a petrecut noaptea trecută, dar pofta cu care mănâncă ea este răspunsul pe care îl căuta.

Pun vasele în chiuvetă și se așază la calculator. Fără să spună nici unul nimic, citesc și recitesc mesajul lăsat de **ucigmerc**.

– Vai de capul meu, oftează ea în cele din urmă. Ai vrut tu să-l întărâți, dar mie mi se pare că acum e turbat de-a binelea. Vezi câte greșeli a făcut?

Îi arată cuvintele *dezcuiat* și *comiso*.

– Sau fac parte din… cum îi zici tu?… din disimularea lui stilistică?

– Nu cred.

Hodges se uită la *comiso* și zâmbește. Nu se poate stăpâni. Peștele simte cârligul și cârligul i-a intrat adânc în gât. Îl doare. Îl *ustură*.

– Cred că faci greșeli din astea doar dacă ești furios la culme. În niciun caz nu s-a așteptat să se confrunte cu o problemă de credibilitate. Îl scoate din minți.

– *Și mai tare.*

–Poftim?

– Îl scoate *și mai tare* din minți. Mai scrie-i ceva, Bill. Chinuiește-l. O merită din plin.

– Bine.

Hodges se gândește puțin, apoi scrie.

După ce s-a îmbrăcat, ea îl conduce până la ascensor și îl sărută lung și tandru.

– Să știi că tot nu-mi vine să cred că noaptea trecută a fost reală, îi spune el.

– O, dar a fost foarte reală. Și dacă te porți frumos, s-ar putea să se repete.

Îi studiază chipul cu ochii ei albaștri.

– Dar fără promisiuni ori angajamente pe termen lung, da? Să ne bucurăm de fiecare zi fără să ne gândim la viitor.

– La vârsta mea nici nu pot face altfel.

Intră în ascensor.

– Să mă suni, pistolarul meu.

– Am să te sun.

Ușile ascensorului încep să se închidă. Întinde mâna și le oprește.

– Nu uita să fii COP, războinică mică.

Ea dă din cap, dar lui nu-i scapă sclipirea jucăușă din ochi.

– Janey o să fie cea mai COP.

– Ține-ți telefonul la îndemână și poate că ar fi bine să-ți setezi numărul de la poliție pe apelarea rapidă.

Lasă mâna jos. Ea îi trimite un sărut din vârfurile degetelor. Ușile se închid înainte să-i poată răspunde la fel.

Mașina e tot unde a lăsat-o, dar probabil că a fost mai scurtă decât s-a așteptat perioada până a intrat în vigoare parcarea fără plată, pentru că descoperă o amendă sub unul din ștergătoare. Deschide torpedoul, îndeasă amenda înăuntru, apoi își scoate mobilul din buzunar. Ce să mai zică, se pricepe să-i dea lui Janey sfaturi pe care el nu le urmează. De ieri, de când a plecat de acasă, nu și-a verificat

nici măcar o singură dată telefonul (un Nokia preistoric, raportat la vârsta mobilelor). În fond, în ultima vreme trec zile întregi și nu îl sună nimeni. Dar, iată, acum are trei mesaje vocale, toate de la Jerome. În ultimele două – unul la zece fără douăzeci aseară, iar următorul la unsprezece fără un sfert – tânărul îl întreabă unde este și de ce nu sună. În ambele Jerome vorbește pe tonul lui normal. Însă primul mesaj, înregistrat aseară la șase și jumătate, începe cu vocea exuberantă a lui Tyrone Feelgood Delight.

– Că pă unde-mi umbli, conașu' Hodges? Trebe musai să-ți zic lu' matale o *poblemă*!

Și redevine Jerome:

– Cred că mi-am dat seama cum a făcut-o. Cum a furat mașina. Sună-mă.

Hodges se uită la ceas și își spune că Jerome nu s-a sculat încă, e doar sâmbătă. Așa că se hotărăște să se ducă la el, după ce va face un popas scurt acasă ca să-și ia notițele. Dă drumul la radio, unde Bob Seger cântă „Old Time Rock and Roll" și începe și el să răcnească: „Ia discurile alea vechi de pe raft".

18

Odată ca niciodată, în vremurile mai simple când nu apăruseră nici aplicațiile Android, nici iPad-urile, nici smartphone-urile Samsung Galaxy și nici lumea cu viteză 4G, weekendurile erau cele mai aglomerate zile ale săptămânii la Discount Electronix. Copiii care veneau aici ca să-și cumpere CD-uri descarcă acum filme de pe iTunes, în vreme ce părinții lor navighează pe eBay sau se uită pe Hulu la emisiunile pe care le-au pierdut la TV.

În această dimineață de sâmbătă sucursala DE din mallul Birch Hill este un ținut pustiu.

Tones e în față, încercând să-i vândă unei bătrâne un televizor HD care este deja o antichitate. Freddi Linklatter e în spate, unde fumează țigări Marlboro Red una după alta și probabil că își repetă ultimul discurs despre drepturile lesbienelor și ale homosexualilor.

Brady stă la unul din computerele din ultimul rând, un Vizio antic și de demult, pe care l-a aranjat în așa fel încât să nu existe nici urme că s-ar fi apăsat pe taste, nici lista site-urilor vizitate. Privește încremenit la ultimul mesaj al lui Hodges. A făcut un tic nervos la ochiul stâng, care i se zbate rapid, neregulat.

> **Nu te lua de mama, bine? ☺ Nu-i ea de vină că te încurci în minciuni stupide. Zici că ai găsit o cheie în torpedo? Minunat, mai ales că Olivia Trelawney le avea pe amândouă. Singura care lipsea era cheia valet. O ținea într-o cutiuță cu magnet, sub bara de protecție din spate. Trebuie că a descoperit-o ADEVĂRATUL Ucigaș cu Mercedes.**
>
> **M-am cam săturat să stau de vorbă cu tine, măi, pulifrici. Nu mai ești deloc nostim, plus că am aflat din surse sigure că Donald Davis va mărturisi că el este autorul crimelor de la Complexul Municipal. Și tu ce-ai să mai faci? Bănuiala mea e că o să-ți duci mai departe viața ta searbădă și de toată jena. Mai am încă ceva să-ți spun înainte să pun definitiv punct acestui încântător schimb de mesaje. M-ai amenințat că ai să mă omori. Asta se numește crimă cu circumstanțe agravante. Dar știi ceva? Nu-mi pasă. Pentru că tu, amice, nu ești decât un alt bou care se cacă pe el de frică. Internetul e plin de specimene lașe ca tine. Vrei să vii la mine (că doar știi unde stau) să mă amenințI în persoană? Nu? Așa m-am gândit și eu. Închei cu trei cuvinte atât de simple că până și un oligofren ca tine ar trebui să le poată înțelege.**
>
> **Du-te dracului!**

Brady a înghețat complet. Atât de mare e furia care l-a cuprins. Dar simte că și arde. Își spune că va rămâne aici, aplecat peste căcatul de Vizio, de vânzare la reduceri cu prețul ridicol de optzeci și șapte de dolari și optzeci și șapte de cenți, până când ori moare degerat, ori ars de viu, ori de amândouă în același timp.

Dar când sesizează o umbră pe perete, Brady descoperă că încă mai e în stare să se miște. Iese de pe pagina cu postarea umflatului ăluia de fost polițist doar cu o secundă înainte ca Freddi să se aplece curioasă peste umărul lui.

– La ce te uiți, Brades? E secret? Că mi s-a părut că nu vrei să văd și eu.

– La un documentar de pe *National Geographic*. Se cheamă *Atacul lesbienelor.*

– Umorul tău, îi zice ea, s-ar putea să fie întrecut doar de virilitatea ta, deși mă cam îndoiesc.

Se apropie și Tones Frobisher.

– Suntem chemați la o intervenție pe Edgemont, îi anunță el. Care dintre voi vrea să se ducă?

Freddi zice:

– Dacă ar fi să aleg între o intervenție în Paradisul Țopârlanilor și un popândău turbat vârât în cur, să fii convins că am să aleg popândăul.

– Mă duc eu, spune Brady.

Și-a dat seama că mai are o treabă de făcut. Una care nu suportă amânare.

19

Când Hodges ajunge la locuința familiei Robinson, o vede pe surioara lui Jerome sărind coarda împreună cu două prietene în fața casei. Cele trei fetițe poartă tricouri identice, cu chipurile băieților dintr-un grup muzical imprimate pe ele. Hodges o ia pe iarbă, ducând dosarul în mână. Barbara vine la el doar cât să bată cuba și după aia fuge înapoi la coarda ei. Jerome, în șort și un tricou cu mânecile tăiate, stă pe treptele verandei, cu Odell alături. Îi spune lui Hodges că ai lui sunt plecați la supermarketul Krogering și că el trebuie să facă pe bona până la întoarcerea lor.

– Nu că sor-mea ar avea nevoie de bonă. E mult mai coaptă decât își închipuie ei.

Hodges se așază lângă el.

– Nu te baza pe asta. Ascultă ce-ți spun, Jerome.

– Adică?

– Mai întâi spune-mi ce ai aflat.

În loc să-i răspundă imediat, Jerome arată spre mașina pe care Hodges a parcat-o lângă bordură ca să nu deranjeze jocul fetițelor.

– Din ce an e?

– Două mii patru. Nu arată de salon auto, dar măcar consumă puțin. Vrei s-o cumperi?

– Mă abțin. Ai încuiat-o?

– Mda.

Deși cartierul este unul sigur, iar el se află la câțiva pași depărtare. Puterea obișnuinței.

– Dă-mi cheile.

Hodges vâră mâna în buzunar, le scoate și i le dă. Jerome le studiază și dă din cap.

– PKE 53, zice. Au început să se fabrice prin anii nouăzeci, la început ca accesoriu, dar au intrat în uzul larg din două mii. Știi ce înseamnă?

Evident că știe, doar a investigat Masacrul de la Complexul Municipal (și a chestionat-o în repetate rânduri pe Olivia Trelawney).

– Deschidere automată, fără cheie.

– Bun.

Jerome apasă unul din cele două butoane ale dispozitivului. Stopurile de la Toyota lui Hodges clipesc o dată.

– Acum am deschis-o.

Apasă celălalt buton. Stopurile clipesc din nou.

– Acum am închis-o. Iar tu ai cheia la tine.

O pune în palma lui Hodges.

– Totul este în perfectă regulă, corect?

– Parcă nu tocmai, dacă e să mă iau după discuția asta.

– Știu niște tipi de la colegiu care au un club de computere. Să nu mă întrebi cum îi cheamă că n-am să-ți spun.

– Nici nu mă gândesc să te întreb.

– Nu-s băieți răi, dar cunosc toate șmecheriile – hacking, clonare, furt de informații, chestii din astea. Și mi-au zis că sistemele PKE sunt un fel de autorizații de furt. Când apeși butonul ca să-ți încui sau să-ți descui mașina, dispozitivul emite un semnal radio de frecvență joasă. Un cod. Dacă l-ai putea auzi, ți s-ar părea că seamănă cu bipurile pe care le recepționezi atunci când formezi un număr de fax. Mă urmărești?

– Până acum, da.

Fetițele cântă An-tan-tiri-mogo-dan, în vreme ce Barbara sare cu îndemânare coarda. Își mișcă fulgerător picioarele voinice și cafenii, iar codițele negre îi saltă în ritmul jocului.

– Amicii ăștia ai mei zic că-i ușor să captezi codul ăla dacă ai sculele necesare. Sigur, dacă modifici în scopul ăsta o telecomandă de garaj ori de televizor și te afli foarte aproape de mașină. Cam la optsprezece, douăzeci de metri. Dar poți să-ți construiești singur un dispozitiv mai puternic. Pentru că toate componentele de care ai nevoie se găsesc la oricare magazin de electronice, fie el oricât de mic. Prețul total, în jur de o sută de dolari. Raza de acțiune, până într-o sută de metri. Îl pândești pe șofer să coboare. Fix în momentul

în care îl vezi că apasă pe butonul de închidere a mașinii, apeși și tu butonul *tău.* Gadgetul tău va captura semnalul și-l va stoca. Șoferul pleacă, bine mersi, iar când nu îl mai vezi prin preajmă, apeși din nou pe buton. Mașina se descuie, te urci și pe-aci ți-e drumul.

Hodges se uită lung la cheie, apoi la Jerome.

– Și drăcia asta chiar funcționează?

– Sigur că funcționează. Amicii mei spun că-i mai greu în ultima vreme, pentru că fabricanții au modificat sistemul astfel încât să se schimbe semnalul la fiecare nouă apăsare de buton. Dar nu-i imposibil. Orice sistem creat de mintea omenească poate fi piratat tot de mintea omenească. Înțelegi?

Hodges de-abia dacă-l mai aude. Se gândește la Domnul Mercedes de dinainte de a fi *devenit* Domnul Mercedes. Poate că a cumpărat unul din dispozitivele astea despre care vorbește Jerome, însă la fel de posibil e să-l fi construit el însuși. Oare l-a folosit prima oară pe Mercedesul doamnei Trelawney? Puțin probabil.

Trebuie să mă interesez la secție de cazurile de mașini furate, își spune el. Începând cu… să zicem 2007 și până în primăvara lui 2009.

Marlo Everett, de la arhivă, îi este datoare mai demult. Hodges e convins că Marlo va verifica dosarele fără să-i pună prea multe întrebări. Și va ști care-i adevărul dacă ea îi va spune că a găsit multe cazuri în care anchetatorul a stabilit că „este posibil ca reclamantul să fi uitat să-și încuie vehiculul".

În adâncul sufletului știe deja.

– Domnule Hodges?

Jerome se uită la el puțin cam neliniștit.

– Ce e, Jerome?

– Când ai lucrat la cazul Masacrului de la Complexul Municipal ai discutat cu polițiștii de la furturi auto despre dispozitivul PKE? Trebuie să fi știut de el. Nu-i deloc nou.

– Am discutat cu mecanicul-șef de la reprezentanța Mercedes și el ne-a spus că s-a folosit o cheie, spune Hodges.

Dar chiar și în propriile-i urechi răspunsul acesta sună neconvingător și defensiv. Ba, mai rău: sună a incompetență. Și mecanicul, și ei toți nu au făcut decât să *presupună* că se folosise o cheie. Și anume cheia uitată în contact de o cucoană căscată pe care nu o înghițea nimeni.

Jerome îi aruncă un zâmbet cinic, straniu și total nelalocul lui pe chipul său tânăr.

– Sunt multe chestii despre care tipii de la reprezentanțele auto nu vor să vorbească, domnule Hodges. Nu se poate spune că mint, nu tocmai, doar și le alungă din minte și astfel omit să ți le spună. De pildă, nu-ți spun că airbagul care îți poate salva viața, la fel de bine te poate orbi când te lovește în față și-ți sparge ochelarii în ochi. Sau nu te informează cât de mare e refinanțarea creditului pentru anumite SUV-uri. Sau cât de ușor e să furi un semnal PKE. Dar precis că băieții de la furturi auto sunt la curent cu treburile astea, nu? *Trebuie* să fie.

Tristul adevăr este că Hodges habar n-are. Deși ar trebui. El și cu Pete erau mai toată vremea pe teren, rămâneau mereu peste program, dacă apucau cinci ore de somn pe noapte. Și pe birourile lor hârtiile se tot adunau. O eventuală informare de la furturi auto ar trebui să se găsească în dosarul cazului. Însă nu îndrăznește să-și întrebe deocamdată fostul partener, cu toate că-și dă seama că s-ar putea să fie nevoit foarte curând să-i povestească lui Pete toată tărășenia. În cazul că nu va reuși să se descurce singur.

Până atunci, a venit momentul să-i spună adevărul lui Jerome. Pentru că tipul e nebun.

Barbara vine în fuga mare la ei, gâfâind și transpirată toată.

– Jay, mă lași să mă uit la desene cu Hilda și Tonya?

– Sigur, zice Jerome.

Fetița îl ia de gât și-și lipește obrazul de al lui.

– Și ne faci și clătite, frățiorul meu iubit?

– Nu.

Și cu asta basta cu dragostea de soră.

– Ești *rău.* Și puturos.

– De ce nu te duci până la Zoney's să-ți iei niște vafe?

– Că n-am bani, de aia.

Jerome bagă mâna în buzunar și scoate o hârtie de cinci dolari. Este răsplătit cu o altă îmbrățișare.

– Tot rău sunt?

– Nu, ești *buuun*! Cel mai bun frate!

– Dar să-ți iei și prietenele cu tine, spune Jerome.

– Și pe Odell, adaugă Hodges.

Barbara pufnește în râs.

– *Întotdeauna* îl iau.

Hodges privește profund neliniștit după fetițele îmbrăcate în tricouri identice, care țopăie pe trotuar (fără să le stea o clipă gura și ținând cu rândul lesa lui Odell). Nu are încă de ce să-și facă griji cu privire la siguranța familiei Robinson, însă fetițele astea trei par atât de micuțe, atât de *vulnerabile.*

– Jerome? Dacă se ia cineva de ele, atunci Odell…?

– Mă întrebi dacă le-ar apăra?

Tonul tânărului este unul foarte grav.

– Cu viața lui, domnule H. Cu viața lui. La ce te gândești?

– Pot să mă bizui în continuare pe discreția ta?

– *Da, conașu'!*

– Bine. Am să-ți spun tot. În schimb, îți cer să-mi spui „Bill" de acum înainte.

Jerome se gândește puțin, apoi spune:

– O să dureze ceva până am să mă obișnuiesc, dar fie.

Hodges îi povestește aproape tot (singurul lucru pe care nu i-l spune este unde și-a petrecut noaptea), consultându-și din când în când însemnările din carnețel. Barbara și prietenele ei se întorc de la GoMart cu o cutie de vafe, hlizindu-se cu gurile până la urechi. Intră toate trei în casă ca să-și mănânce gustarea în fața televizorului.

Hodges și Jerome rămân pe verandă și vorbesc despre fantome.

20

Edgemont Avenue seamănă cu o zonă de război, dar, pentru că se află la sud de Lowbriar, măcar e o zonă de război *albă,* populată de descendenții muntenilor din Kentucky și Tennessee, care s-au stabilit aici și s-au angajat în fabrici după Al Doilea Război Mondial. Acum fabricile acelea sunt închise și mare parte din populație este formată din dependenți de droguri care au trecut la heroină nerafinată când Oxycontinul a devenit prea scump. De-o parte și de alta a Edgemont Avenue sunt înșirate numai baruri, case de amanet și birouri suspecte unde se oferă împrumuturi la dobânzi astronomice. Toate astea sunt închise în această dimineață de sâmbătă. Singurele care au ușile deschise sunt o prăvălie din lanțul Zoney's și Brutăria lui Batool, locul intervenției lui Brady.

Brady parchează chiar în față, unde poate vedea dacă încearcă cineva să-i spargă Volkswagenul de serviciu, își ia trusa de scule și intră în prăvălia ce miroase bine, a pâine caldă. Imigrantul unsuros din spatele tejghelei se ceartă cu un client care flutură un card Visa și-i arată un carton pe care scrie PLATA CASH PÂNĂ LA REPARAREA COMPUTERULUI.

Computerul pakistanezului suferă de mult temuta afecțiune

cunoscută sub numele de „blocare a ecranului“. Aruncându-și, din treizeci în treizeci de secunde, privirea la Broscuța de afară, Brady execută ritualul de deblocare, care constă în apăsarea simultană a tastelor *alt*, *ctrl* și *del*. Imediat pe ecran apare fereastra Task Manager unde programul Explorer este trecut ca fiind inactiv.

– Rău? întreabă speriat pakistanezul. Rog la tine spune nu rău.

În oricare altă zi Brady ar fi tras mai mult de timp, dar nu pentru că indivizii de teapa lui Batool ar da bacșiș – că nu dau –, ci doar de plăcerea de a-i vedea fața acoperită de sudoarea aia uleioasă. Însă nu și astăzi. A acceptat să vină la intervenția asta doar ca să scape de la serviciu și să ajungă la mall. Prin urmare, vrea să isprăvească treaba foarte repede.

– Iaca, te-am rezolvat, domnu' Batool, zice el.

Iese din program și repornește computerul pakistanezului. După câteva clipe reapar cele patru pictograme de carduri pe casa de marcat.

– Ești un geniu! exclamă Batool.

O clipă Brady îngheață de spaimă la gândul că jegul ăsta parfumat are de gând să-l îmbrățișeze.

21

Brady pleacă din Paradisul Țopârlanilor și pornește spre nord, către aeroport. În mallul Birch Hill este un Home Depot în care va găsi tot ce caută, dar se îndreaptă spre Complexul Comercial Skyway. E riscant ce face, e nesăbuit și inutil. Magazinul se află în imediata apropiere a Discount Electrix. Și se spune că nu-i bine să te caci unde mănânci.

Brady intră la Lumea Grădinarului din Skyway și își dă imediat seama că a făcut alegerea corectă. Magazinul este imens și ticsit cu cumpărători în această zi de sâmbătă. Din raionul cu pesticide, Brady ia două cutii cu Gopher-Go pe care le așază în coșul deja plin cu tot soiul de produse care au menirea de a-i asigura un alibi:

îngrășământ, semințe și o foarfecă de grădină cu mâner scurt. Știe că-i o mare prostie să cumpere în persoană otrava, mai ales când deja a comandat-o online și o va primi în câteva zile la adresa de căsuță poștală fără să fie nevoie să se deconspire. Dar nu mai are răbdare. Pur și simplu nu mai are răbdare. Probabil că nu va avea ocazia să otrăvească javra familiei de cioroi mai devreme de luni – ba chiar marți, ori miercuri –, dar trebuie să facă *ceva.* Trebuie să simtă… cum a zis Shakespeare? Că ridică arma asupra mării de griji [54].

Stă la coadă, spunându-și că, în eventualitatea în care individa de la casă (altă scursură imigrantă; au cotropit orașul nenorociții ăștia!) va comenta ceva despre cutiile lui cu Gopher-Go, fie și ceva complet inofensiv, ca *E tare bună chestia asta*, va renunța la întreaga afacere. E prea mare posibilitatea să fie ținut minte și identificat mai târziu: *O, da, era tânărul acela agitat cu foarfeca de grădină și otrava pentru rozătoare.*

Își mai spune: Poate ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare. Nu aș fi ieșit deloc în evidență, că aproape jumătate din bărbații de aici îi poartă.

Prea târziu. I-a lăsat în Subaru, iar mașina e în parcarea mallului. Tot ce mai poate face acum este să stea cuminte la coadă și să se forțeze să nu transpire. Chestie cam la fel cu a se forța să nu respire.

Mi-a atras atenția pentru că transpira la greu, va spune polițiștilor imigranta aia de la casă (foarte posibil una din nenumăratele rubedenii ale lui Batool). Și pentru că a cumpărat otravă pentru rozătoare. Din aia cu stricnină.

Îi vine să-și ia tălpășița de acolo, dar acum sunt oameni și în spatele lui la coadă și oare nu vor *observa* dacă pleacă? Nu se vor întreba dacă nu cumva…

Simte un ghiont în spate.

– Ți-a venit rândul, amice.

Rămas fără opțiuni, Brady își împinge cărucul cu produse. La fund se află cutiile cu Gopher-Go, colorate într-un galben țipător. Lui

Brady i se pare că aceasta este culoarea nebuniei și pe bună dreptate. E o nebunie că a venit aici.

Apoi îi trece prin minte un gând reconfortant, un gând la fel de mângâietor ca o mână rece pe fruntea înfierbântată a unui bolnav: În fond, o nebunie mai mare a fost atunci când am intrat cu mașina în toți oamenii ăia de la Complexul Municipal… dar am scăpat cu bine, nu?

Da. Și va scăpa cu bine și de aici. Scursura imigrantă îi scanează codurile de bare de pe produse fără să-i arunce nicio privire. Nu-și ridică ochii la el nici măcar atunci când îl întreabă dacă plătește cu cardul sau cash.

Brady plătește cash.

Nu-i chiar *atât* de nebun.

Așezat la volanul Volkswagenului (a avut grijă să-l parcheze între două camioane, pentru ca verdele fosforescent să nu atragă atenția), Brady inspiră adânc de câteva ori, încercând să-și domolească bătăile inimii. Se gândește la drumul pe care îl mai are de făcut și se calmează și mai mult.

Mai întâi și mai întâi, Odell. Potaia o să-și dea duhul în chinuri cumplite, iar umflatul de fost polițist își va da seama că e vina lui. Firește, familia Robinson nu va avea nici cea mai vagă idee. (Dintr-un punct de vedere pur științific, Brady este interesat să vadă dacă Det. Pens. își va asuma responsabilitatea. Părerea lui e că nu.) În al doilea rând, fostul polițist. Brady îl va lăsa câteva zile să se marineze în sentimentul propriei vinovății și – cine știe? – poate că se va hotărî totuși să se sinucidă. Deși mai probabil e că nu. Așa că îl va omorî Brady, printr-o metodă asupra căreia se va decide ulterior. Și în al treilea rând…

Ceva măreț. Ceva ce va fi ținut minte o sută de ani. Întrebarea este ce anume?

Brady pornește motorul și dă drumul la aparatul mizerabil de radio pe postul BAM-100, unde fiecare weekend este dedicat rockului. Prinde finalul unei melodii a trupei ZZ Top și vrea să mute pe

KISS-92, când încremenește cu mâna în aer. Nu schimbă postul, ci dă volumul mai tare. Destinul îi vorbește din radioul Volkswagenului.

DJ-ul îl informează pe Brady că cea mai tare trupă de băieți din țară va susține un singur concert în oraș – da, ați auzit bine, 'Round Here va cânta la CCAM joia viitoare. Biletele sunt epuizate, fetițe și băieți, dar prietenii voștri de la BAM-100 v-au păstrat douăsprezece și vi le vom oferi, două câte două, începând de luni, așa că fiți atenți la…

Brady închide radioul. Se uită în gol, cu ochi încețoșați, meditativi. CCAM înseamnă Centrul de Cultură și Artă din Midwest. Ocupă un cvartal întreg și are o sală imensă de spectacole.

Își spune: Ce mod splendid să ies din scenă. O, Doamne, ce minune ar fi!

Se întreabă care o fi capacitatea sălii, numite după populația amerindiană Mingo. Trei mii de locuri? Poate patru? Neapărat o să intre diseară pe Internet și o să se documenteze.

22

Hodges mănâncă ceva repede la un restaurant micuț din apropiere (doar o salată, în loc de burgerul cu de toate după care îi tânjește inima) și se duce acasă. L-a ajuns oboseala de la plăcutele îndeletniciri de noaptea trecută și, cu toate că trebuie să o sune pe Janey (ca să stabilească la ce oră se vor întâlni la fosta locuință a doamnei Trelawney din Sugar Heights), se decide să tragă un pui de somn mai întâi. Verifică robotul telefonului din living, dar nu are niciun mesaj. Aruncă o privire pe Umbrela Albastră a lui Debbie și vede că Domnul Mercedes nu a mai postat nimic nou. Se culcă și își setează deșteptătorul interior să-l trezească după o oră. Ultimul lui gând, înainte de a închide ochii, e că iarăși și-a uitat mobilul în torpedoul Toyotei.

Ar trebui să mă duc să-l iau, își zice. I-am dat ambele numere, dar ea e de modă nouă, în vreme ce eu sunt de modă veche și pe mobil m-ar suna mai întâi și mai întâi dacă ar avea nevoie de mine.

Și adoarme.

Îl trezește telefonul de modă veche și, când se întoarce pe o parte ca să ridice receptorul, vede că deșteptătorul lui interior, care nu l-a dezamăgit niciodată în toți anii de serviciu, a hotărât că a venit momentul să iasă și el la pensie. A dormit aproape trei ore.

– Alo?

E Janey:

– Nu-ți verifici niciodată mesajele, Bill?

Îi trece prin minte să-i spună că i s-a descărcat bateria, dar minciuna nu este o bază bună pentru clădirea unei relații, fie ea și una de tipul „vedem ce o mai fi și mâine". Dar aspectul ăsta e lipsit de importanță acum. Vocea ei este înfundată și răgușită, de parcă ar fi strigat foarte mult. Sau ar fi plâns.

Se ridică în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat?

– Mama a făcut un accident cerebral de dimineață. Sunt la spitalul Warsaw County Memorial. E cel mai aproape de Sunny Acres.

El se așază pe marginea patului.

– Iisuse, Janey. Cât de grav e?

– Grav. I-am sunat pe mătușa Charlotte din Cincinnati și pe unchiul Henry din Tampa. Amândoi au zis că vin. Cu siguranță că mătușa Charlotte o va târî după ea și pe verișoara mea, Holly.

Râde, dar râsul ei este plin de tristețe.

– Normal că vin. Ei cred că e rost de ceva bani.

– Vrei să vin și *eu*?

– Sigur că vreau, dar nu știu cum le-aș putea explica prezența ta. Nu le pot spune: Uite, faceți cunoștință cu tipul cu care m-am băgat în pat aproape imediat după ce l-am cunoscut. Și dacă le-aș spune că te-am angajat să anchetezi moartea lui Ollie, informația asta o să

apară înainte de miezul nopții pe unul din conturile de Facebook ale copiilor unchiului Henry. Niciunul dintre ei nu e un model de discreție, dar când e vorba de bârfă, unchiul Henry e mai rău decât mătușa Charlotte. Măcar Holly e ciudată și atât.

Scoate un oftat prelung, înecat în lacrimi și continuă:

– *Doamne*, ce n-aș da acum să văd un chip prietenos. Sunt mulți ani de când nu m-am mai întâlnit nici cu Charlotte și nici cu Henry. N-a venit niciunul la înmormântarea lui Ollie și nici n-au arătat vreodată vreun interes cu privire la viața *mea.*

Hodges se gândește puțin, apoi spune:

– Le zici că sunt un prieten și atât. Am lucrat pentru Vigilant, firma de securitate din Sugar Heights. Ne-am cunoscut atunci când ai venit să faci inventarul bunurilor surorii tale și să deschizi testamentul cu avocatul ăla, Chum.

– Schron îl cheamă.

Scoate un alt oftat prelung și înecat în lacrimi.

– S-ar putea să meargă.

O să meargă. Când vine vorba de înșirat brașoave, nimeni nu e mai credibil decât un polițist.

– Acum pornesc spre tine.

– Dar… n-ai treburi în oraș? Nu trebuie să faci cercetări?

– Suportă amânare. Am să ajung într-o oră. Poate mai repede, pentru că-i sâmbătă.

– Îți mulțumesc, Bill. Din tot sufletul. Dacă nu mă găsești în hol…

– Te găsesc eu, doar sunt detectiv cu experiență.

Deja a început să se încalțe.

– Ar fi bine să-ți aduci și niște haine de schimb. Am rezervat trei

camere la Holiday Inn. Îți iau și ție una. Ăsta-i unul din avantajele pe care le ai când deții un card Amex Platinum.

– Nu-i nevoie, Janey. E aproape.

– Sigur că este, însă s-ar putea ca mama să moară. Și dacă asta se întâmplă azi sau la noapte, atunci *chiar* că o să am nevoie de un prieten. Ca să… știi tu… pentru…

O îneacă plânsul și nu reușește să termine. Dar Hodges nici nu are nevoie, pentru că știe foarte bine ce vrea să spună. Pentru pregătirea evenimentelor ce vor urma.

Zece minute mai târziu e deja pe drum, îndreptându-se către est, spre Sunny Acres și Warsaw County Memorial. Se așteaptă s-o găsească pe Janey la Terapie Intensivă, dar o vede afară, sprijinită de bara de protecție a unei ambulanțe. Se urcă lângă el și o singură privire la chipul ei obosit și la ochii adânciți în orbite îi spune tot ce trebuie să știe.

Ea reușește să se stăpânească până când Hodges își parchează Toyota în zona destinată vizitatorilor, apoi izbucnește în lacrimi. O ia în brațe și Janey îl anunță că Elizabeth Wharton a părăsit această lume la ora trei și un sfert, post meridian.

Cam atunci când eu îmi puneam pantofii, își spune Hodges și o strânge și mai tare în brațe.

23

Liga Piticilor la baseball este în toi și drept urmare Brady își petrece după-amiaza însorită de sâmbătă în parcul McGinnis, unde meciurile etapei se desfășoară simultan pe cele trei terenuri. Vremea e caldă și afacerea merge ca unsă. Puzderie de fătuci hlizite au venit să-și vadă frățiorii jucând și nu vorbesc despre nimic altceva (cât reușește Brady să le audă când le vinde înghețata) decât despre apropiatul concert al trupei 'Round Here la CCAM. Se pare că toate se vor duce. Brady a hotărât că se va duce și el. Trebuie doar să se gândească la o modalitate de a intra îmbrăcat cu vesta lui specială, cea umplută cu rulmenți și calupuri de explozibil.

Ultima mea ieșire la rampă, își spune el. Știre ce nu va putea fi detronată nici în o mie de ani.

Iar gândul acesta îl binedispune. Așa cum îl binedispune și faptul că a reușit să vândă toată înghețata până la ora patru. Se întoarce la fabrică, îi predă cheile de la dubiță lui Shirley Orton (care e mereu acolo – oare fata asta are casă?) și o întreabă dacă poate să facă schimb de tură cu Rudy Stanhope, care ar trebui să lucreze duminică după-amiază. Dacă vremea e de partea lor, duminicile sunt zile foarte pline, iar cele trei camioane mari ale lui Loeb duc înghețată nu numai în McGinnis, ci și în celelalte patru parcuri mari ale orașului. Brady își însoțește rugămintea cu surâsul cuceritor de băiat bun și sfios care o dă mereu gata pe Shirley.

– Cu alte cuvinte, spune ea, vrei două după-amiezi libere la rând.

– Te-ai prins.

Îi spune că mama lui vrea să-și viziteze fratele, chestie care înseamnă că vor trebui să rămână la el o noapte, poate chiar două. Normal că nu există niciun frate, iar singura călătorie pe care o mai face mama lui în ultima vreme este turul livingului, cu opriri la următoarele monumente: canapea, bufetul cu băutură și iar canapea.

– Sunt sigură că Rudy o să fie de acord. Nu vrei să-i spui tu?

– E mai sigur dacă vorbești tu cu el.

Proasta începe să chicotească, acțiune ce-i face pogoanele de cărnuri să se zguduie dezgustător. Dă telefonul câtă vreme Brady se schimbă în hainele de stradă. Rudy e mai mult decât bucuros să renunțe la tura lui de duminică și să o facă pe cea a lui Brady de marți. Prin urmare, Brady are la dispoziție două după-amiezi în care să pândească magazinul Zoney's; și ar trebui să fie suficiente. Dar dacă fata nu apare cu câinele în niciuna din ele, atunci va da telefon miercuri și le va zice că e bolnav. Numai în ultimă instanță, dar nu crede că va fi nevoie.

După ce pleacă de la Loeb, Brady se duce la supermarketul Kroger. Ia ouă, lapte, unt, pufuleți cu cacao. Apoi se oprește la raionul de carne al magazinului și alege o jumătate de kilogram de carne

pentru hamburgeri. Nouăzeci la sută fără grăsime. Tot ce e mai bun pentru ultima masă a lui Odell.

Ajuns acasă, intră în garaj unde își desface cumpărăturile de la Lumea Grădinarului, având grijă să pună cutiile cu Gopher-Go pe raftul de sus, unde mama lui nu poate ajunge. Nu că ea ar mai veni prea des aici, dar mai bine să nu riște. Sub masa de lucru e un mini-frigider. Brady l-a cumpărat de la talcioc cu doar șapte dolari, curat chilipir. Aici își ține el sucurile. Ascunde pachetul cu carne tocată în spatele cutiilor cu Cola și Mountain Dew, apoi duce restul cumpărăturilor în casă. Priveliștea din bucătărie îi umple sufletul de bucurie: mama presară boia peste o salată cu ton care chiar arată apetisant.

Îi surprinde privirea și râde.

– Ca să mă ierți pentru lasagna arsă. Îmi pare tare rău de ce s-a întâmplat, dar eram atât de *obosită.*

Erai atât de beată, asta erai, își zice el, mulțumit totuși că o vede că încă nu a depus armele definitiv.

Ea își strânge buzele proaspăt rujate.

– Pup-o pe mami, scumpetea mea.

Scumpetea o ia în brațe și o sărută lung. Rujul are gust bun, dulce. Apoi ea îi dă o palmă peste fund și-i spune să se ducă și să se joace cu computerele lui până va fi gata masa.

Brady îi lasă polițistului un mesaj constând dintr-o singură propoziție: **Am să ți-o trag, tataie**. Apoi joacă *Resident Evil* până îl cheamă mama la masă. Salata de ton este foarte bună și el mănâncă două porții. Mama *știe* să gătească atunci când vrea și el nu comentează când o vede turnându-și primul pahar al serii, unul foarte mare care să compenseze cele două sau trei mai mici de la care s-a abținut în timpul după-amiezii. La nouă deja sforăie pe canapea.

Brady se folosește de această ocazie ca să intre pe Internet și să afle tot ce e de aflat despre concertul băieților de la 'Round Here. Se uită

la un filmuleț pe YouTube, în care câteva fătuci hlizite și guralive își dau cu părerea despre care dintre cei cinci este cel mai sexy. Toate sunt de acord că nu poate fi altul decât Cam, solistul care cântă „Privește-mă în ochi", voma aia pe care Brady își amintește vag că ar fi auzit-o anul trecut la radio. Își închipuie cum ar arăta chipurile alea rânjite sfârtecate de bilele de rulment din vesta lui și cum din jeanșii lor identici nu ar rămâne decât niște zdrențe fumegânde.

Mai târziu, după ce a dus-o pe mama la culcare și s-a convins că e complet scoasă din circulație, ia carnea de hamburger, o pune într-un castron și o amestecă cu două căni de Gopher-Go. Dacă Odell n-o să moară din asta, o să-l calce cu dubița cu înghețată.

Ideea îl face să ricaneze.

Pune hamburgerul otrăvit într-o pungă și îl așază iarăși în fundul mini-frigiderului, având grijă să-l ascundă bine în spatele cutiilor cu sucuri. Are de asemenea grijă să-și spele bine cu apă fierbinte și mult detergent și mâinile, și castronul în care a fost carnea.

În noaptea aceea Brady doarme dus. Fără migrene și fără vise despre fratele lui mort.

24

Lui Janey și Hodges li se oferă o încăpere cu telefon, situată în capătul holului principal al spitalului, unde încep să facă împreună aranjamentele necesare.

Hodges ia legătura cu firma de pompe funebre (Soames, aceeași care s-a ocupat de ceremonia de înmormântare a Oliviei Trelawney) și se asigură că spitalul va elibera trupul bătrânei la sosirea dricului. Janey, folosindu-și iPad-ul cu o nonșalanță pe care Hodges i-o invidiază, descarcă din ziarul local un formular de necrolog. Îl completează repede, murmurând din când în când ca pentru sine – la un moment dat Hodges o aude șoptind *în loc de flori*. După ce expediază necrologul pe e-mail la ziar, scoate din geantă agenda mamei sale și începe să-i sune pe puținii prieteni rămași în viață ai acesteia. Tonul ei este cald și calm, dar și expeditiv. O singură dată îi tremură glasul – atunci când discută cu Althea Greene, infirmiera și

cea mai apropiată persoană de mama ei vreme de aproape zece ani.

Pe la ora șase, cam tot atunci când Brady Hartsfield ajunge acasă și își găsește mama preparând salata de ton, toate detaliile sunt puse la punct. La șapte fără zece apare Cadillacul alb de la pompele funebre și trage în spatele spitalului. Tipii dinăuntru știu cum se procedează; au mai fost aici de multe ori.

Janey, palidă și cu gura tremurând, se uită speriată la Hodges.

– Nu sunt sigură că pot să…

– Mă ocup eu.

Tranzacția este exact ca oricare alta; el le înmânează certificatul de deces, antreprenorul de pompe funebre îi înmânează o chitanță. Parcă mi-aș cumpăra o mașină, își spune el. Când se întoarce, o găsește pe Janey afară, sprijinită iarăși de bara de protecție a unei ambulanțe. Se așază lângă ea și o prinde de mână. Ea îl strânge tare. Urmăresc amândoi dricul alb până nu îl mai văd. Apoi el o conduce la mașina lui și pornesc spre Holiday Inn.

Henry Sirois, un bărbat corpolent, cu strângerea de mână moale și umedă, apare la opt. Charlotte Gibney sosește o oră mai târziu, mânând din spate un hamal cocoșat de bagaje și văitându-se de proastele servicii din avion. Și toți copiii ăia care orăcăiau – nu vreți să știți. Nu vor, firește, dar ea tot le spune. Pe cât de gras este fratele ei, pe atât e ea de uscată. Îl cercetează pe Hodges din cap până-n picioare cu ochi apoși și suspicioși. Lipită de mătușa Charlotte este fiica ei, Holly, o fată bătrână cam de aceeași vârstă cu Janey, dar fără frumusețea acesteia. Holly Gibney nu articulează normal cuvintele și nu este în stare să privească omul în ochi.

– Vreau să o văd pe Betty, anunță mătușa Charlotte după ce își îmbrățișează scurt și rece nepoata.

Probabil că-și închipuie că doamna Wharton e întinsă pe catafalc în holul hotelului, cu crini la cap și garoafe la picioare.

Janey îi spune că trupul a fost deja transportat la Casa Funerară Soames, unde rămășițele pământești ale lui Elizabeth Wharton vor fi

incinerate miercuri după-amiază. Își vor putea lua rămas-bun de la ea marți, iar miercuri dimineață se va ține o scurtă slujbă ecumenică.

– Incinerarea este un procedeu *primitiv*, spune unchiul Henry.

Orice ar zice ăștia doi sună ca o axiomă.

– Așa și-a dorit ea.

Tonul lui Janey este calm și politicos, dar Hodges observă cum îi năvălește sângele în obraji.

Presupune că s-ar putea să urmeze ceva discuții, poate cei doi vor pretinde să li se arate un document olograf în care să se specifice că răposata a preferat incinerarea în locul înmormântării, dar amândoi își țin gura. Poate și-au amintit de milioanele moștenite de Janey de la sora ei, bani din care le poate oferi o parte. Sau nu. Poate că unchiul Henry și mătușa Charlotte se gândesc că nu și-au vizitat deloc sora bătrână și bolnavă în ultimii ei ani de viață, timp în care singura persoană care a avut grijă de ea a fost Olivia, căreia mătușa Charlotte nu-i spune pe nume, ci îi zice „cea cu probleme". Și, firește, Janey, suferind încă în urma mariajului nefericit și a divorțului urât, a fost acolo până la sfârșit.

Toți cinci iau o cină târzie în restaurantul aproape pustiu de la Holiday Inn. Din difuzoare se aude trompeta lui Herb Alpert. Mătușa Charlotte și-a comandat o salată și acum se vaită din cauza vinegretei.

– Ar fi putut s-o pună într-un bol separat, nu să-ți trântească pe masă sticla asta de la magazin, declară ea cu emfază.

Fiica ei cea bâlbâită comandă ceva ce sună cam ca *șizbămă inut*. Se dovedește a fi un cheeseburger bine făcut. Unchiul Henry optează pentru *fettucini alfredo*, pe care le leorpăie cu eficacitatea unui aspirator industrial; pe frunte îi apar stropi mici de sudoare pe măsură ce se apropie de finiș. Șterge sosul rămas în farfurie cu o bucată de pâine unsă cu unt.

Hodges este cel care întreține conversația cu povești din perioada când a lucrat la firma de pază Vigilant. Slujba este una fictivă, dar

majoritatea întâmplărilor sunt reale, adaptate din anii lui de polițist. Le povestește despre hoțul care s-a înțepenit atunci când încerca să intre într-o casă prin geamul de la pivniță și a rămas fără pantaloni când s-a zbătut să se elibereze (istoria aceasta reușește să o facă pe Holly să schițeze un zâmbet mic); le mai spune despre băiatul de doisprezece ani care s-a ascuns în spatele ușii de la camera sa și a lăsat lat un intrus lovindu-l în moalele capului cu bâta de baseball; despre menajera căreia, în timp ce servea masa, i-au căzut din chiloți bijuteriile stăpânei pe care le furase mai devreme. Sigur că știe și povești mai macabre, de fapt majoritatea sunt așa, dar pe acestea le păstrează pentru el.

În timpul desertului (la care Hodges renunță, căci lăcomia băloasă a unchiului Henry îi întoarce stomacul pe dos), Janey își invită rudele să o viziteze în vila din Sugar Heights cu începere de a doua zi. Apoi se retrag toți în camerele lor achitate în avans. Charlotte și Henry par bucuroși la gândul că vor avea prilejul să vadă cu ochii lor cum trăiește partea înstărită a familiei. Cât despre Holly… cine poate ști ce gândește?

Camerele nou-veniților se află la parterul hotelului. Janey și Hodges stau la etajul al treilea. Când ajung în fața ușilor alăturate, Janey îl întreabă dacă vrea să doarmă cu ea.

– Dar fără sex, îi spune. În viața mea nu m-am simțit atât de fără chef. Pur și simplu nu vreau să fiu singură.

Pe Hodges nu-l deranjează. Nici nu prea crede că ar fi în stare să mai presteze atât de curând. Încă îl mai dor mușchii de la eforturile de cu o noapte în urmă… și, să nu uităm, ea a făcut mai toată treaba. De îndată ce se bagă sub plapumă, Janey se cuibărește lângă el. Aproape că nu-i vine să creadă că trupul acesta cald și ferm este lipit de al lui. Trupul acesta *real.* Este adevărat că deocamdată nu simte nicio dorință fizică, dar este recunoscător că bătrâna doamnă a avut generozitatea să facă accidentul vascular după partida lor de sex, iar nu înainte. Nu-i un gând prea drăguț, dar nu are ce face. Corinne, fosta lui nevastă, obișnuia să spună că bărbații își pierd orice urmă de decență când e vorba de sex.

Janey își așază capul pe umărul lui.

– Mă bucur foarte mult că ai venit.

– Și eu.

Iar acesta este adevărul adevărat.

– Crezi că ei știu că suntem acum împreună?

Hodges se gândește puțin, apoi răspunde:

– Mătușa Charlotte știe, dar tot asta și-ar închipui chiar dacă am fi fiecare în camera lui.

– Iar tu știi asta pentru că ești un detectiv cu…

– Exact. Încearcă să dormi, Janey.

Ea adoarme, dar când el se trezește, cu treabă la toaletă, în primele ceasuri ale dimineții, o vede în fotoliul de lângă fereastră, uitându-se afară la parcare și plângând. Pune o mână pe umărul ei.

Ea ridică ochii.

– Te-am trezit. Îmi pare rău.

– Nu m-ai trezit deloc. Mereu mă duc la toaletă la trei dimineața. Te simți bine?

– Da. *Mda.*

Îi surâde, apoi se șterge la ochi cu pumnii, la fel ca un copil.

– Sunt supărată pe mine însămi că am trimis-o pe mama la Sunny Acres.

– Parcă mi-ai spus că ea a vrut.

– Da. A vrut. Dar asta nu schimbă felul în care mă simt acum.

Janey se uită iar la el, cu ochi triști și plini cu lacrimi.

– Și mă detest și pentru că am lăsat-o pe Olivia să se ocupe de tot, în vreme ce eu eram în California.

– În calitatea mea de detectiv cu experiență îți spun că încercai să-ți salvezi căsnicia.

Îi adresează un zâmbet șters.

– Ești un om bun, Bill. Haide, du-te la baie.

Când se întoarce în cameră, o găsește cuibărită în pat. O cuprinde în brațe și dorm amândoi așa tot restul nopții.

25

Duminică, dis-de-dimineață, înainte să intre la duș, Janey îi arată cum să folosească iPad-ul. Hodges intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie și găsește un mesaj nou de la Domnul Mercedes. Scurt și la obiect: **Am să ți-o trag, tataie.**

– Mda, dar mai bine spune-mi cum te simți *în realitate*, mormăie el și, spre marea lui mirare, simte că-i vine să râdă.

Janey iese din baie înfășurată într-un prosop și înconjurată de abur. Îl întreabă ce e de râs. Hodges îi arată mesajul. Ei nu i se pare câtuși de puțin amuzant.

– Sper că știi ce faci.

Și Hodges speră. De un lucru e sigur: când se va întoarce acasă, va scoate din seif Glockul de serviciu și va începe să-l poarte din nou. Se pare că Pliciul cu Noroc nu îi va mai fi suficient.

Zbârnâie telefonul de pe noptieră. Janey răspunde, spune câteva cuvinte, închide.

– Era mătușa Charlotte. Propune ca Trupa Veselă să se strângă la micul dejun în douăzeci de minute. Cred că arde de nerăbdare să ajungă mai repede în Sugar Heights și să înceapă să numere argintăria.

– În regulă.

– Mi-a mai împărtășit și nemulțumirea că patul a fost *mult* prea tare

și că a trebuit să ia o pastilă contra alergiilor din cauza pernelor cu spumă poliuretanică.

– Aha. Spune-mi, Janey, computerul Oliviei a rămas în casa din Sugar Heights?

– Sigur. În camera pe care o folosea pe post de birou.

– Poți s-o încui?

Janey, care tocmai se închidea la sutien, se oprește o clipă în poziția aceea: cu coatele trase înapoi, spatele cambrat, prototip al feminității.

– La dracu'. Am să le spun pur și simplu că nu au voie să intre acolo. *Nu* am de gând să mă las intimidată de femeia aia. Ce părere ți-a făcut Holly? Pricepi ceva din ce spune?

– Am înțeles că la cină a comandat un șizbămă, mărturisește Hodges.

Janey se prăbușește în același fotoliu în care a plâns în timpul nopții, numai că acum râde în hohote.

– Scumpule, ești un detectiv tare prost. Ceea ce, în situația dată, înseamnă tare bun.

– Când se termină totul și ei pleacă…

– Cel târziu joi, îl întrerupe ea. O zi în plus dacă mai rămân, am să mă văd nevoită să-i omor.

– Și nu există tribunal pe lumea asta care să te condamne. După ce pleacă, vreau să-l aduc pe prietenul meu, Jerome, să se uite la computer. L-aș aduce mai devreme, dar…

– Nu l-ar slăbi o clipă din ochi. Nici pe mine.

Hodges își aduce aminte de privirea iscoditoare a mătușii Charlotte și este de acord.

– Dar până atunci nu vor dispărea toate mesajele alea de pe Umbrela Albastră? Credeam că dispar de fiecare dată când ieși de pe site.

– Nu mă interesează Umbrela Albastră a lui Debbie. Ci fantomele pe care le auzea sora ta în toiul nopții.

26

În vreme ce așteaptă liftul, îi pune lui Janey întrebarea care îl frământă încă de la telefonul ei de cu o zi în urmă:

– Crezi că întrebările mele despre Olivia au provocat atacul cerebral al mamei tale?

Ea ridică din umeri cu o expresie mâhnită pe chip.

– Nu avem de unde să știm. Era foarte bătrână, cred că era mai mare cu șapte ani decât mătușa Charlotte. Plus că durerea permanentă o slăbise foarte mult.

Adaugă, cam fără tragere de inimă:

– Se poate să fi jucat un rol.

Hodges își trece mâna prin părul pieptănat în grabă, răvășindu-l la loc.

– Of, Doamne.

Se aude sunetul ascensorului. Intră în el. Ea se întoarce și îi ia ambele mâini în ale ei. Tonul îi este grăbit și imperativ.

– Am să-ți spun ceva. Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș proceda exact la fel. Mama a avut parte de o viață lungă. Însă Ollie merita să mai trăiască puțin. Nu era prea fericită, dar o ducea bine până când a apărut nenorocitul ăla în viața ei. *Dementul* ăla. Nu i-a fost de ajuns că i-a furat mașina, a omorât cu ea opt oameni și a rănit nu mai știu câți, nu? Nu, sigur că nu. A trebuit să-i fure și *mințile.*

– Deci mergem înainte.

– Ba bine că nu.

Îi strânge mai tare mâinile.

– Trebuie să-l *prindem*, Bill. Pricepi ce-ți zic? *Trebuie să-l prindem.*

Oricum el nu s-ar fi oprit. Deja simte spaima peștelui. Dar îi face bine să audă vehemența din vocea ei.

Ușile liftului se deschid. În hol îi așteaptă Holly, mătușa Charlotte și unchiul Henry. Mătușa Charlotte îi iscodește cu ochii ei de cioară indiscretă, căutând probabil urme de ceea ce fostul partener ar fi numit „futai proaspăt". Îi întreabă apoi de ce au întârziat și, fără să aștepte vreun răspuns, îi informează că bufetul de la micul dejun pare sărăcăcios. Dacă sperau să mănânce omletă, uite că au ghinion.

Hodges își spune că pe Janey Patterson o așteaptă niște zile foarte, foarte lungi.

27

Duminica aceasta e senină și văratică, așa cum a fost și ziua de sâmbătă. Și, la fel ca sâmbătă, Brady rămâne fără înghețată pe la ora patru, cu două ore înainte de cină și de momentul când vor începe să se golească parcările. Îi trece prin minte să dea un telefon acasă și s-o întrebe pe mama ce ar avea chef să mănânce la cină, dar se hotărăște să-i facă o surpriză și să ia ceva la pachet de la Long John Silver's. Mamei îi plac foarte mult buletele de homar cu unt.

După cum se va vedea, Brady va fi cel care va avea o surpriză.

Intră în casă pe ușa dinspre garaj și salutul – *Bună, Mami, am venit!* – îi moare pe buze. De data aceasta a ținut minte să stingă aragazul, dar duhoarea de carne carbonizată de la prânz atârnă greu în aer. Dinspre living se aud niște bătăi înăbușite și niște strigăte foarte ciudate, gâlgâite.

Pe unul din arzătoare se află o tigaie. Se uită în ea și vede resturi de hamburger ars, ridicându-se ca niște insulițe vulcanice dintr-o peliculă de grăsime rece. Pe blatul bufetului e o sticlă de Stoli pe jumătate goală și un borcan cu maioneză, singurul lucru pe care obișnuiește ea să și-l adauge la hamburgeri.

Îi cad din mâini pungile pătate cu grăsime de la Long John Silver's.

Nici nu observă.

Nu, își zice. Nu se poate.

Ba se poate. Smucește ușa frigiderului din bucătărie și, da, uite, pe raftul de sus este punga cu carne otrăvită. Din care lipsește jumătate.

Se holbează prostește la ea, repetându-și în minte: Nu umblă niciodată în frigiderul meu din garaj. *Niciodată.* Ăla e doar al *meu.*

Și apoi: Dar de unde știi că nu-ți cotrobăie prin el atunci când nu ești acasă? E foarte posibil să-ți caute prin sertare și să ți se uite sub pat.

Țipătul acela gâlgâit se aude din nou. Brady se repede în living, lăsând deschisă ușa frigiderului și trimițând cu piciorul până sub masă una din pungile cu bulete de homar. Mama stă țeapănă pe marginea canapelei. Poartă pijamaua de casă de culoare albastră. Bluza e pătată de vomă cu sânge. S-a umflat rău de tot în burtă; parcă ar fi gravidă în șapte luni. Deasupra obrajilor de culoarea pergamentului, părul îi stă sculat în toate direcțiile. Are nările pline de sânge închegat. Ochii ieșiți din orbite. Lui i se pare că nu îl vede, dar ea întinde mâinile la el.

– Mama! *Mami!*

Primul impuls este să o bată pe spate, însă aruncă o privire la cât de puțin mai rămăsese din hamburger, alături de restul din cocktailul enorm cu vodcă și o picătură de suc de portocale și înțelege că nu ar ajuta la nimic. Nu mai are otrava în gât. Măcar de-ar fi avut-o.

Mama începe să dea din picioare în sus și în jos, parcă ar merge pe loc. De aici veneau bătăile alea înăbușite. Își arcuiește spatele. Ridică mâinile. Acum mărșăluiește pe loc și se bucură în același timp de golul înscris. Un picior îi pleacă mai departe și lovește măsuța de cafea. Paharul înalt în care a fost cocktailul se rostogolește și cade pe jos.

– Mama!

Se aruncă pe spate pe pernele canapelei, apoi se întoarce pe burtă. Îl fixează cu privirea ei torturată. Gâgâie un cuvânt nedeslușit, care poate e numele lui – sau poate nu.

Cum îi tratezi pe oamenii otrăviți? Cu ouă crude? Sau Coca Cola? Ba nu, Coca e pentru deranjamentul de stomac, or, ea a depășit de mult faza asta.

Trebuie să-i bag degetele pe gât, își spune. S-o fac să dea tot afară.

Dar chiar în momentul acela dinții mamei încep propriul lor marș, iar el își retrage repede mâna, apăsându-și palma peste gură. Observă că și-a făcut zdrențe buza de jos; de acolo e sângele de pe pijama. O parte din el, în orice caz.

– *Bhadii!*

Inspiră cu sughițuri. Cuvintele care urmează sunt guturale, dar destul de ușor de înțeles.

– Sun…a…u…jențe!

Sună la urgențe.

Se repede la telefon și ridică receptorul. Dar își dă seama că nu poate face asta. Îi vin în minte toate întrebările la care nu va putea să răspundă. Pune receptorul la loc în furcă și se întoarce cu fața la ea.

– De ce a trebuit să-ți vâri tu nasul în frigiderul meu, Mami? *De ce?*

– *Bhadii!* U-jen-*țee!*

– Când l-ai mâncat? Câtă vreme a trecut de atunci?

În loc să-i răspundă, mama pornește iarăși în marș pe loc. Își dă capul cu putere pe spate și se holbează două secunde la tavan. Apoi îl apleacă iar cu o smucitură. Nu i se mișcă deloc spatele; parcă ar avea capul pus pe rulmenți. Se aude iar gâlgâitul acela sinistru, ca de apă care încearcă să treacă printr-un canal înfundat. Cască gura și din ea țâșnește un jet de vomă. Îi aterizează în poală și, o, sfinte Dumnezeule, e și mai mult sânge.

Își amintește de toate dățile când ar fi vrut s-o vadă moartă. Dar niciodată în felul ăsta, își spune el. Niciodată așa.

O idee i se aprinde în minte, precum raza unui far peste un ocean în

furtună. Va afla de pe Internet cum să o facă bine. Acum *totul* este pe Internet.

– Am eu grijă de tine, îi spune, dar pentru asta trebuie să mă duc câteva minute până jos. Tu… rezistă, mama! Încearcă…

Aproape că-i spune: *Încearcă să te liniștești.*

Se repede în bucătărie, la ușa ce duce în centru lui de comandă. Acolo va descoperi cum s-o salveze. Și chiar dacă nu va descoperi nimic, măcar nu va mai fi nevoit să se uite la ea cum moare.

28

Cuvântul care aprinde luminile este *putere*, însă, cu toate că îl rostește de trei ori, pivnița rămâne în beznă. Brady înțelege că programul de recunoaștere a vocii nu funcționează din cauză că vocea îi este schimbată. Și nu-i de mirare. Nu-i deloc de mirare, mama mă-sii de treabă!

Apasă comutatorul și coboară scara, având grijă să închidă ușa în spatele lui și astfel să amuțească toate sunetele alea îngrozitoare care se aud din living.

Nici măcar nu mai încearcă să-și pornească computerele cu ajutorul vocii. Se așază la Numărul Trei și îl aprinde din butonul de la spatele monitorului. Pe ecran apare numărătoarea inversă până la Ștergerea Totală și el o oprește tastând parola. Dar nu începe să caute antidoturi pentru stricnină; e mult prea târziu pentru așa ceva. Și acum, aflat în singurul loc din lume unde se simte în siguranță, își poate permite să recunoască asta.

Știe și cum s-a întâmplat. Ea a fost în stare bună ieri; s-a păstrat trează până a pregătit o cină gustoasă pentru amândoi și atunci a simțit nevoia să se recompenseze astăzi. S-a făcut mangă și apoi i-a venit ideea să mănânce ceva ca să-i mai ia din băutură până când vine acasă scumpetea ei de băiat. N-a găsit nimic să-i placă nici în cămară și nici în frigiderul din bucătărie. Dar ia stai puțin, în frigiderul din garaj n-am căutat. Sucurile nu o interesau câtuși de puțin, dar poate erau și niște gustărele pe acolo. Ce a găsit i-a

depășit însă cu mult speranțele: o pungă sigilată, plină cu carne proaspătă pentru hamburger.

Brady se gândește la o vorbă veche: dacă ceva *poate* merge prost, atunci cu siguranță *va* merge prost. Ăsta-i Principiul lui Peter? Îl caută online și află că nu este Principiul lui Peter, ci Legea lui Murphy. Botezată după numele unuia pe care îl chema Edward Murphy. Și care făcea piese pentru avioane. Ce zici de chestia asta?

Navighează și pe alte câteva site-uri, apoi joacă câteva partide de solitaire. Când aude de sus o bufnitură puternică, se hotărăște să asculte niște muzică la iPod. Ceva vesel. Poate Staple Singers [55].

Și, în vreme ce ascultă la căști „Respect Yourself", intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie să vadă dacă nu cumva are vreun mesaj de la umflatul de fost polițist.

29

Când își dă seama că nu mai are cum să amâne momentul, Brady se târăște până sus. S-a făcut deja seară. Mirosul de hamburger ars a dispărut aproape de tot, dar duhoarea de vomă este încă foarte puternică. Intră în living. Mama zace pe jos, lângă măsuța răsturnată. Se holbează la tavan cu ochi sticloși. Buzele i-au dezvelit dinții într-un rânjet larg. Mâinile îi sunt încleștate ca niște gheare. E moartă.

Brady o întreabă iarăși în gând: De ce a trebuit să te duci în garaj când ți s-a făcut foame? Of, Mami, Mami, ce-a fost în capul tău?

Dacă ceva *poate* merge prost, atunci *cu siguranță va* merge prost, își zice el. Și apoi, privind la mizeria de acolo, se întreabă dacă mai au detergent de covoare.

Asta-i numai vina lui Hodges. Toate se întâmplă numai și numai din vina lui.

Se va ocupa el de bătrânul Det. Pens. Da, foarte curând se va ocupa de el. Însă deocamdată are o problemă mai urgentă. Ca să se gândească mai bine, se așază pe scaunul pe care stă de obicei când

se uită cu mama la televizor. De-abia acum își dă seama că ea nu se va mai uita la niciun reality show. E trist… dar și nostim, dintr-un anumit punct de vedere. Și-l imaginează pe Jeff Probst [56] trimițându-le un buchet de flori cu o carte de vizită pe care scrie: *Din partea tuturor prietenilor tăi din* Survivor. Nu se mai poate stăpâni și începe să chicotească.

Ce să facă cu ea? Vecinii nu-i vor simți lipsa, pentru că nu erau în relații de niciun fel; ba chiar ea zicea despre ei că sunt aroganți și cu nasul pe sus. Nu are prieteni, nici măcar prieteni de beție, pentru că obișnuia să bea numai acasă. Odată, într-unul din momentele ei extrem de rare de autocritică, i-a spus că nu se duce în baruri pentru că acolo nu sunt decât bețivi ca ea.

– De asta nu te-ai oprit după ce ai gustat din porcăria aia, nu-i așa? se adresează el cadavrului. Erai mult prea beată.

Își dorește să fi avut o ladă frigorifică. Dacă ar fi avut, i-ar fi îngrămădit trupul înăuntru. A văzut chestia asta într-un film. Nu are curaj să o pună în garaj; parcă-i puțin prea în văzul lumii. Probabil că ar putea s-o înfășoare într-un covor și să o ducă în pivniță. Ar încăpea numai bine sub scară, dar cum ar mai putea să lucreze el ceva când ar ști că ea e alături? Când ar ști că se uită fix la el, cu tot covorul care îi acoperă ochii?

În plus, pivnița este teritoriul *lui.* Centrul lui de control.

Într-un sfârșit își dă seama că nu poate face decât un singur lucru. O apucă de sub brațe și o târăște spre scară. Pantalonii de pijama îi alunecă și îi dezvelesc ceea ce ea numește (*numea*, își aduce el aminte cum trebuie să se exprime) „piersicuța". Odată, când erau împreună în pat, iar ea îl ajuta să scape de o durere cumplită de cap, el a încercat să-i atingă piersicuța și ea l-a plesnit peste mână. Tare. Să nu îndrăznești, i-a spus ea atunci. De acolo ai *ieșit* tu.

Brady o trage în sus pe scară, treaptă cu treaptă. Pantalonii de pijama îi alunecă până la glezne și rămân îngrămădiți acolo. El își aduce aminte de marșul ei de pe canapea de la sfârșitul agoniei. Oribil. Dar, la fel ca ideea cu florile trimise de Jeff Probst, și amintirea asta are o latură amuzantă. Numai că nu-i de genul celor pe care le poți povesti celorlalți. E mai degrabă Zen.

O trage pe hol. Apoi în dormitorul ei. Se îndreaptă de mijloc, strâmbându-se când îl săgetează durerea în șale. Doamne, da' *grea* mai e! Ca și cum moartea ar fi umplut-o cu niște greutăți misterioase.

Nu contează. Fă ce ai de făcut și termină odată!

Îi trage pantalonii la loc, dându-i din nou o înfățișare decentă – cât de decentă poate fi înfățișarea unui cadavru îmbrăcat într-o pijama îmbibată în vomă – și o saltă pe pat. Când se îndreaptă din nou, aude cum îi trosnește coloana vertebrală. Se gândește să o dezbrace de pijama și să-i pună ceva curat pe ea, poate unul din tricourile alea XL pe care le poartă uneori când doarme. Însă treaba asta ar însemna iarăși să ridice și să împingă și să manevreze multe kilograme de carne mută care acum atârnă pe oase ca hainele pe umerașe. Dacă își paradește spatele de tot?

Măcar bluza să i-o scoată, pentru că acolo e mare parte din mizerie. Însă asta ar însemna să-i vadă țâțele. Pe țâțe îi dădea voie să o atingă, dar foarte rar. Băiețelul meu frumos, obișnuia ea să îi spună în ocaziile acelea. Trecându-și degetele prin părul lui, sau masându-i tâmplele și ceafa unde i se ghemuise migrena cea hidoasă. Scumpetea mea frumoasă de băiat.

În cele din urmă nu mai face nimic altceva decât să tragă cuvertura, acoperind-o în întregime. Acoperind, mai ales, ochii aceia sticloși și bulbucați.

– Scuze, mama, îi spune el privind la forma albă. N-a fost vina ta.

Nu. A fost vina umflatului de fost polițist. Este foarte adevărat că Brady a cumpărat cutiile cu Gopher-Go ca să otrăvească potaia, dar numai ca să poată ajunge la Hodges și să-i facă mințile vraiște. Acum mințile lui Brady sunt vraiște. Ca să nu mai vorbim de living. Are mult de muncă acolo, dar mai întâi trebuie să facă altceva.

30

Și-a recăpătat controlul, iar acum comenzile vocale dau rezultat. Nu pierde nicio clipă, ci se duce glonț la Numărul Trei, se așază și se

conectează la Umbrela Albastră a lui Debbie. Mesajul lui către Hodges este scurt și la obiect:

Am să te omor.

Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag.

Chemarea morților

1

Luni, la două zile după moartea doamnei Wharton, Hodges se află din nou în DeMasio's Italian Ristorante. Ultima oară a luat aici prânzul cu fostul lui partener. Acum a venit ca să ia cina împreună cu Jerome Robinson și Janey Patterson.

Janey îl complimentează pentru alegerea costumului care îi vine mai bine chiar dacă nu a slăbit decât unul sau două kilograme (iar Glockul de la curea nu se observă deloc). Lui Jerome îi place la nebunie pălăria lui cea nouă, din fetru cafeniu, pe care i-a cumpărat-o Janey. Pentru că acum e detectiv particular, i-a explicat ea, și toți detectivii particulari trebuie să poarte o pălărie de fetru trasă pe o sprânceană.

Jerome o încearcă și o înclină într-o parte exact cât trebuie.

– Ce ziceți? Semăn cu Bogart?

– Îmi pare nespus de rău să te deziluzionez, se amuză Hodges, dar Bogart a fost alb.

– Ca varul de alb, adaugă și Janey.

– Lăsați-o baltă, zice Jerome și-i aruncă pălăria înapoi lui Hodges, care o pune bine sub scaun, spunându-și să țină minte să nu o uite acolo. Sau să nu calce pe ea.

E încântat că cei doi s-au simpatizat din prima. Jerome – minte bătrână în cap tânăr, cum își spune adesea Hodges – face exact ceea ce trebuie imediat ce se termină aiureala aia cu pălăria. Ia în ambele mâini una din mâinile lui Janey și își exprimă părerea de rău pentru pierderea pe care a suferit-o ea.

– Pentru ambele pierderi, de fapt, adaugă el. Știu că ți-ai pierdut și sora. Dacă mi s-ar întâmpla mie una ca asta sunt convins că aș fi cel mai nefericit om de pe fața pământului. Barb e o pacoste mică, dar o iubesc de mor.

Janey îi mulțumește cu un zâmbet. Deoarece Jerome nu are încă vârsta la care să poată bea vin, comandă toți ceai cu gheață. Janey îl întreabă la ce facultate are de gând să se ducă și, când Jerome zice că înclină mai mult spre Harvard, ea își dă ochii peste cap și-și schimonosește vocea:

– *Haaa*-vad! O, *Doooamne.*

– Conașu' Hodges tre' să-și găsască p-altu' să-i tundă iarba! exclamă Jerome.

Pe Janey o pufnește râsul atât de tare că mai-mai să se înece cu o bucată de crevete pe care o scuipă în șervet. Se înroșește de rușine, dar Hodges se bucură nespus s-o audă râzând. Fardul aplicat cu multă pricepere nu-i poate acoperi complet nici paloarea obrajilor și nici cearcănele negre de sub ochi.

Când o întreabă cum le place vila din Sugar Heights mătușii Charlotte, unchiului Henry și Gângavei Holly, Janey își ia capul în mâini, ca lovită de cea mai cumplită migrenă.

– Mătușa Charlotte m-a sunat azi de șase ori. Jur că nu exagerez cu nimic. De *șase* ori. Prima dată mi-a spus că Holly s-a trezit în timpul nopții, nu și-a dat seama unde se află și a făcut un atac de panică. Tocmai voia să cheme o ambulanță când a reușit unchiul Henry s-o liniștească, povestindu-i despre NASCAR. E înnebunită după cursele de mașini. Cică nu pierde niciuna la televizor. E topită după Jeff Gordon.

Janey ridică din umeri.

– Dacă vă puteți imagina așa ceva.

– Câți ani are? se interesează Jerome.

– E cam de aceeași vârstă cu mine, dar suferă de un oarecare… retard emoțional, cred că se zice.

Jerome mormăie:

– În cazul ăsta ar trebui să-i placă mai mult Kyle Busch [57].

– Cine?

– Nu contează.

Janey le mai spune că mătușa Charlotte a sunat iar ca să-și manifeste uluirea cu privire la factura de curent, care trebuie să fie enormă; apoi ca să se vaite de vecini, care sunt prea cu nasul pe sus; apoi ca să reclame faptul că în vilă sunt *îngrozitor* de multe tablouri și că arta asta modernă nu este absolut deloc pe gustul ei; apoi ca să-și exprime părerea (deși tonul a fost la fel de peremptoriu) că Olivia ar fi rămas lefteră dacă toate lămpile alea din casă ar fi fost galleuri autentice. Ultimul telefon, la care Janey a răspuns chiar înainte să plece spre restaurant, a fost cel mai supărător dintre toate. Mătușa zicea că unchiul Henry voia să-i transmită lui Janey că s-a documentat și nu este încă prea târziu să se răzgândească cu privire la incinerare. Mai zicea că fratele ei s-a necăjit foarte tare când a aflat despre această intenție a nepoatei – „funeralii de viking", îi spunea el – și că Holly nici nu vrea să vorbească de asta pentru că i se face pielea de găină.

– Slavă Domnului că plecarea lor de joi e bătută în cuie, spune Janey. Deja număr minutele.

Îl strânge pe Hodges de mână și adaugă:

– Însă în toată nebunia asta am și o veste bună. Tușa Charlotte zice că Holly e *topită* după tine.

Hodges zâmbește:

– Poate unde semăn atât de bine cu Jeff Gordon.

Janey și Jerome comandă desert. Hodges dă dovadă de tărie de caracter și se abține. Apoi, când li se aduc cafelele, trece la fondul discuției. A adus cu el două mape, câte una pentru fiecare.

– Aici aveți toate însemnările mele. Le-am sistematizat cât de bine m-am priceput. Vreau să le aveți în caz că eu pățesc ceva.

Janey pare speriată.

– Ți-a mai scris ceva pe site-ul ăla?

– Nu mi-a mai scris nimic, îi răspunde Hodges.

Minte cu naturalețe și convingător.

– E doar o măsură de prevedere.

– Ești sigur? vrea să știe și Jerome.

– Absolut. Nu-i nicio concluzie în notițele mele, însă asta nu înseamnă că nu am făcut progrese. M-am gândit la o cale care ar putea – repet: *ar putea* – să ne ducă direct la individul pe care-l căutăm. Până atunci, e foarte important să fiți în permanență atenți la tot ce se întâmplă în jurul vostru.

– Să fim COP, spune Janey.

– Exact.

Se întoarce către Jerome.

– Tu la ce anume ai să fii atent în mod deosebit?

Răspunsul este rapid și sigur:

– La vehicule care trec mai des, mai ales la cele conduse de bărbați tineri, să zicem între douăzeci și patruzeci de ani. Deși mie un tip la patruzeci mi se pare cam bătrân. Adică tu ești matusalemic, Bill.

– Nimeni nu se dă în vânt după neobrăzați, îi spune Hodges. Ai să înveți asta pe pielea ta, tinere.

Elaine, amfitrioana restaurantului, se oprește lângă masa lor ca să-i

întrebe dacă s-au simțit bine. Îi răspund că s-au simțit excelent, iar Hodges mai comandă un rând de cafele.

– Imediat, zice femeia. Azi arătați mult mai bine decât data trecută când ne-ați vizitat, domnule Hodges. Dacă nu vă deranjează că vă spun.

Pe Hodges nu-l deranjează. Pentru că se și *simte* mai bine decât data trecută. Și mai suplu decât ar putea justifica cele două sau trei kilograme pe care le-a slăbit.

După ce Elaine se îndepărtează de ei, iar cești le sunt din nou pline cu cafea, Janey se apleacă peste masă, privindu-l drept în ochi:

– Despre ce cale vorbești? Spune-ne.

Hodges se gândește la Donald Davis, care a mărturisit nu doar că și-a ucis nevasta, ci și alte cinci femei în diferite popasuri de pe marginea șoselelor din Midwest. În scurt timp chipeșul domn Davis va ajunge în închisoare, unde mai mult ca sigur își va petrece tot restul vieții.

Hodges a mai văzut cazuri dintr-astea.

Nu-i într-atât de naiv să-și închipuie că toate crimele pot fi rezolvate, dar se întâmplă destul de des să iasă la lumină o probă (de pildă cadavrul unei anumite soții într-o anumită balastieră abandonată). Ca și cum toate lucrurile ar fi rânduite de o forță incredibilă a universului, cu bune intenții, dar cu degete neîndemânatice, care încearcă în permanență să îndrepte răul. Detectivii însărcinați cu anchetarea unei crime citesc rapoartele, interoghează martorii, vorbesc la telefon, studiază probele… și așteaptă ca forța asta să-și facă treaba. Și când și-o face (*dacă* și-o face) apare o cale nouă de anchetă. Iar calea asta cel mai adesea duce la criminal, la tipul de personaj pe care Domnul Mercedes îl numește *trufaș* în scrisoarea lui.

Hodges îi întreabă pe cei doi:

– Dar dacă Olivia Trelawney chiar a *auzit* fantome?

2

Când ies din restaurant și ajung lângă jeepul vechi, însă în perfectă stare de funcționare, primit de Jerome de la părinți când a împlinit șaptesprezece ani, el îi spune lui Janey că se bucură nespus că a cunoscut-o și o sărută pe obraz. Janey pare surprinsă, dar plăcut impresionată.

Jerome se întoarce la Hodges.

– Ești pregătit, Bill? Mai ai nevoie de ceva pentru mâine?

– N-am nevoie decât să afli tu cât mai multe despre chestia aia despre care am vorbit, ca să știi ce să cauți atunci când vom verifica computerul Oliviei.

– Totul e sub control.

– Bine. Nu uita să-ți saluți părinții din partea mea.

Jerome rânjește.

– Uite cum facem: îi transmit salutările tale lui tata. Cât despre mama…

Și Tyrone Feelgood Delight își face o scurtă, dar savuroasă, apariție:

– O să-i dau ocol-ocol-ocol la conița aia fo' săptămână, două.

Hodges ridică din sprâncene.

– Te-ai certat cu maică-ta? Nu-ți prea stă în fire.

– Nu m-am certat deloc, doar că-i cam morocănoasă. Și o înțeleg foarte bine.

Tânărul râde înfundat.

– Despre ce vorbești?

– Of, omule! Joi seară e un concert la CCAM. O trupă de tembeli de-și zic 'Round Here. Numai că a dat benga și în Barb, și în Hilda,

prietena ei, și încă în vreo două fetițe care urlă că vor să se ducă să-i vadă, deși o porcărie de muzică mai dulceagă eu n-am mai auzit.

– Câți ani are sora ta? îl întreabă Janey.

– Nouă. Merge pe zece.

– La vârsta asta e normal să-i placă muzica dulceagă. Crede-mă, pentru că și eu la unsprezece ani eram realmente înnebunită după Bay City Rollers.

Jerome pare complet nedumerit, iar ea izbucnește în râs.

– Ți-ai pierde de tot respectul pentru mine dacă ai ști despre cine vorbesc.

– Mă rog. Și niciuna din puștoaice n-a mai fost la vreun spectacol live, pricepeți? Adică altul decât *Barney și prietenii* sau *Sesame Street pe gheață* sau tot o chestie din asta cu marionete. Așa că au început să se roage și să bâzâie și să tot piseze la cap pe toată lumea – chiar și pe *mine* – și, în cele din urmă, mamele au ținut o ședință de urgență și au hotărât să le permită fetelor să meargă chiar dacă a doua zi trebuie să se ducă la școală, pentru că spectacolul începe devreme; singura condiție pusă a fost ca una dintre *ele* să le însoțească. Au tras la sorți și mama a pierdut.

Clatină din cap. Pe chip i s-a așternut o expresie gravă, dar în ochi i s-a aprins un licăr șugubăț.

– Ia închipuiți-vă scena: mama mea, cea mai serioasă femeie pe care o cunosc, la un concert live, înconjurată de trei sau patru mii de fete cu vârste între opt și paișpe ani și care chiăie de nu-ți mai auzi nici gândurile, darămite muzica aia leșinată. Mai trebuie să vă explic de ce fac tot posibilul să mă feresc din calea ei?

– Sper să se distreze totuși, spune Janey. Probabil că nu de mult și ea a chiăit la concertele lui Marvin Gaye sau Al Green.

Jerome sare în jeep, le mai face o dată cu mâna și iese din parcare spre Lowbriar, lăsându-i pe Hodges și Janey lângă Toyota fostului detectiv, în noaptea cu miros de vară. Luna în primul ei pătrar se înălțase deasupra pasajului care desparte Lowtown de partea mai

prosperă a orașului.

– E băiat bun, comentează Janey. Ai noroc că-ți este prieten.

– Mda, zice Hodges. Chiar am.

Îi ia pălăria de pe cap și o probează, înclinând-o provocator pe o parte.

– Ce urmează, domnule detectiv? Mergem la tine?

– Vrei să spui ce sper eu că vrei să spui?

– Nu vreau să dorm singură.

Se ridică pe vârfuri și-i pune pălăria la loc.

– Iar dacă asta presupune să mă abandonez poftelor tale trupești, o voi face.

Hodges apasă butonul care descuie mașina și zice:

– Să nu care cumva să se spună că nu am profitat de o domniță la ananghie.

– Nu ești un gentilom, domnul meu. Slavă Domnului. Hai să mergem.

3

De data asta e și mai bine pentru că au început să se cunoască. Iar neliniștea a fost înlocuită de dorință. După ce termină, Janey își pune o cămașă de-a lui (atât de mare îi este încât îi atârnă până la genunchi și sânii i se pierd în ea) și începe să-i exploreze casa. Ușor îngrijorat, Hodges se ține după ea.

Când se întorc în dormitor ea dă verdictul:

– Deloc rău pentru un bârlog de burlac. Nu tu vase murdare în chiuvetă, nu tu păr în scurgerea de la cadă, nu tu filme porno aruncate vraiște pe televizor. Ba chiar am observat niște legume

proaspete în sertarul de la frigider, ceea ce-ți aduce puncte bonus.

– Nu m-am gândit că o să vină vreo femeie la mine, spune Hodges. Altă femeie în afară de fiica mea, vreau să zic. Deși Allie nu m-a mai vizitat de vreo doi ani și ținem legătura doar prin telefon și e-mail.

– La divorț a luat partea fostei tale soții?

– Cred că da…

Hodges nu și-a pus niciodată problema în termenii aceștia.

– …și probabil că a avut dreptate să i-o ia.

– Poate ești prea dur cu tine însuți.

Hodges soarbe din bere. Are un gust bunicel. Mai soarbe încă o dată și îi vine o idee.

– Mătușa Charlotte are numărul meu de telefon?

– Nici vorbă. Dar nu ăsta e motivul pentru care am vrut să vin aici și să nu mă duc acasă, deși aș minți dacă aș spune că nu mi-a trecut prin minte.

Îl privește cu gravitate.

– Vrei să vii la slujba de miercuri? Spune că da. Te rog. Am nevoie de un prieten lângă mine.

– Bineînțeles. Vin și la priveghiul de marți.

Pare surprinsă, dar într-un mod plăcut.

– Asta-i mai presus de așteptările mele.

Pentru Hodges nu e mai presus de nicio așteptare. A reintrat complet în starea pe care o avea când era în poliție, iar participarea la funeraliile unei persoane implicate într-un caz de crimă – chiar dacă cu rol secundar – face parte din procedura standard de investigație. Nu prea crede că Domnul Mercedes își va face apariția la priveghi sau la slujba de miercuri, dar nici imposibil nu este.

Hodges nu a văzut ziarul de azi, dar precis un reporter cu ceva minte la el a făcut legătura dintre doamna Wharton și Olivia Trelawney, fiica ei care s-a sinucis după ce mașina i-a fost folosită la comiterea unei crime în masă. Asemenea corelație nu este cine știe ce știre, dar la fel se poate spune și despre experiențele lui Lindsay Lohan cu drogurile și alcoolul. Hodges crede totuși că informația aceasta trebuie să fie strecurată pe undeva în articol.

– Vreau să vin, întărește el. Cum a rămas cu cenușa?

– Individul de la pompele funebre îi zice *relicve*.

Și iarăși își încrețește nasul ca atunci când își bate joc de felul cum spune el *Mda.*

– Ce părere ai de chestia asta? Zici că mâine-poimâine ajunge biata mama exponat într-un muzeu. Și, ca să-ți răspund, am sentimentul că nici mătușa și nici unchiul nu se vor arăta doritori să intre în posesia urnei cu cenușa mamei.

– Nu, la fel cred și eu. O să fie și o masă?

Janey oftează.

– Da, la insistențele mătușii. Deci, la zece e slujba, urmată de un prânz în vila din Sugar Heights. În vreme ce noi vom mânca gustările aduse de firma de catering și vom povesti întâmplări cu Elizabeth Wharton, cei de la pompe funebre se vor ocupa de incinerare. Am să mă gândesc ce o să fac cu cenușa de-abia după plecarea lor. Așa că nici nu vor fi nevoiți să vadă urna.

– Bună idee.

– Mersi frumos. De prânz îmi e mie groază. Nu de doamna Greene și de cele câteva prietene ale mamei, ci de *ei.* Îți dai seama

că, dacă mătușa Charlotte va dori să arate lumii cât de mult suferă ea, s-ar putea ca Holly să facă o cădere nervoasă. Ai să vii și la prânz, da?

– Dacă mă lași să văd ce-i sub cămașa aia pe care o porți, am să fac tot ce vrei.

– În cazul acesta, să te ajut să mă deschei.

4

La câțiva kilometri depărtare de casa de pe Harper Road, unde Kermit William Hodges și Janelle Patterson dorm îmbrățișați, Brady Hartsfield se află în centrul lui de comandă. Dar stă la masa de lucru, nu în fața computerelor. Și nu face nimic.

Printre uneltele mici, bucățile de sârmă și componentele de computere împrăștiate de-a valma este și ziarul de luni, nedesfăcut din punga lui de plastic. L-a adus în casă atunci când s-a întors de la Discount Electronix, însă doar în virtutea obișnuinței. Nu-l interesează știrile. Are alte lucruri la care să se gândească. Cum să i-o tragă polițistului. Cum să intre la concertul 'Round Here de la CCAM cu vesta lui sinucigașă. Firește, dacă chiar are de gând să meargă până la capăt cu planul ăsta. Deocamdată i se pare că are foarte multe de făcut. O brazdă foarte lungă de săpat. Un munte foarte înalt de urcat. Un… o…

Dar nu-i mai vin în minte alte comparații. Sau metafore sunt astea?

Poate, își zice el cu amărăciune, aș face mai bine să mă omor chiar acum și să termin o dată pentru totdeauna cu tot. Să scap de gândurile astea oribile. De instantaneele astea din iad.

De genul celei cu mama lui zvârcolindu-se pe canapea după ce mâncase carnea otrăvită pregătită pentru câinele familiei Robinson. Mama, cu ochii scoși din orbite și cu bluza de la pijama acoperită cu vomă – ei, cum ar sta poza asta în albumul de familie?

Trebuie să se gândească, însă în capul lui s-a dezlănțuit un uragan, unul de Categoria V, cum a fost Katrina, și gândurile-i zboară în toate direcțiile.

Sacul lui vechi de dormit, de pe vremea când era la Cercetași, e așternut pe podeaua pivniței, peste o saltea pneumatică pe care a găsit-o în garaj. Salteaua are o gaură prin care pierde aer. Brady presupune că va trebui s-o repare dacă intenționează să doarmă aici pe perioada asta scurtă de timp care i-a mai rămas de trăit. Unde

altundeva să doarmă? Nu se poate hotărî să doarmă în camera lui de la etaj, nu atâta vreme cât mama zace moartă în camera de alături, probabil putrezind deja în așternuturi. A dat drumul la aerul condiționat și la setat pe funcția RECE MAX., dar nu-și face iluzii că va fi de ajuns. Sau că va dura. Și nici dormitul pe canapeaua din living nu e o opțiune. A curățat-o cât de bine a fost el în stare și i-a întors pernele, dar tot miroase a vomă.

Nu, aici trebuie să doarmă, aici, în locul lui special. În centrul lui de comandă. Desigur că și pivnița are propria-i poveste urâtă; aici a murit fratele lui mai mic. Numai că e un eufemism să zici că *a murit.* Și s-a făcut cam târziu pentru eufemisme.

Brady își aduce aminte cum s-a folosit de numele lui Frankie când i-a trimis mesaje Oliviei Trelawney pe Umbrela Albastră a lui Debbie. Ca și cum Frankie ar fi fost iarăși viu. Însă când a murit vaca aia bogată, Frankie a murit și el cu ea.

Din nou.

– Oricum nu am ținut niciodată la tine, zice el privind la piciorul scării.

Vocea îi sună ciudat de copilăroasă, subțire și pițigăiată, dar Brady nu sesizează.

– Și am fost nevoit s-o fac.

Ezită, apoi continuă:

– *Amândoi* am fost.

Își aduce aminte de mama și de cât de frumoasă era pe vremea acea.

Pe vremea aceea de demult.

5

Deborah Ann Hartsfield a fost una din puținele foste majorete care, chiar după sarcină, au reușit să-și păstreze silueta din tinerețea când dansau și țopăiau pe lângă liniile de tușă la meciurile de vineri

seara: înaltă, cu forme apetisante și părul ca mierea. În primii ani ai căsniciei nu obișnuia să bea mai mult de un pahar cu vin la cină. De ce să-ți bei mințile dacă viața e mult mai frumoasă atunci când ești treaz? Avea un soț, avea o casă în zona de nord a orașului – nu tocmai un palat, dar cine poate spune că are așa ceva la început de drum? – și avea doi băieți.

Când mamei lor i-a murit soțul, Brady avea opt ani și Frankie trei. Frankie era un copil urâțel și puțin cam încet la minte. Brady, însă, era chipeș și inteligent. Și ce șirengar era! Mama era topită după el, iar el o iubea la fel de mult. Își petreceau după-amiezile lungi de sâmbătă cuibăriți sub pătură pe canapea, uitându-se la filme vechi și bând ciocolată caldă, în vreme ce Norm bricola în garaj, iar Frankie umbla de-a bușilea pe covor, jucându-se cu cuburile sau cu mașinuța de pompieri de care nu se dezlipea și pe care o botezase Sammy.

Norm Hartsfield era instalator de linii electrice la compania statală de furnizare a energiei electrice. Câștiga bani frumoși din urcatul pe stâlpii de înaltă tensiune, însă aspira la mai mult. Poate la planurile lui de viitor se gândea în ziua aceea nefericită, pe Route 51, în loc să fie atent la ce face, sau poate doar și-a pierdut echilibrul și, ca să nu cadă, s-a agățat de ce nu trebuie. Indiferent de cauză, rezultatul a fost unul fatal. Colegul lui vorbea prin radio cu centrala, raportând că descoperiseră defecțiunea și că aproape restabiliseră alimentarea cu energie, când a auzit o pârâitură puternică. Aceasta fusese provocată de cei douăzeci de mii de volți care treceau prin trupul lui Norm Hartsfield. Colegul a mai apucat doar să-l vadă pe Norm cum alunecă de pe platforma de lucru, ridicată la doisprezece metri deasupra solului, și cade în gol, cu mâna stângă carbonizată și cu mâneca de la uniformă în flăcări.

La fel ca majoritatea americanilor din clasa mijlocie și soții Hartsfield erau dependenți de cardurile de credit, noua modă a sfârșitului de secol; și nu aveau decât două mii de dolari în contul din bancă. Adică foarte puțin, dar polița de asigurare era bună, iar compania de electricitate a oferit suma de șaptezeci de mii în schimbul semnăturii lui Deborah Ann pe un document care o absolvea de orice vină în chestiunea morții lui Norm Hartsfield. Lui Deborah Ann i s-a părut că i-a venit din ceruri o căldare uriașă, plină cu bani. A achitat integral ipoteca pentru casă și și-a cumpărat o mașină nouă. Nici nu

i-a trecut prin cap că sunt anumite căldări care se umplu doar o singură dată în viață.

Era coafeză atunci când îl cunoscuse pe Norm, iar după moartea lui s-a întors la lucru. Cam după vreo șase luni de văduvie, a început să iasă cu un bărbat pe care îl cunoscuse la bancă – un simplu funcționar, i-a spus ea lui Brady, dar un tânăr cu *perspective.* L-a adus acasă. Individul i-a ciufulit părul lui Brady și i-a zis *campionule.* I-a ciufulit părul lui Frankie și i-a zis *micuțule campion.* Lui Brady nu i-a plăcut de el (avea dinții lungi ca vampirii din filmele de groază), dar nu și-a arătat antipatia. Învățase deja să poarte un chip-zâmbitor și să-și țină sentimentele pentru el.

Într-o seară, înainte să plece la restaurant cu Deborah Ann, iubitul i-a spus lui Brady: „Mama ta e o persoană încântătoare, la fel ca tine." Brady a zâmbit și a spus mulțumesc și s-a rugat ca iubitul să aibă un accident de mașină și să moară. Firește, să aibă accidentul doar atunci când nu va fi împreună cu mama. Iubitul cu colții de vampir nu avea niciun drept să-i ia locul tatălui său.

Locul acela îi aparținea lui Brady.

Frankie s-a înecat cu o felie de măr când la televizor se dădea filmul *Blues Brothers*. Filmul ar fi trebuit să fie o comedie. Brady nu pricepea ce e comic în el, dar mama și Frankie se stricau de râs. Mama era veselă și gătită elegant pentru că avea întâlnire cu iubitul. Curând urma să apară și bona. Bona era o nehalită lacomă și proastă care, imediat ce ieșea Deborah Ann pe ușă, se și repezea la frigider să vadă ce-i bun acolo. Se apleca să scotocească pe toate rafturile și stătea cu fundul ei umflat în sus.

Pe măsuța de cafea erau două castroane; unul cu popcorn, celălalt cu felii de măr cu scorțișoară pe deasupra. Într-o scenă din film, erau niște oameni care cântau într-o biserică, iar unul din Frații Blues făcea tumbe pe tot intervalul dintre intrare și altar. Frankie stătea pe jos și râdea de tumbele făcute de Fratele Blues cel gras. Când a tras aer în piept ca să poată râde în continuare, i-a intrat în gât o bucățică de măr cu scorțișoară. Și n-a mai râs. Ci a început să se zvârcolească, ținându-se cu mâinile de gât.

Mama lui Brady a țipat și l-a luat în brațe. L-a strâns cu putere,

încercând să-l facă să scuipe bucata de măr. Nu a reușit. Frankie s-a făcut roșu la față. Mama i-a băgat mâna pe gât ca să scoată bucata de măr. N-a scos-o. Culoarea roșie a început să dispară de pe chipul lui Frankie.

– O-Doamne-Dumnezeule-Iisuse-Hristoase!!! a zbierat Deborah Ann și s-a repezit la telefon.

A urlat la Brady în timp ce forma numărul.

– Nu sta acolo ca un dobitoc! Bate-l pe spate!

Lui Brady nu-i plăcea când cineva țipa la el, iar mama nu-i mai spusese niciodată „dobitoc", dar s-a dus și l-a bătut pe Frankie pe spate. L-a bătut *tare.* Bucata de măr tot nu a ieșit. Acum fața lui Frankie se făcea vânătă. Lui Brady i-a venit o idee. L-a apucat pe Frankie de glezne și l-a ridicat cu capul în jos. Bucata de măr tot nu a ieșit.

– Termină cu prostiile, Frankie, i-a spus Brady.

Frankie a continuat să respire (dacă se poate spune așa, pentru că scotea niște șuierături superficiale și hârâite) aproape până la sosirea ambulanței. Atunci s-a oprit. Ambulanțierii au intrat în casă. Erau îmbrăcați cu uniforme negre, cu dungi galbene pe jachete. L-au trimis pe Brady la bucătărie ca să nu vadă ce-i fac fratelui său; de acolo a auzit-o pe mama țipând și mai târziu a văzut pete de sânge pe covor.

Dar nicio bucată de măr.

După aceea, toată lumea, cu excepția lui Brady, a plecat cu ambulanța. Brady a stat pe canapea, a mâncat popcorn și s-a uitat la televizor. Nu la *Blues Brothers*, care era o porcărie de film, doar cu cântece proaste și urmăriri și mai proaste. Pe alt canal a găsit un film despre un tip nebun care răpise niște elevi din autobuzul care îi ducea la școală. Da, filmul ăsta era destul de palpitant.

Când a apărut vaca de bonă, Brady i-a spus:

– Frankie s-a înecat cu o felie de măr. E înghețată în frigider. Vanilie cu caramel. Mănâncă câtă vrei.

Și poate, s-a gândit el, dacă o să mănânce prea multă înghețată, o să facă o criză de inimă și atunci o să sune el la salvare.

Sau o s-o lase să zacă acolo, vacă proastă. Probabil că așa ar fi mai bine. Și s-ar uita la ea cum moare.

Deborah Ann s-a întors acasă de-abia pe la unsprezece noaptea. Bona cea cât o vacă îl trimisese pe Brady la culcare, dar el nu dormea și a coborât la parter îmbrăcat în pijămăluță și mama l-a strâns în brațe. Vaca de bonă a întrebat-o cum se simte Frankie. Vaca de bonă se prefăcea îngrijorată. Motivul pentru care Brady știa că se prefăcea era acela că *el* nu era deloc îngrijorat. Și dacă lui nu-i păsa, atunci de ce să-i pese vacii de bonă?

– O să se facă bine, a spus zâmbind Deborah Ann.

Apoi, după ce vaca de bonă a plecat, a început să plângă în hohote. Și-a scos vinul din frigider, dar în loc să-și toarne într-un pahar, a băut direct din sticlă.

– S-ar putea să nu se facă bine, i-a spus ea lui Brady, în timp ce-și ștergea vinul scurs pe bărbie. E în comă. Știi ce-i aia?

– Sigur. Am văzut în serialele cu doctori.

– Da, ai dreptate.

S-a așezat într-un genunchi, ca să stea față în față cu el. Atât de aproape de el era – și mirosea a parfumul cu care se dăduse pentru întâlnirea care nu a mai avut loc – că a simțit ceva în pântece. O senzație ciudată, însă plăcută. Se uita fix la praful albastru de pe pleoapele ei. Ciudat, dar plăcut.

– Nu a mai respirat destul de multă vreme înainte ca asistentul de pe ambulanță să-i destupe gâtul. Doctorul de la spital a zis că și dacă se va trezi din comă, s-ar putea să aibă leziuni pe creier.

Brady s-a gândit că Frankie avea și așa destule leziuni pe creier –

la cât de cretin era și cum târa pretutindeni după el mașina aia de pompieri –, dar nu a spus nimic. Mama purta o bluză prin care i se vedeau sfârcurile. Și asta i-a dat o senzație ciudată în pântece.

– Dacă-ți spun ceva, promiți să nu mai zici nimănui? Nimănui și niciodată?

Brady i-a promis. Se pricepea să păstreze secrete.

– S-ar putea să fie mai bine dacă ar *muri.* Pentru că nu știu ce o să ne facem dacă se trezește și are ceva la cap.

Și l-a strâns în brațe, iar părul ei i-a gâdilat obrazul și parfumul ei i-a umplut nările.

A mai zis:

– Slavă Domnului că nu ai pățit tu asta, scumpetea mea. Slavă Domnului că tu ești bine.

Brady a strâns-o și el în brațe, apăsându-și pieptul de sânii ei. Avea o erecție.

Frankie s-a *trezit* și, evident, avea leziuni cerebrale. Niciodată nu fusese el prea isteț („Seamănă cu taică-su", a comentat odată Deborah Ann), dar, în comparație cu felul cum era acum, se putea spune că fusese un geniu în zilele acelea de dinainte de felia de măr. Învățase târziu să folosească toaleta, cam pe la trei ani și jumătate, iar acum a început să poarte iarăși scutece. Vocabularul i se redusese la vreo zece cuvinte. În loc să meargă normal, se fâțâia prin casă trăgându-și un picior. Uneori se întâmpla să cadă brusc într-un somn foarte profund, dar numai în timpul zilei. Noaptea avea obiceiul să rătăcească dintr-o cameră în alta; însă își dădea jos pamperșii înainte de aceste expediții nocturne. Uneori se cățăra în pat cu mama lui. Mai adesea se culca lângă Brady, care se trezea și-și găsea așternuturile îmbibate cu pipi și pe Frankie privindu-l cu adorație cretină și sinistră.

Frankie trebuia să meargă regulat la doctor. Respirația nu i-a mai fost normală. În cel mai fericite situații suna ca un hârâit jilav, iar în cele mai rele și mai frecvente, atunci când era răcit, suna ca o horcăială răgușită. Nu mai era în stare să înghită nimic solid, așa că mâncarea lui era pasată în blender. Mânca urcat într-un scaun înalt, de bebeluși. Băutul din pahar era exclus, așa că a revenit la biberon.

Iubitul de la bancă dispăruse de mult și n-a rezistat nici vaca de bonă. A zis că-i pare rău, dar pur și simplu nu se descurcă cu Frankie în halul în care este. O perioadă, Deborah Ann a avut angajată o infirmieră cu normă întreagă, dar la un moment dat norma întreagă a infirmierei a devenit mai mare decât leafa ei, așa că a concediat infirmiera și și-a dat demisia de la salonul de coafură. Acum trăiau exclusiv din economii. A început să bea mai mult. A trecut de la vin la vodcă, pe care o numea *vopsea rapidă pentru viața roz.* Brady obișnuia să bea pepsi atunci când stătea cu ea pe canapea. Și amândoi îl urmăreau pe Frankie cum se târa de-a bușilea pe covor, într-o mână cu mașinuța de pompieri și în cealaltă cu biberonul albastru, umplut tot cu pepsi.

– Se micșorează la fel cum se topesc calotele polare, obișnuia să spună Deborah Ann, iar Brady nu mai avea nevoie să o întrebe *ce* se micșorează. Și când o să se termine, o să ajungem pe drumuri.

S-a dus la un avocat. (Avocatul avea biroul în același complex comercial în parcarea căruia, peste ani, Brady îi va da un bobârnac cam puternic în gât unui blegoman enervant.) Consultația a costat o sută de dolari. L-a luat pe Brady cu ea. Pe avocat îl chema Greensmith. Purta un costum ieftin și arunca priviri furișate spre sânii lui Deborah Ann.

– Vă explic eu ce s-a întâmplat, i-a zis avocatul. Am mai văzut din astea. Când s-a înecat cu bucățica aia de măr, i-a mai rămas puțin loc pe trahee pe unde să treacă aerul. Pur și simplu nu trebuia să-i vârâți mâna pe gât.

– Dar eu încercam să scot mărul! s-a indignat Deborah Ann.

– Sunt convins. Orice mamă ar fi procedat exact la fel. Însă în loc s-o scoateți, ați împins bucățica și mai adânc și i-ați blocat traheea cu totul. Dacă treaba asta ar fi făcut-o asistentul de pe ambulanță, da, atunci ați fi avut un caz. În valoare de câteva sute de mii. Minimum. Poate chiar un milion jumate. Am mai văzut din astea. Dar dumneavoastră ați fost de vină. Și le-ați și spus ce ați făcut. Le-ați spus, nu-i așa?

Deborah Ann a recunoscut că așa a fost.

– L-au intubat?

Deborah Ann a spus că l-au intubat.

– Foarte bine. *Acesta* este cazul dumneavoastră. Când l-au intubat, au împins mai adânc bucata aia de măr.

S-a sprijinit de spătarul scaunului, și-a răsfirat degetele pe piepții cam îngălbeniți ai cămășii foste albe și a mai aruncat pe sub sprâncene o privire către sânii lui Deborah Ann, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu-i ieșiseră din sutien și plecaseră spre alte zări.

– În consecință, leziunile cerebrale.

– Deci îmi acceptați cazul?

– Cu multă plăcere, dacă aveți de unde să mă plătiți vreme de cinci ani cât vom fi târâți prin tribunale. Pentru că spitalul și asigurătorii lui se vor lupta din răsputeri. Am mai văzut din astea.

– Cât?

Greensmith a spus o sumă. Deborah Ann l-a luat pe Brady de mână și a ieșit din birou. S-au urcat în Honda ei (nouă, la momentul respectiv) și ea a plâns. Când a isprăvit, i-a zis să asculte la radio pentru că ea mai are o treabă de făcut. Brady știa care era treaba aceea: achiziționarea unei sticle cu vopsea rapidă pentru viața roz.

De-a lungul anilor care au urmat, ea a retrăit iar și iar întâlnirea cu Greensmith, încheind mereu cu aceeași concluzie amară: „Am plătit o sută de dolari, deși nu-mi dădea mâna, unui avocat cu costumul luat de la second-hand, doar ca să aflu că nu-mi dădea mâna să mă lupt prin tribunale cu marile firme de asigurări și să primesc ce mi se cuvine de drept.“

Anul care a urmat a fost lung cât cinci. În casă era un monstru care seca viața din ei, iar numele monstrului era Frankie. Uneori, când răsturna câte ceva sau o trezea din somn, Deborah Ann îl bătea la fund. Odată s-a enervat foarte tare și i-a dat un pumn în cap, trimițându-l la podea, unde a început să aibă convulsii, iar ochii i s-au dat peste cap. L-a ridicat imediat și l-a ținut în brațe și a plâns și a zis că-i pare rău, dar cât să mai poată îndura o femeie.

Se ducea să lucreze la salonul Hair Today ori de câte ori era chemată să țină locul vreunei coafeze. În ocazii din acestea, dădea telefon la școala lui Brady ca să anunțe că băiatul e bolnav și nu poate veni la cursuri, pentru ca el să poată avea grijă de fratele lui. Uneori Brady îl prindea pe Frankie cu mâna pe lucruri pe care nu avea voie să le atingă (sau lucruri care-i aparțineau lui Brady, cum ar fi, de pildă, consola lui de jocuri Atari Arcade) și atunci îl lovea pe Frankie peste mâini până când Frankie începea să plângă. Când urletele începeau, Brady își aducea aminte că nu era vina lui Frankie, că Frankie avea leziuni cerebrale din cauza afurisitei, nu *blestematei* felii de măr; și îl copleșea un amestec de vină, furie și tristețe. Îl lua atunci pe Frankie pe genunchi și îi spunea cât de rău îi pare, dar cât să mai poată îndura un bărbat. Pentru că el *era* bărbat. Mama i-a zis așa: el era bărbatul din casă. A început să se priceapă la schimbatul pamperșilor lui Frankie, dar atunci când în ei găsea treaba mare (nu, *căcat* găsea, nu treaba mare, *căcat*) îl ciupea uneori pe Frankie de picioare și țipa la el să stea cuminte, al dracului să fii tu, stai cuminte. Chiar dacă Frankie *stătea* cuminte. Stătea cuminte, întins pe spate, cu Sammy, Mașina de Pompieri strânsă la piept și privind fix tavanul cu ochii lui mari și cretini.

Anul acela a fost plin de „uneori".

Uneori îl iubea pe Frankie și îl săruta.

Uneori îl scutura și-i spunea: „E numai vina ta, o să ajungem pe drumuri și e numai și numai vina ta."

Uneori, când îl culca pe Frankie după o zi petrecută la salonul de coafură, Deborah Ann observa vânătăile de pe mâinile și picioarele băiatului. Odată a văzut și niște semne pe gâtul lui, în afară de cicatricea de la traheotomia făcută de asistentul de pe ambulanță. Nu a vorbit niciodată despre ele.

Uneori Brady îl iubea pe Frankie. Uneori îl detesta. De obicei îl iubea și îl detesta în același timp, iar asta îi dădea dureri cumplite de cap.

Uneori (îndeosebi când era beată), Deborah Ann își blestema viața năpăstuită. „Nu am dreptul să primesc ajutor de la municipalitate și nici de la stat și nici de la afurisitul ăla de guvern federal. De ce? Pentru că încă mai avem bani din asigurare și compensație, de-aia.

Dar îi pasă cuiva că toți banii ăștia se duc și nu intră nimic în locul lor? Nu. Și când n-o să mai avem niciun ban și o să locuim într-un adăpost pentru săraci pe Lowbriar Avenue, abia *atunci* o să ne calificăm pentru ajutor social. Ei, cât de *tare* e chestia asta?"

Uneori Brady se uita la Frankie și gândea: „Îmi stai în *drum*. Îmi stai în *drum*, Frankie, nenorocitule, împuțitule, cretinule, îmi stai în *druuum*!!"

Uneori – deseori – Brady era supărat pe toată lumea asta de căcat. Dacă există un Dumnezeu, așa cum ziceau tipii ăia duminica la televizor, de ce nu-l lua El pe Frankie în cer, pentru ca mama să poată lucra cu normă întreagă și să nu fie aruncați în stradă? Sau să ajungă în adăpostul de pe Lowbriar Avenue, unde mama zicea că nu-s decât ciori împuțite și drogate și înarmate? Dacă există un Dumnezeu, de ce l-a lăsat El pe Frankie să se înece cu afurisita aia de felie de măr? Și după aia, de ce l-a mai lăsat să se trezească defect la creier? Că asta a fost și mai rău, în pizda mă-sii. Nu există niciun Dumnezeu. Nu era nevoie decât să-l vezi pe Frankie cum umblă de-a bușilea, cu tâmpenia aia de Sammy într-o mână; și cum se ridică și șchiopătează ținându-se de mobilă; și cum nu poate să stea prea mult în două picioare și începe iar să meargă în patru labe; și atunci înțelegeai că doar ideea existenței unui Dumnezeu grijuliu era de-a dreptul ridicolă.

În cele din urmă Frankie a murit. S-a întâmplat foarte repede. Într-un fel a semănat cu chestia aia de la Complexul Municipal, când a intrat cu mașina în mulțime. Nu a fost nicio premeditare. Nu a fost decât gândul că trebuia făcut ceva. Ce s-a întâmplat poate fi considerat accident. Sau destin. Brady nu crede în Dumnezeu, dar crede în destin. Și uneori bărbatul casei trebuie să fie el mâna dreaptă a destinului.

Mama făcea clătite pentru cină. Frankie se juca cu Sammy. Ușa de la pivniță era deschisă pentru că Deborah Ann cumpărase de la una din prăvăliile pentru faliți două pachete cu hârtie igienică ieftină și de proastă calitate și acolo o depozitau. Trebuiau duse suluri noi în cele două băi. Așa că i-a cerut lui Brady să aducă hârtia de jos. Pentru că a avut mâinile ocupate, a lăsat deschisă ușa de la pivniță. S-a gândit că o va închide mama, dar a găsit-o la fel cum a lăsat-o atunci când a coborât din băile de la etaj. Frankie îl împingea pe

Sammy pe linoleum și făcea *rr-rr, rr-rrr.* Avea pantaloni roșii, umflați la fund din cauza pampersului triplu. Jucându-se așa, se apropia de ușa deschisă a pivniței și de scara abruptă de dincolo de ea, însă Deborah Ann tot nu dădea vreun semn că ar vrea să o închidă. Și nici nu i-a cerut lui Brady, care acum punea masa, să o închidă el.

– *Rr-rr,* făcea Frankie. *Rr-rrr.*

A împins mașinuța de pompieri. Sammy a ajuns până la ușa de la pivniță, s-a lovit de prag și s-a oprit acolo.

Deborah Ann a plecat de lângă aragaz. S-a dus la ușa dinspre pivniță. Brady și-a imaginat că se va apleca și-i va da înapoi mașinuța lui Frankie. Dar nu a făcut asta. Ci a lovit-o cu piciorul. Mașinuța de pompieri s-a rostogolit zornăind pe trepte până jos.

– Vai! a zis ea. Sammy buf rău de tot.

Vocea ei nu avea nicio intonație.

Brady s-a apropiat și el. Era interesant ce se petrecea acolo.

– De ce ai făcut asta, Mami?

Deborah Ann și-a pus mâinile în șold; încă mai avea spatula în una dintre ele. Și i-a spus:

– Pentru că m-am săturat să-l aud.

Frankie a căscat gura și a început să orăcăie.

– Termină, Frankie, i-a zis Brady, dar Frankie nu voia să termine.

Ce voia Frankie să facă era să se târască mai aproape de pragul ușii și să se uite în pivnița întunecată.

Cu aceeași voce moartă, Deborah Ann i-a spus:

– Aprinde lumina, Brady. Ca să și-l vadă pe Sammy.

Brady a aprins lumina și s-a uitat și el în jos, peste fratele lui care nu se oprise din orăcăială.

– Mda, a zis el. Uite-l acolo. Chiar la piciorul scării. Îl vezi, Frankie?

Tot orăcăind, Frankie s-a apropiat mai mult de prag. S-a uitat în jos. Brady s-a uitat la mama lui. Deborah Ann Hartsfield a dat aproape imperceptibil din cap, aproape insesizabil a fost gestul ei. Brady nu a stat pe gânduri. Pur și simplu a întins piciorul și a lovit dosul umflat de pamperși al lui Frankie și, hopa, ia te uite cum cade Frankie, cu tumbe peste tumbe peste tumbe care mai de care mai caraghioase, care i-au amintit lui Brady de scălâmbăielile făcute în biserică de Fratele Blues cel gras. La prima tumbă Frankie încă mai orăcăia, dar la a doua capul i s-a izbit de muchia treptei și orăcăiala a încetat pe dată, ca și cum Frankie ar fi fost un radio și cineva l-ar fi închis brusc. Oribil, dar și comic. Și a continuat să cadă, din treaptă în treaptă, cu picioarele răschirându-i-se care încotro. Când scara s-a terminat, a căzut direct în cap pe dușumeaua pivniței.

– Vai de mine, a căzut Frankie! a țipat Deborah Ann.

A aruncat spatula din mână și s-a repezit pe scară. Brady a coborât după ea.

Până și Brady și-a putut da seama că Frankie își rupsese gâtul, pentru că era dat mult pe spate, într-o poziție nefirească cu restul trupului. Cu toate acestea Frankie încă trăia. Încă mai respira hârâit și superficial. Din nas îi curgea sânge. Mai mult sânge îi curgea dintr-o tâmplă. Doar ochii i se mișcau înnebuniți în toate direcțiile. Atât. Bietul Frankie. Brady a început să plângă. Și mama plângea.

– Ce ne facem? a întrebat-o Brady. Ce ne facem, Mami?

– Du-te sus și adu-mi o pernă de pe canapea.

Așa a făcut. Când a coborât iar în pivniță, a văzut că Sammy, Mașina de Pompieri, era acum pe pieptul lui Frankie.

– Am încercat să i-o pun în mână, dar nu poate s-o țină, a spus Deborah Ann.

– Mda, a zis Brady. Probabil că-i paralizat. Bietul Frankie.

Frankie s-a uitat mai întâi la mamă, apoi la frate.

– Brady, a spus el.

– O să-ți treacă, Frankie, i-a zis Brady și a întins perna spre mama.

Deborah Ann a luat-o și a pus-o peste fața lui Frankie. N-a durat mult. După aceea l-a trimis pe Brady să ducă perna înapoi și să-i aducă o cârpă udă.

– Închide și aragazul, i-a mai cerut ea. S-au ars clătitele. Se simte de aici.

L-a curățat pe Frankie de sângele de pe obraji. Lui Brady gesturile ei i s-au părut foarte duioase și materne. De-abia ani mai târziu a înțeles că ea curățase de fapt de pe chipul lui și toate fibrele de la stofa pernei.

Când Frankie a fost curat (cu toate că mai avea sânge în păr), Brady și mama s-au așezat pe treptele pivniței și l-au privit. Deborah Ann îl ținea pe Brady de umeri.

– Ar trebui să sun la urgențe, a spus ea.

– Bine.

– Frankie l-a împins prea tare pe Sammy și Sammy a căzut în pivniță. După aia a vrut să se ducă după el, dar s-a dezechilibrat. Eu eram la bucătărie și făceam clătite, iar tu puneai hârtia igienică în băile de la etaj. Tu nu ai văzut nimic. Când ai coborât în pivniță, era deja mort.

– Bine.

– Repetă și tu.

Brady a repetat. La școală avea numai zece și se pricepea să memoreze lecțiile.

– Indiferent ce vei fi întrebat, să nu spui altceva decât ce te-am învățat eu acum. Să nu adaugi nimic, să nu schimbi nimic.

– Bine. Dar pot să spun că tu ai plâns?

Ea i-a zâmbit. L-a sărutat pe frunte și pe obraz. Apoi l-a sărutat pe gură.

– Da, scumpetea mea, asta poți să spui.

– Și de-acum încolo o să ne fie mai bine?

– Da, i-a răspuns ea fără pic de îndoială în voce. De acum încolo o să ne fie bine.

Și a avut dreptate. Li s-au pus doar câteva întrebări referitoare la accident, deloc dificile. A urmat înmormântarea. Înmormântarea a fost destul de drăguță. Frankie era îmbrăcat într-un costum și culcat într-un sicriu de dimensiunea lui. Nu părea câtuși de puțin cu creierul deteriorat; părea doar cufundat într-un somn adânc. Înainte să fie închis sicriul, Brady a sărutat obrazul fratelui său și i l-a pus pe Sammy, Mașina de Pompieri, alături de el. Era suficient loc.

În noaptea aceea, Brady a avut prima din migrenele lui cu adevărat cumplite. A început să-și imagineze că Frankie se ascundea sub patul lui, iar asta i-a agravat durerea de cap. S-a dus în dormitor la mama și s-a culcat lângă ea. Nu i-a spus că s-a speriat la gândul că Frankie ar fi ascuns sub patul lui, ci doar că îi e teamă că-i va exploda capul, atât de rău îl doare. Ea l-a strâns în brațe și l-a sărutat și el s-a lipit strâns-strâns de ea. I-a plăcut să se lipească de ea. Așa îl durea mai puțin capul. Au dormit împreună, iar a doua zi au fost doar ei doi singuri și viața a fost mai bună. Deborah Ann și-a primit înapoi vechea slujbă de la salonul de coafură, dar nu și-a mai făcut niciun iubit. Spunea că Brady este singurul iubit de care are nevoie. Nu au vorbit niciodată despre accidentul lui Frankie, deși Brady îl visa uneori. Nu știa dacă mama are sau nu și ea vise din acelea, dar știa că bea multă vodcă, atât de multă că a ajuns în cele din urmă să-și piardă iarăși locul de muncă. Dar nu a fost o catastrofă, pentru că el se făcuse destul de mare ca să poată lucra. Nu-i părea rău că nu se va duce la colegiu.

Colegiul este pentru cei care nu știu că sunt deștepți.

Brady se trezește din reveria aceasta, profundă ca o hipnoză, și vede că s-a umplut pe pantaloni de bucățele de plastic. În primul moment nu-și dă seama de unde provin. Apoi se uită la ziarul de pe masa lui de lucru și pricepe că, în vreme ce se gândea la Frankie, a fărâmițat cu degetele punga din plastic în care se aflase acesta.

Le adună și le aruncă la coșul de gunoi, apoi ia ziarul și se uită neatent peste titluri. Încă mai curge petrol în Golful Mexic, iar șefii de la British Petroleum urlă cât îi ține gura că ei fac tot ce le stă în putere ca să pună capăt crizei, dar opinia publică îi tratează cu ostilitate. Nidal Hasan, psihiatrul ăla bolnav la cap care a deschis focul în baza militară Fort Hood din Texas, va fi acuzat într-o zi sau două. (Ar fi trebuit să ai un Mercedes, Nidal-drăgălașule, îi zice Brady.) Paul McCartney, fostul Beatle, căruia mama lui Brady îi zicea „Ochi de prepelicar bătrân", va primi o medalie în cadrul unei ceremonii la Casa Albă. Oare cum se face, se întreabă Brady uneori, că oamenii cu foarte puțin talent primesc întotdeauna foarte mult de la viață? Altă dovadă că lumea e întoarsă cu curul în sus.

Brady se hotărăște să-și ia ziarul cu el la bucătărie și să citească acolo pagina politică. Articolele alea, plus o capsulă de melatonină, îi vor face cu siguranță somn. La jumătatea scării, desface ziarul ca să vadă ce-i pe pagina a doua și încremenește. Acolo sunt două fotografii alăturate. Una este a Oliviei Trelawney. Femeia din cealaltă poză e mult mai bătrână, dar asemănarea dintre ele este evidentă. Mai ales buzele alea subțiri de scorpie sunt identice.

A DECEDAT MAMA OLIVIEI TRELAWNEY, sună titlul. Și dedesubt: *A acuzat „Tratamentul incorect" la care a fost supusă fiica sa. A pretins că articolele din presă „I-au distrus viața".*

Urmează un spanac de două paragrafe, în realitate doar un pretext pentru reluarea tragediei de anul trecut (Dacă ni se pare normal să folosim cuvântul „tragedie", își spune Brady cu ipocrizie) pe primele pagini ale unui ziar care și așa moare încet și trist, sufocat de presa online. Cititorii sunt trimiși la necrologul de la pagina douăzeci și șase, iar Brady, ajuns acum la masa din bucătărie, nu știe cum să dea paginile mai repede până acolo. Într-o singură clipă s-a risipit tot norul greu de tristețe uluită care l-a învăluit de la moartea mamei. Mintea îi zbârnâie, ideile vin și pleacă și vin iar, îmbinându-se cu rapiditate, aidoma pieselor dintr-un puzzle. E obișnuit cu starea asta

și știe că va continua așa până când toate ideile își vor găsi locul și o imagine clară îi va apărea în minte.

> ELIZABETH SIROIS WHARTON, în vârstă de 87 de ani, s-a stins din viață la data de 29 mai 2010, la Spitalul Warsaw County Memorial. Fiică a lui Marcel și Catherine Sirois, ea s-a născut pe 19 ianuarie 1923. A lăsat în urma ei un frate, Henry Sirois, o soră, Charlotte Gibney, o nepoată, Holly Gibney, și pe fiica ei, Janelle Patterson. Își pierduse soțul, Alvin Wharton, și fiica mult iubită, Olivia. Priveghiul cu rudele și prietenii apropiați se va ține marți, 1 iunie, între orele 10 a.m. și 1 p.m., la Casa Funerară Soames, și va fi urmat de o slujbă comemorativă, miercuri, 2 iunie, la ora 10 a.m., tot în incinta Casei Funerare Soames. După slujbă, membrii familiei și prietenii apropiați vor participa la un prânz restrâns în vila de pe Lilac Drive, numărul 729, Sugar Heights. Familia sugerează ca, în loc de flori, să se facă donații în contul Crucii Roșii Americane sau al Armatei Salvării, instituțiile caritabile pe care le îndrăgea doamna Wharton.

Brady citește cu multă atenție întregul articol, formulându-și în minte câteva întrebări. Oare la priveghi va lua parte și umflatul de fost polițist? Sau la slujba comemorativă de miercuri? La prânzul de după aceea? Brady e în stare să jure că va fi prezent la toate trei. Căutându-l pe trufaș. Căutându-l *pe el.* Pentru că asta fac polițiștii.

Își aduce aminte de ultimul mesaj pe care i l-a trimis lui Hodges, bunului și dragului de Det. Pens. Acum zâmbește și spune cu voce tare:

– Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag.

– Ai grijă să nu te vadă, spune Deborah Ann Hartsfield.

Știe că mama nu e aici, dar aproape că o vede cum stă vizavi de el la masă, îmbrăcată cu o fustă strâmtă din stofă neagră și bluza albastră care îi place lui cel mai mult, cea atât de subțire că-i poți întrezări

sutienul prin ea.

– Pentru că o să se uite după tine.

– Știu, zice Brady. Nu-ți face griji.

– Dar bineînțeles că îmi fac, spune mama. E normal să-mi fac. Tu ești scumpetea mea de băiat.

Brady se întoarce în pivniță și se bagă în sacul de dormit. Salteaua găurită strănută prelung. Ultimul lucru pe care îl mai face înainte de a stinge luminile tot prin comandă vocală este să-și seteze alarma de la iPhone să-l scoale la șase și jumătate. Mâine va fi o zi plină.

În afară de luminițele roșii ale ledurilor de la computerele stinse, centrul de comandă din pivniță este cufundat în beznă. Mama îi vorbește de sub scară.

– Te aștept, scumpetea mea, dar vezi să nu mă faci să aștept prea mult.

– Am să vin curând, Mami.

Brady închide ochii. Zâmbește. După două minute începe să sforăie.

7

În dimineața următoare, Janey iese din dormitor abia pe la opt și ceva. Și-a îmbrăcat taiorul pe care îl purtase cu o zi în urmă. Hodges, tot în boxeri, vorbește la telefon. Îi face un semn din degete, gest care înseamnă și *bună dimineața* și *așteaptă puțin.*

– Nu-i mare lucru, spune el în receptor, doar una din curiozitățile alea care nu-ți dau pace. Ți-aș fi recunoscător dacă ai verifica.

Ascultă ce i se spune. Apoi:

– Nu, nu vreau să-l deranjez pe Pete cu asta și să nu-l deranjezi nici tu. E până peste cap cu cazul Donald Davis.

Ascultă iar. Janey se așază pe brațul canapelei, arată spre ceasul de

la mână și spune din vârful buzelor: *Priveghiul!* Hodges dă din cap.

– Da, așa, spune el în receptor. Să zicem între vara lui 2007 și primăvara lui 2009. În centru, în zona cu Lake Avenue, unde-s toate casele alea de fițe.

Îi face cu ochiul lui Janey.

– Mulțam, Marlo, ești o scumpă. Și ai cuvântul meu că n-o să mă transform într-un „unchiaș", bine?

Ascultă, încuviințând din cap.

– OK. Îhî. Trebuie să închid acum, dar transmite-le salutările mele lui Phil și copiilor. Să luăm prânzul împreună într-una din zilele astea. *Bineînțeles* că fac eu cinste. Bine. Pa.

Închide.

– Trebuie să te îmbraci cât de repede poți, îi spune Janey, și să mă duci la apartament ca să-mi dau cu nițică sănătate pe față înainte să mergem la firma de pompe funebre. Poate că aș face bine să-mi schimb și lenjeria. Cât de repede poți să-ți tragi pantalonii pe tine?

– Foarte repede. Și n-ai nevoie de fard.

Ea își dă ochii peste cap.

– Spune-i chestia asta mătușii Charlotte. E șefa mișcării de rezistență împotriva ridurilor. Haide, dă-i bătaie. Și ia-ți și aparatul de ras. Ai să te bărbierești la mine.

Se uită din nou la ceas.

– De cinci ani nu m-am mai trezit atât de târziu.

Hodges pornește spre dormitor ca să se îmbrace. Janey îl oprește la ușă, îi întoarce capul spre ea, îi prinde obrajii în palme și îl sărută pe gură.

– Sexul făcut cum trebuie e cel mai bun somnifer. Probabil că uitasem asta.

O ridică în brațe. Nu are nici cea mai vagă idee cât va dura povestea lor, dar, atâta vreme cât durează, are intenția să se bucure din plin de ea.

– Și vezi să-ți pui pălăria, îl sfătuiește ea, uitându-se în jos la el și surâzându-i. Deșteaptă am fost când ți-am luat-o. Pălăria aia te *reprezintă.*

8

Sunt mult prea fericiți să fie împreună și mult prea grăbiți să ajungă la salonul de priveghi înaintea rudelor venite din iad, ca să mai fie COP. Dar chiar și în stare de alertă maximă probabil că nu ar fi observat nimic care să le stârnească suspiciuni. În parcarea de la intersecția dintre Harper Road și Hanover Street sunt deja peste douăzeci și cinci de mașini, iar Subarul de culoarea noroiului care îi aparține lui Brady Hartsfield iese cel mai puțin în evidență. Și-a ales în așa fel locul încât să aibă în oglinda retrovizoare capătul străzii unde locuiește umflatul de fost polițist. Dacă se duce la priveghiul babei, atunci va coborî strada și va face la stânga pe Hanover.

Și uite-l, la opt jumate trecute fix – chiar mai devreme decât se aștepta Brady, din moment ce priveghiul începe la zece și casa funerară e cam la douăzeci de minute cu mașina de aici. Când Toyota detectivului face la stânga, Brady observă cu surprindere că umflatul nu e singur. Cu el în mașină se află o femeie și, cu toate că Brady o zărește în fugă, ce vede îi este suficient ca s-o identifice pe sora Oliviei Trelawney. A lăsat în jos apărătoarea de soare și se piaptănă în oglindă. Concluzia evidentă este că a petrecut noaptea în cotețul de burlac al umflatului de fost polițist.

Brady e șocat la culme. Ce, Doamne, iartă-mă, a căutat ea acolo? Hodges e *bătrân*, e *gras*, e *urât.* Doar n-o fi făcut sex cu el? Ideea asta e mai presus de orice imaginație. Apoi își aduce aminte cum îi vindeca mama cele mai rele dureri de cap și înțelege, fără nicio tragere de inimă, că atunci când e vorba de sex, niciun fel de împerechere nu este mai presus de orice imaginație. Dar numai gândul că Hodges și-o trage cu sora Oliviei Trelawney îl înfurie la culme (chiar dacă se poate argumenta că, în fond, tocmai datorită lui

Brady însuși au făcut cunoștință cei doi). Nu, nu, nu. Hodges trebuie să stea cuminte în fața televizorului și să se gândească la sinucidere. Nu are nici măcar dreptul să se bucure de un borcan cu vaselină și de plăcerea pe care i-o poate oferi mâna lui dreaptă, darămite de o blondă sexoasă.

Brady își spune: Probabil că ea s-a culcat în pat și el pe canapea.

Măcar ideea asta e cât de cât logică și îl face să se simtă mai bine. Probabil că Hodges ar putea să facă sex cu o blondă mișto, dacă ar dori asta… însă ar trebui să o plătească. Iar prostituata cu pricina precis că i-ar percepe și un tarif pentru gabarit depășit, își mai zice el, izbucnind în hohote de râs și pornind motorul.

Înainte să iasă din parcare, deschide torpedoul, scoate de acolo Invenția Doi și o pune pe scaunul de lângă el. Nu a mai folosit-o de anul trecut, dar are de gând să o folosească astăzi. Probabil nu în fața Casei Funerare, pentru că se îndoiește că într-acolo se îndreaptă cei doi acum. E prea devreme. Brady crede că vor opri mai întâi la apartamentul de pe Lake Avenue. Și nu-i nevoie să ajungă acolo înaintea lor. Totul este să fie acolo când vor ieși din bloc. Știe exact cum o să fie.

O să fie ca pe vremuri.

În centru, când se oprește la un semafor, îl sună pe Tones Frobisher la Discount Electronix și îl anunță că va lipsi astăzi de la serviciu. Probabil va lipsi toată săptămâna. Își strânge nările cu două degete, ca să pară că vorbește pe nas și îl informează pe Tones că a făcut o gripă nasoală. Se gândește la concertul de joi seara al băieților de la 'Round Here la CCAM și la vesta lui sinucigașă și își închipuie că ar adăuga: *Nici săptămâna viitoare n-am să vin. Dar n-o să mai fiu gripat, o să fiu doar mort.* Întrerupe legătura, aruncă telefonul pe scaun lângă Invenția Doi și începe să râdă. Vede pe banda de alături o femeie, toată dichisită pentru la serviciu. Femeia se holbează la el uluită. Brady, care acum râde de îl doare burta și i se preling lacrimile pe obraji și mucii din nas, îi arată degetul.

– Cu prietena de la Arhivă vorbeai? îl întreabă Janey.

– Cu Marlo Everett, da. Ajunge foarte devreme la birou. Fostul meu partener, Pete Huntley, zicea că nici nu se duce acasă și de-aia e mereu acolo.

– Și, mă rog, ce poveste i-ai spus?

– Că unul din vecinii mei a văzut un individ care încerca portierele mașinilor să vadă dacă sunt descuiate. Și i-am zis că mi-am adus aminte că, acum vreo doi ani, în centru, a fost o adevărată epidemie de spargeri de mașini, iar făptașul nu a fost niciodată prins.

– Aha. Și care e chestia aia cu unchiașul?

– Unchiașii sunt polițiștii care nu se pot împăca cu ideea că au ieșit la pensie. Și o sună toată ziua pe Marlo, cerându-i să verifice numerele de înmatriculare de la mașinile care lor li se par dubioase din cine știe ce motiv. Sau văd câte unul și nu le place moaca lui și fac pe polițiștii cu el și-i cer actele de identitate. Apoi o sună pe Marlo și o roagă să-i verifice cazierul.

– Și biata femeie nu se supără?

– O, se văicărește la greu, dar o face doar de formă. Nu cred că o deranjează atât de tare. Uite, acum câțiva ani, un moșulică, Kenny Shays îl chema, a anunțat un șase-cinci – ăsta-i un cod apărut după atentatele din 2001 și înseamnă comportament suspect. Și foarte bine a făcut, pentru că tipul pe care îl reținuse, deși nu era vreun terorist, era un fugar din Kansas care-și omorâse întreaga familie în 1987.

– Uau. Și a primit vreo medalie?

– Doar câteva felicitări și bătăi pe umăr. Dar nici nu-și dorea mai mult. A murit după vreo șase luni.

Cu țeava de la pistol vârâtă în gură și apăsând el pe trăgaci ca să nu i-o ia înainte cancerul de plămâni.

Se aude mobilul lui Hodges. Sunetul e înăbușit, pentru că vine din torpedo. Janey îl scoate și i-l dă cu un zâmbet ușor ironic.

– Ei, Marlo, ce repede te-ai mișcat. Ce-ai aflat?

Ascultă atent, dând din cap și zicând îhî-îhî și fiind totodată foarte atent la traficul aglomerat al dimineții. Îi mulțumește și închide. Vrea să o roage pe Janey să pună mobilul înapoi, dar ea scutură din cap.

– Pune-l în buzunar. Poate te mai sună cineva. Știu că ăsta-i un concept nou pentru tine, dar încearcă să te obișnuiești. Ce ai aflat?

– Cu începere din septembrie 2007, în centru au avut loc vreo zece spargeri de mașini. Marlo zice că se poate să fi fost mai multe, pentru că de obicei oamenii nu raportează asemenea spargeri decât dacă li s-a furat din mașină ceva de valoare. Ultima spargere a fost înregistrată în martie 2009, adică cu mai puțin de trei săptămâni înainte de Masacrul de la Complexul Municipal. Omul nostru a fost, Janey. I-am dat de urmă, iar asta înseamnă că suntem mai aproape de el.

– Foarte bine.

– Cred că o să-l găsim. Și dacă va fi așa, atunci avocatul tău va trebui să se ducă la secție și să-l pună la curent pe Pete Huntley. O să facă el restul. Încă mai suntem de acord cu asta, da?

– Da. Dar până atunci este *al nostru.* Și cu *asta* suntem de acord, da?

– Absolut.

Au ajuns pe Lake Avenue și observă un loc liber de parcare chiar în fața blocului unde a stat regretata doamnă Wharton. Când e să ai noroc, atunci ai noroc până la capăt. Hodges dă cu spatele, întrebându-se de câte ori o fi parcat Olivia Trelawney exact în același loc.

Janey se uită îngrijorată la ceas, în vreme ce Hodges introduce monedele în aparatul de taxat.

– Liniștește-te, îi spune el. Avem suficient timp.

Ea se îndreaptă spre intrarea clădirii, iar Hodges apasă butonul ÎNCHIS de pe dispozitivul de telecomandă. Nici nu se gândește la ce

face, căci Domnul Mercedes îi ocupă toate gândurile, dar obișnuința e obișnuință. Își pune cheile în buzunar și se grăbește s-o prindă din urmă pe Janey ca să-i deschidă ușa.

M-am tâmpit la bătrânețe, își zice el.

Apoi: Ei, și ce?

10

La cinci minute după aceea, un Subaru de culoarea noroiului intră pe Lake Avenue. Încetinește când dă de Toyota lui Hodges, apoi Brady semnalizează stânga și intră în parcarea etajată de vizavi.

Sunt o mulțime de locuri libere pe primul și al doilea nivel, dar nu-i sunt de niciun folos pentru că toate sunt pe interior. Găsește ce caută abia la nivelul al treilea, care este aproape pustiu. Locul de parcare se află pe latura estică, cu vedere la Lake Avenue. Parchează, se dă jos, se apropie de parapetul din beton și se uită vizavi, la Toyota lui Hodges. Estimează că distanța până acolo nu e mai mare de șaizeci de metri. Operațiunea va fi floare la ureche pentru Invenția Doi, pentru că nu e nimic care să blocheze semnalul.

Având destulă vreme la dispoziție, Brady se urcă iar în mașină, deschide iPad-ul și caută informații despre Centrul de Cultură și Artă din Midwest. Sala Mingo este cea mai spațioasă din toată clădirea. Mi se pare corect, își zice Brady, de vreme ce e singura sală din CCAM care scoate ceva profit. În timpul iernii aici cântă orchestra simfonică a orașului. Și se mai organizează și spectacole de balet și conferințe și tot felul de bășini din astea artistice. Însă, din iunie și până în august, sala Mingo este aproape exclusiv dedicată muzicii pop. Pe website se spune că, după trupa 'Round Here, aici se va desfășura Cavalcada Estivală a Starurilor, în cadrul căreia vor concerta grupul Eagles, Sting, John Mellencamp, Alan Jackson, Paul Simon și Bruce Springsteen. Ce bine, deși cei care și-au cumpărat deja abonamente la seria de concerte aveau să fie puțin cam dezamăgiți. Pentru că în vara asta nu se va ține decât un singur concert în sala Mingo, unul foarte scurt, care se va sfârși cu hitul „Muriți, cretinilor!".

Website-ul zice că sala are o capacitate de patru mii cinci sute de locuri.

Mai zice și că s-au epuizat toate biletele pentru concertul trupei 'Round Here.

Brady o sună pe Shirley Orton, de la fabrica de înghețată. Ținându-se iarăși de nări, îi spune că ar fi bine să-l anunțe pe Rudy Stanhope că s-ar putea să fie nevoie de el spre sfârșitul săptămânii. Îi mai zice că el speră să poată veni joi sau vineri, dar mai bine să se asigure că are cine să-l înlocuiască. A făcut o gripă nasoală.

Cum era de așteptat, cuvântul *gripă* o alarmează pe Shirley.

– Să nu îndrăznești să calci pe aici fără o adeverință de la doctorul tău care să ateste că nu ești contagios. Nu se poate să vinzi înghețată copiilor dacă ai gripă.

– Nștiu, spune fonfăit Brady. Mpare nrău, Shirley, gred c-am luad-o de la mama. I-am zis ză ztea în bat.

Replica i se pare extrem de comică și începe să mustăcească.

– Ai grijă de ti…

– Tre' ză înghid, spune Brady și întrerupe legătura la timp, pentru ca Shirley să nu-i audă hohotele isterice de râs.

Da, i-a zis mamei să stea în pat. Și da, mama avea gripă. Nu Gripă Porcină și nici Gripă Aviară, ci o tulpină nouă ce poartă numele de Gripă Gopher. Brady urlă de râs și lovește cu pumnii în bordul de la Subaru. Lovește cu atâta putere încât încep să-l doară mâinile, iar asta îl face să râdă și mai tare.

Criza de isterie durează până îl apucă durerea de burtă și are senzația că-i vine să vomite. Tocmai ce s-a mai liniștit puțin când vede cum se deschide ușa clădirii de vizavi.

Brady ia repede Invenția Doi și apasă comutatorul de pornire. Se aprinde un led galben. Ridică antena scurtă. Fără să mai râdă acum, coboară din mașină și se furișează lângă parapetul din beton, având grijă să stea în umbra stâlpului de susținere din apropiere. Își pune

degetul mare pe comutator și îndreaptă Invenția Doi în jos – dar nu spre Toyota detectivului. O îndreaptă spre Hodges, care tocmai ce se caută prin buzunare. Blonda sexoasă e lângă el, îmbrăcată cu același costum de mai devreme, dar cu alți pantofi și altă poșetă.

Hodges scoate cheile.

Brady apasă comutatorul și ledul galben se face verde. Farurile de la mașina lui Hodges clipesc. În aceeași fracțiune de secundă clipește și ochiul verde de pe Invenția Doi. A captat și memorat codul PKE al Toyotei, exact la fel cum captase și memorase codul de la Mercedesul doamnei Trelawney.

Aproape doi ani a folosit Brady Invenția Doi, cu ajutorul căreia a furat coduri PKE și a descuiat mașini ca să caute în ele bani și obiecte de valoare. Veniturile astfel obținute nu erau regulate, dar fiorii pe care îi simțea nu și-au pierdut niciodată din intensitate. Când a descoperit cheia de rezervă în torpedoul de la Mercedesul doamnei Trelawney (într-o pungă din plastic, alături de cartea mașinii și de talon), primul lui gând a fost să fure mașina și să facă o plimbare prin oraș. Să o și bușească nițel, uite așa, doar de-al dracului. Poate chiar să-i taie tapiseria. Dar un anume instinct îi spusese să nu se atingă de nimic. Îi spusese că Mercedesul ar putea să aibă un rol mai important în viața lui. Așa cum s-a și demonstrat mai târziu.

Brady se urcă în Subaru și pune Invenția Doi în torpedoul lui. Este extrem de mulțumit de câte a reușit să realizeze în dimineața aceasta. Însă dimineața încă nu s-a încheiat. Hodges și sora Oliviei se duc în vizită la Casa Funerară. Și el are o vizită de făcut. CCAM probabil că s-a deschis deja și el vrea să arunce un ochi pe acolo. Să vadă care sunt măsurile de securitate. Să descopere unde sunt montate camerele de supraveghere.

Brady își spune: Am să găsesc eu o modalitate să intru. Sunt pe val.

De asemenea, trebuie să intre pe Internet și să facă rost de un bilet la concertul de joi. Câtă treabă mai are! Multă, multă treabă!

Începe să fluiere.

11

La zece și un sfert, Hodges și Janey Patterson intră în salonul „Odihna Eternă" al Casei Funerare Soames. Sunt primii veniți, pentru că ea insistase să se grăbească. Jumătatea superioară a capacului de la sicriu este deschisă. Partea dinspre picioare este îmbrăcată în mătase albastră. Elizabeth Wharton are o rochie albă, cu ornamente albastre, în aceeași nuanță cu mătasea de pe sicriu. Ochii îi sunt închiși. Obrajii trandafirii.

Janey trece repede printre cele două rânduri de scaune pliante, își privește iute mama, apoi se întoarce la fel de grăbită. Îi tremură buzele.

– Să fie sănătos unchiul Henry dacă incinerarea i se pare un procedeu păgân, dar tâmpenia asta cu sicriul deschis este cu adevărat păgână. Ce e acolo nu seamănă deloc cu mama mea. E ca un exponat împăiat.

– Atunci, pentru ce…

– Asta a fost înțelegerea pe care am făcut-o ca să nu mă mai bată la cap cu incinerarea. Dumnezeu să ne ajute dacă-i vine ideea să se uite sub faldurile alea de mătase. O să vadă că sicriul e din carton presat, vopsit în gri ca să semene cu metalul. Ca să… atunci când îl vor… înțelegi…

– Înțeleg, spune Hodges și o strânge de umeri.

Încep să sosească prietenii răposatei, în frunte cu Althea Greene, infirmiera doamnei Wharton, și doamna Harris, menajera. Cu o întârziere de douăzeci de minute (așa cum le șade bine unora care au senzația că ar face parte din înalta societate, dacă este să-l întrebăm pe Hodges), apare și mătușa Charlotte la brațul fratelui ei. Unchiul Henry o conduce printre scaune, aruncă o privire la sicriu și se trage înapoi. Mătușa Charlotte se uită fix la chipul surorii ei, apoi se apleacă și o sărută pe buzele moarte. Șoptește abia auzit:

– Surioara mea, surioara mea.

Și, pentru prima dată de când a cunoscut-o, Hodges simte și altceva

față de ea pe lângă agasare.

Se aud foșnete, șoapte, câteva râsete înăbușite. Janey trece pe la fiecare oaspete (nu sunt mai mult de douăsprezece persoane, toate rude cu Tata Noe, cum ar fi spus fiica lui Hodges), îndeplinindu-și obligațiile. Unchiul Henry i se alătură și o cuprinde pe după umeri atunci când Janey pare pe punctul de a-și pierde stăpânirea de sine (când încerca să o consoleze pe doamna Greene). Hodges se bucură să vadă reacția bărbatului. Sângele apă nu se face, își spune el. Este evident mai cu seamă în momente de cumpănă ca acesta.

El este singurul străin de aici, așa că se hotărăște să iasă la aer. Stă câteva momente pe treapta de la intrare, uitându-se cu atenție la mașinile din parcare, căutând un bărbat în una din ele. Nu vede pe nimeni și își dă seama că nici pe Holly Gângava nu a văzut-o.

Merge agale spre parcarea vizitatorilor și uite-o acolo, așezată pe treptele din spatele Casei Funerare. Poartă o rochie maro, incredibil de urâtă, care-i ajunge până la jumătatea gambei. Părul și l-a strâns în părți în două gogoloaie incredibil de urâte. Lui Hodges i se pare că așa ar trebui să arate Prințesa Leia după un an de post negru.

Ea îi observă umbra pe asfalt, tresare puternic și ascunde ceva în palmă. El se apropie și vede că obiectul palmat este o țigară pe jumătate fumată. Ea îi aruncă o privire îngrijorată. Hodges este de părere că aceeași privire ar avea și un câine, prea adesea bătut cu ziarul pentru că își face nevoile sub masa din bucătărie.

– Să nu mă spui mamei. Crede că m-am lăsat.

– N-am să scot niciun cuvânt, spune Hodges, gândindu-se că Holly este categoric mult prea mare ca să-și mai facă probleme din cauza dezaprobării mămicii față de unicul ei viciu. Îmi dai voie să mă așez lângă tine?

– N-ar trebui să fii înăuntru, cu Janey?

Dar se dă la o parte ca să-i facă loc.

– Am ieșit să iau puțin aer. Plus că, în afară de Janey, nu cunosc pe nimeni.

Îl cercetează din cap și până în picioare cu curiozitatea nedisimulată a unui copil.

– Ești iubitul verișoarei mele?

Se simte stânjenit, însă nu atât de întrebarea lui Holly, cât de realizarea faptului complet aiurea că-i vine să râdă. Își zice că mai bine o lăsa în pace, să-și fumeze țigara aia interzisă.

– Cum să-ți spun… suntem prieteni buni. Asta e tot ce trebuie să știi.

Holly ridică din umeri și suflă fumul pe nări.

– Pe mine nu mă deranjează. Cred că femeia trebuie să aibă iubiți, dacă asta își dorește. Eu una nu-mi doresc. Nu mă interesează bărbații. Nu că aș fi pe invers. Să nu crezi asta. Eu scriu poezii.

– Da? Pe bune?

– Pe bune.

Și fără pauză, de parcă ar fi fost continuarea firească:

– Mama n-o place pe Janey.

– Nu?

– Crede că Janey n-ar fi trebuit să moștenească toți banii ăia de la Olivia. Zice că nu-i corect. Probabil că nu este, dar mie, una, nu-mi pasă.

Își mușcă buzele, dându-i lui Hodges o tulburătoare senzație de déjà-vu. Și nu are nevoie decât de o secundă ca să înțeleagă de ce. Olivia Trelawney făcea la fel în timp ce o chestionau. Sângele apă nu se face. Este evident mai cu seamă în momente de cumpănă ca acesta.

– N-ai fost înăuntru, spune el.

– Nu și nici nu am intenția și *ea* nu poate să mă oblige. N-am văzut niciodată un mort și nu am de gând s-o fac acum. Aș avea coșmaruri.

Își stinge țigara pe marginea treptei, dar nu înșurubând-o, ci *lovind-o* de mai multe ori, în arteziană de scântei, până se rupe filtrul. Are obrajii albi ca varul și a început să tremure atât de tare încât literalmente i se ciocnesc genunchii unul de celălalt. Și își va sfârteca buza dacă nu va înceta să o muște.

– Asta-i cel mai rău, spune ea.

Acum nu se mai bâlbâie, ba chiar vorbește foarte deslușit. Însă tonul îi urcă treptat spre urlet.

– Asta-i cel mai rău, asta-i cel mai rău, *asta-i cel mai rău!*

O cuprinde de umerii care se zguduie. Preț de o secundă i se cutremură tot trupul. Se așteaptă să o ia la fugă (oprindu-se, poate, doar cât să-l facă depravat și să-i dea una peste ochi). Apoi tremurul încetează și, oricât de straniu ar părea, Holly își culcă obrazul pe umărul lui. Respiră foarte repede și sacadat.

– Ai dreptate, îi zice el. Asta-i cel mai rău. Mâine va fi mai bine.

– O să închidă sicriul?

– Mda.

Îi va spune lui Janey să ceară să fie închis, dacă vrea ca verișoara ei să nu mai stea iarăși printre mașinile din parcare.

Holly îl privește în ochi. Biata femeie nu are absolut nicio calitate, își spune Hodges. Nici măcar o fărâmă de inteligență, nici măcar un strop de șiretenie. După cum se va dovedi, va ajunge să regrete această impresie greșită. Dar deocamdată se pomenește din nou cu gândul la Olivia Trelawney și la felul cum a fost ea tratată de presă. Și de polițiști. Și de el.

– Îmi promiți că o să-l închidă?

– Da.

– Te *juri*?

– Cu mâna pe inimă, dacă vrei.

Apoi spune, tot cu gândul la Olivia și la computerul otrăvit de Domnul Mercedes:

– Ți-ai luat medicamentele, Holly?

Femeia face ochii mari.

– De unde știi că iau Lexapro [58]? Ți-a spus *ea*?

– Nu mi-a spus nimeni. Nu era nevoie. Am fost detectiv.

O strânge de umeri cu un gest prietenos.

– Răspunde-mi la ce te-am întrebat.

– Îl am în geantă. N-am luat astăzi, pentru că…

Scoate un chicotit tremurat.

– Pentru că îmi vine să fac *pipi* când îl iau.

– Dacă îți aduc un pahar cu apă, vrei să-l iei?

– Da. Pentru că mă rogi tu.

Îi aruncă din nou privirea aceea lipsită de apărare. Privire de copil care măsoară un adult.

– Îmi place de tine. Ești un om bun. Janey are noroc. Eu n-am avut noroc în viața mea. Nici măcar un prieten n-am avut.

– Mă duc să-ți aduc apă, zice Hodges și se ridică.

Când ajunge la colțul clădirii, se uită înapoi. Holly încearcă să-și aprindă altă țigară, dar a început iar să tremure și nu poate. Își ține bricheta cu ambele mâini, ca un polițist în poligon.

Janey îl întreabă unde a fost. Îi spune și o întreabă dacă vrea să închidă sicriul la slujba de a doua zi.

– Cred că numai așa ai putea s-o convingi să intre, îi explică el.

Janey se uită la mătușa Charlotte, care sporovăiește cu un grup de

femei în vârstă.

– Scorpia nici n-a observat că Holly nu-i aici, spune ea. Știi ceva, tocmai am hotărât că sicriul *nu o să fie* la slujbă. O să-l rog pe administratorul firmei să-l pună undeva în spate și la naiba cu ce o să comenteze mătușa pe chestia asta. Spune-i lui Holly ce-am zis, bine?

Prezență discretă până atunci, directorul Casei Funerare îl conduce pe Hodges în sala alăturată, unde au fost aduse gustări și răcoritoare. Ia o sticlă cu apă plată și i-o duce lui Holly, în parcare. Îi transmite mesajul lui Janey și stă alături de ea până când o vede înghițind una din pastiluțele ei albe, aducătoare de fericire. După ce bea câteva guri de apă, Holly îi zâmbește.

– Pe bune că te plac.

Folosindu-se de minunatul talent de a minți cât mai convingător, talent deprins și exersat în anii de poliție, Hodges îi spune cu căldură:

– Și eu te plac, Holly.

12

Complexul de Cultură și Artă, pe scurt CCAM, este supranumit „Luvrul Midwestului" de către presă și Camera de Comerț și ocupă o suprafață de șase pogoane, chiar în centrul orașului. Cea mai impozantă dintre clădirile lui este una circulară, care lui Brady i se pare că seamănă leit cu OZN-ul uriaș de la sfârșitul filmului *Întâlnire de gradul trei.* Clădirea aceasta este Sala de Spectacole Mingo.

Brady se plimbă pe lângă zona de descărcare din spate, aglomerată ca un mușuroi de furnici într-o zi fierbinte de vară. Camioane se fâțâie încoace și încolo, iar muncitorii descarcă tot felul de chestii din ele, inclusiv – ciudat, însă perfect adevărat – ceva ce seamănă cu niște bucăți dintr-o roată din acelea uriașe, întâlnite în parcurile de distracții. Mai sunt acolo și cadre imense de mucava înfățișând un cer înstelat și o plajă albă pe care se plimbă perechi de tineri ținându-se de mână. Brady observă că toți muncitorii poartă

ecusoane la gât sau prinse de tricouri. Nasol.

Cabina de pază se află la intrarea în zona de descărcare, și asta-i la fel de nasol, însă Brady se îndreaptă într-o doară în direcția ei, spunându-și că cine nu riscă nu câștigă. Sunt doi paznici. Unul e înăuntru, unde supraveghează vreo șase ecrane, în vreme ce se îndoapă cu un covrig. Celălalt iese ca să-l oprească pe Brady. Poartă ochelari de soare. Brady își vede zâmbetul uau-ce-interesant-este reflectat în lentilele întunecate.

– Căutați ceva, domnule?

– Sunt doar curios să văd ce se petrece aici, spune Brady. Uite, aia seamănă cu o roată mare!

– Joi seara o să fie un concert aici, îi explică paznicul. Trupa își lansează ultimul album. Mi se pare că-i zice *Sărutări lângă roata mare.*

– Măi, frate, da' știu că au multe decoruri, se minunează Brady.

Paznicul pufnește disprețuitor:

– Cu cât cântă mai prost, cu atât sunt mai mari decorurile. Știți ceva? Anul trecut, în septembrie, când a cântat Tony Bennett la noi, nu a fost decât el singur pe scenă. Nici măcar trupă n-a avut. L-a acompaniat orchestra simfonică a orașului. *Ăla* a fost concert adevărat. Fără puști care să chirăie. Muzică adevărată. Ce concept învechit, nu?

– Nu cred că m-ați putea lăsa să arunc o privire, nu? Poate să fac și o poză cu telefonul?

– Nu se poate.

Paznicul se uită cu prea multă atenție la el. Lui Brady nu-i convine.

– De fapt nici nu aveți voie să fiți aici. Deci…

– Am priceput, am priceput, spune Brady, lăbărțându-și și mai mult zâmbetul.

E vremea să plece de acolo. Oricum, nu-l ajută nimic din câte a

văzut. Dacă acum sunt doi paznici, probabil că vor fi zece sau mai mulți joi seară.

– Vă mulțumesc pentru lămuriri.

– Pentru puțin.

Brady îi face semn că totul este în regulă și că viața nu poate fi mai frumoasă. Paznicul îi răspunde cu același semn, dar rămâne în pragul cabinei, urmărindu-l cum se îndepărtează.

Brady merge agale pe latura unei parcări imense și aproape pustii, care va fi ocupată în întregime în seara concertului 'Round Here. I-a dispărut zâmbetul. Se gândește la cretinii ăia de arăbeți care au intrat cu avioanele în Turnurile Gemene în urmă cu nouă ani. Și își spune (fără strop de ironie): „Au ridicat ștacheta pentru noi, ceilalți."

După vreo cinci minute ajunge la șirul de uși pe care vor intra spectatorii. Ca să intre, trebuie să plătească o taxă de cinci dolari, „care va fi donată în scopuri caritabile". Foaierul boltit răsună de pașii numeroșilor iubitori de artă și ai grupurilor de elevi. În față e un magazin cu suvenire. La stânga este coridorul ce duce spre Sala Mingo. Este lat cât o șosea cu două benzi. În mijlocul lui se află un trepied din crom cu un semn pe care scrie ACCESUL INTERZIS CU SACOȘE, CUTII, RUCSACURI.

Nu sunt detectoare de metale. Poate nu au fost montate încă, dar Brady este destul de sigur că nici nu vor fi. Peste patru mii de spectatori se vor îmbulzi să intre, iar detectoarele ar produce ambuteiaje de coșmar. Însă vor fi *mucho* agenți de pază, la fel de bănuitori și de indiscreți ca porcul ăla cu ochelari de soare și covrigul în rât. Iar un bărbat îmbrăcat cu o vestă matlasată într-o seară caldă de iunie le-ar atrage imediat atenția. De fapt, le-ar putea atrage atenția orice bărbat neînsoțit de o fiică hlizită și cu codițe.

Fiți bun, domnule, și urmați-ne pe aici.

Normal că în momentul acela și-ar arunca în aer vesta și ar omorî cam la o sută de persoane, dacă nu cumva mai multe. Dar nu asta vrea. Ce vrea el acum este să se ducă acasă, să intre pe net și să afle titlul celui mai îndrăgit cântec al trupei 'Round Here. Iar atunci când

va veni clipa, să apese pe buton chiar la jumătatea lui, atunci când țonțoricile vor zbiera din toți rărunchii și-și vor ieși din mințile lor tâmpițele.

Însă piedicile sunt formidabile.

Și stând aici, în foaier, printre pensionari cu ghidurile în mâini și pămpălăi de liceu, Brady își spune: „Mi-aș dori să mai trăiască Frankie. Dacă ar trăi, l-aș lua cu mine la spectacol. La cât de cretin era, precis că i-ar fi plăcut. Ba chiar i-aș fi dat voie să-l ia cu el pe Sammy, Mașina de Pompieri." Gândul acesta îl umple de o tristețe profundă și întru totul autentică. Tristețe pe care o simte adesea când se gândește la Frankie.

Poate că ar fi mai bine doar să-l omor pe umflatul de fost polițist și după aia să mă omor și pe mine și să zic că mi-am îndeplinit misiunea.

Masându-și tâmplele, unde a început să se instaleze migrena (iar Mami nu mai e să i-o aline), Brady traversează foaierul și intră în Galeria de Artă Harlow Floyd, unde un banner uriaș anunță că LUNA IUNIE ESTE LUNA MANET!

Nu știe exact cine a fost Manet [59], probabil alt pictor franțuz ca van Gogh [60], dar câteva dintre tablouri i se par nemaipomenite. Îl cam doare undeva de naturile moarte (pentru ce, în numele lui Dumnezeu, ți-ai pierde timpul ca să pictezi un pepene?), dar printre celelalte sunt câteva de o violență aproape sălbatică. Într-unul este un matador mort. Cu mâinile strânse la spate, Brady se uită la el aproape cinci minute, ignorând oamenii care se îmbulzesc pe lângă el și pe cei care se uită la tablou peste umărul lui. Matadorul nu este câtuși de puțin sfârtecat, însă sângele care i se prelinge din partea stângă a corpului pare mai real decât tot sângele din filmele cu violențe de tot soiul pe care le-a văzut Brady la viața lui și a văzut destule. Tabloul acesta îl calmează și-i limpezește mințile și pleacă de acolo spunându-și: „Trebuie să existe o modalitate de a reuși."

Sub un impuls de moment intră în magazinul cu suvenire și cumpără o grămadă de tâmpenii cu numele trupei 'Round Here inscripționat pe ele. Zece minute mai târziu, când iese din magazin cu o sacoșă pe care scrie SUNT CEL MAI TARE DIN PARCARE, se

uită din nou spre coridorul ce duce la sala Mingo. Peste doar două zile, pe coridorul acela se vor înghionti (ca vitele mânate în grajd) fetițele cuprinse de o frenezie fără margini, majoritatea însoțite de părinți cu priviri îndurerate. De unde stă el, vede că, mai departe, partea dreaptă a coridorului a fost separată de restul prin cordoane din pluș. În capătul acestui mini-coridor izolat este un alt semn pe un alt trepied din crom.

Brady îl citește și își spune: „Dumnezeule mare!"

Dumnezeule *mare*!

13

Odată ajunși în apartamentul care a aparținut lui Elizabeth Wharton, Janey își aruncă din picioare pantofii cu tocuri înalte și se trântește pe canapea.

– Slavă Domnului că s-a terminat. O mie de ani a durat sau două mii?

– Două, spune Hodges. Îmi face impresia că ai nevoie de un somn bun.

– Am dormit până la opt, se împotrivește ea.

Dar protestele ei i se par cam fără vlagă lui Hodges.

– Tot cred că ar fi o idee bună.

– S-ar putea să ai dreptate, domnule ofițer, dacă stau să mă gândesc la cina de diseară de la Sugar Heights. Apropo, pe tine te scutesc de corvoada asta. Cred că rudele mele au de gând să vorbească numai și numai despre musicalul preferat al tuturor timpurilor, *Milioanele lui Janey.*

– Nu m-ar mira să fie așa.

– Am de gând să împart cu ei averea lui Ollie. Jumi-juma.

Hodges începe să râdă. Dar se oprește când își dă seama că nu-i o

glumă.

Janey ridică din sprâncene.

– E vreo problemă? Poate te gândești că un mizilic de trei milioane și jumătate n-o să-mi ajungă?

– Probabil că-ți va ajunge, dar… sunt banii *tăi*. Olivia ție ți i-a lăsat prin testament.

– Adevărat, iar testamentul este inatacabil, așa mi-a spus domnul avocat Schron. Însă asta nu înseamnă că Ollie mai era cu toate mințile la ea atunci când l-a întocmit. Știi asta. Ai văzut-o, ai stat de vorbă cu ea.

Janey își masează acum picioarele prin ciorapi.

– În plus, dacă le dau jumătate din bani, voi avea ocazia să-i văd cum se bat pe ei. Gândește-te că asta este o distracție neprețuită.

– Ești sigură că nu vrei să vin și eu diseară?

– Diseară nu, dar mâine neapărat. Mâine nu am să rezist singură.

– Vin să te iau la nouă și un sfert. Dacă nu cumva vrei să dormi la mine.

– Tentantă ofertă, dar mă văd nevoită să o refuz. Seara de azi este dedicată în întregime comediei de familie. Încă ceva înainte să pleci. Foarte important.

Scotocește în poșetă și scoate din ea un carnețel și un pix. Notează ceva, rupe foaia și i-o întinde. Hodges vede două grupuri de numere.

Janey îi explică:

– Primul e codul de la poarta vilei din Sugar Heights. Al doilea e cel de la alarma antiefracție. Joi dimineață, când ai să te duci cu prietenul tău să vedeți ce e în computerul lui Ollie, eu voi fi pe drumul spre aeroport cu mătușa Charlotte, Holly și unchiul Henry. Dacă individul i-a aranjat computerul așa cum crezi tu… și dacă

programul este încă acolo… nu cred că aș suporta să văd.

Îl privește rugătoare.

– Înțelegi? Spune că mă înțelegi.

– Te înțeleg, spune Hodges.

Îngenunchează lângă ea la fel ca pețitorii din romanele siropoase pe care le adora fosta lui nevastă. O parte din el sesizează ridicolul scenei. O altă parte, o parte mai mare, nu sesizează nimic.

– Janey, îi zice el.

Ea se uită la el, forțându-se să zâmbească, dar fără succes.

– Îmi pare rău. Pentru tot. Îmi pare foarte, foarte rău.

Însă nu doar la ea se gândește, ori la sora ei cea moartă, sora ei care avea atât de multe probleme și care făcea atât de multe probleme. Se gândește și la cei omorâți la Complexul Municipal, mai ales la femeia aceea tânără și la fetița ei.

Când l-au făcut detectiv, mentorul lui era Frank Sledge. Lui Hodges i se părea bătrân, însă în vremea aceea Sledge era cu cincisprezece ani mai tânăr decât este el acum. *Să nu te aud că le zici victime*, l-a avertizat Sledge atunci. *Numai cretinii le spun așa. Ține-le minte numele. Spune-le pe nume.*

Cray, își amintește el. Familia Cray. Janice și Patricia.

Janey îl îmbrățișează. Când îi vorbește, respirația ei caldă îi gâdilă urechea, făcându-i pielea de găină și producându-i o jumătate de erecție.

– Când se va termina totul, am să mă întorc în California. Nu pot să rămân aici. Mor de dragul tău, Bill, și dacă aș rămâne probabil că m-aș îndrăgosti de tine, însă nu am de gând s-o fac. Trebuie să o iau de la capăt cu viața mea.

– Știu.

Hodges se retrage puțin și o ține de umeri pentru a o putea privi în ochi. Ochi frumoși pe un chip frumos. Dar astăzi își arată vârsta.

– Nu-i nimic.

Janey caută iarăși ceva în geantă; de data aceasta o batistă din hârtie. Își șterge ochii și spune:

– Ai făcut o cucerire astăzi.

– O…

Și îi pică fisa:

– Holly.

– I se pare că ești minunat. Așa mi-a zis.

– Îmi amintește de Olivia. Când stau de vorbă cu ea am impresia că mi s-a dat o a doua șansă.

– Să faci ceea ce trebuie?

– Mda.

Janey își încrețește nasul la el și îl imită:

– *Mda.*

14

După-amiază, Brady se duce la cumpărături. Ia Honda răposatei Deborah Ann Hartsfield, pentru că are portbagajul mai mare. Cu toate acestea, unul din articolele achiziționate abia încape în spate. Se gândește ca, pe drumul spre casă, să oprească la oficiul poștal și să vadă dacă a primit cutiile de Gopher-Go comandate sub numele fals de Ralph Jones. Însă toată povestea asta pare să se fi întâmplat acum o mie de ani și, pe bune, ce rost ar avea? Partea aceea a vieții lui s-a încheiat. Se va încheia curând și restul și ce mare ușurare va fi.

Sprijină de peretele garajului produsul cel mai voluminos. Apoi intră în casă și, după o pauză scurtă făcută în bucătărie ca să adulmece aerul (nu se simte niciun iz de putreziciune; cel puțin nu încă), coboară în centrul lui de comandă. Din obișnuință, rostește cuvântul magic care deschide computerele. Nu simte nicio dorință să intre pe Umbrela Albastră a lui Debbie, din simplul motiv că nu mai are nimic să-i spună umflatului de fost polițist. S-a încheiat și partea aceea din viața lui. Se uită la ceas, vede că este trei și jumătate după-amiaza și calculează că umflatul mai are de trăit aproximativ douăzeci de ore.

Dacă chiar i-o tragi, domnule detectiv Hodges, i se adresează Brady în minte, ar fi bine să ejaculezi cât mai *poți.*

Descuie lacătul de la cămară și îl învăluie mireasma uscată, ușor uleioasă, a explozibilului plastic. Se uită la cutiile de pantofi și o alege pe aceea în care fuseseră pantofii de la Mephisto, pe care îi are acum în picioare – primiți în dar de Crăciun de la mama, chiar anul trecut. De pe raftul de deasupra ia și cutia cu telefoane, din care alege unul. Se întoarce la masa din mijlocul pivniței și se apucă de treabă: pune telefonul în cutie și îl conectează la un detonator simplu, alimentat de baterii AA. Deschide telefonul ca să vadă dacă funcționează, apoi îl închide la loc. Este foarte mic riscul ca cineva să formeze din greșeală numărul mobilului cu cartelă, dar de ce să și-l asume? La fel de mic a fost și riscul ca mama să găsească punga aia cu carne otrăvită și s-o mănânce, dar uite că s-a *întâmplat.*

Nu, puișorul ăsta o să stea închis până la zece douăzeci mâine-dimineață. Fix la ora aceea Brady va intra în parcarea din spatele Casei Funerare Soames. Dacă e cineva acolo și-l întreabă de sănătate, Brady o să spună că s-a gândit că prin parcare va ajunge mai repede pe strada următoare, unde e stația de autobuz (lucru perfect adevărat; s-a documentat pe Google Maps). Dar nu se așteaptă să se întâlnească cu cineva. Vor fi toți înăuntru la slujbă, bocind cu nasul în batistă.

Va folosi Invenția Doi ca să descuie mașina umflatului de fost polițist și va așeza cutia de pantofi în spatele scaunului pentru șofer. Apoi va încuia la loc Toyota și se va întoarce la mașina lui. Ca să aștepte. Ca să-l vadă cum trece pe lângă el. Ca să-l lase să ajungă până la următoarea intersecție, astfel încât el, Brady, să fie relativ ferit de

efectele exploziei. Și atunci…

– Bum, spune Brady. Va fi nevoie tot de o cutie de pantofi în care să îngroape ce mai rămâne din el.

Nostimă idee, își zice și râde în vreme ce intră în cămară după vesta de atentator sinucigaș. Restul după-amiezii și-l va petrece dezasamblând-o. Brady nu mai are nevoie de vestă.

Brady are o idee mai bună.

15

Miercuri, 2 iunie 2010, este o zi senină și caldă. O zice calendarul că mai e până la solstițiul de vară, iar școlile mai au până la vacanță, dar toate astea nu schimbă faptul că în inima Americii a început o zi superbă de vară.

Bill Hodges, cu costumul pe el, dar încă fără cravată, stă în biroul de acasă și se uită pe lista de spargeri de mașini primită prin fax de la Marlo Everett. A scos la imprimantă o hartă a orașului și acum face câte un semn cu markerul roșu în dreptul fiecărei zone unde a fost spartă vreo mașină. Presimte că își va toci pantofii în zilele ce vor urma, căutându-i pe proprietarii mașinilor, mai cu seamă dacă nu vor descoperi nimic în computerul Oliviei, dar există posibilitatea ca unele din victimele acelor spargeri să fi observat același vehicul în apropierea lor. Pentru că Domnul Mercedes *trebuia* să-i urmărească pe stăpânii mașinilor vizate. Trebuia să se convingă că au plecat înainte de a le descuia mașinile cu dispozitivul lui.

I-a urmărit exact la fel cum m-a urmărit și pe mine, își spune Hodges.

Iar gândul acesta aduce după el scânteia efemeră a unei conexiuni, care dispare însă înainte ca el să-și dea seama despre ce este vorba. Nu-i nimic; dacă asocierea există cu adevărat, o va găsi la un moment dat. Până atunci, va continua să verifice adresele și să facă semne cu tuș roșu pe hartă. Mai are douăzeci de minute până când va trebui să-și pună cravata și să se ducă după Janey.

Brady Hartsfield se află în centrul lui de comandă. Astăzi nu-l doare capul, iar gândurile lui, adesea confuze, sunt acum la fel de bine conturate ca scenele din *Hoarda sălbatică* de pe ecranele de protecție ale computerelor sale. A scos batoanele de exploziv din vestă și le-a deconectat cu grijă de sârmele detonatorului. A băgat câteva într-o pernă de scaun, de un roșu orbitor, pe care e imprimată o etichetă haioasă: PARCARE PENTRU CUR. Alte două calupuri, conectate la un detonator, le-a introdus pe gâtul unei pungi albastre pentru urină, marca Urinesta. Apoi lipește cu mare grijă pe ea un autocolant cumpărat ieri din magazinul de suvenire, împreună cu un tricou. Pe autocolant scrie FANUL NR.1 AL 'ROUND HERE. Se uită la ceas. Aproape nouă. Umflatul de fost polițist mai are doar o oră și jumătate de trăit. Poate chiar mai puțin.

Vechiul partener al lui Hodges, Pete Huntley, se află într-una din sălile de interogatorii, dar nu pentru că ar interoga vreun suspect, ci pentru că acolo nu pătrunde zarva de dimineață a secției. Trebuie să-și recitească notițele. La ora zece ține o conferință de presă în care va vorbi despre ultimele dezvăluiri sinistre făcute de Donald Davis și nu vrea s-o dea în bară. Nici nu se gândește la Domnul Mercedes, asasinul de la Complexul Municipal.

În Lowtown, în spatele unei anumite case de amanet, arme sunt vândute și cumpărate de niște indivizi care cred că nu-i urmărește nimeni.

Jerome Robinson stă la computer și ascultă fișiere audio pe care le-a găsit pe un site intitulat „Îmi place cum sună". Ascultă râsetul isteric al unei femei. Ascultă cum un bărbat fluieră melodia „Danny Boy". Ascultă cum icnesc un bărbat și o femeie, fără doar și poate cuprinși de spasmele unui orgasm simultan. În cele din urmă dă și peste clipul pe care îl căuta. Titlul lui este simplu: PLÂNSET DE COPIL.

La parter, Barbara, sora lui Jerome, năvălește în bucătărie, urmată îndeaproape de Odell. Barbara poartă o fustiță cu paiete, saboți albaștri din nou la modă și un tricou pe care este imprimat chipul roșcovan al unui adolescent. Sub fața zâmbitoare și părul bine coafat al acestuia scrie ♥ CAM 4EVER! O întreabă pe mama dacă ținuta aceasta este prea de fetiță mică, pentru că așa ar dori să se îmbrace la concert. Mama (probabil amintindu-și cum s-a îmbrăcat ea la primul concert) îi zâmbește și spune că e o ținută perfectă. Barbara o

întreabă dacă îi împrumută cerceii lungi, cu semnul păcii. Da, bineînțeles. Are voie să se dea cu ruj? Mă rog… fie. Cu fard de pleoape? Nu, îmi pare rău. Barbara râde pe tonuri de încercarea-moarte-n-are și își îmbrățișează entuziasmată mama. „De-abia aștept să se facă mâine-seară", îi zice ea.

Holly Gibney este în baia spațioasă a vilei din Sugar Heights, dorindu-și din suflet să nu participe la slujba de comemorare, dar știind că mama ei nu-i va permite să lipsească. Dacă va spune că nu se simte bine, mama va răspunde cu o lovitură din voleu ce va ajunge până în copilăria lui Holly: *Ce va zice lumea?* Iar dacă Holly va replica, spunând că *nu contează* ce zice lumea, că nu se vor mai întâlni niciodată cu oamenii ăștia (cu excepția lui Janey)? Atunci mama se va uita la ea de parcă ar vorbi într-o limbă străină. Își ia pastila de Lexapro, dar când se spală pe dinți simte cum i se strâng măruntaiele și o vomită în toaletă. Charlotte o strigă din cameră, întrebând-o dacă este gata. Holly îi răspunde zicând că mai are puțin. Trage apa și își spune: „Bine măcar că iubitul lui Janey va fi acolo. Bill. Se poartă drăguț cu mine."

Janey Patterson se îmbracă cu multă grijă în apartamentul luxos al regretatei sale mame: ciorapi negri, fustă neagră, jachetă neagră peste o bluză de culoarea nopții. Se gândește la cum i-a spus ea lui Bill că s-ar putea îndrăgosti de el dacă ar rămâne aici. Această mărturisire a fost, de fapt, o minciună remarcabilă, deoarece deja s-a îndrăgostit de el. Este convinsă că dacă ar auzi-o un psiholog, acesta i-ar zâmbi și i-ar explica în termeni elevați că ea vede în Bill o figură paternă. Iar Janey i-ar zâmbi și ea și i-ar spune că ăsta-i un căcat freudian. Tatăl ei a fost un contabil chel, absent din viața ei chiar și atunci când era prezent. Iar Bill Hodges este mereu *prezent*. Asta îi place cel mai mult la el. Îi mai place și cum îi vine pălăria aia pe care i-a cumpărat-o. Pălăria în stil Philip Marlowe. Se uită la ceas și vede că s-a făcut deja nouă și un sfert. Ar face bine să apară.

Dacă întârzie, o să-l omoare.

16

Nu întârzie și poartă pălăria. Janey îi zice că arată bine. El îi zice că

arată și mai bine. Ea surâde și îl sărută.

– Hai să terminăm odată cu povestea asta, îi spune el.

Janey își încrețește nasul și zice:

– *Mda.*

Ajung din nou primii la Casa Funerară. Hodges o conduce în salonul Odihna Eternă. Janey se uită în jur și dă mulțumită din cap. Pliantele cu programul ceremoniei au fost așezate pe scaune. Sicriul a dispărut, fiind înlocuit de o masă, cu aspect de altar, pe care au fost aranjate ramuri cu flori de primăvară. Din sistemul de sonorizare al salonului funerar se aud în surdină acorduri de Brahms.

– În regulă? o întreabă Hodges.

– Merge.

Inspiră adânc și repetă ce i-a spus el cu douăzeci de minute mai devreme:

– Hai să terminăm odată cu povestea asta.

Participanții sunt cam aceiași de cu o zi înainte. Janey îi întâmpină la ușă. Le strânge mâinile, îi îmbrățișează, zice toate lucrurile cuvenite, în vreme ce Hodges stă în apropiere, cu ochii la mașinile de pe stradă. Nimic nu-i atrage atenția, cu atât mai puțin un anume Subaru de culoarea noroiului, care trece pe lângă Casa Funerară fără să încetinească.

Un Chevrolet închiriat, cu un autocolant Hertz într-un colț al parbrizului se îndreaptă spre parcarea din spate. Curând apare de după colț unchiul Henry, precedat de abdomenul lui proeminent de om care o duce bine. Mătușa Charlotte și Holly vin în urma lui. Charlotte își ține fiica de cot cu mâna îmbrăcată în mănușă albă. Lui Hodges i se pare că mătușa seamănă cu o supraveghetoare care însoțește o deținută – probabil o toxicomană – pe drumul spre pușcărie. Holly este încă și mai palidă decât ieri, dacă așa ceva mai era posibil. Poartă aceeași rochie slută și deja și-a mâncat mai tot rujul de pe buze.

Îi surâde timid lui Hodges. El îi întinde mâna, iar ea i-o strânge panicată, până când Charlotte o trage înăuntru, în Sala Morților.

Maestrul de ceremonii este un preot tânăr de la biserica unde obișnuia să se ducă doamna Wharton până când durerile prea mari au împiedicat-o să mai iasă din casă. Așa cum era de așteptat, citește un pasaj din Pildele lui Solomon, acela despre femeia virtuoasă. Hodges e în stare să jure că răposata a valorat mai mult decât mărgeanul, însă are mari îndoieli că ar fi tors lână. Cu toate acestea, fragmentul din Biblie este poetic, iar lacrimile curg șiroaie. Preotul este tânăr, dar are suficientă minte cât să nu încerce să elogieze o persoană pe care nu a cunoscut-o. Așa că îi invită pe cei care au „amintiri de preț" despre regretata Elizabeth Wharton să le împărtășească celorlalți. Câteva persoane se ridică să vorbească, începând cu Althea Greene, infirmiera, și sfârșind cu fiica rămasă în viață. Janey vorbește calm, scurt și simplu.

– Păcat că nu a trăit mai mult, încheie ea.

17

La zece și cinci, Brady parchează după colț și îndoapă aparatul de taxare până când apare semnul verde cu MAX. În fond, nu a fost nevoie decât de o amendă de parcare ca să-l prindă pe Fiul lui Sam [61]. De pe bancheta din spate scoate o sacoșă din pânză. Pe o latură a ei sunt imprimate sigla lanțului de magazine Kroger și îndemnul RECICLEAZĂ-MĂ! SALVEAZĂ UN COPAC! Înăuntru se află Invenția Doi și cutia de pantofi Mephisto.

Dă colțul și trece cu pas vioi pe lângă Casa Funerară Soames, ca oricare alt cetățean al urbei grăbit la treburile sale zilnice. Chipul îi este calm, dar inima îi bubuie ca un píckhammer. Nu vede pe nimeni în fața clădirii, iar ușile acesteia sunt închise, dar există totuși posibilitatea ca umflatul de fost polițist să nu se afle alături de ceilalți participanți la slujbă. Ar putea să fie într-o cameră din spate, uitându-se după vreun personaj suspect. Uitându-se după *el.* Brady e convins de asta.

Cine nu riscă nu câștigă, scumpete, murmură mama. Corect. În plus, consideră că riscul este unul minor. Dacă Hodges i-o trage târfei

blonde (sau speră să i-o tragă cândva), probabil că n-o să se îndepărteze de ea.

Ajuns la colț, Brady face stânga împrejur, merge agale înapoi și intră fără să șovăie pe aleea Casei Funerare. Aude acorduri muzicale, un spanac clasic sau ceva de genul ăsta. Observă Toyota lui Hodges, parcată lângă gardul din spate, cu botul înainte, ca să poată pleca repede în momentul când se vor fi încheiat festivitățile. Ultima călătorie a bătrânului Det. Pens., își zice Brady. Dar va fi o călătorie scurtă, amice.

Trece prin spatele celor două dricuri mari și, după ce se asigură că nu-l poate vedea nimeni prin ferestrele salonului funerar, scoate din sacoșă Invenția Doi și îi întinde antena. Inima îi bubuie mai tare ca niciodată. Au fost momente – doar câteva – când gadgetul acesta nu a funcționat. Se aprindea becul verde, dar siguranțele mașinii nu săreau. Probabil din cauza vreunui defect al programului sau al microcipului.

Dacă nu funcționează, poți să bagi cutia sub mașină, îl sfătuiește mama.

Firește. Și asta ar fi bine. Sau *aproape* la fel de bine. Dar nu ar fi la fel de elegant.

Apasă comutatorul. Ledul verde se aprinde. Se aprind și farurile Toyotei. Victorie!

Se apropie de mașina umflatului de fost polițist de parcă are tot dreptul din lume să se afle acolo. Deschide portiera din spate, scoate cutia de pantofi din sacoșă și o pune pe jos, în spatele scaunului pentru șofer. Închide portiera și pornește spre stradă, făcând eforturi să pășească încet și calm.

Tocmai când trece de colțul clădirii, Deborah Ann Hartsfield îi vorbește din nou. N-ai uitat ceva, scumpete?

Se oprește. Se gândește. Se întoarce la colț și îndreaptă antena de la Invenția Doi spre mașina lui Hodges.

Farurile sclipesc și portierele se încuie la loc.

18

După cele câteva alocuțiuni și momentul de reculegere, preotul Îl roagă pe Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei prezenți și să-i apere și să le ofere pacea Lui. Veșmintele foșnesc; programele sunt puse în poșete și în buzunarele hainelor. Holly pare în regulă până când ajunge la jumătatea intervalului dintre scaune. Atunci o lasă genunchii. Hodges se repede la ea cu o viteză surprinzătoare pentru un individ de dimensiunile lui și o prinde de subsuori înainte să se prăbușească. Ochii lui Holly se dau peste cap și, preț de o clipă, femeia e pe punctul de a-și pierde cunoștința. Apoi privirea îi redevine clară. Îl vede pe Hodges și îi surâde stins.

– Încetează cu prostiile, Holly! o repede cu asprime mama ei, de parcă biata femeie ar fi rostit cine știe ce necuviință și nu ar fi fost în pragul leșinului.

Hodges se gândește cât de multă plăcere i-ar face s-o plesnească pe mătușa Charlotte peste fălcile ei lăsate, acoperite cu un strat gros de pudră. Poate așa aș trezi-o la realitate, își mai spune el.

– N-am nimic, mamă, îi spune Holly.

Și către Hodges:

– Mulțumesc.

– Ai mâncat ceva de dimineață, Holly? o întreabă el.

– A mâncat fulgi de ovăz, anunță ritos mătușa Charlotte. Cu unt și zahăr brun. Eu i-am preparat micul dejun. Îți place să fii în centrul atenției, Holly, nu-i așa?

Se întoarce spre Janey.

– Te rog, grăbește-te, drăguță. Henry nu se descurcă în împrejurări dintr-astea, iar eu nu mă pot ocupa singură de toți oamenii ăștia.

Janey îl ia pe Hodges de braț.

– Nici nu-ți cer să te ocupi.

Mătușa Charlotte îi aruncă un zâmbet acru. Iar Janey îi răspunde cu unul strălucitor. Iar Hodges înțelege că decizia ei de a-și împărți moștenirea este la fel de strălucită. Odată ce le va da banii, nu va mai fi obligată s-o vadă vreodată pe femeia asta infernală. Nici măcar nu va mai trebui să-i răspundă la telefon.

Participanții la slujba funerară ies la lumina soarelui. Mai zăbovesc câteva minute pe alee, schimbând replicile obișnuite în asemenea situații (vai-ce-slujbă-frumoasă-a-fost, vai-ce-frumos-afost-aranjat-salonul) și apoi se îndreaptă spre mașinile din parcare. La fel fac și unchiul Henry și mătușa Charlotte, cu Holly între ei. Hodges și Janey vin în urma lor. Când ajung în spatele casei funerare, Holly rămâne în urma paznicilor ei și se întoarce spre Janey și Hodges.

– Lăsați-mă să vin cu voi. Vreau să vin cu voi.

Mătușa Charlotte, rămasă fără buze, atât de tare și le strânge, apare amenințătoare în spatele fiicei ei.

– Mi-au ajuns ifosele și fandoselile tale pe ziua de azi, domnișoară.

Holly nici nu o bagă în seamă. Îl apucă pe Hodges de mână într-o strânsoare ca de gheață.

– Te rog. *Te rog.*

– Pe mine nu mă deranjează, spune el. Dacă nici Janey nu are nimic împo…

Mătușa Charlotte începe să suspine. Sunetele pe care le scoate sunt de-a dreptul grețoase, aidoma croncănelilor unei ciori triste într-un lan de porumb. Hodges își amintește cum s-a aplecat ea peste doamna Wharton și a sărutat-o pe buzele moarte. Iar în clipa aceasta îi trece prin minte un gând odios. S-a înșelat în privința Oliviei; poate că se înșală și în privința doamnei Charlotte Gibney. În fond, nu trebuie să-i judeci pe oameni după aparențe.

– Holly, nici măcar nu-l *cunoști* pe bărbatul acesta!

Janey pune palma ei caldă pe încheietura mâinii lui Hodges.

– Auzi, Bill, ce-ar fi să mergi tu cu Charlotte și Henry? Au loc

suficient în mașină. Și așa ai să fii lângă Holly.

Acum se uită la verișoara ei.

– Îți convine?

– Da! exclamă Holly, fără să dea drumul mâinii lui Hodges. Ar fi minunat!

Janey se întoarce spre Henry.

– De acord?

– Sigur.

Și unchiul o bate pe Holly pe umăr.

– Cu cât suntem mai mulți, cu atât distracția-i mai mare.

– Așa, sigur, puneți-vă toți la mintea ei, spune mătușa Charlotte. Asta și vrea. Nu-i așa, Holly?

Și, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarce și pornește cu pași apăsați către parcare. Tocurile ei bat în codul Morse un mesaj de indignare maximă.

Hodges se uită la Janey.

– Și cu mașina mea cum rămâne?

– Merg eu cu ea. Dă-mi cheile.

I le dă, însă ea nu a terminat încă.

– Mai am nevoie de ceva.

– Mda?

Îi ia pălăria de fetru de pe cap și și-o pune ea, înclinând-o așa cum trebuie pe sprânceana stângă. Apoi își încrețește nasul la el:

– *Mda.*

19

Brady a parcat mai sus de casa funerară. Inima îi bate mai tare ca niciodată. În mână are un telefon mobil. Pe încheietura de la mână și-a scris cu cerneală numărul telefonului cu cartelă atașat la bomba din Toyota.

Se uită cum ies oamenii de la slujbă și se opresc pe alee să mai schimbe câteva cuvinte. Umflatul de fost polițist sare în ochi de la o poștă; cu costumul ăla negru pare cât o casă de mare. Cât o casă sau cât un dric. Pe cap poartă o pălărie caraghioasă și demodată, așa cum purtau detectivii în filmele alb-negru din anii cincizeci.

Lumea pornește către mașinile din parcare și, după câteva minute, pleacă și Hodges însoțit de târfa cea blondă. Brady bănuiește că târfa cea blondă va fi cu el atunci când va sări în aer mașina. Chestie care lui Brady îi va aduce victoria completă – mama și cele două fiice. Are eleganța unei ecuații în care au fost găsite toate variabilele.

Mașinile încep să iasă din parcare, îndreptându-se toate înspre el, pentru că în direcția aceea se ajunge la Sugar Heights. Soarele strălucește orbitor în parbrize, fapt care nu-i prea este de ajutor, dar nu are cum să nu recunoască Toyota umflatului când aceasta apare în fața Casei Funerare, se oprește o secundă, apoi pornește și ea în direcția lui.

Brady nu aruncă nici măcar o privire la Chevroletul închiriat al unchiului Henry. Toată atenția și-a concentrat-o asupra mașinii fostului polițist. Când aceasta trece pe lângă el, simte un val de dezamăgire. Probabil că târfa cea blondă s-a dus cu rubedeniile ei, pentru că în Toyotă este doar șoferul. Brady abia îl vede, dar cu toată lumina puternică a soarelui, pălăria aia ridicolă este inconfundabilă.

Brady tastează un număr de telefon.

– Ți-am zis că nici n-ai să mă vezi când ți-o trag. Nu așa ți-am zis, dobitocule?

Apasă tasta TRIMITE.

20

Un telefon începe să sune atunci când Janey se apleacă să deschidă aparatul de radio. Ultimul sunet pe care îl scoate ea în această viață – ar fi minunat dacă am avea cu toții norocul acesta – este un hohot de râs. Idiotule, gândește ea cu dragoste, iar ți-ai uitat mobilul în torpedo. Întinde mâna să-l scoată de acolo. Se aude un al doilea tril.

Dar nu vine din torpedo. Vine din spa…

Și nu se mai aude nimic, sau, cel puțin, ea nu mai aude nimic. Are doar senzația subită că o mână incredibil de puternică împinge scaunul pe care stă. Apoi întreaga lume devine de un alb imaculat.

21

Poate Holly Gibney, cunoscută și ca Holly Gângava, are ceva probleme mintale, însă nici medicamentele psihotrope pe care le ia, nici țigările pe care le fumează pe ascuns nu i-au afectat viteza de reacție. Unchiul Henry apasă cu putere frâna, iar ea țâșnește din Chevrolet înainte ca ecourile exploziei să se stingă.

Hodges aleargă în spatele ei. Simte un junghi în piept și se gândește că face un atac de cord. O parte din el chiar speră să i se întâmple asta, dar durerea dispare imediat. Comportamentul pietonilor este unul normal în condițiile în care un act de violență tocmai a zdruncinat lumea pe care ei o considerau sigură. Unii se trântesc pe burtă și-și acoperă capetele cu mâinile. Alții încremenesc în loc, aidoma unor statui. Câteva mașini opresc; cele mai multe accelerează și părăsesc imediat zona incidentului. Una din acestea este un Subaru de culoarea noroiului.

Hodges aleargă în urma labilei verișoare a lui Janey, iar în mintea lui bubuie ca o tobă de ceremonie ultimul mesaj primit de la Domnul Mercedes: *Am să te omor. Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag. Am să te omor. Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag.*

Când ajunge la colț, derapează pe tălpile netede ale pantofilor lui eleganți, purtați doar în una sau două ocazii până acum, și aproape

se izbește de Holly, care înlemnise în loc, cu umerii căzuți și poșeta atârnându-i în mână. Femeia se holbează la ce a mai rămas din Toyota lui Hodges. Caroseria a fost smulsă de pe osii și arde cu furie într-o grămadă de cioburi. Bancheta din spate e la vreo șapte metri depărtare, cu tapiseria în flăcări. Pe celălalt trotuar, un bărbat se împleticește ca beat, cu mâinile la capul plin de sânge. O femeie stă pe bordură în fața unui magazin de felicitări cu vitrina făcută țăndări și, pentru o clipă de speranță absurdă, Hodges crede că e Janey; însă femeia asta poartă o rochie verde și are părul cărunt și firește că nu e Janey, nu are cum să fie Janey.

Atunci își spune: E numai și numai vina mea. Ar fi în viață dacă aș fi folosit arma tatei acum două săptămâni.

Polițistul din el dă la o parte gândul acesta (însă cu mare greutate). Și mintea i se limpezește. *Nu* este vina lui. Este vina nemernicului care a pus bomba. Același nemernic care a intrat cu o mașină furată în mulțimea de șomeri de la Complexul Municipal.

Într-o baltă de sânge Hodges vede un pantof negru cu toc înalt, vede un braț sfârtecat într-o mânecă fumegândă în rigolă și gândurile i se ordonează. Curând vor ajunge aici unchiul Henry și mătușa Charlotte, iar asta înseamnă că nu are prea mult timp la dispoziție.

O apucă de umeri pe Holly și o întoarce cu fața la el. Colacii în stil Prințesa Leia s-au desfăcut și părul îi atârnă pe lângă obraji. Ochii bulbucați se uită prin el. Mintea lui Hodges, mai lucidă ca niciodată, înțelege că femeia nu-i poate fi de vreun folos în starea în care se află. Îi dă o palmă pe un obraz, apoi pe celălalt. Nu o lovește tare, dar suficient cât să o facă să bată din pleoape.

Oamenii urlă. Claxoanele zbiară. Vreo două alarme de mașini behăie. Se simte miros de benzină, cauciuc ars, plastic topit.

– Holly! Holly! Ascultă-mă!

Se uită la el, dar îl și aude? Nu-și dă seama și nu mai are timp.

– Am iubit-o, dar nu trebuie să spui nimănui. *Nu trebuie să spui nimănui că am iubit-o.* Poate mai încolo, dar nu acum. Înțelegi?

Ea dă din cap.

– Am nevoie de numărul tău de mobil. Și s-ar putea să am nevoie și de *tine.*

Mintea lui lucidă speră să nu fie cazul, speră ca vila din Sugar Heights să fie goală în după-amiaza asta, dar nu crede că sunt șanse. Mama și unchiul lui Holly vor fi nevoiți să plece, dar Charlotte nu va dori ca fiica ei să-i însoțească. Pentru că Holly este labilă psihic. Hodges se întreabă câte crize o fi avut și dacă au existat și tentative de suicid. Gândurile astea îi șuieră prin minte ca niște stele căzătoare: acum le vezi, acum nu mai sunt. Nu are vreme de pierdut cu tulburările psihice ale lui Holly.

– Când mama și unchiul tău vor pleca la secția de poliție, să le spui că nu ai nevoie să stea cineva cu tine. Să le spui că te descurci singură. Ești în stare să faci asta?

Ea dă iar din cap, deși probabil că habar nu are la ce se referă el.

– O să te sune cineva. Poate am să te sun chiar eu, sau poate o să fie un tânăr pe care îl cheamă Jerome. *Jerome.* Ești în stare să ții minte numele ăsta?

Ea dă din cap, apoi deschide poșeta și scoate un etui de ochelari.

Nu merge, își zice Hodges. Luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă. Însă trebuie să insiste. O strânge de umeri.

– Holly, vreau să-l prind pe ticălosul care a făcut asta. Vreau să-l fac să plătească. Vrei să mă ajuți?

Dă din cap. Pe chip nu i se citește nimic.

– Atunci, spune-mi. Spune-mi că ai să mă ajuți.

Nu-i spune. Scoate din etui o pereche de ochelari de soare și și-i pune la ochi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-ar arde o mașină în mijlocul străzii și brațul lui Janey n-ar fi în șanț. De parcă n-ar urla oameni în jurul lor și nu s-ar auzi sirena mașinii de intervenție care se apropie. De parcă pentru ea ar fi o zi de plajă.

O scutură ușor.

– *Am nevoie de numărul tău de mobil.*

Ea dă din cap binevoitoare, dar nu spune nimic. Își închide poșeta și se întoarce să se uite la mașina în flăcări. Pe Hodges îl cuprinde o disperare cum nu a mai simțit vreodată. Îl doare stomacul, iar gândurile, perfect clare vreme de treizeci sau patruzeci de secunde, se risipesc care încotro.

Mătușa Charlotte apare de după colț. Părul negru, dar cu rădăcinile albe, îi flutură pe spate. Unchiul Henry vine în spatele ei. Cu excepția petelor roșii, ca de clovn, din obraji, chipul lui bonom este pământiu.

– Stai, Sharlie! răcnește unchiul Henry. Cred că fac un infarct!

Sora lui nici nu-l aude. O apucă pe Holly de cot, o smucește la ea și o îmbrățișează cu sălbăticie, strivindu-i nasul, deloc micuț, între sâni.

– *NU TE UITA!* urlă Charlotte, cu ochii la scena dezastrului. *NU TE UITA, IUBITO, NU TE UITA!*

– Nu mai pot să respir, anunță unchiul Henry, așezându-se pe bordură și lăsându-și capul în piept. Sper să nu mă iei chiar acum, Doamne.

Se aud și alte sirene. Oamenii au început să se apropie ca să vadă mai bine mașina în flăcări din mijlocul străzii. Vreo doi fac poze cu telefoanele.

Exploziv suficient cât să arunce în aer o mașină, își spune Hodges. Oare cât mai are?

Mătușa Charlotte o ține strâns pe Holly în brațe și îi zbiară în ureche să nu se uite. Holly nu încearcă să se desprindă de ea, dar și-a dus o mână la spate. Și în mâna aceea ține ceva. Deși e conștient că s-ar putea să fie doar o speranță deșartă, Hodges se gândește că obiectul acela ar putea să fie pentru el. Îl ia din mâna lui Holly și vede că e etuiul în care fuseseră ochelarii ei de soare. Pe el sunt scrise cu litere aurii numele și adresa ei.

Și un număr de telefon.

22

Hodges își scoate telefonul Nokia din buzunarul hainei, dându-și seama că, fără insistențele blânde ale lui Janey, acum ar fi fost doar o bucată de plastic topit în torpedoul fostei sale Toyote.

Apasă tasta de apelare rapidă ca să îl sune pe Jerome, rugându-se ca puștiul să-i răspundă. Ruga îi este ascultată.

– Domnule Hodges? Bill? Mi se pare că am auzit o explo…

– Taci din gură, Jerome. Ascultă-mă fără să mă întrerupi.

Se plimbă încolo și încoace pe trotuarul plin cu cioburi. Sirenele se aud de foarte aproape acum. Curând echipele de intervenție vor fi aici, iar el nu are nicio pistă. Nu are decât o supoziție. Dacă nu cumva subconștientul lui nu a început deja să facă conexiunile necesare. I s-a mai întâmplat și înainte; doar nu și-a luat toate medaliile alea de la mica publicitate.

– Ascult, zice Jerome.

– Nu știi absolut nimic despre masacrul de la Complexul Municipal. Nu știi nimic despre Olivia Trelawney și nici despre Janey Patterson.

Au luat toți trei cina la restaurantul lui DeMasio, dar nu crede că polițiștii vor afla foarte curând informația asta, dacă o vor afla vreodată.

– Nimic nu știu, spune Jerome, fără strop de neîncredere ori șovăială în voce. Cine mă va întreba? Poliția?

– Poate mai încolo. Mai întâi te vor întreba părinții tăi. Pentru că explozia aia pe care ai auzit-o a fost mașina mea. Janey era la volan. Am făcut schimb în ultimul moment. A… a murit.

– Iisuse, Bill, trebuie să anunți poliția! Trebuie să vorbești cu fostul tău partener!

Hodges își aduce aminte cum i-a spus ea: *Al nostru* este. Încă mai suntem de acord cu *asta*, da?

Da, își zice el. Încă mai suntem de acord cu asta, Janey.

– Încă nu. Deocamdată vreau să fac ceva și am nevoie de ajutorul tău. Labagiul ăla a omorât-o, eu îi vreau capul și intenționez să pun mâna pe el. Mă ajuți?

– Da.

Fără *Ce probleme aș putea să am dacă o fac?* Fără *Îmi pot periclita admiterea la Harvard dacă o fac?* Fără *Nu mă amesteca pe mine în treaba asta.* Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jerome Robinson.

– Vreau să intri pe Umbrela Albastră a lui Debbie și să trimiți nenorocitului un mesaj în numele meu. Mai ții minte ce nume de utilizator am?

– Da. Kermitfrog19. Stai să-mi iau o foaie de…

– N-avem timp. Important e să ții minte esența. Dar trimite-l cam peste o oră, nu mai devreme. Trebuie să vadă că nu i l-am trimis *înainte* de explozie. Trebuie să știe că sunt în viață.

Jerome spune:

– Zi-mi care-i mesajul.

Hodges i-l zice și închide telefonul fără să-și ia la revedere. Îl pune apoi în buzunarul de la pantaloni, alături de etuiul lui Holly.

O mașină de pompieri apare gonind de după colț, urmată de două mașini de poliție. Trec în viteză pe lângă Casa Funerară Soames, în fața căreia stau înmărmuriți administratorul și preotul, cu mâinile pavăză la ochi, ca să și-i ferească de strălucirea orbitoare a soarelui și a flăcărilor.

Hodges are multe de spus, dar mai întâi trebuie să facă un lucru mult mai important. Își scoate sacoul de la costum, se așază în genunchi și acoperă cu el brațul din rigolă. Simte cum lacrimile îi înțeapă ochii, dar și le stăpânește. O să plângă mai târziu. Pentru că

acum lacrimile nu se potrivesc cu povestea pe care o are de spus.

Polițiștii, doi tineri fără parteneri, coboară din mașini. Hodges nu-i cunoaște.

– Domnilor ofițeri, îi întâmpină el.

– Trebuie să vă rugăm să eliberați zona, domnule, îi zice unul dintre ei, dar dacă ați fost martor la…

Și arată spre resturile Toyotei.

– …am să vă rog să stați pe aproape ca să răspundeți la câteva întrebări.

– Nu doar că am fost martor. Eu ar fi trebuit să fiu înăuntru.

Hodges își scoate portofelul și le arată legitimația de polițist cu ștampila PENSIONAT de-a curmezișul ei.

– Până în vara trecută partenerul meu a fost Pete Huntley. Trebuie să-l chemați aici de urgență.

Al doilea polițist îl întreabă:

– Mașina dumneavoastră e aia, domnule?

– Mda.

Primul polițist nu pricepe:

– Și atunci, cine era la volan?

23

Brady ajunge acasă cu mult înainte de prânz, după ce și-a rezolvat toate problemele. Bătrânul domn Beeson, de vizavi, îl așteaptă în curte.

– Auzit-ai?

– Ce să aud?

– Explozia aia mare din centru. S-a văzut mult fum, da' s-a risipit.

– Am dat radioul cam tare, explică Brady.

– Io zic c-a sărit în aer fabrica aia veche de vopseluri, asta zic io. Am bătut la ușă să vorbesc cu mumă-ta, da' probabil că doarme și nu m-a auzit.

Îi sclipesc șiret ochii, adăugând ce rămăsese nespus: *Doarme, ca să-i treacă beția.*

– Probabil că da, zice Brady.

Nu-i place deloc că moș Tăgârță ăsta și-a vârât nasul pe unde nu-i fierbe oala. Pentru Brady Hartsfield, cei mai buni vecini sunt aceia care nu există.

– Trebuie să intru în casă, domnule Beeson.

– Zi-i lu' mumă-ta că o salut.

Descuie ușa, intră și o încuie în urma lui. Adulmecă aerul. Nimic. Sau… mai degrabă *aproape* nimic. Doar un iz foarte vag de ceva neplăcut, ca mirosul de oase de pui uitate prea multe zile în găleata pentru gunoi de sub chiuvetă.

Brady urcă în camera ei. Întoarce cuvertura, descoperindu-i chipul galben și ochii holbați. Acum nu-l mai deranjează chiar atât de tare. Și ce dacă domnul Beeson e un moș pârțâit și băgăreț? Tot ce are de făcut e să mai reziste câteva zile; așa că *dă-l dracului* pe moș Beeson. Și *dă-i dracului* și ochii ăștia bulbucați, care parcă se uită cu reproș la el. Se uită degeaba. Nu el a omorât-o. S-a omorât singură. Așa cum trebuia să se omoare și umflatul ăla de fost polițist. Și ce dacă n-a făcut-o? Uite că tot mort e acum. Așa că *dă-l dracului* și pe el. Detectivul a ieșit la pensie din viață. Pensie în pace, domnule detectiv Hodges!

– Am reușit, Mami, spune el. Am învins. Și tu m-ai ajutat. Ai fost în capul meu, dar…

Dar nu-i prea sigur că așa au stat într-adevăr lucrurile. Poate chiar Mami i-a amintit să încuie la loc portierele de la mașina umflatului de fost polițist. Pentru că lui nici nu-i trecea prin minte.

– Oricum, mersi mult, zice el pe un ton mai umil. Și îmi pare rău că ai murit.

Ochii bulbucați îl privesc cu reproș.

Întinde într-o doară mâna spre ea și încearcă să-i închidă ochii cu vârfurile degetelor, așa cum a văzut el în filme. Ochii cadavrului stau închiși câteva secunde, apoi pleoapele se ridică brusc, ca niște jaluzele vechi și stricate. Privirea încărcată cu reproș îl țintuiește din nou. Privirea aceea care pare a-i spune tu-m-ai-ucis-scumpete.

Privirea asta îi taie cheful de orice, așa că Brady trage la loc cuvertura. Coboară la parter și dă drumul la televizor, sperând că măcar stațiile locale vor transmite imagini de la locul exploziei, dar nimeni nu transmite nimic. Se simte frustrat. Ce-i cu oamenii ăștia? Nu pricep că a fost un atentat nici măcar atunci când le explodează bomba în nas? Se pare că nu. Se pare că mai importantă e blestemata aia de ruladă din carne a lui Rachel Ray [62].

Închide porcăria aia de aparat și se grăbește să coboare în centrul lui de comandă. Spune *haos* ca să aprindă computerele; și *beznă* ca să oprească programul de ștergere. Începe să se bâțâie, scuturând din pumni deasupra capului și fredonând ce își mai aduce aminte din cântecul „Ding-dong, vrăjitoarea e moartă“ [63], dar înlocuiește cuvântul *vrăjitoarea* cu *polițistul*. Își închipuie că ar trebui să-l facă să se simtă mai bine. Dar nu se simte. Din cauza nasului pe care domnul Beeson și l-a băgat într-o oală care nu-i aparține și din cauza privirii încărcate cu reproș a mamei, sentimentul lui de izbândă, sentiment pentru care *s-a zbătut atâta*, sentiment pe care știe că îl *merită cu prisosință,* se stinge cu repeziciune.

Nu contează. O să fie un concert, iar el trebuie să se pregătească. Se așază la masa de lucru. Rulmenții din vestă sunt acum în trei borcane de maioneză. Lângă acestea se află un sul cu pungi alimentare, de patru litri. Începe să le umple cu bile de rulment, dar având grijă să nu le supraîncarce. Munca îl calmează și îi revine optimismul. Dar, tocmai când termină cu bilele, aude o sirenă de

vapor.

Brady ridică ochii și se încruntă. El și-a programat computerul Numărul Trei să scoată semnalul acesta sonor de fiecare dată când primește vreun mesaj pe site-ul Umbrela Albastră. Cum să sune acum? E imposibil. Singura persoană cu care a comunicat pe Umbrelă este Kermit William Hodges, zis și umflatul de fost polițist, zis și detectivul ieșit la pensie din viață.

Își împinge scaunul cu rotile până la Numărul Trei și se uită la ecran, fără să-i vină să creadă ce vede. Lângă pictograma cu Umbrela Albastră este un **1** într-un cerc roșu. Dă click pe el. Se uită fix, cu ochii mari și gura căscată, la mesajul de pe ecran.

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!

Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?

D N

Brady își dorește din tot sufletul să creadă că mesajul ăsta a fost postat azi-noapte, sau de dimineață, înainte ca Hodges și știoarfa blondă să plece de acasă, dar nu e în stare. Tocmai ce l-a auzit când a sosit.

Luându-și inima în dinți – pentru că acum se întâmplă ceva cu mult mai înfricoșător decât ochii holbați ai mamei – apasă pe **D** și citește.

Ba nu mi-ai tras-o.

☺

Uite ce trebuie să-ți intre bine în cap, boule: eu sunt ca oglinda ta laterală. Pricepi? LUCRURILE SUNT MAI APROAPE DECÂT PAR.

Știu cum ai intrat în Mercedes și știu că nu ai folosit cheia valet. Dar m-ai crezut când ți-am spus, nu? Normal că m-ai crezut. Pentru că ești un bou.

Am lista cu toate celelalte mașini pe care le-ai spart între 2007 și 2009.

Mai am și alte informații pe care nu doresc să ți le împărtășesc acum, dar uite ce destăinuire îți fac: se zice UCIGAȘ, nu TRUFAȘ.

De ce îți spun toate astea? Pentru că nu mai vreau să te predau polițiștilor atunci când te prind. De ce aș face-o? Doar eu nu mai sunt polițist.

Am să te ucid cu mâinile mele.

Pe curând, băiețelul mamei!

Cu tot șocul și neîncrederea care l-au cuprins, Brady citește iar și iar ultimul rând.

Se duce la cămară pe picioare ca de lemn. După ce intră și închide bine ușa, începe să urle și să dea cu pumnii în rafturi. În loc să omoare câinele familiei de cioroi și-a omorât mama. Nasol. Acum a omorât pe altcineva în locul umflatului de fost polițist, iar asta e și mai nasol. Probabil că e vorba de târfa blondă. Târfa blondă care își pusese pălăria detectivului dintr-un motiv bizar pe care numai o altă blondă l-ar putea pricepe.

De un singur lucru mai *este* încredințat: casa asta nu mai prezintă siguranță. Poate că Hodges glumește când spune că e aproape, dar poate că nu glumește. A aflat despre Invenția Doi. A aflat despre spargerile de mașini. Zice că a mai aflat și altele. Și…

Pe curând, băiețelul mamei!

Trebuie să plece de aici. Cât mai repede. Însă înainte mai are ceva de făcut.

Brady urcă înapoi la etaj, intră în dormitorul mamei, trece direct în baie, fără să se uite la forma de sub cuvertură. Scotocește prin sertarele de la măsuța de toaletă până găsește ce căuta: aparatul ei de ras. Și trece la treabă.

24

Hodges se află în sala de interogatoriu numărul 4, sala lui norocoasă. Însă de data aceasta stă de cealaltă parte a mesei, față în față cu Pete Huntley și cu noua lui parteneră, o tipă trăsnet, cu părul lung și roșu și ochi superbi, cenușii. Interogatoriul decurge în termeni amicali, dar asta nu schimbă datele problemei: mașina lui a fost aruncată în aer și o femeie a fost ucisă. În plus, un interogatoriu tot un interogatoriu se cheamă că este, indiferent de atmosferă.

– Povestea asta are legătură cu Ucigașul cu Mercedes? îl întreabă Pete. Tu ce crezi, Billy? Adică, asta-i concluzia cea mai evidentă, nu crezi? Mai ales că victima e sora Oliviei Trelawney.

Și uite iar cuvântul ăla: victimă. Femeia cu care a făcut dragoste într-un moment al vieții sale când nu-și mai imagina că va mai face vreodată dragoste. Femeia care l-a făcut să râdă și care a știut cum să-i aline temerile. Femeia care i-a fost parteneră în ultima lui anchetă, la fel cum i-a fost Pete Huntley de-a lungul anilor. Femeia care-și încrețea nasul la el, râzând de felul cum spune *Mda.*

Să nu te aud că le zici victime, îi spusese Frank Sledge pe vremuri… dar iată că acum nu poate să îl asculte.

– Nu cred, spune el cu blândețe. Știu cum pare, dar uneori se mai întâmplă ca un fum să fie doar o țigară, iar o coincidență să nu fie nimic altceva decât o coincidență.

– Cum ai… începe Isabelle Jaynes, dar se oprește, clătinând din cap. Nu, nu așa trebuie să te întreb. *De ce* ai vrut s-o cunoști? Nu cumva anchetai pe cont propriu chestia de la Complexul Municipal?

Adică vrea să-l întrebe dacă nu care cumva făcea pe „unchiașul" la scară mare. Dar nu-l întreabă, probabil din respect pentru Pete. Una peste alta, bărbatul acesta gras, cu pantaloni șifonați, cămașă albă pătată de sânge și cravata lărgită mult la guler, este vechiul camarad al lui Pete.

– Îmi dați, vă rog, un pahar cu apă înainte să începem? Tot nu mi-am revenit încă. A fost o doamnă drăguță.

Janey a fost infinit mai mult decât atât, dar partea aceea lucidă și rațională a minții lui, care deocamdată reușește să țină în cușcă partea emoțională, îi spune că așa trebuie să vorbească, aceasta este calea prin care să-și înceapă povestea, exact la fel cum o autostradă cu patru benzi începe cu o rampă îngustă. Pete se ridică și iese din sală. Câtă vreme lipsește el, Isabelle nu spune nimic, ci doar îl fixează pe Hodges cu ochii ei mari și cenușii.

Hodges bea dintr-o singură înghițitură jumătate din paharul de hârtie. Apoi spune:

– În regulă. Totul a început în ziua aia când am luat prânzul la restaurantul lui DeMasio. Ții minte, Pete?

– Sigur.

– Te-am întrebat ce se mai întâmplă cu cazurile la care lucram atunci când m-am pensionat. Dar cel care mă interesa cu adevărat era Masacrul de la Complexul Municipal. Cred că ți-ai dat seama.

Pete zâmbește ușor, fără să răspundă.

– Îți aduci aminte că te-am întrebat dacă ai avut îndoieli în privința doamnei Trelawney? Mai precis, dacă s-ar fi putut să spună adevărul despre cheia de rezervă?

– Îhî.

– În realitate mă întrebam dacă am tratat-o corect. Dacă nu cumva nu am vrut să vedem adevărul din cauză că ea era așa cum era.

– Cum adică „era așa cum era“? vrea să știe Isabelle.

– O pacoste. Plină de ticuri nervoase și de ifose și foarte susceptibilă. Ca să înțelegi mai bine ce vreau să spun, gândește-te la toți oamenii care au crezut în nevinovăția lui Donald Davis. De ce? Pentru că el *nu* avea nici ticuri, nici ifose, nici susceptibilități. Individul purta cu naturalețe masca aia de soț copleșit de durere și hăituit de poliție; unde mai pui că era și arătos. L-am văzut odată pe Channel Six și jur că reporterița aia blondă strângea din coapse.

– Dezgustător, spune Isabelle, zâmbind totuși.

– Mda, dar și foarte adevărat. Era un seducător. Olivia Trelawney, pe de altă parte, era o *anti*-seducătoare. Așa că am început să mă întreb dacă i-am dat vreo șansă.

– I-am dat.

Tonul lui Pete este sec.

– *Poate* că i-am dat. Mă rog. Și, uite-mă, sunt la pensie și am timp din belșug. Ba chiar prea mult. Și într-o bună zi, chiar înainte să te invit la masă, îmi zic: Dar dacă a spus *adevărul*? Și dacă l-a spus, unde e cealaltă cheie? Și după aia – chiar după întâlnirea noastră – am început să mă documentez de pe Internet. Știți peste ce am dat? Peste o șmecherie care poate capta codul transmis de telecomanda mașinii.

– Adică? întreabă Isabelle.

– Haide, măi, omule, exclamă exasperat Pete. Tu chiar crezi că un geniu al informaticii i-a furat codul de la mașină? Și după aia, din pură întâmplare, a găsit cheia de rezervă în torpedo sau sub unul dintre scaune? Cheia de rezervă pe care *a uitat* că o are? E cam trasă de păr povestea ta, Bill. Mai ales când te gândești că poza individei ar putea fi pusă în dicționarele de psihologie în dreptul articolelor despre Personalitatea de Tip A 64.

Cu incredibil de mult calm, de parcă nu ar fi acoperit cu haina lui mâna femeii iubite cu doar trei ceasuri înainte, Hodges face rezumatul informațiilor găsite de Jerome, înfățișându-le drept propria lui realizare. Le spune că s-a dus pe Lake Avenue ca să discute cu mama Oliviei Trelawney („Presupunând că mai era în viață") și că acolo a cunoscut-o pe Janelle, sora Oliviei. Omite să povestească despre drumul la vila din Sugar Heights și despre discuția cu Radney Peeples, agentul de pază de la firma Vigilant, pentru că ar fi atras întrebări la care nu vrea să răspundă. Vor afla la un moment dat ce a făcut, dar acum e prea aproape de Domnul Mercedes, e sigur de asta. Nu are nevoie decât de puțin timp.

Așa speră.

– Doamna Patterson mi-a spus că mama ei este internată într-un

cămin pentru bătrâni, cam la cincizeci de kilometri de oraș – Sunny Acres. S-a oferit să mă ducă acolo și să mă prezinte doamnei Wharton. Ca să-i pot pune câteva întrebări.

– De ce a făcut asta? vrea să știe Isabelle.

– Pentru că a crezut că noi i-am hărțuit sora și asta a împins-o la sinucidere.

– Prostii, zice Pete.

– N-am de gând să mă contrazic cu tine, dar poți să-i înțelegi raționamentul, da? Și faptul că își dorea ca sora ei să nu mai fie acuzată de neglijență.

Pete îi face semn să continue. Ceea ce Hodges și face, după ce-și termină apa din pahar. Vrea să scape cât mai repede de aici. Probabil că Domnul Mercedes a citit deja mesajul trimis de Jerome. Și s-ar putea să fugă. Chestie care-i convine de minune lui Hodges. Un fugar este mai ușor de depistat decât un om care se ascunde.

– Am stat de vorbă cu bătrâna, dar nu am aflat nimic. N-am reușit decât s-o necăjesc. A făcut un accident vascular și a murit la scurtă vreme după întâlnirea noastră.

Oftează și continuă:

– Doamna Patterson, Janelle, a fost distrusă.

– S-a supărat pe tine? îl întreabă Isabelle.

– Nu. Pentru că și ea voia să afle adevărul. Și, după ce a murit mama ei, a rămas singură într-un oraș străin. Nu cunoștea pe nimeni, în afară de infirmiera doamnei Wharton, care nici ea nu-i prea tinerică. Îi dădusem numărul meu de telefon și m-a sunat. Mi-a zis că are nevoie de ajutor, mai ales că la ceremonii vor veni niște rude pe care le cunoaște foarte puțin, iar eu am fost de acord să o ajut. Janelle a scris necrologul. Eu m-am ocupat de celelalte aranjamente.

– De ce era în mașina ta când a explodat?

Hodges le povestește despre criza lui Holly. Dar nu le spune cum

Janey îi luase pălăria în ultima clipă. Nu pentru că i-ar decredibiliza povestea, ci pentru că l-ar durea prea tare.

– Bine, zice Isabelle. Ai făcut cunoștință cu sora Oliviei Trelawney și ai cu ea relații destul de apropiate de vreme ce-i spui pe numele mic. Ea îți înlesnește o întâlnire cu mama. Mama face un atac cerebral și moare, poate pentru că s-a emoționat prea tare când a trebuit să retrăiască perioada aceea. Sora sare în aer după funeralii. Sare în aer cu mașina ta. Și tot nu vezi legătura cu Ucigașul cu Mercedes?

Hodges întinde mâinile.

– Cum ar putea individul să afle că am pus câteva întrebări? Că doar n-am publicat vreun anunț în ziar.

Se întoarce spre Pete.

– Nu am vorbit cu absolut nimeni. Nici măcar cu tine.

Pete, în mod evident deranjat de ideea că sentimentele lor personale față de Olivia Trelawney le-ar fi putut influența ancheta, are o mutră acră. Lui Hodges nu-i prea pasă, pentru că, în fond, acesta este adevărul.

– Nu. Pe mine doar m-ai tatonat.

Hodges îi zâmbește cu toată gura. Și simte cum i se pliază stomacul la fel ca o figurină origami.

– Hei, de ce te plângi? Doar am făcut eu cinste cu prânzul ăla.

– Cine mai vrea să te expedieze în împărăția cerurilor? îl întreabă Isabelle. Ești cumva pe lista cu copiii neascultători a lui Moș Crăciun?

– Dacă mă întrebați pe mine, eu aș paria pe Familia Abbascia. Pe câți dintre jegurile alea le-am vârât la pușcărie în 2004? În cazul cu traficul de arme?

– Mai mult de zece, dar…

– Mda, și în cazul ăla de crimă organizată de un an mai târziu am

arestat de două ori mai mulți. Le-am făcut praf organizația și Fabby Năsosul a zis că o să ne aranjeze pe amândoi.

– Billy, Familia Abbascia nu mai poate să aranjeze pe nimeni. Fabrizio a murit, fratele lui e într-un balamuc, unde se laudă că-i Napoleon sau vreun alt împărat celebru, iar ceilalți sunt în închisoare.

Hodges îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Fie, zice Pete, n-ai reușit să prinzi toți carcalacii, dar tot e o aiureală ce spui. Cu tot respectul, prietene, dar acum ești la pensie.

– Exact. Ceea ce înseamnă că mă pot ataca fără prea multe consecințe. Pe când tu încă mai ai insigna în portofel.

– Ridicol, spune Isabelle, încrucișându-și brațele sub sâni, ca și cum ar fi vrut să anunțe: Am încheiat discuția.

Hodges ridică din umeri.

– *Cineva* a încercat să mă arunce în aer și nu cred că Ucigașul cu Mercedes a visat într-o noapte că mă ocup de Cazul Cheii Lipsă. Și chiar dacă are vise din astea, premonitorii, de ce să vrea să mă omoare? Ce ar avea de câștigat?

– Păi, e nebun, spune Pete. La asta te-ai gândit?

– Sigur, dar te întreb din nou: *de unde să fi știut ce fac eu?*

– Habar n-am. Ascultă, Billy, ne ascunzi ceva? E ceva ce nu ne-ai spus?

– Nu.

– Ba eu cred că da, intervine Isabelle, privindu-l pe sub sprâncene. Ia ascultă, nu cumva te-ai culcat cu ea?

Hodges o privește în ochi.

– Tu ce crezi, Izzy? Ia uită-te bine la mine.

Îi susține privirea câteva clipe, apoi lasă ochii în jos. Lui Hodges nu-i vine să creadă cât de mult s-a apropiat de adevăr. Intuiție feminină, își zice el. Și imediat: Bine că n-am slăbit mai mult, sau că nu mi-am dat părul cu rahat dintr-ăla de gel.

– Uite ce e, Pete, vreau să plec de aici. Să mă duc acasă, să beau o bere și să încerc să înțeleg ce s-a întâmplat.

– Juri că nu-mi ascunzi nimic? Te întreb neoficial acum.

Fără să clipească, Hodges renunță și la ultima șansă de a mărturisi adevărul.

– Absolut nimic.

Pete îi zice să țină telefonul deschis. Poate îl vor chema mâine sau vineri pentru declarația oficială.

– Nicio problemă. Și, Pete? În locul tău mi-aș verifica bine mașina înainte să mă urc la volan.

La ușă, Pete îl apucă pe Hodges de umeri și-l strânge în brațe.

– Îmi pare rău de toată povestea asta, îi zice el. Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat și de toate întrebările pe care am fost obligat să ți le pun.

– Nu-i nimic. Îți faci datoria.

Pete îl strânge și mai tare și-i șoptește la ureche:

– *Ascunzi* ceva. Crezi că iau pastile de tâmpeală?

Preț de o clipă, Hodges își reconsideră opțiunile. Apoi își amintește ce i-a spus Janey: *Al nostru* este.

Îl apucă pe Pete de brațe, îl privește în ochi și îi spune:

– Sunt la fel de intrigat ca tine. Crede-mă.

Hodges traversează sala unde se află Divizia Detectivilor sub o avalanșă de priviri curioase și întrebări indiscrete. Chipul împietrit i se destinde o singură dată, atunci când o întâlnește pe Cassie Sheen, cu care obișnuia să lucreze pe perioada concediilor lui Pete. Fosta colegă glumește:

– Ia uită-te la tine. Încă mai trăiești și te-ai făcut și mai urât decât te țineam eu minte.

Îi zâmbește:

– Iat-o pe Cassie Sheen, Regina Botoxului.

Și ridică brațul în glumă, ca pentru a se apăra de prespapierul cu care îl amenință ea. Totul i se pare deopotrivă fals și real. Ca una din luptele alea între femei de la televizor la care obișnuia el să se uite.

În hol sunt niște scaune lângă automatele de gustări și sucuri. Pe două dintre ele stau mătușa Charlotte și unchiul Henry. Holly nu e cu ei și Hodges atinge instinctiv etuiul de ochelari din buzunarul pantalonilor. Îl întreabă pe unchiul Henry dacă se simte mai bine. Unchiul Henry îi răspunde că da și îi mulțumește pentru amabilitate. Se întoarce la mătușa Charlotte și o întreabă cum face față situației.

– Eu sunt bine. Holly mă îngrijorează. Cred că se învinovățește pentru ce s-a întâmplat, pentru că din cauza ei… știi…

Hodges știe. Din cauza ei se afla Janey la volanul mașinii lui. Firește că Janey ar fi fost oricum în mașină, dar nu crede că asta ar schimba sentimentele lui Holly.

– Te-aș ruga să stai dumneata de vorbă cu ea. Nu înțeleg cum, dar s-a format o *legătură* între voi.

Ochii femeii capătă un licăr răutăcios.

– La fel ca legătura pe care ai avut-o cu Janelle. Ai dumneata ceva ce le-a impresionat.

– Am să vorbesc, spune Hodges.

Și chiar va vorbi, însă Jerome va discuta cu Holly înaintea lui. Presupunând, firește, că numărul de pe etui este cel al telefonului ei mobil. La fel de bine s-ar putea să sune la un telefon fix din… de unde erau ele? Cincinnati? Cleveland?

– Sper că nu ne vor cere să o identificăm, zice unchiul Henry.

Ține în mână un pahar din polistiren cu cafea. De-abia dacă a atins-o, fapt care nu-l surprinde absolut deloc pe Hodges. Se știe cât de proastă este cafeaua din secția de poliție.

– Cum am putea s-o identificăm? S-a făcut bucăți-bucățele.

– Nu fi tâmpit, îl repede mătușa Charlotte. Nu ne vor cere s-o identificăm. *N-au dreptul.*

Hodges intervine:

– Dacă i s-au luat vreodată amprentele, o vor identifica pe baza lor. S-ar putea totuși să vă arate fotografii ale hainelor cu care a fost îmbrăcată sau ale bijuteriilor pe care le-au mai găsit.

– De unde să știm noi ce bijuterii purta? țipă mătușa Charlotte, întorcând capete de polițiști în direcția ei. Nici măcar n-am observat cu ce era îmbrăcată!

Pe dracu' n-ai observat, o apostrofează Hodges în gând, sunt convins că i-ai evaluat fiecare cusătură. Dar nu spune nimic.

– S-ar putea să vă pună și câteva întrebări.

Unele despre el.

– Dar nu cred că va dura prea mult.

Secția are ascensor, dar Hodges preferă să coboare pe scări. Se oprește pe palierul dintre etajul doi și unu, se sprijină de perete, închide ochii și respiră adânc de câteva ori. Acum încep să curgă lacrimile. Și le șterge cu mâneca. Mătușa Charlotte și-a exprimat îngrijorarea față de Holly, îngrijorare pe care Hodges o împărtășește întru totul, dar nu a rostit nicio vorbă de părere de rău pentru nepoata ei sfârtecată de explozie. Presupune că singura preocupare

nutrită de mătușa Charlotte în privința lui Janey se referă la soarta verzișorilor moșteniți de la sora ei.

Sper din suflet să-i fi lăsat unui adăpost de câini, își zice el.

Icnind, Hodges se așază pe o treaptă. Pune alături etuiul de ochelari și o foaie mototolită de hârtie pe care sunt notate două serii de numere.

26

– Alo?

Vocea este slabă, nesigură.

– Alo? Cine e la telefon?

– Numele meu este Jerome Robinson, doamnă. Cred că v-a spus Bill Hodges că am să vă sun.

Tăcere.

– Doamnă?

Jerome stă în fața computerului și-și strânge în mână Androidul aproape să-i spargă carcasa.

– Doamnă Gibney?

– Da.

Ca un oftat.

– A zis că vrea să-l prindă pe cel care mi-a omorât verișoara. A fost o explozie îngrozitoare.

– Știu, spune Jerome.

Din camera lui Barb izbucnesc, pentru a mia oară, lălăielile de pe ultimul album al trupei 'Round Here. *Sărutări lângă roata mare* îi zice. Încă nu l-a înnebunit de cap, dar nici mult nu mai are.

Între timp, femeia de la celălalt capăt al firului a început să plângă.

– Doamnă? Doamna Gibney? Condoleanțe pentru pierderea suferită.

– Nici măcar n-o cunoșteam bine, dar era verișoara mea și se purta frumos cu mine. La fel se poartă și domnul Hodges. Știți ce m-a întrebat?

– Nu, nu știu.

– Dacă am mâncat ceva de dimineață. Nu vi se pare amabil?

– Sigur că mi se pare, zice Jerome.

Încă nu-i vine să creadă că doamna aceea, doamna aceea plină de viață, cu care a luat cina, nu mai este. Își amintește cum îi străluceau ochii când râdea și cum ironiza felul în care Bill spune *mda.* Acum vorbește la telefon cu o femeie pe care nu o cunoaște, o femeie foarte ciudată după cum sună. Are impresia că e ca și cum ar încerca să dezamorseze o bombă.

– Doamnă, Bill m-a rugat să trec pe la dumneavoastră.

– Vine și el?

– Deocamdată nu. Are alte treburi de rezolvat.

Din nou tăcere. Și apoi, cu o voce atât de slabă și de sfioasă încât abia o poate auzi, Holly îl întreabă:

– O să fiu în siguranță cu dumneavoastră? Pentru că, să știți, mi-e teamă de oameni. Foarte teamă.

– Da, doamnă, o să fiți în siguranță.

– Vreau să-l ajut pe domnul Hodges. Vreau să-l ajut să-l prindă pe criminal. Probabil că-i un nebun, nu credeți?

– Ba da.

În camera lui Barb începe un alt cântec și cele două fetițe – Barbara și prietena ei, Hilda – scot zbierete fericite pe tonalități atât de înalte că

ar putea sparge geamurile. Jerome își imaginează cum ar fi să te afli printre trei sau patru mii de Barbare și Hilde care urlă în halul ăsta la unison. Slavă Domnului că asta e acum treaba mamei.

– Puteți să veniți, dar nu știu cum să vă dau drumul înăuntru, spune Holly. Unchiul Henry a pus alarma anti-efracție atunci când a plecat și eu nu știu codul. Cred că a încuiat și poarta.

– Treaba asta-i rezolvată, spune Jerome.

– Când veniți?

– Ajung la dumneavoastră într-o jumătate de oră.

– Dacă vorbiți cu domnul Hodges, vreți să-i transmiteți ceva din partea mea?

– Bineînțeles.

– Spuneți-i că și eu sunt tristă.

Ezită puțin și adaugă:

– Și că îmi iau medicamentele.

27

Pe la sfârșitul după-amiezii de miercuri, Brady se cazează la Motelul 6, din apropierea aeroportului, folosindu-se de unul din cardurile lui pe numele Ralph Jones. Are cu el o valiză și un rucsac. În rucsac și-a luat un singur schimb de haine, pentru că doar de atât are nevoie în cele douăzeci și ceva de ore care îi mai rămân de trăit. În valiză a pus perna cu PARCARE PENTRU CUR, punga pentru urină Urinesta, o fotografie înrămată, câteva detonatoare pe care le-a făcut singur (nu are nevoie decât de unul singur, dar niciodată nu-i rău să ai și o rezervă), Invenția Doi, câteva pungi alimentare pline cu bile de rulment și suficient explozibil cât să arunce în aer și motelul, și parcarea învecinată. Se întoarce la Subarul lui, scoate dinăuntru un obiect mai mare (cu destulă greutate, pentru că era pus de-a curmezișul pe bancheta din spate), îl duce în cameră și îl sprijină de

perete.

Se întinde pe pat. Are o senzație stranie când își pune capul pe pernă. Și-l simte despuiat. Și sexy, într-o oarecare măsură.

Își spune: Am avut o serie de ghinioane, dar le-am depășit și nu mă dau bătut.

Închide ochii. După câteva secunde începe să sforăie.

28

Jerome își oprește Wranglerul cu botul aproape lipit de poarta vilei cu numărul 729, de pe Lilac Drive, se dă jos și apasă butonul de la interfon. Dacă îl întreabă de sănătate vreunul din agenții de pază care patrulează prin Sugar Heights, le va putea explica motivul prezenței lui în cartierul de albi bogați, dar chestia asta ar ține doar dacă femeia din casă i-ar confirma spusele. Or, nu-i prea sigur dacă se poate bizui pe ea. Convorbirea pe care a avut-o mai devreme cu doamna în chestiune i-a dat de înțeles că este cam dusă cu pluta. Dar nu îl întreabă nimeni nimic și, după ce stă acolo câteva secunde, făcând eforturi să pară de-al locului (aceasta este una din ocaziile când se simte foarte negru), aude vocea lui Holly:

– Da? Cine este?

– Jerome, doamnă Gibney. Prietenul lui Bill Hodges.

Urmează o pauză atât de lungă, că-i vine să apese iar butonul. Dar o aude:

– Aveți codul de la poartă?

– Da.

– În ordine. Și, dacă sunteți prieten cu domnul Hodges, puteți să mă tutuiți și să-mi spuneți Holly.

Tastează codul și poarta se deschide. Intră cu mașina pe alee și o vede cum se închide în spatele lui. Deocamdată totul este în regulă.

Holly îl așteptă în spatele ușii de la intrare, uitându-se la el prin geamurile laterale, asemenea unui deținut prin ușa de la vorbitor. Poartă un halat peste pijama și e nepieptănată. Un scenariu de coșmar îi trece prin minte lui Jerome: dacă apasă butonul de alarmă (care cu siguranță se află chiar lângă ea) și, când apar agenții de pază, îl acuză că a vrut să intre cu forța în casă. Să fure. Sau să o violeze, pentru că are un fetiș pentru cucoanele în pijamale din flanel.

Ușa este încuiată. Îi face semn spre ea. Holly nu face nicio mișcare, ci doar stă momâie acolo, ca un robot fără baterie. Apoi trage zăvorul. Când Jerome deschide ușa, încep niște țiuituri asurzitoare, iar Holly face câțiva pași înapoi, acoperindu-și gura cu mâinile.

– Nu-mi face necazuri! Nu vreau să am necazuri!

Jerome se simte mai liniștit când o vede că-i de două ori mai speriată decât el. Tastează codul pe alarma antiefracție. Țiuitul încetează.

Holly se prăbușește pe un scaun sculptat care pare să fi costat cât taxa pe un an la o universitate bună (poate nu chiar la Harvard), cu lațele încurcate atârnându-i pe obraji.

– Offf, asta e cea mai rea zi din viața mea, oftează ea. Biata Janey. Biata Janey, sărăcuța de ea.

– Îmi pare rău.

– Bine măcar că nu-i vina *mea.*

Se uită în sus la el cu bravadă jalnică, vrednică de milă. La fel îi este și tonul.

– Să nu zică nimeni că a fost. *Eu* n-am făcut nimic.

– De bună seamă că n-ai făcut, o asigură Jerome.

Sună cam pompos, dar ea zâmbește ușor, așa că poate totul e în regulă.

– Ce face domnul Hodges? Este un om foarte, foarte, *foarte* drăguț. Cu toate că mama nu poate să-l sufere.

Ridică din umeri și completează:

– În fond, pe cine *suferă* ea?

– Face bine, spune Jerome, deși are îndoieli că acesta ar fi adevărul.

– Ești *negru*, îl anunță ea, făcând ochii mari.

Jerome își privește mâinile:

– Ia te uită, chiar sunt.

Holly izbucnește în hohote ascuțite de râs.

– Îmi cer scuze. Am fost mojică. E *foarte bine* că ești negru.

– E beton să fii negru, glumește Jerome.

– Normal că da. Cel mai beton.

Se ridică de pe scaun, își mușcă buza de jos, apoi îi întinde încet mâna, de parcă gestul ar fi necesitat un imens efort de voință. Dar spune:

– Dă noroc, Jerome.

Și Jerome îi strânge mâna. E umedă și rece. Parcă ar da noroc cu lăbuța unui animal micuț și sperios.

– Trebuie să ne grăbim. O s-o pățesc rău de tot dacă te găsesc aici mama și unchiul Henry când se vor întoarce.

Tu ai s-o pățești? Se minunează Jerome în gând. Și cu puștiul cel negru ce o să se întâmple?

– Femeia care a locuit aici a fost verișoara ta, corect?

– Da. Olivia Trelawney. Nu am mai văzut-o de când eram la facultate. Ea și cu mama nu s-au avut bine.

Îl privește cu gravitate.

– Am fost nevoită să mă las de facultate. Am avut niște probleme.

Jerome e convins că a avut niște probleme. Și încă le mai are. Totuși, îi place ceva la ea. Dumnezeu știe ce. Cu siguranță nu râsul ăla care-ți scrijelește timpanul de zici că zgârie cineva o tablă cu unghiile.

– Știi unde e calculatorul ei?

– Da. Hai cu mine să-ți arăt. Poți să te grăbești?

Trebuie să mă grăbesc, își spune Jerome.

29

Computerul răposatei Olivia Trelawney este protejat de o parolă, chestie absolut absurdă pentru că, atunci când întoarce tastatura, vede cuvântul OTRELAW scris pe spate cu pixul.

Rămasă în pragul ușii și jucându-se nervoasă cu gulerul capotului, Holly mormăie ceva ce el nu pricepe.

– Ce-ai zis?

– Te-am întrebat ce cauți.

– Ai să vezi și singură dacă am să reușesc să-l găsesc.

Intră pe caseta de CĂUTARE din meniul START și tastează PLÂNSET DE COPIL. Nimic. Încearcă PLÂNSET DE BEBELUȘ. Tot nimic. Tastează ȚIPETE DE FEMEIE. Nimic.

– S-ar putea să fie ascuns.

Acum o aude foarte clar pentru că-i vorbește chiar în dreptul urechii. Tresare ușor, dar Holly nu observă. S-a aplecat, cu mâinile pe genunchi, și se uită fix la monitorul Oliviei.

– Încearcă FIȘIER AUDIO.

Bună idee, așa că încearcă și asta. Dar tot degeaba.

– Bine, zice ea. Intră pe FAVORITE și uită-te la SUNET.

– Holly, chestia aia controlează doar semnalele care intră și ies.

– Păi, *dăăh.* Încearcă oricum.

Nu-și mai mușcă buzele.

Jerome încearcă. Pe meniu sunt trecute doar VOLUM, CĂȘTI, LOGARE și MICROFON INTERN. Nimic neobișnuit.

– Mai ai vreo idee? o întreabă el.

– Deschide EFECTE SONORE. Uite, în stânga.

Se întoarce la ea.

– I-auzi, te pricepi la asta, așa e?

– Am făcut un curs de calculatoare. De acasă. Pe Skype. A fost destul de interesant. Haide, uită-te la EFECTE SONORE.

Se uită și, pe lângă BROASCĂ, STICLĂ, BÂZÂIT, POCNET și TORS DE PISICĂ – adică suspecții obișnuiți – mai este un articol botezat BAU-BAU.

– Pe-ăsta nu l-am mai văzut.

– Nici eu.

Tot îi evită privirea, însă starea de spirit i s-a schimbat radical. Trage un scaun și se așază lângă el, înghesuindu-și părul ofilit în spatele urechilor.

– Și eu știu pe dinafară programele de la MacIntosh.

– Bravo, fata mea, n-aș fi crezut! zice Jerome, ridicând o mână.

Fără să-și ia ochii de la ecran, Holly bate cuba.

– Cântă, Sam.

Tânărul zâmbește larg.

– Asta-i din *Casablanca.*

– Da. Am văzut filmul ăsta de șaptezeci și trei de ori. Am o Agendă de Filme. Îmi notez tot ce văd. Mama zice că-i semn de tulburare obsesiv-compulsivă.

– Viața suferă de tulburări obsesiv-compulsive, spune Jerome.

Pe ton serios Holly îi spune:

– Bravo, băiete. Hai să vedem ce-i acolo.

Jerome dă click pe BAU-BAU. Un copil începe să plângă din difuzoarele computerului. Pe Holly n-o deranjează. Îl apucă pe Jerome de umăr doar atunci când se aud țipetele unei femei: *De ce l-ai lăsat să-mi omoare copilașul?*

– Futu-i! se sperie Jerome și o apucă pe Holly de mână.

Ea nu și-o trage și se uită amândoi îngroziți la calculator, de parcă i-ar fi crescut colți ascuțiți și i-ar fi mușcat cu ei.

Urmează câteva secunde de tăcere, apoi copilul începe să plângă din nou. Și femeia țipă din nou. Programul se repetă a treia oară. Și se oprește.

În cele din urmă Holly se uită la el cu ochi atât de bulbucați încât par pe punctul de a i se desprinde de cap.

– Știai că așa o să se întâmple?

– Iisuse, *nu*. Mă așteptam la ceva, altminteri nu m-ar fi trimis Bill aici, dar o chestie ca *asta*? Poți să afli ceva despre program, Holly? Când a fost instalat, de exemplu. Dacă nu poți, nu face ni…

– Dă-te mai încolo.

Jerome se pricepe bine la computere, dar degetele lui Holly zboară pe taste precum cele ale unui pianist celebru pe clapele unui pian de concert. După câteva minute de căutări, îi zice:

– Se pare că a fost instalat anul trecut, pe întâi iulie. Mai multe chestii au fost instalate în ziua aia.

– Și probabil că a fost programat să se deruleze la anumite intervale, da? Să se repete de trei ori și după aia să se oprească?

Îi aruncă o privire iritată:

– Normal.

– Atunci cum de nu se mai activează și *acum*? Adică, voi locuiți aici. L-ați fi auzit.

Holly apasă de mai multe ori pe mouse și îi mai arată ceva.

– Am observat mai devreme chestia asta. E un program auxiliar, ascuns în contactele ei de e-mail. Pot să jur că Olivia habar n-a avut de existența lui. Se cheamă Oglinda. Nu-l poți folosi ca să deschizi computerul, adică nu cred, dar dacă *este* deschis, poți să activezi orice este în el de pe computerul tău de acasă. Adică să deschizi fișiere, să citești e-mailuri, să verifici istoricul de căutări pe net… sau chiar să dezactivezi alte programe.

– Adică după ce a murit, spune Jerome.

– Uuuuf, se strâmbă Holly.

– Dar de ce l-a mai lăsat aici? De ce nu l-a șters complet?

– Nu știu. Poate a uitat. Eu uit mereu tot felul de lucruri importante. Mama zice că mi-aș uita și capul pe undeva, dacă nu mi-ar fi legat de gât.

– Da, și a mea zice la fel. Dar *cine* este? Despre cine vorbim noi aici?

Ea se gândește. Se gândesc amândoi. Și după vreo cinci secunde, vorbesc în același timp:

– IT-istul ei, zice Jerome.

– Computeristul ei, zice și Holly.

Jerome începe să scotocească prin sertarele de la biroul Oliviei, căutând o factură de depanare, o chitanță, o carte de vizită, ceva. Dar nu găsește nimic. Se pune în genunchi și intră sub birou. Tot

nimic.

– Uită-te pe frigider, îi spune el. Oamenii pun tot felul de rahaturi acolo, sub magneții ăia caraghioși.

– Sunt o grămadă de magneți pe ușa de la frigider, zice Holly, dar a pus doar cartea de vizită a unui agent imobiliar și una de la firma de securitate Vigilant. Cred că Janey a aruncat ce mai era. Dacă mai era ceva.

– Există vreun seif în casă?

– Probabil, dar de ce să pună în seif cartea de vizită a IT-istului? Că doar nu-i bătută în diamante.

– Corect, spune Jerome.

– Dacă a avut așa ceva ar fi trebuit s-o țină pe undeva în apropierea computerului. N-ar fi *ascuns-o.* Adică, uite, și-a notat parola chiar sub *tastatură.*

– Mare tâmpenie, comentează Jerome.

– Chiar că.

De-abia acum își dă Holly seama cât de aproape stau unul de altul. Se ridică repede și se duce în pragul ușii. Începe iar să se joace agitată cu gulerul halatului.

– Ce ai de gând să faci acum?

– Cred că cel mai bine ar fi să-l sun pe Bill.

Își scoate mobilul, dar, înainte să apese vreo tastă, o aude cum îl cheamă pe nume. Jerome se uită la ea – o femeie între două vârste, părând pierdută în hainele lăbărțate de casă.

– Tre' să fie cam la un catralion de IT-iști în orașul ăsta, spune ea.

Nu chiar atâția, dar oricum foarte mulți. Jerome știe asta și o știe și Hodges, pentru că i-a spus-o Jerome.

30

Hodges ascultă cu atenție tot ce-i explică Jerome. Îl bucură impresia bună pe care i-a făcut-o Holly (și speră că și Holly se bucură, dacă îl aude pe Jerome), dar este și teribil de dezamăgit că nu au găsit nicio urmă care să-i ducă la individul care meșterise la computerul Oliviei. Jerome e de părere că Janey a aruncat cartea de vizită a respectivului. Hodges, a cărui minte s-a antrenat să fie suspicioasă, e de părere că Domnul Mercedes a făcut tot ce i-a stat în putere ca Olivia să *nu* aibă o asemenea carte de vizită. Dar ipoteza asta nu ține. Dacă omul a făcut treabă bună, nu-i normal să-i *ceri* una? Și s-o ții la îndemână? Doar dacă nu cumva…

Îl roagă pe Jerome să i-o dea la telefon pe Holly.

– Alo?

Atât de sfârșită îi este vocea, încât face eforturi să o audă.

– Spune-mi, Holly, în computerul Oliviei există vreo agendă?

– O secundă.

Aude câteva clickuri. Apoi vocea uluită a lui Holly:

– Nu.

– Și nu ți se pare ciudat?

– Ba cam da.

– Și nu ar fi posibil ca tipul care a plantat sunetele alea de groază să-i fi șters agenda?

– O, ba da. Foarte ușor. Să știți că-mi iau medicamentele, domnule Hodges.

– Bravo, Holly. Poți să-mi spui cam cât de mult își folosea Olivia calculatorul?

– Sigur.

– Bine. Cât te uiți tu, dă-mi-l pe Jerome.

Jerome îi spune că îi pare rău că nu au reușit să afle mai multe.

– Nu, n-are de ce să-ți pară rău. V-ați descurcat de minune. Când i-ai umblat prin birou nu ai găsit cumva o agendă *normală?*

– *Nț*. Dar majoritatea oamenilor nu mai folosesc așa ceva, că le e mai ușor să-și țină datele de contact în computer sau pe telefon. Știi și tu asta, nu-i așa?

Hodges presupune că *ar trebui* să știe, dar lumea a început deja să se dezvolte prea repede pentru gustul lui. Nu știe nici măcar cum să-și programeze aparatul video digital.

– Stai așa, mai vrea Holly să-ți zică ceva.

– Te înțelegi bine cu Holly, da?

– Super. Hai că ți-o dau la telefon.

– Olivia avea tot felul de programe și site-uri favorite, spune Holly. Cel mai mult se uita la filmele de pe Hulu și la știrile de pe Huffpo. Cât despre istoricul căutărilor… am senzația că naviga pe net mai mult decât mine, or, eu stau online *o grămadă.*

– Spune-mi, Holly, care crezi tu că ar fi motivul pentru care o persoană atât de dependentă de computer nu ar avea la îndemână cartea de vizită a depanatorului?

– Pentru că tipul s-a furișat în casă și a luat-o înapoi după ce ea a murit, răspunde Holly fără să stea pe gânduri.

– Poate ai dreptate, dar gândește-te la riscuri, mai ales cu agenții ăia de pază care mișună prin cartier. Ar fi trebuit să cunoască codul de la poartă, cel de la alarmă… și chiar și așa, tot ar fi avut nevoie de cheia de la ușă…

Și se întrerupe.

– Domnule Hodges? Mai sunteți la telefon?

– Da. Și te rog să-mi spui Bill.

Dar nu vrea să-i spună Bill. Poate nu e în stare.

– Domnule Hodges, vorbim despre un criminal dintr-ăia foarte deștepți? Ca în James Bond?

– Nu cred că-i chiar atât de deștept. Doar foarte nebun. Și tocmai *pentru că* este nebun, s-ar putea să nu-i pese de riscuri. Adu-ți aminte cât a riscat la Complexul Municipal, când a intrat cu mașina în mulțimea aia de oameni.

Însă parcă tot nu e bine.

– Dă-mi-l iar pe Jerome, te rog.

Jerome ia telefonul și Hodges îi spune că e timpul să plece de acolo, ca să nu se întoarcă mătușa Charlotte și unchiul Henry și să-l prindă bot în bot cu Holly în fața computerului.

– Tu ce ai de gând să faci, Bill?

Privește strada, dezmierdată de culorile crepusculului. S-a făcut aproape șapte.

– Am să mă culc și poate mâine-dimineață am să gândesc mai limpede, îi răspunde el.

31

Înainte de culcare, Hodges stă patru ceasuri în fața televizorului, uitându-se la seriale fără să le înțeleagă. Încearcă să nu se gândească la nimic, pentru că numai așa deschizi ușa ca să intre ideea cea bună. Ideea cea bună apare întotdeauna ca rezultat al conexiunilor juste și simte că acum e pe cale să se *facă* o asemenea conexiune. Poate chiar mai multe. Nu se va gândi acum la Janey. Mai târziu da, sigur, mai târziu se va gândi, dar deocamdată își va pune frână.

Computerul Oliviei Trelawney este miezul problemei. Cineva a introdus în el toate sunetele alea înspăimântătoare, iar suspectul cel mai probabil este IT-istul ei. Prin urmare, de ce nu avea cartea lui de

vizită? Poate că i-a șters de la distanță agenda, iar Hodges e în stare să pună prinsoare că așa a făcut; dar oare i-a și intrat în casă, după ce ea a murit, ca să fure păcătoasa aia de *carte de vizită*?

Îl sună un reporter de la ziarul local. Apoi unul de la Channel Six. După al treilea telefon, tot de la cineva din presă, Hodges își închide mobilul. Habar nu are cine a dat ziariștilor numărul lui, dar speră ca persoana în cauză să fi primit bani frumoși pentru informația asta.

Și mai e ceva ce i se tot învârte prin minte, ceva ce nu are nicio legătură cu nimic. *Crede că extratereștrii sunt printre noi.*

Își aruncă privirea peste însemnări și vede cine i-a spus asta: domnul Bowfinger, autorul de texte pentru felicitări. Hodges își amintește că stăteau amândoi pe șezlonguri și că el era recunoscător pentru umbra răcoroasă. Asta s-a întâmplat atunci când făcea sondajul prin vecini, căutând să afle dacă văzuse cineva vreun vehicul dubios pe stradă.

Crede că extratereștrii sunt printre noi.

Bowfinger vorbea despre doamna Melbourne, de vizavi. Doamna Melbourne, care este membră a unei organizații de ozeniști duși cu capul, pe nume Comitetul Național de Investigare a Fenomenelor Atmosferice. Pe scurt, CNIFA.

Hodges își spune că nu este decât un ecou, aidoma unui fragment scurt de muzică pop, care uneori ți se învârte și se tot învârte prin mintea mult prea obosită și încordată. Se dezbracă și se bagă în pat și atunci vine Janey. Janey, care-și încrețește nasul la el, imitându-l: *mda*.

Și adoarme plângând, pentru prima oară din copilărie.

Se trezește în primele ore ale dimineții de joi, se duce la baie, vrea să se întoarcă în pat, dar se oprește, făcând ochii mari. Chiar în fața lui a apărut conexiunea pe care o aștepta.

Nu păstrezi o carte de vizită dacă nu ai *nevoie* de ea.

Să zicem că individul nu era un independent, cu propria-i afacere micuță, ci cineva care lucra la o *firmă.* În cazul acesta, poți să suni

liniștit la firmă ori de câte ori ai nevoie de el. Iar numărul firmei ar trebui să fie unul ușor de ținut minte, ceva ca 555–9999.

Iar dacă lucra la o firmă, atunci mergea la intervenții cu mașina firmei.

Hodges se culcă la loc, convins că nu va mai reuși să adoarmă. Dar se înșală.

Își spune: *Dacă a avut suficient explozibil să-mi arunce în aer mașina, s-ar putea să aibă mai mult.*

Și adoarme.

Și o visează pe Janey.

Sărutări lângă roata mare

1

Hodges se trezește joi dimineață la ora șase și își pregătește un mic dejun consistent: două ouă, patru felii de bacon, patru felii de pâine prăjită. Nu-i este foame, dar se forțează să mănânce tot, spunându-și că organismul lui are nevoie de combustibil. S-ar putea să aibă ocazia să mai pună ceva în gură astăzi; dar, la fel de bine, s-ar putea să nu mai apuce să mănânce nimic. Și la duș, și la masă, în vreme ce înghite hotărât porția uriașă (nu mai are cine să-i supravegheze greutatea), un gând îi tot vine în minte. Același cu care s-a dus la culcare azi-noapte. Îl obsedează.

Cât de mult explozibil?

Iar întrebarea aceasta duce la altele, la fel de îngrozitoare. Cum intenționează individul – *trufașul* – să-l folosească? Și când?

Ia o hotărâre: astăzi va fi ultima zi. Își dorește să dea el de Domnul Mercedes. Să se afle față în față cu acesta. Ca să-l omoare? Nu, asta nu (*probabil* că nu), dar măcar o bătaie soră cu moartea să-i dea. Da, asta ar fi *excelent.* Pentru Olivia. Pentru Janey. Pentru Janice și Patricia Cray. Pentru toți ceilalți oameni pe care Domnul Mercedes i-a omorât sau i-a schilodit la Complexul Municipal cu un an în urmă. Oamenii aceia fără serviciu, care erau într-atât de disperați că s-au trezit în creierii nopții ca să se înghesuie la coadă în ceața deasă și rece, așteptând să se deschidă porțile târgului de joburi. Da, și-ar dori să-l pedepsească pentru toate viețile acelea pierdute. Pentru

speranțele acelea pierdute. Pentru *sufletele* acelea pierdute.

Da, vrea să pună el mâna pe nemernic. Dar, dacă nu va reuși s-o facă astăzi, va preda cazul lui Pete Huntley și Izzy Jones și va suporta consecințele… care, este convins, vor presupune și o perioadă de detenție. Nu contează. Are destule pe conștiință, dar știe că e în stare să ducă mai multe. Însă nu și un alt asasinat în masă. Asta ar distruge și ce a mai rămas din sufletul lui.

Va vedea ce va reuși să facă până diseară la ora opt: acesta este termenul-limită pe care și-l impune. În treisprezece ore poate să realizeze la fel de multe ca Pete și Izzy. Ba chiar mai multe, pentru că nu este îngrădit de reguli și proceduri. Astăzi va lua cu el revolverul M&P al tatălui său. Și Pliciul cu Noroc. Da, și pe acela îl va lua.

Bagă Pliciul în buzunarul din dreapta al sacoului sport, iar revolverul atârnă în ham sub brațul stâng. Scoate din sertarul biroului dosarul Domnului Mercedes, care s-a făcut destul de gros, și îl duce în bucătărie. Se apucă să-l recitească, după ce a dat drumul la televizorul de pe bufet. Pe Canalul Șase a început emisiunea de știri *Dimineața la șapte*. Se simte ușurat când vede că o macara s-a prăbușit pe malul lacului, scufundând pe jumătate o barjă plină cu substanțe chimice. Nu-și dorește ca lacul să fie și mai poluat decât este deja (presupunând că așa ceva ar fi posibil), dar deversarea aceasta de substanțe toxice a detronat povestea cu mașina explodată. Asta-i vestea bună. Vestea proastă este că s-a aflat că proprietarul mașinii este același detectiv, aflat acum la pensie, care fusese anchetatorul principal în cazul Masacrului de la Complexul Municipal; iar femeia ucisă în atentatul cu bombă a fost identificată ca fiind sora Oliviei Trelawney. Este prezentată și o fotografie (făcută de Dumnezeu știe cine) în care sunt el și Janey pe treptele Casei Funerare Soames.

– Poliția nu confirmă că ar fi vreo legătură între acest atentat și asasinatul în masă de anul trecut, de la Complexul Municipal, spune crainicul cu gravitate, însă trebuie să observăm că autorul acelor crime nu a fost prins încă. În alte știri, se așteaptă ca Donald Davis să fie acuzat…

Pe Hodges îl doare exact undeva de Donald Davis. Închide televizorul și revine la însemnările din blocnotesul lui. La un

moment dat sună telefonul. Cel fix, de pe peretele bucătăriei, nu mobilul (deși astăzi îl are în buzunar). Îl caută Pete Huntley.

– Te-ai trezit odată cu găinile, remarcă Pete.

– Ce detectiv bun ești. Cu ce-ți pot fi de ajutor?

– Ieri am purtat o discuție interesantă cu Henry Sirois și Charlotte Gibney. Știi cine sunt, da? Unchiul și mătușa lui Janelle Patterson.

Hodges nu răspunde și-l așteaptă să continue.

– Mătușa mi s-a părut deosebit de fascinantă. Ea crede că Izzy are dreptate și că tu și doamna Patterson ați fost mai mult decât niște simple cunoștințe. Crede că ați fost prieteni foarte buni.

– Spune unde vrei să ajungi cu asta, Pete.

– Adică ați intrat cu trenul în tunel. Ați tencuit scorbura. Ați trezit leneșul. Ați băgat paloșul în teacă. Ați lăsat ratonul la veveriță. Ați…

– Cred că am priceput. Haide să-ți spun ceva despre mătușa Charlotte, vrei? Dacă i-ai arăta o poză în care Justin Bieber stă de vorbă cu Regina Elisabeta, ți-ar spune că cei doi și-o trag. „Uită-te la ochii lor", ar fi explicația ei.

– Deci nu ai făcut sex cu victima.

– Nu.

– Deocamdată îți accept acest răspuns. De dragul vremurilor trecute. Însă tot vreau să știu ce-mi ascunzi. Pentru că pute de la o poștă, fratele meu.

– Cască bine urechile: nu-ți… ascund… *nimic.*

De la celălalt capăt al firului nu se mai aude nimic. Pete așteaptă ca Hodges să-și piardă siguranța de sine și să rupă tăcerea, uitând cine l-a învățat șmecheria asta.

În cele din urmă, el este cel care cedează:

– Mi se cam pare că-ți sapi singur groapa, Billy. Sfatul meu este să arunci lopata înainte să o faci prea adâncă și să nu mai poți ieși.

– Mulțam, partenere. Întotdeauna mă bucur când primesc lecții de viață la șapte și un sfert dimineața.

– Vreau să mai discut cu tine după-masă. Iar de data aceasta s-ar putea să trebuiască să-ți citesc drepturile.

– Cu foarte multă plăcere. Sună-mă pe mobil.

– Pe bune? De când ai ieșit la pensie nu prea l-ai folosit.

– Îl folosesc astăzi.

Foarte adevărat. Pentru că în următoarele douăsprezece, paisprezece ore nu va mai fi deloc la pensie.

Pune capăt convorbirii și se întoarce la carnetul cu însemnări. Își umezește cu salivă vârful arătătorului ca să întoarcă paginile. Încercuiește un nume: Radney Peeples. Tipul de la firma de securitate Vigilant cu care a stat de vorbă în Sugar Heights. Dacă Peeples își face treaba fie și măcar pe jumătate, atunci s-ar putea să-l pună pe urma Domnului Mercedes. Însă precis și-l va aminti pe Hodges, pentru că fostul detectiv i-a cerut să se legitimeze și apoi i-a pus o sumedenie de întrebări. Plus că astăzi mutra lui Hodges este prezentată în toate buletinele de știri. Mai are vreme să se gândească cum să rezolve problema; nu vrea să ia legătura cu Vigilant decât după începerea programului de lucru. Pentru că telefonul trebuie să dea impresia unui control de rutină.

Următorul apel pe care îl primește – pe mobil, de această dată – este de la mătușa Charlotte. Pe Hodges nu îl surprinde că îl sună, dar asta nu înseamnă că-i și face plăcere.

– Nu știu ce să fac! îi țipă ea în ureche. Trebuie să mă ajuți, domnule Hodges!

– În ce privință nu știți ce să faceți?

– Cu *trupul*! *Trupul* lui Janelle! Nici măcar nu știu unde *e*!

Hodges aude un bip și înțelege că îl mai sună cineva.

– Doamnă Gibney, mai am un apel. Închideți și așteptați că vă sun eu imediat.

– Nu înțeleg de ce nu poți să…

Închide telefonul, retezându-i vociferările de protest și îi răspunde lui Jerome.

– Cred că azi ai nevoie de șofer, spune tânărul. Având în vedere situația actuală.

Preț de câteva clipe Hodges nu pricepe la ce se referă puștiul. Apoi își amintește că din Toyota lui nu au mai rămas decât câteva fragmente calcinate. Care acum se află în grija departamentului de criminalistică al poliției, unde vor fi analizate de oameni în halate albe care vor încerca să afle ce fel de explozibil s-a folosit. Aseară a venit acasă cu taxiul. Da, *are* nevoie de o mașină. Și, uite, acum își dă seama, Jerome ar putea să-i fie de folos și altcumva.

– Bună idee, mulțumesc, îi spune el. Dar ce faci cu școala?

Jerome îi explică:

– Activitățile mele extracurriculare îmi permit să lipsesc o zi de la ore. Și deja am cerut voie părinților. M-au rugat doar să te întreb dacă mai e și altcineva care să vrea să te arunce în aer.

– Nu ar fi exclus.

– Stai nițel.

Îl aude pe Jerome strigând părinților:

– Zice că nimeni.

În ciuda tuturor problemelor, Hodges nu-și poate reține un zâmbet.

– Imediat ajung la tine, spune Jerome.

– Nu-i cazul să depășești viteza legală. E bine dacă ajungi la nouă.

Între timp, exersează-ți talentul actoricesc.

– Pe bune? Ce rol îmi dai?

– Asistent într-un cabinet de avocatură, răspunde Hodges. Mulțumesc mult, Jerome.

Întrerupe convorbirea, se duce în birou, deschide computerul și caută un avocat pe nume Schron. Numele este unul puțin obișnuit, așa că îl găsește imediat. Își notează denumirea cabinetului și numele mic al lui Schron, care se întâmplă să fie George. Apoi se întoarce în bucătărie și o sună pe mătușa Charlotte.

– Hodges sunt, îi zice el. V-am sunat așa cum am promis.

– Nu îmi place când mi se închide telefonul în nas, domnule Hodges.

– Nici mie nu-mi place că i-ați spus vechiului meu partener că am făcut sex cu nepoata dumneavoastră.

Aude un icnet șocat, urmat de tăcere. Speră ca femeia să-i închidă ea telefonul acum. Dându-și seama că nu o va face, îi dă informațiile cerute.

– Resturile pământești ale lui Janey vor fi duse la Morga Huron County. Nu le veți putea lua astăzi. Probabil nici mâine. Trebuie să fie efectuată o autopsie, operație absurdă având în vedere cauza morții, dar așa sunt regulile.

– Nu înțelegi! Mi-am rezervat biletele de *avion*!

Hodges se uită pe geamul de la bucătărie și numără foarte rar până la cinci.

– Domnule Hodges? Mai ești la telefon?

– Așa cum văd eu lucrurile, mi se pare că aveți doar două opțiuni, doamnă Gibney. Una este să rămâneți aici și să faceți ce se cuvine. Cealaltă este să vă urcați în avion, să vă duceți acasă și să lăsați municipalitatea să se ocupe de tot.

Mătușa Charlotte începe să se smiorcăie.

– Am văzut cum te uitai la ea și cum se uita ea la dumneata. Nu am făcut niciun rău, doar am răspuns la ce m-a întrebat polițista.

– Făcând dovadă de exces de zel, nu am nicio îndoială.

– Exces de *ce*?

– Haideți s-o lăsăm baltă. V-aș sugera să mergeți personal la morgă împreună cu fratele dumneavoastră. Nu dați telefon înainte. Vorbiți cu domnul doctor Galworthy. Dacă nu e acolo, cereți să vorbiți cu domnul doctor Patel. Dacă îi veți ruga personal să urgenteze procedurile – și dacă veți fi în stare să fiți amabilă cu ei – atunci sunt convins că vă vor ajuta. Spuneți numele meu. Am colaborat cu ei încă din anii nouăzeci.

– Iar va trebui s-o lăsăm pe Holly singură, se vaită mătușa Charlotte. S-a încuiat în cameră. Ține la calculator și nu vrea să iasă.

Hodges își dă seama că a început să-și smulgă părul din cap la propriu și se forțează să înceteze.

– Câți ani are fiica dumneavoastră?

O pauză infernal de lungă.

– Patruzeci și cinci.

– Atunci poate nu va mai fi nevoie să-i angajați o bonă.

Încearcă să se stăpânească și să nu mai continue. Nu e în stare.

– Gândiți-vă câți bani veți economisi.

– Nu am cum să mă aștept de la dumneata să înțelegi situația lui Holly, domnule Hodges. Pe lângă faptul că este labilă psihic, fiica mea este și extrem de sensibilă.

Hodges comentează acum doar în gând, nu și cu voce tare: Înseamnă că îi este teribil de greu să te suporte.

– Domnule Hodges?

– Aici sunt.

– Nu știi cumva dacă Janelle a lăsat vreun testament?

De data aceasta Hodges închide.

2

Brady stă o grămadă de vreme în dușul camerei de motel, cu lumina stinsă. Îi place căldura și bezna ca de pântec matern și zgomotul regulat al picăturilor de apă. Îi place și întunericul. Și e bine că-i place pentru că, nu peste multă vreme, va avea parte numai de el. Și-ar dori să poată crede că va urma o regăsire duioasă între mamă și fiu, poate chiar una de tip mamă-iubit. Însă, în adâncul sufletului, știe că nu va fi cazul. Se poate preface că ar crede, dar… nu.

Doar întunericul.

Nu își face probleme din cauza lui Dumnezeu sau că și-ar petrece eternitatea perpelit la foc mic pentru crimele comise. Nu există rai, așa cum nu există nici iad. Oricine are măcar o circumvoluțiune știe lucrurile astea. Cât de nemiloasă ar trebui să fie o ființă supremă ca să creeze o lume atât de întoarsă pe dos ca asta? Chiar dacă ar *exista* Dumnezeul răzbunător al teleevangheliștilor și al călugărilor violatori de copii, de ce l-ar judeca el pe Brady pentru faptele sale? Oare Brady Hartsfield a fost cel care a pus mâna tatălui său pe cablul de înaltă tensiune? Nu. Oare Brady Hartsfield a fost cel care a îndesat felia de măr în gâtul lui Frankie? Nu. A fost el cel care nu mai contenea să vorbească despre faptul că se vor termina banii și vor ajunge într-un adăpost pentru săraci? Nu. El a fost cel care a prăjit un hamburger otrăvit și a spus: *Mănâncă-l, Mami, e delicios?*

Poate fi el judecat pentru că a ripostat și a dat o lovitură lumii care l-a făcut așa cum este?

Nu, Brady nu crede.

Se gândește la teroriștii care au doborât Turnurile Gemene (se gândește adesea la ei). Clovnii ăia probabil că și-au imaginat că vor ajunge în rai, unde vor trăi într-un fel de hotel de lux al eternității,

slujiți de fecioare superbe. Caraghios. Și vreți să știți care-i partea cea mai bună? Ei au ajuns de râsul curcilor… deși nu au știut. Nu s-au ales decât cu o fracțiune de secundă când au văzut toate ferestrele acelea mari și un ultim fulger de lumină. Apoi s-a ales praful și de ei, și de miile de victime. Bum. Vă pup, pa-pa. Ura, și la gară, voi, ucigași și uciși deopotrivă. Hopa, ați pornit spre vidul universal din jurul acestei planete albastre și stinghere, copleșite de viermuiala stupidă a locatarilor ei. Toate religiile nu sunt decât minciuni. Toate preceptele morale nu sunt decât amăgiri. Până și stelele nu sunt decât un miraj. Adevărul este întuneric și singurul lucru care contează este să îți expui punctul de vedere înainte de a pătrunde în el. Să crestezi pielea lumii și să lași o cicatrice pe ea. În fond, asta este istoria: un țesut cicatrizat.

3

Brady se îmbracă și se duce cu mașina la o drogherie deschisă non-stop, din apropierea aeroportului. A observat în oglinda de la baie că aparatul de ras al mamei nu a făcut o treabă prea bună; trebuie să se ocupe mai bine de țeasta lui. Cumpără cremă și aparate de ras de unică folosință. Și câteva baterii, pentru că niciodată nu ai destule. Mai alege și o pereche de ochelari fără dioptrii dintr-un rastel rotativ. Cu ramă din baga, pentru că îi dau un aer de student. Sau cel puțin așa i se pare.

Pe drumul către casa de marcat se oprește la o machetă din carton, care-i înfățișează pe cei patru băieți din Round Here în mărime naturală. Deasupra lor scrie VENIȚI LA MARELE CONCERT DE PE 3 IUNIE! Cineva a tăiat 3 IUNIE și a scris DISEARĂ dedesubt.

În mod obișnuit Brady poartă haine de mărime M – toată viața a fost subțirel – acum alege un tricoul XL și îl adaugă la celelalte cumpărături. Nu e coadă la casă; la ora asta el este singurul client.

– Mergeți diseară la concert? îl întreabă casierița.

Brady îi surâde cu toată gura.

– Bineînțeles că merg.

Pe drumul înapoi spre motel, Brady începe să se gândească la mașina lui. Își face *probleme* din cauza mașinii lui. Identitatea falsă de Ralph Jones este perfectă, însă Subarul este înregistrat pe numele lui Brady Hartsfield. Iar dacă Det. Pens. îi află numele și îl transmite poliției, atunci, da, s-ar putea să apară probleme. La motel a fost destul de simplu: când te cazează nu-ți mai cer numărul de înmatriculare, ci doar permisul de conducere.

Calm, calm, își spune Brady. Umflatul nu are cum să fie pe urmele tale. A încercat să te sperie, atâta tot.

Și dacă nu-i așa? Detectivul ăsta a rezolvat o sumedenie de cazuri înainte să ajungă Det. Pens. și pare a nu-și fi pierdut complet îndemânarea.

În loc să meargă direct la Motelul 6, Brady se duce la aeroport și își lasă Subarul în parcarea de acolo. Va avea nevoie de mașină mai pe seară, dar acum stă bine acolo.

Se uită la ceas. Nouă fără zece. Unsprezece ore până la concert. Douăsprezece până la coborârea întunericului. Sau poate mai puține. Poate mai multe. Dar nu *prea* multe.

Își pune ochelarii cei noi și pornește pe jos către hotel. Fluieră binedispus.

4

Când Hodges îi deschide ușa, primul lucru pe care îl observă Jerome este pistolul în hamul de umăr.

– Doar n-ai de gând să împuști pe cineva cu ăsta?

– Nu cred. Închipuie-ți că-i talismanul meu norocos. A fost al tatălui meu. Și am permis de port camuflat de armă, dacă te întrebi cumva.

– Eu mă întreb, îi zice Jerome, dacă este încărcat.

– Normal că e. Cum crezi că l-aș folosi la nevoie? Aș arunca cu el în capul individului?

Jerome oftează și se scarpină în claia neagră de păr.

– Se nasolește situația.

– Vrei să te retragi? Dacă da, nu mă supăr. Fă stânga împrejur și pleacă. Acum. Am să închiriez o mașină.

– Nu, e în regulă. Tu mă îngrijorezi. Ce ai tu sub ochi nu sunt pungi, sunt ditamai valizele.

– N-am nimic. Oricum, astăzi e ultima zi. Dacă până diseară nu reușesc să dau de urma cretinului, am să mă duc la vechiul meu partener și am să-i mărturisesc totul.

– Câte probleme o să ai din cauza asta?

– Nu știu și nici nu-mi pasă.

– Câte probleme o să am *eu*?

– Niciuna. Dacă n-aș fi sigur de asta, acum ai fi la ora de algebră.

Jerome îi aruncă o privire compătimitoare.

– Am studiat algebra acum patru ani. Spune-mi cum să te ajut.

Hodges îi spune. Jerome nu refuză, dar pare neîncrezător.

– Îți zic ceva, dar te rog să nu le spui alor mei. Luna trecută, m-am întâlnit cu niște prieteni și am încercat să intrăm în clubul ăla nou din centru. „Punch și Judy“ se cheamă, ai auzit de el? Așa, și tipul de la intrare nici măcar nu s-a uitat la cartea mea de identitate… și ce frumos o falsificasem… doar mi-a făcut semn să ies din rând și să mă duc să beau lăptic.

Hodges zice:

– Nu mă surprinde. Arăți de șaptesprezece ani, exact atâția cât ai. Însă, din fericire pentru mine, vocea ta are cel puțin douăzeci și cinci.

Îi întinde o hârtie cu un număr de telefon pe ea.

– Sună.

Îi răspunde dispecera de la firma de pază Vigilant. Jerome îi spune că se numește Martin Lounsbury și că este asistent la cabinetul de avocatură Canton, Silver, Makepeace și Jackson. Și că acum lucrează pentru George Schron, unul din asociații mai tineri, care trebuie să pună în ordine ultimele detalii cu privire la averea regretatei Olivia Trelawney. Iar unul din aceste detalii are legătură cu computerul doamnei Trelawney. Iar astăzi el trebuie să dea de urma IT-istului care a avut grijă de el. S-a gândit că l-ar putea ajuta vreunul din angajații de la Vigilant care patrulează în cartierul Sugar Heights.

Hodges îi face semn că se descurcă de minune și îi vâră sub nas un bilet.

Jerome îl citește și continuă să vorbească cu dispecera:

– Una dintre vecinele doamnei Trelawney, doamna Helen Wlicox, a menționat numele Rodney Peeples?

Ascultă și dă din cap.

– Aha, *Radney.* Interesant nume. Dacă nu vă cer prea mult, poate îl rugați să mă sune. Șeful meu este cam despotic și chestiunea este destul de presantă.

Ascultă. Apoi:

– Da? Minunat. Mulțumesc foarte frumos.

Îi dă dispecerei numărul lui de telefon și pe cel al fixului lui Hodges, apoi închide și se preface că-și șterge sudoarea de pe frunte.

– Bine că s-a terminat! Uh!

– Te-ai descurcat foarte bine, îl liniștește Hodges.

– Dar dacă dispecera sună la Canton, Silver și Cumîimaicheamă ca să mă verifice? Și află că n-au auzit de numele Martin Lounsbury?

– Treaba ei e să transmită mesaje, nu să le investigheze.

– Și dacă mă verifică tipul ăla, Peeples?

Hodges nu crede că Peeples ar face asta. Crede că pomenirea numelui de Helen Wilcox îl va împiedica. În ziua aia, când a stat de vorbă cu agentul de la Vigilant, în fața vilei din Sugar Heights, a avut impresia că relația dintre Peeples și Helen Wilcox este mai mult decât platonică. Poate doar cu puțin. Dar poate cu mult mai mult. Crede că Peeples îi va spune lui Martin Lounsbury tot ce vrea să știe, doar ca să scape de el.

– Și acum ce facem? vrea să știe Jerome.

Vor face un lucru care i-a mâncat jumătate din carieră lui Hodges.

– Vom aștepta.

– Cât?

– Până când ne sună Peeples, ori alt malac de la Vigilant.

Pentru că în momentul acesta, firma de pază Vigilant pare a fi cea mai bună pistă pe care o au. Dacă nu iese nimic, atunci vor fi nevoiți să meargă până în Sugar Heights și să stea de vorbă cu vecinii doamnei Trelawney. Iar perspectiva asta nu-l încântă câtuși de puțin, având în vedere celebritatea căpătată peste noapte.

Se pomenește iar cu gândul la domnul Bowfinger și la doamna Melbourne, cucoana nițeluș cam țăcănită, care locuiește vizavi de el. Datorită interesului pentru farfuriile zburătoare și relatărilor despre SUV-uri misterioase, doamna Melbourne ar putea fi unul din personajele excentrice din filmele lui Alfred Hitchcock.

Crede că extratereștrii sunt printre noi, îi spusese Bowfinger, cu o mișcare caraghioasă din sprâncene. Pentru ce, în numele bunului Dumnezeu, îl obsedează pe Hodges vorbele astea?

La zece și zece începe să sune mobilul lui Jerome. Acordurile din *Hells Bells* ale grupului AC/DC îi fac pe amândoi să tresară. Jerome se uită la ecranul telefonului.

– Scrie NUMĂR PRIVAT. Ce să fac, Bill?

– Răspunde. El e. Și nu uita ce rol joci.

Jerome apasă o tastă și zice:

– Alo, la telefon Martin Lounsbury.

Ascultă ce i se spune.

– Bună ziua, domnule Peeples. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

Hodges scrie repede câteva cuvinte și împinge foaia de hârtie peste masă. Jerome o scanează rapid.

– Aha… da… sigur că da… Doamna Wilcox are numai cuvinte frumoase despre dumneavoastră. Foarte frumoase, sigur că da. Însă eu mă ocup de regretata doamnă Trelawney. Nu putem să terminăm formalitățile referitoare la averea ei până nu-i inventariem și documentele din computer și… da, știu că au trecut mai bine de șase luni. Îngrozitor de încet se mișcă lucrurile, nu credeți? Anul trecut am avut un client care a trebuit să facă cerere pentru bonuri de masă, cu toate că urma să moștenească șaptezeci de mii de dolari.

Nu sări calul, Jerome, îl dojenește Hodges în gând. Inima îi bubuie parcă prea tare în piept.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Nu am nevoie decât de numele persoanei care s-a ocupat de computerul doamnei. Restul e treaba șefului meu.

Jerome ascultă. Se încruntă.

– Nu-l cunoașteți? Ce păca…

Dar Peeples nu a terminat de vorbit. Sudoarea de pe fruntea lui Jerome nu mai este imaginară. Se întinde peste masă, apucă pixul lui Hodges și începe să scrie ceva, neuitând să intercaleze în conversația telefonică suita adecvată de *îhî*-uri și *aha*-uri și *mda*-uri. Și într-un final:

– Splendid. Absolut splendid. Sunt convins că domnul Schron se va putea descurca cu informațiile astea. Ne-ați fost de un real folos, domnule Peeples. Așa că…

Agentul de pază îl întrerupe din nou.

– O, da, cumplită treabă. Cred că domnul Schron a început deja să se ocupe de… aspectele legale ale acestei tragedii, dar eu nu cunosc… da? L-ați cunoscut? Uau! Domnule Peeples, m-ați ajutat foarte mult. Da, am să menționez asta. Sigur că da, puteți să contați pe mine. Mulțumesc, domnule Peeples.

Închide telefonul și-și apasă tâmplele cu podul palmelor, ca și cum ar vrea să-și țină în frâu durerea de cap.

– Mamă, cum a fost! A vrut neapărat să vorbească despre cele petrecute ieri. Și să mă roage să le spun neamurilor lui Janey că firma Vigilant este la dispoziția lor.

– Superb. Sunt convins că o să primească câteva puncte în plus la dosar, dar…

– Mi-a mai zis că a stat de vorbă cu tipul a cărui mașină a fost aruncată în aer. Ți-a văzut poza azi la televizor.

Hodges nu este deloc surprins și în clipa asta nu-i mai pasă.

– Ai aflat vreun nume? Spune-mi că da.

– Nu numele IT-istului, dar numele firmei la care lucrează. Se cheamă Patrula Cibernetică. Peeples zice că au Volkswagenuri verzi. Și mai zice că se învârt cam tot timpul prin Sugar Heights și că n-ai cum să nu le observi. Zice că a văzut și o femeie și un bărbat în mașinile astea, amândoi în jur de douăzeci și ceva de ani. Zice că femeia aduce mai degrabă cu un travestit.

Lui Hodges nu i-a trecut deloc prin minte că Domnul Mercedes ar putea fi Doamna Mercedes. Presupune că în teorie ar fi posibil și chiar ar constitui un deznodământ excelent al unui roman de Agatha Cristie, însă aici este vorba de viața reală.

– Ți-a spus cum arăta bărbatul?

Jerome clatină din cap.

– Vino cu mine în birou. Te așezi tu la volanul computerului și eu îți

voi fi copilot.

În mai puțin de un minut se uită amândoi la trei Volkswagenuri verzi, tip „Broscuță", pe portierele cărora scrie PATRULA CIBERNETICĂ. Nu este o companie independentă, ci este parte a unui lanț de magazine numite DISCOUNT ELECTRONIX. Unul dintre acestea se află în oraș. În mallul Birch Hill.

– Măi, omule, am cumpărat de la ei, exclamă Jerome. Am cumpărat de la ei de o *grămadă* de ori. Jocuri video și componente de computer și nici eu nu mai știu câte DVD-uri cu arte marțiale la reducere.

Sub fotografia mașinuțelor verzi este scris un rând care îi invită: FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU EXPERȚII. Hodges se întinde peste umărul lui Jerome și face click pe invitație. Apar trei poze. Într-una este o fată cu chipul îngust și păr de un blond incert. Numărul doi este un tip fălcos, cu ochelari tip John Lennon și mină serioasă. Numărul trei este un individ destul de chipeș, cu părul castaniu pieptănat îngrijit și zâmbet artificial de poză. Numele de sub poze sunt: FREDDI LINKLATTER, ANTHONY FROBISHER și BRADY HARTSFIELD.

– Și acum? întreabă Jerome.

– Acum mergem la plimbare. Stai puțin să iau ceva dinăuntru.

Hodges intră în dormitor și tastează cifrul seifului din dulap. Înăuntru, pe lângă două polițe de asigurare și alte câteva documente financiare, se află un teanc de legitimații laminate, la fel ca aceea pe care o poartă în portofel. Polițiștilor li se emit legitimații noi la fiecare doi ani și, de fiecare dată când primea una nouă, o punea pe cea veche în seif. Diferența fundamentală este că niciuna nu are ștampila roșie cu PENSIONAT. O alege pe cea care a expirat în decembrie 2008 și o pune în locul celei din portofel. Evident, folosirea acestei legitimații este o altă infracțiune – prevăzută în Codul Penal, art. 190.25, unde scrie clar că cel care se dă drept un ofițer de poliție comite un delict de tip E și este pasibil de pedeapsă cu amendă de 25000 de dolari sau cinci ani în închisoare sau și amendă, și închisoare. Dar de mult nu-și mai face asemenea griji.

Își bagă portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, dă să

închidă seiful, dar se răzgândește. Mai este ceva înăuntru ce i-ar putea fi de folos: o casetă din piele, la fel ca acelea în care se poartă documentele de călătorie. I-a aparținut tot tatălui său.

Hodges o ia și pe aceasta și o pune în buzunar, lângă Pliciul cu Noroc.

5

După ce și-a ras toți perii mici de pe cap și și-a pus ochelarii fără dioptrii, Brady se duce la recepția motelului și achită încă o noapte de cazare. După aceea se întoarce în cameră și desface scaunul cu rotile cumpărat miercuri. A costat cam multișor, dar ce mama naibii. Banii nu mai contează acum.

Pune pe el perna PARCARE PENTRU CUR, plină cu explozibil, apoi face niște tăieturi în căptușeala buzunarului de la spate, în care introduce câteva din calupurile de explozibil artizanal. Fiecare calup a fost prevăzut cu câte o siguranță de detonare din azidă de plumb. Unește toate firele cu o clamă metalică. Le-a decojit la capete, lăsând doar sârma din cupru. După-amiază le va împleti, alcătuind un singur fir.

Detonatorul va fi Invenția Doi.

Una câte una, lipește sub fundul scaunului pungile alimentare umplute cu rulmenți, folosind bucăți de bandă adezivă dintr-o parte în cealaltă. După ce termină, se așază pe marginea patului și își privește solemn opera. Habar nu are dacă va reuși să intre în Sala Mingo cu bomba asta pe rotile… dar, în fond, n-a avut habar nici dacă va reuși să scape neprins după fapta de la Complexul Municipal. Atunci i-a mers; poate îi va merge și acum. În fond, de această dată nu mai trebuie să scape, ceea ce înseamnă că nu va avea decât jumătate din bătălie de dus. Și chiar dacă gaborii se vor prinde de intențiile lui și vor încerca să pună mâna pe el, holul va fi înțesat de spectatori, iar victoria lui va număra mai mult de opt victime, cât au fost la târgul de joburi.

Mă voi stinge în glorie, își zice Brady. Mă voi stinge în glorie și-o să ți-o trag pe chestia asta, domnule detectiv Hodges. O să ți-o trag

foarte apăsat.

Se întinde pe pat și se gândește să se masturbeze. Poate ar fi bine să o facă atâta timp cât mai are *ce* să-și masturbeze. Dar adoarme înainte să se descheie la blugi.

Pe noptieră e o fotografie înrămată. Din ea zâmbește Frankie, cu Sammy Mașina de Pompieri pe genunchi.

6

Este aproape unsprezece când Hodges și Jerome ajung la mallul Birch Hill. Sunt suficiente locuri de parcare, iar Jerome își conduce Wranglerul chiar în fața magazinului Discount Electronix, ale cărui vitrine sunt acoperite cu afișe mari care anunță LICHIDARE STOC. O adolescentă stă pe bordură în fața magazinului, aplecată sârguincioasă asupra unui iPad. În degetele de la mâna dreaptă îi fumegă o țigară. Doar când se apropie mai mult de ea Hodges îi observă firele albe din păr. Și îi stă inima în loc.

– Holly? se minunează Jerome în același moment în care Hodges exclamă:

– Ce mama dracului cauți aici?

– Eram aproape convinsă că o să vă dați și voi seama, le zice ea strivindu-și chiștocul și ridicându-se în picioare. Dar cam începusem să-mi fac griji. Aveam de gând să vă sun dacă nu apăreați până la unșpe jumate. Să știți că îmi iau medicamentele, domnule Hodges.

– Mi-ai mai spus și mă bucur. Acum spune-mi ce cauți aici.

Lui Holly îi tremură buzele și, cu toate că până acum a reușit să-l privească în ochi, se hotărăște brusc că ar cam fi cazul să-și admire pantofii. Hodges nu se miră că a confundat-o cu o adolescentă, pentru că, în multe privințe, chiar este; maturizarea ei a fost împiedicată de nesiguranță și de efortul de a-și menține echilibrul pe sârma emoțională pe care a mers întreaga viață.

– Sunteți supărați pe mine? *Vă rog*, nu fiți supărați pe mine.

– Nu suntem supărați, încearcă Jerome să o liniștească. Doar surprinși.

Mai degrabă șocați, îl contrazice Hodges în gând.

– Am stat toată dimineața în camera mea și am navigat pe site-urile comunităților de IT din oraș. Dar e exact așa cum am bănuit: sunt cu sutele. Mama și unchiul Henry au ieșit să stea de vorbă cu niște oameni. Despre Janey, așa cred. Probabil că o să fie alte funeralii, dar nici nu vreau să mă gândesc ce o să fie în sicriu. Că, dacă mă gândesc, îmi vine să plâng și nu mă mai pot opri.

Și, da, chiar acum încep să i se rostogolească lacrimi mari pe obraji. Jerome o ia de umeri. Ea îi aruncă o privire recunoscătoare și sfioasă.

– Uneori mi-e greu să gândesc când e mama prin preajmă. Am senzația că îmi bruiază ideile. Probabil că vă par nebună.

– Mie nu, spune Jerome. Exact la fel cred și eu despre sora mea. Mai ales atunci când își ascultă CD-urile cu trupa aia de băieți după care sunt topite toate fetițele.

– După ce au plecat și s-a făcut liniște în casă, mi-a venit o idee. Am deschis computerul Oliviei și i-am intrat pe e-mail.

Jerome își trage o palmă peste cap.

– Al dracului să fiu! Nu mi-a dat prin minte să-i verific corespondența.

– Nu-ți face probleme, că nu prea ai fi avut ce să verifici. Olivia a avut trei conturi. Pe MacMail, Gmail și AO-Hell, dar toate cele trei erau goale. Poate și le-a șters singură, dar eu una nu cred, pentru că…

– Pentru că și desktopul și hardul erau pline, spune Jerome.

– Corect. În iTunes are o mulțime de filme. Ba chiar și *Podul de pe râul Kwai*. Nu l-am văzut. Poate o să mă uit când o să am vreme.

Hodges aruncă o privire spre Discount Electronix. Soarele bate în vitrine și e imposibil să-și dea seama dacă se uită cineva la ei. Se

simte expus aici, ca un gândăcel pe o piatră.

– Haideți să facem câțiva pași, le propune el și îi conduce către magazinul de încălțăminte de lux Savoy, librăria Barnes & Noble și cofetăria „La iaurtul fericit".

Jerome spune:

– Haide, Holly, că mi-ai scos peri albi.

Tachinarea lui o face să surâdă, iar când surâde pare mai bătrână. Mai aproape de vârsta ei reală. Hodges se simte mai bine imediat ce se îndepărtează de vitrinele mari de la Discount Electronix. Îi este clar că Jerome e încântat de Holly, la fel cum este și el (mai mult sau mai puțin împotriva propriei voințe); totuși este umilitor să vadă că i-a luat-o înainte o nevrotică dependentă de Lexapro.

– A uitat să scoată programul cu sunetele alea îngrozitoare, așa că mi-am zis că poate a uitat să-i șteargă și folderul cu corespondența nedorită. Și am avut dreptate. Avea cam cincizeci de e-mailuri de la Discount Electronix. Unele erau doar anunțuri de reduceri, așa cum au acum. Deși sunt în stare să bag mâna în foc că DVD-urile pe care le mai au sunt coreene. Alte e-mailuri erau vouchere de reduceri cu douăzeci la sută. Avea și de treizeci la sută reducere, dar pe astea trebuia să le folosească la următoarea intervenție a Patrulei Cibernetice.

Ridică din umeri și încheie:

– Așa că iată-mă.

Jerome se holbează la ea, nevenindu-i să creadă ce tocmai a auzit.

– Atâta tot? Te-ai uitat în e-mailurile ei și gata?

– Nu te mai mira atâta, îi spune Hodges. Nu a fost nevoie decât de o amendă de parcare ca să-l prindă pe Fiul lui Sam.

– Cât v-am așteptat, m-am dus să mă uit în spate. Pe site-ul lor scrie că sunt doar trei IT-iști în Patrula Cibernetică și toate cele trei Volkswagenuri sunt aici. De unde trag concluzia că tipul e la serviciu. O să-l arestați, domnule detectiv Hodges?

Începe iar să-și muște buzele.

– Dacă se împotrivește? Nu vreau să pățiți ceva.

Hodges se gândește bine. Trei computeriști în Patrula Cibernetică: Frobisher, Hartsfield și Linklatter, femeia blondă și uscățivă. Este aproape convins că suspectul lor este ori Frobisher, ori Hartsfield. Dar, indiferent care dintre cei doi este dementul, precis că nu se așteaptă să-l vadă pe **kermitfrog19** intrând pe ușa magazinului. Chiar dacă Domnul Mercedes nu o va lua la goană, puțin probabil că va reuși să-și mascheze surpriza colosală.

– Eu am să intru. Voi doi rămâneți aici.

– Intri fără cineva care să-ți asigure spatele? îl întreabă Jerome. Nu cred că-i bi…

– N-o să mi se întâmple nimic. Am de partea mea elementul-surpriză. Dar sună la poliție dacă nu mă întorc în zece minute. Ai înțeles?

– Da.

Hodges face un semn către Holly.

– Tu vezi să stai lângă Jerome. Gata cu ancheta pe cont propriu.

Ia te uită cine vorbește, își zice el.

Femeia dă supusă din cap, iar Hodges se îndepărtează înainte să le vină vreo altă idee și să-l oprească. În drum spre ușile de la Discount Electronix, are grijă să se descheie la haină. Îl liniștește greutatea pistolului lângă piept.

7

În timp ce îl urmăresc pe Hodges cum se îndreaptă spre magazin, lui Jerome îi vine în minte o întrebare:

– Auzi, Holly? Cum ai ajuns aici? Cu taxiul?

Ea clatină din cap și arată spre parcare. Acolo, la trei rânduri în spatele mașinii lui Jerome, se află un Mercedes cenușiu.

– L-am găsit în garaj.

Jerome nu-și mai poate închide gura de uimire și adoptă imediat o atitudine defensivă:

– Să știi că *știu* să conduc. Am și permis. N-am făcut niciodată vreun accident și am și asigurare. De la Allstate. Știi că domnul care e în reclamele Allstate de la televizor l-a jucat pe președinte în serialul *24*?

– Aia-i mașina…

Holly se încruntă neînțelegând care este problema.

– Ce mare chestie, Jerome? Era în garaj și cheile erau într-un coș din hol. Așa că spune-mi, ce catastrofă am făcut?

Au dispărut urmele de lovituri, observă el. Au fost schimbate farurile și parbrizul. Pare nouă. Nici n-ai zice că a fost folosită la uciderea atâtor oameni.

– Jerome? Te gândești că s-ar supăra Olivia pe mine?

– Nu, îngaimă el. Nu cred că s-ar supăra.

Își închipuie cum era masca acoperită cu sânge și bucăți sfâșiate din hainele victimelor.

– La început n-a vrut să pornească. Îi murise bateria. Dar am găsit un redresor portabil în garaj și am știut cum să-l folosesc, pentru că și tata a avut unul. Auzi, Jerome? Dacă domnul Hodges tot nu arestează pe nimeni, vrei să mergem să mâncăm o înghețată?

De-abia dacă o aude. Nu-și poate lua ochii de la Mercedes. Până la urmă i l-au dat înapoi, își spune el. Normal că i l-au dat. În definitiv, era proprietatea ei. Ba chiar l-a și reparat. Însă-i în stare să pună prinsoare că nu s-a mai urcat niciodată în el. Dacă existau fantome – reale, nu înregistrate – acolo erau. Zbierând, fără doar și poate.

– Jerome? Pământul către Jerome.

– Ce?

– Haide să ne luăm câte o înghețată. Am stat în soare cât v-am așteptat și mi s-a făcut îngrozitor de cald. Haide, fac eu cinste. Mi-e poftă de înghețată, dar…

Nu o aude ce-i mai spune. Se gândește la înghețată.

Fisa îi cade cu atâta zgomot că realmente tresare și își dă de-abia acum seama de ce i se părea cunoscută figura unuia din membrii Patrulei Cibernetice. I se înmoaie genunchii și se ține de un stâlp ca să nu cadă.

– Doamne Dumnezeule, șoptește el.

– Ce e?

Îl scutură de braț, mușcându-și înnebunită buzele.

– Ce s-a *întâmplat*? Ți-e rău?

Dar Jerome nu e în stare decât să repete:

– Doamne Dumnezeule.

8

Lui Hodges i se pare că magazinul Discount Electronix din mallul Birch Hill este ca un bolnav în fază terminală. Multe rafturi sunt goale, iar mărfurile rămase au un aspect trist, neîngrijit. Aproape toți clienții se află în raionul cu produse pentru Divertisment la Domiciliu, unde reclamele roz din becuri fluorescente vestesc LICHIDARE STOC DVD-URI! 50% REDUCERE LA TOATE DISCURILE! INCLUSIV BLU-RAY! Din cele zece case de marcat sunt deschise doar trei, iar la ele se plictisesc trei angajate îmbrăcate în uniforme albastre, cu logoul galben al magazinului pe ele. Două dintre ele se uită afară; a treia citește o carte din seria *Amurg.* Alți doi angajați se plimbă printre rafturi, ocupați cu te miri ce și mai nimic.

Hodges nu are treabă cu niciunul dintre aceștia. Dar îi vede pe doi dintre cei trei cu care *are* treabă. Anthony Frobisher, cel cu ochelari tip John Lennon, stă de vorbă cu un client care ține într-o mână un coș vârfuit cu DVD-uri la reducere și un teanc de cupoane în cealaltă. Cravata de la gâtul lui Frobisher sugerează că acesta nu face doar parte din grupul de asistență tehnică, pompos numit Patrula Cibernetică, ci este și managerul magazinului. Tânăra cu fața îngustă și părul de un blond murdar stă la un computer, în spatele prăvăliei. După ureche și-a proptit o țigară.

Hodges merge agale prin mijlocul raionului cu LICHIDARE STOC DVD-URI. Frobisher îl observă și ridică un deget spre el *Mă ocup imediat de dumneavoastră*. Hodges îi zâmbește și îi răspunde tot cu un semn din mână *În regulă*. Frobisher se întoarce la clientul cu cupoanele. Deci nu l-a recunoscut. Hodges se îndreaptă spre spatele magazinului.

Blonda ridică ochii la el, apoi se uită iar la ecranul computerului. Deci nici ea nu-l recunoaște. Nu poartă bluza de la uniforma Discount Electronix, ci un tricou pe care scrie DACĂ TE INTERESEAZĂ, AM SĂ-ȚI SPUN CE CRED. Observă că pe computerul ei este o versiune mult actualizată a jocului *Pitfall!*, care o fascinase pe fiica lui, Alison, la apariția pe piață, cu un sfert de secol în urmă. Viața este o roată, își spune Hodges. Fără îndoială, un principiu Zen.

– Dacă n-ai cumva vreun computer bulit, atunci trebuie să vorbești cu Tones, spune femeia. Eu mă ocup doar de asistența tehnică.

– Tones, adică Anthony Frobisher?

– Îhî. Adică nenea ăla ferchezuit și cu cravată.

– Iar dumneata ești Freddi Linklatter. Din Patrula Cibernetică.

– Îhî.

Îl oprește pe Pitfall Harry în mijlocul unui salt, ca să se uite mai bine la Hodges. Iar ce vede este legitimația de poliție, cu degetul mare al detectivului pus peste data expirării.

– Uhu! exclamă ea, întinzând spre el mâinile subțiri ca niște bețe.

– Sunt o fată rea, foarte rea. Și merit să-mi pui cătușe. Bate-mă, biciuiește-mă, obligă-mă să scriu cecuri fără acoperire.

Hodges zâmbește ușor și își pune legitimația în buzunar.

– Al treilea membru din gașca voastră veselă e Brady Hartsfield, nu-i așa? Nu-l văd pe aici.

– N-a venit azi că *cică* are gripă. Vrei să știi ce cred eu?

– Ia s-auzim.

– Eu cred că a dat Dumnezeu și a băgat-o pe draga de maică-sa la dezalcoolizare. Mi-a zis că bea cam mult și că el trebuie să aibă grijă de ea. Probabil din cauza asta el e încă neînceput. Înțelegi ce vreau să zic?

– Cred că da.

Îl examinează cu o privire inteligentă și sarcastică.

– A intrat în belele? Nu m-ar mira. Mereu mi s-a părut cam ciudățel.

– Trebuie să discut ceva cu el.

Se apropie de ei și Anthony Frobisher, zis și Tones.

– Cu ce vă putem fi de folos, domnule?

– E gabor, îl informează Freddi, zâmbindu-i larg cu dinți care nu au mai văzut de mult o periuță. A aflat de laboratorul de metamfetamină din spate.

– Gura, Freddi.

Fata se face că-și trage fermoarul la buze, dar nu se întoarce la jocul ei.

Mobilul lui Hodges începe să sune din buzunarul hainei. Îl închide fără să-l scoată de acolo.

– Sunt detectivul Bill Hodges, domnule Frobisher. Trebuie să-i pun câteva întrebări lui Brady Hartsfield.

– Are gripă și stă la pat. Ce s-a întâmplat?

– Tones e poet și habar n-are, remarcă Freddi Linklatter. Deși…

– Tacă-ți gura, Freddi. Îți spun pentru ultima oară.

– Îmi dați, vă rog, adresa lui?

– Bineînțeles. V-o aduc imediat.

– Pot să mă dez-tac un minut? întreabă Freddi.

Hodges dă din cap. Ea apasă o tastă de la computer. Pitfall Harry dispare și în locul lui apare un tabel cu titlul PERSONALUL MAGAZINULUI.

– Hocus-pocus, spune ea. Elm Street, patruzeci și nouă. Asta e în…

– În zona de nord, da, zice Hodges. Vă mulțumesc amândurora. Mi-ați fost de un real folos.

Se îndreaptă spre ușă și Freddi Linklatter strigă după el.

– Pun pariu pe ce vrei că e din cauza lu' mă-sa. E topit după ea.

9

Nici nu iese bine Hodges afară din magazin, că Jerome aproape intră în el în fugă. Holly vine în spatele lui. Nu-și mai mușcă buzele. A trecut la unghii, care par torturate de Inchiziție.

– Te-am sunat, zice Jerome. De ce n-ai răspuns?

– Pentru că vorbeam cu oamenii ăia. Ce-ați pățit de sunteți așa speriați?

– Hartsfield e înăuntru?

Hodges este mult prea surprins ca să răspundă.

– Da, el este, spune Jerome. El trebuie să fie. Nu te-ai înșelat când ai zis că te-a urmărit și acum știu cum a făcut-o. Ca în povestea aia a lui Hawthorne cu scrisoarea furată. Adică s-a ascuns în văzul tuturor.

Holly se oprește din rosul unghiilor cât să-l corecteze.

– Poe a scris povestea aia. Dar chiar nu vă mai învață nimic la școală?

Hodges spune:

– Mai încet, Jerome.

Tânărul trage aer în piept, încercând să se liniștească.

– Are două joburi, Bill. *Două.* Probabil că aici lucrează până la prânz, sau cam așa ceva. Și după aia lucrează pentru Loeb.

– Loeb? Nu-i ăla cu…

– Ba da, ăla cu fabrica de înghețată. Omul nostru e tipul cu Mr. Tastey. Dubița aia cu clopoței. Am cumpărat de la el. A cumpărat și soră-mea. Toți copiii cumpără de la el. E mai tot timpul prin cartier. *Omule, Brady Hartsfield e vânzătorul de înghețată!*

Acum își dă seama Hodges că în ultima vreme a auzit destul de des sunetul vesel și argintiu al clopoțeilor. A auzit clopoțeii aceia în fiecare zi din primăvara depresiei sale, când stătea prăvălit în fotoliu și se uita la emisiunile de după-amiază (și uneori își trecea în joacă peste piept țeava de la pistolul tatălui său). I-a auzit și nu i-a băgat în seamă, pentru că doar copiii dau atenție vânzătorului de înghețată. Deși o parte din mintea lui nu i-a ignorat *complet.* Partea aceea care acum tot revine la domnul Bowfinger și la remarca lui sarcastică despre doamna Melbourne.

Crede că extratereștrii sunt printre noi, i-a spus domnul Bowfinger, dar nu creaturile din spațiu o îngrijorau pe doamna Melbourne în ziua aceea când Hodges a stat de vorbă cu vecinii lui; o îngrijorau SUV-urile negre și chiropracticienii și locatarii de pe Hanover Street care dădeau muzica la maximum noaptea.

Și Mr. Tastey.

Individul ăsta chiar pare suspect, îi spusese doamna Melbourne.

De când a început primăvara, mi se pare că-i mereu *prin preajmă*, îi spusese ea.

Și o întrebare înfiorătoare i se încolăcește în minte, precum unul din șerpii veninoși care îl pândesc pe Pitfall Harry: dacă ar fi luat seama la vorbele doamnei Melbourne, în loc s-o ignore, închipuindu-și că-i doar o cucoană nițel plecată cu sorcova, altminteri inofensivă (la fel cum el și cu Pete au ignorat explicațiile Oliviei Trelawney), ar mai fi Janey acum în viață? Nu prea crede, dar nici nu are cum să fie sigur. Și are vaga bănuială că întrebarea aceasta îi va bântui multe nopți fără somn din săptămânile și lunile ce vor veni.

Poate chiar din anii ce vor veni.

Se uită la parcare… și vede o fantomă. O fantomă *cenușie.*

Se întoarce cu fața la Jerome și Holly, care acum stau umăr lângă umăr și nici nu trebuie să-i întrebe.

– Da, spune Jerome. Holly a venit cu ea.

– Nu-s făcute revizia și inspecția tehnică pe anul ăsta, zice Holly. Te rog să nu te superi pe mine, bine? Trebuia să vin. Voiam să vă ajut, dar știam că dacă te sun ai să-mi spui să nu vin.

– Nu sunt supărat, o liniștește Hodges.

De fapt, nu știe *cum* este. Are senzația că a pătruns într-o lume ireală, în care toate ceasornicele merg înapoi.

– Acum ce facem? îl întreabă Jerome. Dăm telefon la poliție?

Dar Hodges nu e încă pregătit să renunțe. Poate că în capul tânărului din poza cu Patrula Cibernetică fierbe un cazan de nebunie, însă Hodges a cunoscut suficienți psihopați la viața lui ca să știe că, luați prin surprindere, majoritatea se dezumflă ca niște baloane rămase fără heliu. Indivizii de tipul acesta sunt periculoși doar pentru cei neînarmați și inocenți, așa cum au fost șomerii aceia

faliți de la Complexul Municipal.

– Hai să-i facem o vizită domnului Hartsfield, spune Hodges. Și o să mergem cu mașina aia.

Și arată spre Mercedes.

– Dar… dacă o vede, n-o s-o recunoască?

Pe buzele lui Hodges apare un rânjet de rechin pe care Jerome Robinson nu i l-a mai văzut vreodată.

– Exact asta sper și eu.

Întinde mâna.

– Îmi dai cheile, Holly?

Strânge din buzele ferfenițite.

– Vi le dau, dar merg și eu.

– Nici nu se pune problema, zice Hodges. E prea periculos.

– Dacă-i prea periculos pentru mine, e prea periculos și pentru voi.

Îi evită privirea și se uită pe lângă capul lui, dar vocea îi este foarte fermă.

– Puteți să nu mă luați, dar în cazul ăsta am să sun la poliție și am să le dau adresa lui Brady Hartsfield.

– Nu o ai, se împotrivește Hodges.

Nici el nu crede ce spune.

Din politețe, Holly nu-i răspunde. De fapt, nici nu are nevoie să intre în Discount Electronix și să o întrebe pe tânăra cu părul blond murdar unde stă domnul Hartsfield. Acum că-i cunoaște numele, probabil că-i va găsi în câteva clipe adresa pe iPad-ul ăla infernal.

Căcat.

– Bine, te luăm cu noi. Dar conduc eu și, când ajungem, tu și Jerome rămâneți în mașină. Mai ai ceva de comentat?

– Nu, domnule Hodges.

Acum îl privește drept în ochi trei secunde lungi. Asta ar putea însemna un pas înainte. Deși, fiind vorba despre Holly, cine ar putea fi sigur.

10

Din cauza tăierilor bugetare drastice din urmă cu un an, în cele mai multe mașini de patrulare nu se află acum decât un singur polițist. Dar nu și în cele care se ocupă de Lowtown. Pentru că în Lowtown fiecare prăvălie este doar un paravan pentru o altă afacere, iar în afacerea cu pricina este implicată și o persoană de culoare, deoarece în cartierul acesta mărginaș minoritățile formează majoritatea. Pe data de trei iunie, imediat după prânz, polițiștii Laverty și Rosario patrulează pe Lowbriar Avenue, cam la opt sute de metri de pasarela sub care Bill Hodges îi împiedicase pe câțiva troli să jefuiască un băiețel. Laverty este alb. Rosario este hispanică. Pentru că mașina lor are numărul 54, în departament li se spune Toody și Muldoon, după numele polițiștilor dintr-un serial vechi, *Mașina 54, unde ești?* Uneori Amarilis Rosario își distrează colegii în timpul apelului nominal exclamând: „Oh, oh, Toody, ce idee mi-a venit!" Își folosește accentul dominican și are mereu parte de aplauze.

În misiune, însă, este serioasă și conștiincioasă. Amândoi sunt așa. Nici nu-i bine să fii altfel în Lowtown.

– Puștii ăia de la colț mi-aduc aminte de Îngerii Albaștri pe care i-am văzut într-un spectacol aviatic, zice ea acum.

– Nu mai spune?

– Când o să ne observe, își vor lua zborul în formație. Uite, o mai zbughește unul.

Când se apropie de intersecția dintre Lowbriar și Strike, văd un băiat într-o bluză de trening cu sigla echipei de baschet Cleveland

Cavaliers (mult prea mare pentru el și absolut de prisos pe căldura asta), care se hotărăște brusc să părăsească locul unde frecase menta până atunci și pornește în pas săltat pe Strike. Nu pare să aibă mai mult de treisprezece ani.

– Poate și-a adus aminte că trebuie să meargă la școală, zice Laverty.

– N-ai să vezi, amigo.

Acum se apropie de colțul dintre Lowbriar și Martin Luther King Avenue, a doua arteră importantă a ghetoului. Când văd mașina de poliție, vreo doisprezece puștani își aduc brusc aminte că au treburi presante altundeva.

– Ai dreptate, ăsta-i zbor în formație, zice Laverty și începe să râdă, deși nu e prea comic. Auzi, unde vrei să mâncăm?

– Haide să vedem dacă e rulota aia pe Randolph Street, spune ea. Mi s-a făcut de niște tacos.

– La Senor Tacos pornim, spune el, dar abține-te de la fasole, bine? Mai avem încă patru ore de stat în… Ia uită-te acolo, Rosie. E o chestie ciudată.

Dintr-o prăvălie iese un bărbat cu o cutie de flori în mâini. Chestia ciudată este că prăvălia nu-i o florărie; ci este Casa de Amanet și Împrumuturi King Virtue. Altă chestie ciudată e că individul pare a fi alb, iar aici este zona cea mai neagră din întregul Lowtown. Se duce spre o furgonetă Econoline parcată pe o dungă galbenă: adică amendă de douăzeci de dolari. Și lui Laverty și lui Rosario le este foame și deja sunt cu gândul la sosul picant al lui Senor Tacos; așa că nu și-ar pierde vremea cu tipul ăsta. Și probabil chiar l-ar fi lăsat în pace.

Dacă nu.

David Berkowitz a fost prins din cauza unei amenzi de parcare. Ted Bundy [65] din cauza unui stop spart. Astăzi lumea se schimbă din cauza unei cutii de florărie cam dezlipită pe la colțuri. Când tipul se caută prin buzunare după cheile de la furgonetă (nici măcar Împăratul Ming de pe planeta Mongo [66] nu și-ar lăsa mașina

descuiată în Lowtown), cutia îi alunecă din mâini. Se desface și din ea iese capătul unui obiect lunguieț.

Individul reușește să-l prindă și îl bagă la loc, dar Jason Laverty a fost în două misiuni în Irak și știe să recunoască un lansator de grenade atunci când îl are în fața ochilor. Dă drumul la girofaruri și se oprește în spatele bărbatului, luându-l prin surprindere.

– Scoate arma! îi spune Laverty partenerei sale.

Țâșnesc amândoi din mașină, cu Glock-urile în mâini, țevile îndreptate în sus.

– Lăsați cutia jos, domnule! strigă Laverty. Lăsați cutia jos și puneți-vă mâinile pe furgonetă! Acum!

Câteva clipe individul – cam la patruzeci de ani, măsliniu și cu umeri lați – strânge mai tare cutia la piept, ca pe un prunc. Dar când Rosie Rosario își îndreaptă pistolul spre el, o aruncă din mâini. Cutia se desface și lasă să se vadă un obiect despre care Laverty presupune că ar fi un lansator de grenade anti-tanc Hashim, de fabricație rusească.

– Mama mă-sii de treabă! exclamă Rosario și continuă: Toody, Toody, ce idee…

– Lăsați armele jos, domnilor polițiști.

Laverty rămâne cu ochii pe Domnul cu Lansatorul de Grenade, dar Rosario se întoarce și vede un bărbat alb, cu păr cărunt, îmbrăcat într-o geacă albastră. Acesta are propriul lui Glock și o cască în ureche. Nu apucă să-l întrebe care-i treaba, că strada se umple de bărbați cu geci albastre care se năpustesc la Casa de Amanet și Împrumuturi King Virtue. Unul duce un berbec Stinger, căruia polițiștii îi zic „pui de spărgător de uși“. Rosario mai vede că pe spatele gecilor albastre sunt imprimate literele ATF [67] și are brusc senzația aceea inconfundabilă de vai-de-mine-am-călcat-în-rahat.

– *Lăsați armele jos, domnilor polițiști.* Sunt agentul ATF James Kosinsky.

Laverty îi răspunde:

– Ce-ar fi să ne lași să-i punem cătușele mai întâi? Întreb și eu.

Agenții ATF se îngrămădesc în casa de amanet aidoma clienților într-un Walmart în Vinerea Neagră de dinaintea Crăciunului. Localnicii se strâng pe trotuarul de vizavi, mult prea uluiți de numărul mare al agenților ca să se mai gândească să arunce în ei cu injurii. Sau cu pietre.

Kosinsky oftează:

– N-ai decât, îi spune el lui Laverty. Oricum, calul a plecat din grajd.

– Habar n-am avut că aveți o acțiune aici, spune Laverty.

Între timp, Domnul cu Lansatorul de Grenade și-a dat mâinile jos de pe furgonetă și și le-a dus la spate. E limpede că a mai jucat în filmul ăsta.

– Își descuia furgoneta și am văzut cum iese chestia *aia* din cutie. Cum ar fi trebuit să procedăm?

– Exact cum ați procedat, firește.

Din casa de amanet se aud strigăte, zgomote de sticlă spartă și bubuiturile berbecului care s-a apucat de treabă.

– Uite ce zic eu, dacă tot sunteți aici, ce-ar fi să-l aruncați pe domnul Cavelli în mașina voastră și să veniți cu noi înăuntru. Să vedeți și voi peste ce am dat.

Kosinsky observă numărul mașinii de patrulare spre care Laverty și Rosario își escortează prizonierul.

– Aha, zice el. Care dintre voi e Toody și care e Muldoon?

11

În vreme ce agenții ATF, conduși de Kosinsky, încep să percheziționeze magazia mare și întunecată din spatele modestei Case de Amanet și Împrumuturi King Virtue, un Mercedes cenușiu oprește în fața casei de la numărul 49 pe Elm Street. La volan este

Hodges. Holly stă în fața lângă el, pentru că spune (și e destul de logic ce spune) că mașina este mai mult a ei decât a lor.

– E cineva acasă, le atragea ea atenția. Uite Honda aia murdară din față.

Cu coada ochiului, Hodges observă cum din casa de vizavi iese un bătrân și se apropie de ei cu pași șovăitori.

– Voi sta acum de vorbă cu Cetățeanul Preocupat. Un cuvânt să nu scoateți.

Coboară geamul din partea lui.

– Pot să vă fiu cumva de folos, domnule?

– Zic că *io* aș putea să vă fiu vouă, spune bătrânul.

Îi cercetează cu ochi curioși pe Hodges și pe însoțitorii lui. Se uită cu lăcomie și la mașină. Hodges nu este deloc surprins. E o mașină grozavă.

– Dacă pă Brady îl căutați, atunci să știți că aveți ghinion. Aia din față e a lu' coana Hartsfield. N-a mai mers cu ea de săptămâni bune. Nici nu cred că mai pornește. Poate coana Hartsfield a plecat cu el, că n-am văzut-o azi. Că o văd mereu când iese la poartă să-și ia corespondența.

Le arată cutia poștală.

– Îi plac cataloagele. Ca la toate femeile.

Întinde o mână noduroasă.

– Hank Beeson.

Hodges i-o strânge și apoi îi arată legitimația, având grijă să-și pună degetul pe data expirării.

– Îmi pare bine, domnule Beeson. Eu sunt Bill Hodges, detectiv. Credeți că îmi puteți spune ce fel de mașină conduce domnul Hartsfield? Marcă și model?

– Ie un Subaru maro. Nu știu nici modelul, nici anul. Că mie mi se par o apă și-un pământ toate alea făcute de gălbejiții cu ochii mici și oblici.

– Am înțeles. Acum am să vă rog să vă întoarceți în casă, domnule. S-ar putea mai încolo să mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– A făcut Brady vreo trăsnaie?

– Nu, este doar o verificare de rutină, spune Hodges. Vă rog, intrați acum în casă.

Dar Beeson nu-l ascultă, ci se apleacă mai mult ca să se uite bine la Jerome.

– Nu ești cam tinerel ca să fii polițai?

– Sunt stagiar, spune Jerome. Ascultați-l pe domnul detectiv și intrați în casă.

– Mă duc, mă duc.

Dar nu înainte de a le mai arunca celor trei o privire iscoditoare.

– Și de când, mă rog frumos, circulă polițiștii noștri în Mercedesuri?

Hodges nu știe ce să-i răspundă, dar știe Holly.

– E o mașină confiscată de departamentul de Crimă Organizată. Ne-au dat-o nouă. Putem face ce dorim cu ea, pentru că noi suntem poliția.

– Aha. Mda. Normal. Logic.

Beeson pare pe jumătate satisfăcut, pe jumătate profund nedumerit. Dar traversează și intră în casă. Reapare imediat la fereastră.

– Ăia de la Crimă Organizată sunt agenți federali, spune încet Hodges.

Holly face un gest mic din cap către bătrânul de la geam și pe

buzele-i torturate îi apare un zâmbet.

– Și aveți senzația că *el* știe diferența?

Când nu-i răspunde nici unul, trece la chestiuni practice:

– Ce facem acum?

– Dacă Hartsfield e acasă, am să-l arestez. Dacă nu e decât mama lui, am să o interoghez. Voi doi rămâneți în mașină.

– Nu cred că-i o idee bună, spune Jerome.

Hodges îi vede chipul în oglinda retrovizoare și își dă seama că tânărul nu se așteaptă să-i fie luată în seamă obiecția.

– E singura pe care o am, zice Hodges.

Se dă jos din mașină. Înainte să închidă portiera, Holly se apleacă spre el și-i spune:

– Nu-i nimeni acasă.

El nu zice nimic, dar ea dă din cap ca și când ar fi primit răspuns.

– Nu simți?

Ba da. Simte.

12

Hodges intră pe alee și observă că sunt trase draperiile de la ferestrele mari din față. Aruncă o privire în Honda, dar nu-i atrage nimic atenția. Încearcă portiera din dreapta volanului. Se deschide. Aerul dinăuntru este fierbinte și stătut, cu iz slab de băutură. Închide portiera, urcă treptele și sună la ușă. Îi aude clinchetul dinăuntru. Nu-i răspunde nimeni. Mai sună o dată, apoi bate. Tot nimeni. Lovește cu pumnul, conștient de privirea curioasă a domnului Beeson de peste drum. Tot nimeni.

Se duce la garaj și se uită înăuntru printr-un geam al ușii. Câteva

scule, un mini-frigider, cam atâta.

Își scoate mobilul și îl sună pe Jerome. Partea aceasta a străzii este foarte liniștită, așa că aude – destul de slab – muzica AC/DC când i se face legătura. Îl și vede pe Jerome răspunzând.

– Roag-o pe Holly să-și deschidă iPad-ul și să caute numele persoanei care plătește impozitele pentru adresa asta: Elm Street, numărul 49. Crezi că poate?

Îl aude pe Jerome discutând cu Holly.

– Zice că încearcă.

– Bine. Eu mă duc în spatele casei. Nu închide. Am să-ți dau câte un semn la fiecare treizeci de secunde. Dacă vezi că trece mai mult de un minut și nu mă mai auzi, să suni imediat la poliție.

– Ești convins că vrei să faci asta, Bill?

– Sunt. Vezi să-i spui lui Holly că nu-i mare chestie dacă nu află numele proprietarului. Nu vreau să o apuce iar bâzdâcii.

– E calmă, spune Jerome. Deja a început să caute ce i-ai zis. Vezi să fii mereu pe fază.

– N-ai grijă.

Merge în spate pe aleea dintre garaj și casă. Curtea este micuță și îngrijită. În centru se află un rond de flori. Hodges se întreabă cine le-o fi sădit. Mama sau Băiețelul. Urcă trei trepte din lemn până la verandă. Vede o ușă cu plasă, în cadru de aluminiu, cu o altă ușă în spatele ei. Ușa cu plasă e deschisă. Ușa de la casă nu este.

– Jerome? Recepție. Totul e în ordine.

Se uită pe geam și vede o bucătărie. Curată și ordonată. În scurgătorul de lângă chiuvetă sunt câteva farfurii și pahare. Pe ușa cuptorului este întinsă o cârpă de vase. Pe masă sunt două suporturi pentru farfurii. Dar nu și unul pentru Tata Urs, ceea ce se potrivește cu profilul schițat de el. Bate încet, apoi bate tare. Nu-i răspunde nimeni.

– Jerome? Recepție. Totul e în ordine.

Pune telefonul pe balustrada verandei și scoate caseta din piele, bucuros că s-a gândit să o ia cu el. Înăuntru sunt șperaclele tatălui său – trei tije lungi, prevăzute la capete cu cârlige de diferite dimensiuni. Îl alege pe cel mijlociu. Și bine face, pentru că intră ușor în broască. Îl mișcă încet, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Tocmai vrea să se oprească și să vorbească cu Jerome, când simte șperaclul cum agață mecanismul. Îl răsucește repede și tare, așa cum îl învățase tatăl lui, și aude un pocnet mic atunci când sare siguranța. Telefonul îi zbiară numele. Îl duce la ureche.

– Jerome? Totul e în ordine.

– M-ai speriat, spune Jerome. Ce faci?

– Am spart ușa și intru în casă.

13

Hodges intră în bucătăria familiei Hartsfield. Și imediat îl izbește mirosul. Slab, dar distinct. Cu mobilul în mâna stângă și revolverul tatălui său în cea dreaptă, Hodges merge pe urmele mirosului mai întâi în livingul pustiu. Telecomanda de la televizor și revistele împrăștiate pe măsuța de cafea îi spun că locul preferat al doamnei Hartsfield este canapeaua. Apoi urcă scara la etaj. Mirosul devine din ce în ce mai puternic. Nu tocmai duhoare, dar într-acolo se îndreaptă.

La etaj este un coridor scurt, cu o ușă pe partea dreaptă și două pe stânga. O deschide pe cea din dreapta. Acolo este o cameră de oaspeți unde nu a mai fost niciun oaspete de o veșnicie. Este la fel de goala și curată ca o sală de operații.

Ia din nou legătura cu Jerome, înainte de a deschide prima ușă din stânga. De acolo vine mirosul. Trage aer în piept și intră repede și aplecat de mijloc ca să nu fie luat prin surprindere de cineva ascuns în spatele ușii. Deschide șifonierul și dă la o parte hainele. Nimeni.

– Jerome? Recepție.

– Ai găsit pe cineva?

Și nu… și da. Cuvertura de pe patul dublu acoperă o formă inconfundabilă.

– Așteaptă puțin.

Se uită sub pat și nu vede decât o pereche de papuci, o pereche de pantofi roz, fără toc, o singură șosetă albă și câteva șomoioage de praf. Dă cuvertura la o parte. Și iat-o pe mama lui Brady Hartsfield. Cu pielea galbenă ca ceara, dar bătând vag în verde. Îi atârnă falca de jos. Ochii, prăfuiți și sticloși, au intrat în orbite. Îi ridică un braț, îl îndoaie ușor, îl lasă să cadă. E moartă de mult timp, pentru că rigor mortis a dispărut.

– Fii atent, Jerome. Am găsit-o pe doamna Hartsfield. E moartă.

– Iisuse.

Vocea de adult a lui Jerome sună spart și pițigăiat.

– Ce ai de gând să…

– Așteaptă puțin.

– Mi-ai mai zis asta.

Hodges lasă telefonul pe noptieră și trage mai mult cuvertura, până la picioarele doamnei Hartsfield. E îmbrăcată într-o pijama albastră din mătase. Bluza are pete de vomă și sânge, dar nu se observă nicio rană provocată de glonț sau cuțit. Fața femeii este umflată, dar pe gât nu se văd nici vânătăi, nici urme de funie. Tumefierea este doar consecința descompunerii. Îi ridică bluza cât să-i poată observa abdomenul. Este ușor umflat, așa cum este și fața, dar în cazul acesta Hodges presupune că este vorba de gaze. Se apleacă peste chipul ei și i se uită în gură. Vede exact ce se aștepta: pe limbă și între gingii și pereții obrajilor este o substanță vâscoasă, ca o mâzgă scârboasă și groasă. Probabil că s-a îmbătat, a vomitat ultima masă și și-a dat duhul ca o vedetă rock. Sângele ăla poate să fi provenit din gât. Sau să fie semnul unui ulcer grav.

Ridică telefonul și spune:

– Poate că a otrăvit-o el, dar mai probabil este că a făcut-o singură.

– Alcool?

– Tot ce se poate. N-avem cum să știm fără autopsie.

– Ce vrei să facem noi?

– Să stați cuminți acolo.

– Nici acum nu sunăm la poliție?

– Nu încă.

– Vrea Holly să-ți zică ceva.

O pauză de o secundă și o aude apoi pe Holly. Pare calmă. Ba chiar mai calmă decât Jerome.

– Numele femeii este Deborah Hartsfield. Deborah cu H la sfârșit.

– Bravo. Acum dă-i telefonul înapoi lui Jerome.

Trece altă secundă. Și Jerome îi spune:

– Sper că știi ce faci.

Ba nu știu, își spune Hodges în timp ce verifică baia. Ți-ai pierdut mințile și singura cale prin care ți le poți recupera este să renunți la toată povestea asta. *Știi* foarte bine că așa este.

Dar și-o amintește pe Janey în momentul când i-a dat pălăria, pălăria aia elegantă din fetru, cum poartă detectivii particulari din filme. Și știe că nu poate să renunțe. Nu vrea să renunțe.

Baia este curată. Aproape curată. Sunt niște fire de păr în chiuvetă. Hodges le vede, dar nu le acordă atenție. Se gândește la diferența esențială dintre moartea accidentală și crimă. Ar fi rău pentru ei să fie vorba despre crimă, pentru că atunci când un nebun se apucă să-și omoare rudele apropiate înseamnă că nu se mai dă în lături de la nimic. Însă, dacă ar fi vorba despre un accident sau suicid, atunci poate că ar mai avea ceva timp. Poate că Brady Hartsfield s-a ascuns

pe undeva, încercând să se hotărască ce să facă în continuare.

Ceea ce cam fac și eu acum, își spune Hodges.

Ultima cameră de la etaj este a lui Brady. Patul este nedesfăcut. Pe birou este un talmeș-balmeș de cărți, majoritatea science fiction. Pe perete e un afiș cu Schwarzenegger în *Terminator*, cu ochelari negri și o armă uriașă.

I'll be back, își zice Hodges uitându-se la el.

– Jerome? Recepție.

– Moșul de vizavi e tot cu ochii pe noi. Holly zice că ar trebui să intrăm în casă.

– Încă nu.

– Dar când?

– Când sunt sigur că nu-i niciun pericol.

Brady are propria lui baie. Curată și ordonată ca dulapul unui soldat în ziua de inspecție. Hodges se uită prin ea în treacăt și apoi coboară la parter. Livingul dă într-o firidă unde e spațiu doar pentru un birou mic. Pe el este un laptop. De spătarul scaunului atârnă o poșetă. Pe perete este o fotografie înrămată cu femeia din patul de la etaj și Brady Hartsfield în adolescență. Sunt undeva pe o plajă. Se țin cu mâinile de mijloc și și-au lipit obrajii unul de al celuilalt. Pe buze au zâmbete identice, strălucitoare. Relația dintre ei pare mai degrabă una de iubită–iubit dacât de mamă–fiu.

Hodges îl privește fascinat pe Domnul Mercedes în anii lui de tinerețe. Pe chipul lui nu se citește nimic care să sugereze tendințe ucigașe. Dar, firește, pe chipul criminalilor rareori se poate citi asta. Cei doi seamănă destul de puțin, mai mult la forma nasului și la culoarea părului. Femeia a fost destul de drăguță. Cum se zice, a trecut la un milimetru pe lângă frumusețe. Dar Hodges e în stare să pună pariu că tatăl lui Brady nu era prea chipeș. Pentru că băiatul din poză pare… banal. Un puști pe lângă care treci pe stradă fără să-l observi.

Probabil că așa și vrea să fie, își zice Hodges. Omul Invizibil.

Se întoarce în bucătărie și vede o ușă lângă aragaz. O deschide și se uită la scara care coboară în întuneric. Conștient de faptul că este perfect vizibil pentru oricine s-ar ascunde acolo, Hodges pipăie peretele căutând întrerupătorul. Aprinde lumina și își scoate pistolul. Vede o masă de lucru. Dincolo de ea este un raft lung cât întreaga încăpere și înalt până la talie. Pe el se află un șir de computere. Parcă ar fi Centrul Spațial de la Cape Canaveral.

– Jerome? Recepție.

Fără să aștepte răspunsul tânărului, coboară scara, cu pistolul într-o mână și mobilul în cealaltă, știind foarte bine că acum încalcă grotesc toate regulile și metodele polițienești. Dacă Brady se ascunde sub scară și are și el un pistol și îl împușcă pe Hodges în glezne? Sau dacă i-a întins o capcană? E în stare; Hodges e sigur de asta.

Dar nu se împiedică de nicio sârmă care să declanșeze o explozie. Și vede că pivnița e pustie. În fundul ei este o cămară cu ușa deschisă. Însă rafturile dinăuntru sunt toate goale. Într-un colț sunt aruncate mai multe cutii pentru pantofi. Și ele par a fi goale.

Concluzia este, își zice Hodges, că ori Brady și-a omorât mama, ori a găsit-o moartă când a venit acasă. Oricum ar fi fost, acela a fost momentul când s-a hotărât să strângă tabăra. Dacă a *avut* explozibili, probabil că i-a ținut pe rafturile alea din cămară (posibil în cutiile de pantofi) și i-a luat cu el.

Hodges urcă în living. A venit momentul să-și cheme noii parteneri înăuntru. Nu vrea să-i implice mai mult decât sunt deja, dar e vorba despre computerele acelea din pivniță. Pentru că el e varză la computere.

– Intrați prin spate, îi spune lui Jerome. E deschisă ușa de la bucătărie.

14

Holly intră prima, adulmecă aerul și exclamă:

– Câh! Asta-i de la Deborah Hartsfield?

– Da. Încearcă să nu te gândești. Haideți cu mine în pivniță. Vreau să vă uitați la ceva.

Coboară scara, iar Jerome trece cu palma pe suprafața mesei de lucru.

– Oricum ar fi dementul ăsta, trebuie să recunosc că-i al naibii de obsedat de curățenie.

– Aveți de gând să chemați poliția, domnule Hodges?

Holly își roade iarăși buzele.

– Probabil că da și eu nu am cum să vă opresc, dar mama o să fie *atât* de supărată pe mine… Unde mai pui că nu mi se pare corect, din moment ce noi am aflat cine e.

– Nu m-am hotărât *ce* voi face, spune Hodges, deși în sinea lui îi dă dreptate: nu este deloc corect. Dar mi-ar plăcea să știu ce-i în computerele astea. Poate dacă aflu, am să știu care-i hotărârea cea mai bună.

– El nu seamănă cu Olivia, zice Holly. Precis că are o parolă *bună.*

Jerome alege la întâmplare unul dintre calculatoare (se întâmplă să fie Numărul Șase; adică nu are mare lucru în el) și apasă butonul din spatele monitorului. E un Mac, dar nu se aude niciun semnal sonor. Brady nu poate să sufere acordurile alea vesele și le-a scos din toate computerele lui.

Ecranul Numărului Șase se face gri. După vreo cinci minute griul se face albastru. Până și Hodges știe că acum ar trebui să apară caseta cu parola, însă, în locul ei, cifra 20 umple ecranul. Se face apoi 19, și 18, și 17.

Hodges și Jerome se uită perplecși la numărătoarea inversă, incapabili să facă vreo mișcare.

– Nu, nu, nu! țipă Holly. *Închide-l!*

Când nu se mișcă nici unul, se repede ea și ține apăsat butonul din spatele monitorului până când ecranul se face negru. Apoi răsuflă ușurată și zâmbește.

– Vai de steaua mea! Era s-o pățim!

– La ce te gândești? o întreabă Hodges. Că sunt conectate la ceva și ar fi putut să explodeze?

– Poate doar se blochează, spune Holly. Dar cred mai degrabă că-i un program sinucigaș. Dacă numărătoarea inversă ajunge la zero, programul ăsta șterge datele din calculator. *Toate* datele. Poate le șterge doar din computerul pornit, dar dacă sunt conectate între ele le șterge din toate. Și probabil că sunt conectate.

– Și cum se oprește? o întreabă Jerome. Apăsând pe o tastă anume?

– Poate. Sau poate prin voce.

– Cum adică? nu pricepe Hodges.

– Prin comandă vocală, îi explică Jerome. Adică Brady zice *Ciocolata Milka* sau *Chiloți* și numărătoarea inversă se oprește.

Holly chicotește printre degetele cu care și-a astupat gura și apoi îl împinge cu timiditate pe Jerome în umăr.

– Ce caraghios ești, îi zice ea.

15

S-au așezat toți trei în jurul mesei din bucătărie și au lăsat deschisă ușa din spate ca să intre aer curat în casă. Hodges stă cu bărbia în palmă și cu cotul sprijinit de unul din suporturile pentru farfurii. Jerome și Holly tac chitic, lăsându-l să se gândească ce urmează să facă. În cele din urmă, Hodges ridică fruntea și se uită la ei.

– Am să sun la poliție. Nu-mi convine și probabil că nu aș face-o dacă ar fi vorba doar de Hartsfield și de mine. Dar trebuie să mă gândesc și la voi doi…

– N-o face din cauza mea, îl întrerupe Jerome. Dacă ai vreo idee cum anume să continuăm, să știi că rămân alături de tine.

Normal că rămâi, comentează Hodges în gând. Ți se pare că știi la ce riscuri te expui, dar habar n-ai. La șaptesprezece ani viitorul este o noțiune pur teoretică.

Cât despre Holly… până de curând chipul ei era un fel de ecran de cinema, pe care îi erau proiectate absolut toate gândurile și trăirile. Însă în clipa aceasta expresia îi este de nepătruns.

– Mulțumesc, Jerome, însă…

Dar e greu. E greu să renunțe. Mai ales că acum ar fi a doua oară când ar trebui să-l scape din mână pe Domnul Mercedes.

Cu toate acestea…

– Nu-i vorba doar despre noi, nu pricepi? Poate că mai are explozibil și dacă îl folosește într-un loc aglomerat…

Se uită în ochii lui Holly.

– …la fel cum a folosit Mercedesul verișoarei tale, atunci eu aș fi de vină pentru toate victimele pe care le-ar face. Și ăsta e un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

Încet, rostind cuvintele cu foarte multă grijă, ca și cum ar dori să compenseze toți anii aceia mulți de bâlbâieli și bolboroseli, Holly îi spune:

– Numai dumneavoastră puteți să-l prindeți, nimeni altcineva.

– Mulțumesc pentru încredere, dar nu, îi zice el cu blândețe. Poliția are mai multe mijloace de acțiune. Foștii mei colegi vor începe prin a-i da în urmărire mașina. Eu nu am cum să fac asta.

Sună corect, dar el nu crede că și *este* neapărat așa. Brady face parte din categoria criminalilor foarte inteligenți, atunci când nu face lucruri nebunești, precum acela de la Complexul Municipal. Probabil că deja și-a ascuns mașina pe undeva – într-o parcare etajată din centru, sau poate în parcarea de la aeroport, sau într-o parcare

imensă de la unul din mallurile din oraș. Pentru că nu este vorba despre un Mercedes-Benz; ci despre un Subaru absolut banal, de culoarea rahatului. Și, în cazul ăsta, nu va putea fi găsit azi și nici mâine. Ba s-ar putea să se facă săptămâna viitoare și ei tot să-l caute. Și chiar dacă îi găsesc mașina, asta nu înseamnă că-l vor găsi și pe Brady.

– Numai dumneavoastră, nimeni altcineva, stăruie Holly. Și doar cu ajutorul nostru.

– Holly…

– Cum să renunțați? strigă ea.

Strânge pumnul și se lovește în frunte cu el, lăsând o urmă roșie.

– Cum puteți să renunțați? Janey *a ținut* la dumneavoastră! Cred că vă era iubită! Și acum e *moartă*! La fel ca femeia aia de sus! Amândouă sunt *moarte*!

Vrea să se mai lovească încă o dată, dar Jerome o apucă de mână.

– Gata, îi zice. Nu te mai lovi, te rog. Îmi face mie rău.

Holly începe să plângă. Jerome o strânge în brațe cu stângăcie. El este negru, iar ea este albă. El are șaptesprezece ani, iar ea e trecută de patruzeci. Dar lui Hodges i se pare că privește cum un tată își consolează fiica tristă pentru că nu a invitat-o nimeni la Balul Bobocilor.

Hodges se uită la curtea micuță, dar foarte bine îngrijită din spatele casei. Și el e trist. Și nu doar din cauza lui Janey, deși ar fi suficientă tristețe în motivul acesta. Se simte trist din cauza victimelor de la Complexul Municipal. Se simte trist din cauza surorii lui Janey, pe care s-au încăpățânat să nu o creadă, pe care a crucificat-o presa și care a fost apoi împinsă la sinucidere de bărbatul care a locuit în casa aceasta. Ba chiar îi pare nespus de rău că nu i-a acordat destulă atenție doamnei Melbourne. Știe că Pete Huntley o să facă tot posibilul ca să nu fie acuzat, iar asta îl face să se simtă și mai îngrozitor. De ce? Pentru că Pete nu-i un detectiv la fel de bun cum încă mai este el, Hodges. Și nu va fi niciodată, nici măcar în zilele lui

cele mai inspirate. Da, sigur, este un tip de milioane și muncește mult, cu toate acestea…

Cu toate acestea…

Cu toate acestea… cu toate acestea… *cu toate acestea…*

Trebuie să renunțe, chiar dacă simte că-i vine să moară. După ce dai totul la o parte, nu mai rămâne decât un singur lucru: Kermit William Hodges a ajuns într-un punct mort. Iar Brady Hartsfield e liber ca pasărea cerului. S-ar putea să fie o pistă în computerele alea – ceva care să le sugereze unde s-ar afla el acum, sau ce planuri are, sau și una, și alta –, dar Hodges nu le poate accesa. Și nici nu mai are cum să justifice faptul că nu divulgă poliției numele și descrierea individului care a comis Masacrul de la Complexul Municipal. Poate că Holly are dreptate, poate că Brady Hartsfield nu va fi prins și va săvârși o altă atrocitate, dar **kermitfrog19** a rămas fără opțiuni. Tot ce mai poate face este să încerce, pe cât îi stă în putere, să-i protejeze pe Jerome și Holly. Dar s-ar putea nici asta să nu-i reușească. Pentru că i-a văzut moșulică ăla băgăreț de vizavi.

Iese pe verandă și-și deschide telefonul Nokia, pe care azi l-a folosit mai mult decât toată perioada trecută de când a ieșit la pensie.

Poate să fie mai nasol decât atât? își spune el și formează numărul lui Pete Huntley.

16

Pete răspunde aproape imediat.

– *Partenere!* strigă el vesel.

Din fundal se aude o hărmălaie de voci și în primul moment Hodges își spune că Pete e într-un bar, că e ușor pilit și că în scurtă vreme va fi mangă.

– Pete, trebuie să vorbim despre…

– Da, da, am să-mi pun în cap câtă cenușă cât poftești tu să-mi pun,

dar nu acum. Cine te-a sunat? Izzy?

– Huntley! zbiară cineva. Șeful ajunge aici în cinci minute! Cu presa! Unde-i blestematul ăla de purtător de cuvânt?

Purtător de cuvânt? Adică Pete nu-i în niciun bar și nu e deloc beat, își spune Hodges. E doar în al nouălea cer.

– Nu m-a sunat nimeni, Pete. Ce se întâmplă?

– Nu știi? râde Pete. Nu s-a întâmplat mai nimic. Doar că a avut loc cea mai mare captură de arme din istoria orașului ăstuia. Poate chiar din istoria țării. Sute de mitraliere M2 și HK91, lansatoare de grenade, ba chiar și *tunuri cu laser*, lăzi cu pistoale semiautomate Lahti L-35 în stare perfectă, revolvere rusești AN-9 cu unsoarea din fabrică încă pe ele… păi, aici sunt destule arme cât pentru douăzeci de miliții est-europene. Și muniția! Iisuse Hristoase! Stivele cu lăzi sunt cât două etaje de înalte! Dacă ar fi luat foc afurisita asta de casă de amanet, Lawtown ar fi fost șters de pe fața pământului!

Sirene. Se aud sirene. Și strigăte. Cineva urlă la altcineva să asigure dracului zona mai bine ca să nu mai intre acolo toți curioșii.

– Ce casă de amanet?

– King Virtue, de la sud de Martin Luther King. O știi?

– Mda…

– Ia ghici a cui e?

Dar Pete e mult prea surescitat ca să-i aștepte răspunsul.

– A lui Alonzo Moretti! Te-ai prins?

Hodges nu s-a prins deloc.

– Moretti e nepotul lui Fabrizio Abbascia, Bill! Nepotul lui Fabby Năsosul! Acum ți s-a aprins vreun beculeț?

Nu i se aprinde nimic, pentru simplul motiv că, atunci când îl interogaseră Pete și Isabelle, el a scos la nimereală numele lui

Abbascia din lunga listă a celor care-i poartă ranchiună… și pe lista aia din capul lui sunt vreo câteva sute de indivizi care ar fi în stare să profite de orice ocazie ca să i-o plătească.

– Pete, proprietarul casei de amanet despre care vorbești tu e un negru. Toate afacerile din cartierul ăla sunt deținute de negri.

– Ba pe dracu'. Pe firmă e trecut numele Bertonne Lawrence, dar prăvălia e închiriată și Lawrence e doar de fațadă. Uite, acum ne spune și ce lapte a supt de la maică-sa. Și știi care-i chestia cea mai mișto? Jumate din reușită e a noastră, pentru că doi colegi de-ai noștri au devansat cam cu o săptămână operațiunea ălora de la ATF. Suntem toți aici. Șeful e și el pe drum și vine cu mai multe mașini de ziariști decât sunt carele alegorice la parada de Ziua Recunoștinței. Nici vorbă să-i lăsăm pe federali să-și aroge tot meritul. Nici *vorbă*!

Hohotește ca un descreierat.

Sunt toți acolo, își spune Hodges. Atunci cine se mai ocupă de Domnul Mercedes? Ofițerul Nimeni, ăla se ocupă.

– Tre' să mă duc și eu, Bill. Măi, omule… chestia asta e *incredibilă.*

– Sigur că este, dar spune-mi ce legătură are cu mine.

– Păi, ce-ai zis tu atunci. Că bomba din mașină a fost o răzbunare. Că Moretti a vrut să-ți plătească datoria de sânge a lui tac-su mare. Pe lângă toate puștile și mitralierele și grenadele și pistoalele și toate alelalte, am găsit și vreo patruzeci de lăzi de la Hendricks Chemicals. Știi cu ce se ocupă ăștia?

– Fabrică explozibili cauciucați.

Acum i se aprind beculețele.

– Da. Îi faci să explodeze cu detonatoare din azidă de plumb, exact ca acela folosit la mașina ta. Încă n-am făcut analiza chimică a bombei care ți-a fost destinată, dar fii sigur că vom afla că tot explozibil cauciucat a fost. N-am nicio îndoială. Mare băftos ești, Bill.

– Corect, zice Hodges. Sunt băftos.

Își imaginează întreaga scenă din jurul casei de amanet King Virtue: pretutindeni doar polițiști și agenți ATF (probabil certându-se deja pe jurisdicție) și mai sosesc și alții. Lowbriar Avenue e închisă, probabil și Martin Luther King. Tot mai mulți gură-cască se îmbulzesc pe margini, în spatele baricadelor instalate. Șeful Poliției și alți mahări sunt pe drum. Primarul nu va rata ocazia să țină un discurs. Plus toți reporterii, echipele de la televiziuni și vehiculele pentru transmisiuni în direct. Pete e exaltat la maximum. Așa stând lucrurile, are Hodges de gând să se lanseze într-o tiradă complicată despre Masacrul de la Complexul Municipal, un site de chat care se cheamă Sub Umbrela Albastră a lui Debbie, o mămicuță care probabil că a băut până a murit nițel și un depanator de computere fugit de acasă?

Nu, se hotărăște el, nu am să fac asta.

În schimb, îi urează mult noroc lui Pete și apasă tasta prin care încheie convorbirea.

17

Nu o mai găsește pe Holly în bucătărie, dar o aude. Se pare că Holly Gângava s-a transformat în Holly Propovăduitoarea Independenței. Pentru că, cel puțin deocamdată, vocea ei a căpătat cadența aceea de Lăudat-fie-Domnul.

– Sunt cu domnul *Hodges* și cu prietenul lui, *Jerome*, zice ea. Sunt *prietenii* mei, Mama. Am luat împreună *prânzul* și a fost foarte plăcut. Și *diseară* o să luăm și *cina* împreună. Povestim despre *Janey*. Ba mă duc, dacă așa *vreau*.

Cu toate problemele pe care le are și în ciuda mâhnirii neîncetate pentru ce i s-a întâmplat lui Janey, Hodges se bucură când o aude pe Holly cum o înfruntă pe mătușa Charlotte. Habar nu are dacă o face pentru prima oară în viață, dar nu-i deloc imposibil.

– Cine a sunat pe cine? îl întreabă el pe Jerome făcând un semn din cap în direcția de unde vine vocea lui Holly.

– Holly. Dar eu am fost cu ideea. Avea telefonul închis ca să n-o sune

maică-sa la fiecare cinci minute. Și nu m-a ascultat până nu i-am zis că cucoana ar putea să sune la poliție.

– Și ce dacă am *luat-o*, spune acum Holly. A fost mașina *Oliviei*, deci nu se poate spune că am *furat-o*. Vin diseară, Mama. Până atunci, *lasă-mă în pace!*

Se întoarce în bucătărie. E îmbujorată, are o privire sfidătoare, pare mult mai tânără și e chiar drăguță.

– Ești tare, Holly, îi spune Jerome și vrea să bată palma cu ea.

Ea nu-l bagă în seamă. Îl fixează pe Hodges cu privirea-i încă mânioasă.

– Nu-mi pasă dacă sunați la poliție și eu o să am necazuri din cauza asta. Dar, dacă n-ați făcut-o deja, *n-ar trebui* s-o faceți. *Poliția* nu poate să-l găsească. *Noi* putem. Sunt *convinsă* că putem.

Hodges își dă seama că, dacă prinderea Domnului Mercedes înseamnă mai mult pentru vreo altă ființă de pe fața pământului în afară de el, acea ființă este Holly Gibney. Probabil că este prima oară în viață când ea face ceva cu adevărat important. Și o face alături de oameni care o simpatizează și o respectă.

– Nu renunțăm încă. În principal pentru că polițiștii au altă treabă astăzi. Iar nostimada – sau poate ar trebui să spun „ironia" – e că ei au senzația că treaba lor are legătură cu mine.

– Despre ce vorbești? îl întreabă Jerome.

Hodges se uită la ceas și vede că e două douăzeci. Au stat destulă vreme aici.

– Haideți să mergem la mine. O să vă spun pe drum care-i problema și după aia o să mai facem o încercare să-i dăm de urmă dementului. Dacă nici acum nu vom descoperi nimic, atunci va trebui să-l sun din nou pe fostul meu partener. Nu vreau să risc să se petreacă o altă tragedie.

Deși riscul există deja. Și le citește pe chipuri că și ei sunt conștienți de asta.

– Când am sunat-o pe mama, m-am dus în biroul ăla micuț de lângă living, spune Holly. Și am văzut laptopul doamnei Hartsfield. Vreau să-l iau cu mine.

– De ce?

– Poate am să aflu cum putem intra în computerele lui. Poate că doamna a notat pe undeva cum se oprește numărătoarea aia inversă. Adică ce tastă trebuie apăsată sau care e comanda vocală.

– Puțin probabil, Holly. Indivizii cu probleme grave la mansardă, așa cum e Brady Hartsfield, se dau peste cap ca să-și ascundă adevăratul chip față de absolut toată lumea.

– Știu, spune Holly. Normal că știu. *Eu* am probleme la mansardă; și *eu* încerc s-o ascund.

– Haide, Hol, nu vorbi așa.

Jerome încearcă să o ia de mână. Holly se ferește și își scoate pachetul de țigări din buzunar.

– Am probleme și știu că le am. Știe și mama și de-aia nu mă scapă din *ochi.* De-aia mă *spionează.* Pentru că vrea să mă *protejeze.* Poate că doamna Hartsfield a făcut la fel. În fond, era vorba despre *fiul* ei.

– Dacă individa aia de la Discount Electronix nu ne-a mințit, zice Hodges, doamna Hartsfield era beată cea mai mare parte a timpului.

Holly nu se lasă:

– Poate că era una din persoanele alea care *funcționează mai bine* în stare de beție. Aveți voi o idee mai bună?

Hodges se dă bătut.

– Fie, ia blestematul ăla de laptop. Și hai să mergem.

– Nu încă, zice ea. În cinci minute. Vreau să fumez o țigară. Mă duc afară.

Iese pe veranda din spatele casei. Se așază pe o treaptă. Își aprinde

țigara.

Hodges îi strigă prin ușa cu plasă:

– Când te-ai făcut așa de categorică, Holly?

Îi răspunde fără să se întoarcă:

– Cred că atunci când am văzut bucăți din verișoara mea arzând în mijlocul străzii.

18

La trei fără un sfert, Brady iese din camera de motel ca să ia aer și vede pe partea cealaltă a șoselei un restaurant din lanțul Chicken Coop. Traversează și își comandă ultima masă: un Clucker Delight cu mult sos și salată de varză. Restaurantul este aproape pustiu și își alege o masă de lângă fereastră ca să se poată bucura de razele soarelui. Foarte curând nu va mai avea parte de ele, așa că vrea să le simtă căldura cât se mai poate.

Mănâncă încet, gândindu-se la toate dățile când i-a adus mamei mâncare de la Chicken Coop și cum mama îi cerea mereu Clucker Delight cu multă salată de varză. Acum și-a comandat felurile ei preferate fără să se gândească. Începe să plângă și își șterge lacrimile cu un șervețel. Biata Mami!

E plăcută lumina soarelui, dar avantajele ei sunt efemere. Brady crede că bezna îi va oferi beneficii de o durată infinit mai lungă. Gata cu limbarița lesbo-feministă a lui Freddi Linklatter. Gata cu explicațiile lui Tones Frobisher cum că el nu poate merge la intervenții din cauză că ARE ALTE RESPONSABILITĂȚI FAȚĂ DE MAGAZIN, când, de fapt, nu merge pentru că nu e în stare să recunoască un hard disk deteriorat nici dacă l-ar mușca de pușulică. Gata cu senzația că rinichii i se fac sloiuri de gheață atunci când merge cu dubița lui Mr. Tastey și congelatoarele sunt date la maximum pentru că este luna august. Gata cu pumnii pe care îi dă în bordul Subarului său când nu-i merge aparatul de radio. Gata cu gândurile la chiloții din dantelă ai mamei și la coapsele ei foarte lungi. Gata cu furia turbată care îl inundă atunci când își dă seama

că toată lumea îl ignoră și nimeni nu-l apreciază. Gata cu migrenele. Și gata cu nopțile fără somn, pentru că doar de somn va avea parte de azi încolo. Doar de somn și de nimic altceva.

Fără vise.

După ce termină de mâncat (până la ultima firimitură), Brady își debarasează masa și șterge cu un șervețel dâra de sos rămasă pe farfurie. Fata de la bufet îl întreabă dacă i-a plăcut. Brady zice că i-a plăcut foarte mult și se întreabă în sinea lui cât va apuca să digere din pui și din sos și din chiflă și din salata de varză înainte ca explozia să-i despice burta și să împrăștie în jur resturile mesei.

Își vor aduce aminte de mine, își spune el, așteptând să treacă mașinile ca să traverseze și să se întoarcă la motel. Cel mai mare număr de victime. O să intru în istorie. Acum se bucură că nu l-a omorât pe umflatul de fost polițist. Hodges trebuie să trăiască și să vadă ce se va întâmpla diseară. Va trebui să-și amintească. Va trebui să-și ducă viața mai departe știind că a fost numai și numai vina lui.

Ajunge în cameră și se uită la scaunul cu rotile. Pe perna cu PARCARE PENTRU CUR a așezat punga pentru urină, plină cu explozibil. Ar vrea să ajungă devreme la CCAM (dar nu *prea* devreme; ultimul lucru de care are nevoie e să iasă și mai mult în evidență decât va ieși oricum din cauză că-i bărbat și are mai mult de treisprezece ani), dar mai are puțin timp până când va trebui să plece. Din pură obișnuință și fără vreun motiv anume, și-a luat laptopul cu el. Dar uite că acum îi pare bine că l-a luat. Îl deschide, îl conectează la internetul motelului și intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie. Unde postează un ultim mesaj – ca un fel de poliță de asigurare.

După ce a rezolvat-o și pe asta, pleacă spre parcarea aeroportului ca să își ia mașina.

19

Hodges și cei doi detectivi debutanți ajung pe Harper Road puțin înainte de trei și jumătate. Holly aruncă o privire rapidă în jur, apoi duce la bucătărie laptopul răposatei doamne Hartsfield și îl

deschide. Jerome și Hodges stau pe lângă ea, sperând amândoi că nu va fi nevoie de vreo parolă… dar uite că este.

– Încearcă numele ei, sugerează Jerome.

Holly îl tastează, dar Mac-ul dă din ecran: *nu.*

– Bine, atunci încearcă Debbie, zice iar Jerome. O dată cu *ie* la sfârșit și o dată cu *i.*

Holly își dă la o parte din ochi șuvițele de păr de culoarea șoarecelui, pentru ca tânărul să-i observe mai bine iritarea.

– Găsește-ți ceva de făcut, Jerome, bine? Nu-mi sta în cârcă. Nu-mi place.

Acum se uită la Hodges.

– Îmi dați voie să fumez aici? Sper că da. Gândesc mai bine așa. Țigările mă ajută să gândesc mai bine.

Hodges îi întinde o farfurioară.

– Îți dau voie. Mă duc cu Jerome în birou. Strigă-ne dacă găsești ceva.

Deși sunt slabe șanse să găsești continuă el în gând. Slabe șanse în *toate privințele.*

Holly nu mai e atentă la el. S-a luminat toată. A renunțat la tonul propovăduitor și a revenit la bolboroseala ei veche.

– Sper că a lăsat un indiciu. Am speranță de indiciu. Speranță de indiciu are Holly.

Of, Doamne, își zice Hodges.

Când ajung în birou, îl întreabă pe Jerome dacă are vreo idee la ce indiciu se referă Holly.

– Există computere care, după trei încercări eșuate, îți dau un indiciu despre care ar putea fi parola. Ca să-ți zgâlțâie nițel memoria, în caz

că ai uitat. Dar trebuie să fie programate ca să facă chestia asta.

Din bucătărie se aude un strigăt energic și deloc bâlbâit:

– *Căcat! Doi căcați! Trei căcați!*

Hodges și Jerome se uită unul la celălalt.

– Niciun indiciu, spune Jerome.

20

Hodges își deschide și el calculatorul și îi spune lui Jerome ce vrea: o listă cu toate adunările publice din următoarele câteva zile.

– Sigur, imediat, zice Jerome. Dar poate vrei să te uiți la asta mai întâi.

– La ce?

– Ai un mesaj. Sub Umbrela Albastră.

– Dă click pe el.

Pumnii strânși ai lui Hodges se deschid treptat, pe măsură ce citește ultima postare a lui **ucigmerc**

> **Pa, pa, FRAIERE.**
>
> **PS: Un weekend plăcut îți doresc. Al meu așa va fi.**

Jerome spune:

– Mi se pare că tocmai ți-a dat papucii, Bill.

Și lui Hodges i se pare la fel, dar nu-i pasă. Se concentrează pe post scriptum. Știe că s-ar putea să fie o pistă falsă, dar dacă totuși nu este, atunci înseamnă că mai au timp.

Din bucătărie vine fum de țigară și un alt strigăt robust de *căcat*.

– Bill? Am o presimțire nasoală.

– Care?

– Concertul de diseară. Cu trupa aia de băieți, 'Round Here. La Mingo. Mama și sor-mea o să fie acolo.

Hodges se gândește la posibilitatea asta. Sala Mingo are o capacitate de patru mii de locuri, iar publicul de diseară va fi optzeci la sută de sex feminin: mămici cu fetițele lor preadolescente. Vor fi și câțiva bărbați printre spectatori, dar majoritatea vor fi acolo cu fiicele lor și cu prietenele fiicelor lor. Brady Hartsfield este un bărbat destul de arătos, cam de treizeci de ani; și dacă încearcă să se ducă singur la concert, va ieși în evidență ca un furuncul pe obrazul unei concurente la Miss. În America secolului douăzeci și unu, orice bărbat singur prezent la un eveniment dedicat în principal fetițelor va atrage atenția și va fi privit cu suspiciune.

Plus că i-a scris: **Un weekend plăcut îți doresc. Al meu așa va fi.**

– Crezi c-ar trebui s-o sun pe mama și să-i zic să nu se ducă?

Jerome pare îngrozit de urmări:

– Probabil că Barb nu o să mai vorbească niciodată cu mine. Și mai sunt și prietena ei, Hilda, și alte două fete…

Din bucătărie:

– Fir-ai tu să fii al dracului! *Lasă-mă să intru!*

Hodges cască gura să spună ceva, dar Jerome i-o ia înainte:

– Pe de altă parte, lasă impresia că a făcut un plan pentru weekend, iar azi e doar joi. Sau asta vrea să credem noi?

Hodges înclină să creadă că amenințarea din mesaj este reală.

– Intră pe pagina aia cu Patrula Cibernetică, unde e fotografia lui Hartsfield. Aia care apare atunci când dai click pe FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU EXPERȚII.

În vreme ce Jerome face ce l-a rugat, Hodges o sună pe Marlo Everett de la Arhiva Poliției.

– Bună, Marlo, Bill Hodges sunt. Te deranjez din nou. Vreau să… mda, nebunie mare în Lowtown, mi-a povestit Pete. Jumătate din efective sunt acolo, nu?… aha… aha… nu te țin mult. Știi cumva dacă Larry Windom încă mai e șeful pazei de la CCAM? Da, despre el vorbesc. Neonazistul. Sigur, aștept.

Cât așteaptă informația cerută, îi spune lui Jerome că Larry Windom a ieșit mai devreme la pensie pentru că CCAM îi oferise salariu dublu față de cel din poliție. Dar nu-i dezvăluie tânărului că acesta nu a fost singurul motiv pentru care Windom și-a dat demisia. Marlo se întoarce la telefon. Da, Larry tot la CCAM lucrează. Poate să-i dea numărul de la biroul de pază al complexului, dacă îl interesează. Înainte ca Hodges să-i mulțumească și să-și ia rămas-bun, femeia îl întreabă dacă e vreo problemă.

– Pentru că diseară o să fie un mare concert acolo. Se duce și fetița surorii mele. E topită după tembelii ăia.

– Nu-i nicio problemă, Marls. Am o treabă mai veche cu el.

– Zi-i lui Larry că astăzi îi cam ducem dorul, glumește Marlo. Secția e pustie. Nici picior de detectiv prin preajmă.

– Așa voi face.

Hodges sună la paza de la CCAM, spune că este detectivul Bill Hodges și cere să vorbească cu Windom. Cât îl așteaptă să vină la telefon, privește fix la figura lui Brady Hartsfield. Jerome a mărit fotografia care acum ocupă tot ecranul. Hodges e fascinat de ochii individului. În versiunea mai mică și alături de pozele celor doi colegi IT-iști, ochii aceia i se păruseră destul de agreabili. Dar nu și acum, când se uită la fotografia mărită. Gura zâmbește; ochii nu. Privirea lor este opacă și distantă. Aproape moartă.

Spanac, își zice Hodges (*se ocărăște*, de fapt). Ăsta-i un exemplu clasic de cum se întâmplă să ai senzația că vezi ceva ce nu este, doar pentru că ești influențat de informațiile dobândite de curând. La fel ca martorul la un jaf, care spune: *Mi s-a părut că arată cam suspect încă*

dinainte să scoată arma.

Da, pare logic, pare *profesionist*, dar Hodges nu e de acord cu teoria asta. El crede că ochii aceia din ecran sunt ochi de broască râioasă care se ascunde sub un bolovan. Sau sub o umbrelă albastră aruncată în noroi.

Îl aude pe Windom. Vocea fostului său coleg a fost întotdeauna bubuitoare, genul de voce care te face să-ți îndepărtezi receptorul cu vreo cinci centimetri de ureche. Și nu s-a schimbat. Vrea să afle totul despre captura din după-amiaza asta. Hodges îi zice că-i o mega-captură, da, sigur că da, splendid, bravo, dar nu știe nimic altceva. Îi aduce aminte lui Larry că e la pensie.

Cu toate acestea…

– Din cauză că are atâtea pe cap, continuă el, Pete Huntley m-a cam delegat pe mine să te sun. Sper că nu te superi.

– Doamne ferește! Hai să ieșim odată la o băută, Bill. Să depănăm amintiri din tinerețe. Știi tu, să bârfim pe toată lumea.

– Ar fi minunat.

Ar fi iadul pe pământ, asta ar fi.

– Cum îți pot fi de ajutor?

– Pete zice că la tine o să fie un concert diseară. O trupă în mare vogă. Niște puștani după care sunt nebune fetițele.

– Da, da, da, ce zici de chestia asta? Deja s-au strâns la coadă. Și se *antrenează*, fratele meu. Una răcnește numele unuia din puțoii ăia și încep toate să-l chirăie. Zbiară încă din parcare. Parcă-i Beatlemania din vremurile noastre. Numai că, din câte am auzit eu, trupa asta n-are niciun gram din cât talent aveau băieții ăia din Beatles. Ai aflat de vreo amenințare cu bombă sau ceva de genul ăsta? Zi-mi că nu. Astea mici o să mă facă bucăți și mamele lor o să mănânce resturile.

– Am primit un pont că o să fie diseară și un pedofil la concert. Un tip tare, tare nasol, Larry.

– Nume și semnalmente?

Dur și rapid, fără întrebări ajutătoare. Tipul ăsta a plecat din poliție pentru că nu-și prea putea stăpâni pumnii. Pe limba psihiatrului din secție, avea probleme cu gestionarea furiei. Pe limba colegilor lui, avea un comportament de neonazist.

– Îl cheamă Brady Hartsfield. Îți trimit acum poza lui pe e-mail.

Se uită la Jerome, care dă din cap și îi face semn că totul este în regulă.

– Are în jur de treizeci de ani. Dacă îl vezi, te rog să mă chemi mai întâi pe mine, și după aia să-l prinzi. Fii prudent. Dacă opune rezistență, calcă-l în picioare pe nenorocit.

– Cu multă plăcere, Billy. Îi anunț și pe băieții mei. Crezi cumva că o să fie cu… nu știu… că o să aibă vreo însoțitoare ca acoperire? Vreo adolescentă sau o fată și mai mică?

– Puțin probabil, dar nu imposibil. Dacă-l vezi în mijlocul mulțimii, Lar, ai grijă să-l iei prin surprindere. S-ar putea să fie înarmat.

– Ce șanse sunt să-și facă apariția la concert?

Tonul lui Larry Windom este plin de speranță. Tipic pentru el.

– Nu prea mari.

Hodges este convins de asta și nu doar din cauza aluziei la weekend de pe Umbrela Albastră. Ci pentru că Hartsfield *trebuie* să-și dea seama că nu are cum să treacă neobservat într-un public alcătuit doar din fetițe.

– Mă rog, acum pricepi de ce departamentul nu are cum să trimită oameni acolo, da? Din cauza operațiunii din Lowtown?

– Da' n-am nevoie să-mi trimită pe nimeni, zice Windom. În seara asta am treizeci și cinci de băieți, majoritatea foști colegi de-ai noștri. Știm ce facem.

– Sigur că știți, spune Hodges. Doar te rog să nu uiți și să mă anunți

pe mine mai întâi. Noi, ăștia la pensie, nu prea mai avem parte de acțiune și ne e dor.

Windom începe să râdă.

– Aici cam ai dreptate. Trimite-mi poza.

Îi dictează adresa de e-mail, Hodges o notează repede și împinge hârtia spre Jerome.

– Dacă-l vedem, îl prindem. După aia… al tău e, *Unchiașule* Bill.

– Să ți-o trag, *Unchiașule* Larry.

Hodges închide și se întoarce spre Jerome.

– I-am trimis poza, spune tânărul.

– Bine.

Și acum Hodges spune ceva ce-l va bântui tot restul vieții:

– Dacă Hartsfield e atât de șmecher cum îmi închipui eu că este, nici n-o să se apropie de Mingo diseară. Cred că mama și sora ta se pot duce liniștite. Și chiar dacă ar încerca să intre la concert, îl vor prinde băieții lui Larry de cum trece pragul.

Jerome zâmbește.

– Minunat.

– Vezi ce mai găsești. Concentrează-te pe sâmbătă și duminică, dar uită-te și la evenimentele programate pentru săptămâna viitoare. Și uită-te și la ziua de mâine, pentru că…

– Pentru că weekendul începe de vineri. M-am prins.

Jerome se apucă de treabă. Hodges se duce să vadă ce mai face Holly. Și încremenește în pragul ușii. Pe birou, lângă laptopul împrumutat, este un portofel roșu. În jurul lui sunt împrăștiate carduri de credit, chitanțe și cartea de identitate a lui Deborah Hartsfield. Holly, deja la a treia țigară, ține în mână un MasterCard

pe care îl studiază prin ceața albastră a fumului. Îl aude și îi aruncă o privire deopotrivă înspăimântată și sfidătoare.

– Nu fac decât să încerc să găsesc rahatul ăla de parolă! Geanta era pe spătarul scaunului, iar portofelul era chiar deasupra, așa că l-am luat. Mulți oameni își scriu parolele pe bilețele și le țin în portofel. Mai ales femeile. N-am vrut să-i iau *banii*, domnule Hodges. N-am nevoie de *banii* ei. Eu am *banii* mei. Primesc *alocație.*

Alocație, își zice Hodges mâhnit. Of, Holly, Holly!

I s-au umplut ochii cu lacrimi și a început iar să-și maltrateze buzele.

– Eu nu *fur.*

– Bine. Liniștește-te acum.

Îi trece prin cap s-o mângâie pe mână, dar își dă seama la timp că s-ar putea să fie o idee nu tocmai bună.

– Înțeleg.

Și, în fond, ce mare chestie? Dintre toate nenorocirile care s-au întâmplat de când a primit scrisoarea aia afurisită, furtul portofelului unei moarte e un fleac. Când toate astea vor ieși la iveală, așa cum se va întâmpla cu siguranță, Hodges va mărturisi că el l-a luat.

Însă Holly nu a terminat încă.

– Am propriul meu card și am bani. Am chiar și propriul meu cont curent. Îmi cumpăr singură jocuri video și aplicații pentru iPad. Îmi cumpăr și haine. Și cercei. Îmi plac foarte mult cerceii. Am cincizeci și șase de perechi. Și îmi cumpăr și țigările, cu toate că s-au scumpit foarte mult. Poate vă interesează să aflați că în New York un pachet de țigări costă acum *unsprezece dolari*. Încerc să nu fiu o povară din cauză că nu muncesc și nu câștig și ea zice că nu sunt, dar eu știu că *sunt…*

– Liniștește-te, Holly. Toate chestiile astea ar trebui să le spui psihiatrului, dacă ai unul, nu mie.

– *Normal* că am.

Adresează un rânjet fioros încăpățânatului ecran al laptopului doamnei Hartsfield.

– Sunt rău cu capul, n-ați observat?

Hodges își zice că-i mai bine să nu-i răspundă.

– Am căutat o bucățică de hârtie pe care să fie parola, continuă ea, dar n-am găsit nimic. Așa că am încercat codul numeric personal. Întâi l-am tastat de la stânga la dreapta și după aia de la dreapta la stânga. Degeaba. La fel și cu cardurile. Am încercat chiar și codurile de siguranță de pe ele.

– Mai ai vreo idee?

– Vreo două. Lăsați-mă singură.

Hodges iese din bucătărie și ea strigă în urma lui:

– Îmi cer mii de scuze pentru fum, dar așa gândesc mai bine.

21

Pentru că Holly lucrează în bucătărie, iar Jerome este în birou, Hodges intră în living, se așază în fotoliu și privește țintă la ecranul stins al televizorului. E un loc rău, poate cel mai rău. Partea rațională a minții sale înțelege că tot ce s-a întâmplat este doar din vina lui Brady Hartsfield, dar rațiunea pierde teren atunci când el stă în fotoliul acesta unde a petrecut atâtea după-amiezi serbede, suprasaturate de televizor, simțindu-se inutil și deconectat de la acea identitate a lui pe care o crezuse intrinsecă în toții anii de activitate. Și o idee înfiorătoare i se strecoară în minte, luând locul gândului logic: el, Kermit William Hodges, este vinovat de a fi făcut o treabă de mântuială, astfel ajutându-l pe Domnul Mercedes să-și pună planurile în aplicare. Ei doi sunt vedetele unei emisiuni TV intitulate *Bill și cu Brady omoară niște cucoane*. Pentru că atunci când privește în urmă, Hodges vede că majoritatea victimelor sunt femei: Janey, Olivia Trelawney, Janice Cray și Patricia, fiica ei… plus Deborah

Hartsfield, care poate a fost otrăvită de altcineva. Și, continuă el să completeze lista din gând, încă n-am adăugat-o pe Holly, care s-ar putea să iasă din afacerea asta și mai dată peste cap decât a intrat… dacă nu găsește parola aia… sau dacă o găsește, dar nu-i nimic în calculatorul Mămicuței care să ne poată ajuta să dăm de urma Băiețelului. Și, pe bune acum, care sunt șansele?

Așezat în fotoliul acesta, știind însă că ar trebui să se scoale, dar incapabil să se miște, Hodges se gândește că palmaresul lui negativ în relațiile cu femeile este și mai vechi. Fosta lui soție este fostă dintr-un motiv întemeiat. Anii în care el bătuse la porțile alcoolismului au avut partea lor de vină, însă nu cea mai importantă din punctul de vedere al lui Corinne (care nu se dădea în lături de la un păhărel sau trei; și poate nu se dă în lături nici acum). Nu, motivul a fost răceala care la început s-a strecurat prin fisurile căsătoriei lor, pentru ca până la urmă s-o transforme într-un bloc de gheață. Motivul a fost felul în care a exclus-o din viața lui, spunându-și că o face pentru binele ei, pentru că munca lui este urâtă și deprimantă. Motivul a fost felul în care i-a arătat în zeci de moduri – unele importante, altele nu prea – că ea, Corinne Hodges, soția sa, ocupă locul doi în viața lui, pentru că pe primul stă munca de detectiv. Cât despre fiică… Offf. În fiecare an Allie îi trimite felicitări de ziua lui și de Crăciun (în urmă cu zece ani a încetat să-i mai trimită și de Ziua Îndrăgostiților) și rareori se întâmplă să nu-i dea telefonul obligatoriu de sâmbătă seara. Dar nu a mai venit să-l vadă de doi ani. Ceea ce spune tot ce este de spus despre felul cum și-a bătut joc și de relația *asta*.

Își aduce aminte ce copil frumos a fost, cu obrăjorii pistruiați și claia de păr roșu – morcoveața lui dragă. Și cum mai alerga înaintea lui când el venea acasă și i se arunca fără teamă în brațe, știind că va arunca orice are în mâini ca să o poată prinde. Janey i-a spus că era moartă după Bay City Rollers, dar și Allie a avut trupa ei de băieți preferată și le cumpăra discurile din banii ei de alocație. Discuri mici, din vinil. Cine era pe ele? Nu-și mai aduce aminte decât că unul dintre cântece repeta la nesfârșit ceva despre fiecare mișcare și fiecare pas pe care îl faci 68. Să fi fost Bananarama? Sau Thompson Twins? Nu știe, dar știe că el nu a dus-o niciodată la vreun concert. Poate doar Corrie s-o fi dus la Cyndi Lauper.

Pentru că și-a amintit de dragostea lui Allie pentru muzica pop, îi trece acum prin minte un gând care-l face să se îndrepte în fotoliu și să-și încleștеze mâinile pe brațele acestuia.

Oare el ar lăsa-o pe *Allie* la concertul de diseară?

Răspunsul este nu. Nici vorbă. Nici în ruptul capului.

Hodges se uită la ceas și vede că e aproape patru. Se ridică din fotoliu, cu intenția de a-i spune lui Jerome să dea telefon acasă și să-i ceară mamei să le țină pe fete departe de CCAM, fără să-și plece urechea la protestele și rugămințile lor. Da, sigur, l-a sunat pe Larry Windom și i-a zis să ia măsuri, dar la naiba cu măsurile lui. Niciodată nu ar fi încredințat Neonazistului viața lui Allie. *Niciodată.*

Dar nu apucă să facă nici doi pași în direcția biroului, că-l aude pe Jerome strigându-i:

– Bill! Holly! Veniți încoace! Cred că am găsit ceva!

22

Stau amândoi în spatele lui Jerome. Hodges se uită peste umărul lui stâng și Holly peste cel drept. Pe ecranul calculatorului lui Hodges este un comunicat de presă.

SINERGY CORP., CITYBANK ȘI TREI LANȚURI DE RESTAURANTE ORGANIZEAZĂ CEL MAI MARE TÂRG DE JOBURI DIN MIDWEST, „ZIUA CARIEREI“, ÎN INCINTA EMBASSY SUITES

COMUNICAT DE PRESĂ. Oamenii de afaceri și veteranii de război sunt invitați să participe la cel mai mare târg de joburi al anului, care va avea loc sâmbătă, 5 iunie, 2010. Acest eveniment antirecesiune va fi găzduit de Embassy Suites, Piața

Sinergy, nr. 1. Înscrierea prealabilă este bine-venită, dar nu obligatorie. Veți descoperi sute de joburi interesante și bine plătite pe website-ul Citybank, la McDonald's, Burger King și Chicken Coop, sau pe www.synergy.com. Veți găsi joburi disponibile în domeniile: relații cu clienții, vânzare cu amănuntul, protecție și pază, instalații sanitare, electrotehnică, contabilitate, analiză financiară, telemarketing, case de marcat. Vă este pusă la dispoziție o echipă de consilieri instruiți și îndatoritori. În toate sălile de conferințe se vor desfășura seminarii de pregătire. Nu se percep taxe. Ziua Carierei începe la ora 8 a.m. Aduceți-vă CV-ul și pregătiți-vă de reușită. Vă amintim că înscrierea prealabilă va urgenta procesul și vă va spori șansele de a găsi jobul mult visat.

ÎMPREUNĂ VOM PUNE CAPĂT RECESIUNII!

– Ce părere aveți? îi întreabă Jerome.

– Cred că ai găsit ce căutam.

Un enorm val de ușurare îl inundă pe Hodges. Nu-i vorbă de concertul de diseară și nici de vreun club supraaglomerat din centru și nici de meciul de baseball dintre echipele de juniori Groundhogs și Mudhens de mâine-seară. E vorba despre povestea asta de la Embassy Suites. Nu are cum să fie altceva. Doar așa cercul s-ar încheia în mod perfect. Pentru că există totuși un sistem în toată nebunia lui Brady Hartsfield. Pentru el, alfa este egal cu omega. Hartsfield intenționează să-și încheie cariera de asasin în masă exact la fel cum și-a început-o: omorând șomerii din oraș.

Hodges se întoarce ca să-i afle și părerea lui Holly, dar femeia a ieșit din cameră. S-a întors în bucătărie și stă în fața laptopului lui Deborah Hartsfield, privind fix caseta care îi cere parola. Holly are umerii gârboviți. În farfurioara de lângă ea, o țigară a ars singură până la filtru, rămânând din ea un sul mic de cenușă.

Acum îndrăznește să o atingă pe umăr.

– E în regulă, Holly. Acum nu ne mai interesează parola pentru că am aflat unde se va duce. Peste vreo două ore, când se va mai liniști agitația aia din Lowtown, am să-l sun pe fostul meu partener și am să-i povestesc tot. O să-l dea în urmărire pe Hartsfield. O să-i dea în urmărire și mașina. Și dacă nu vor reuși să pună mâna pe el până sâmbătă dimineață, îl vor prinde cu siguranță atunci când va încerca să intre la târgul de joburi.

– Și noi nu mai putem face nimic astăzi?

– La asta mă gândesc acum.

Ar mai fi *ceva*. Însă este atât de puțin probabil, încât e aproape absurd.

Holly spune:

– Dar dacă vă înșelați cu târgul ăla de joburi? Dacă are de gând să arunce în aer un cinematograf chiar *diseară*?

Jerome a intrat și el în bucătărie și a auzit-o.

– Azi e doar joi, Hol. Și e prea devreme pentru filmele alea bune la care se îmbulzește lumea. În multe din cinematografele din oraș dacă vor fi câte doisprezece spectatori diseară.

– Atunci poate se duce la concert, insistă ea. Poate că nu *știe* că vor fi doar fete acolo.

– Ba ar ști, spune Hodges. Se bazează pe improvizație, dar asta nu înseamnă că e tâmpit. Măcar câteva detalii trebuie să afle în prealabil.

– Mă mai lăsați puțin să încerc să-i sparg parola? Vă rog?

Hodges se uită la ceas. E patru și zece.

– Sigur. Până la patru și jumătate. Bine?

Un licăr de negustor șmecher se aprinde în ochii lui Holly.

– Cinci fără un sfert?

Hodges clatină din cap.

Holly oftează.

– Am rămas și fără țigări.

– Țigările o să te omoare, Hol, îi zice Jerome.

Ea îi aruncă o privire țâfnoasă.

– Da! Ăsta-i farmecul lor.

23

Hodges și Jerome se urcă în mașină și se duc la centrul comercial de la intersecția dintre Harper și Hanover ca să îi cumpere lui Holly un pachet de țigări și să-i ofere intimitatea pe care este evident că și-o dorește.

Întorși în Mercedesul cenușiu, Jerome începe să se joace cu pachetul de Winston și spune:

– Mașina asta îmi dă fiori reci.

– Și mie, recunoaște Hodges. Dar pe Holly n-a părut s-o deranjeze, nu crezi? Deși e foarte sensibilă.

– Crezi că o să-i fie bine? După ce se termină toată treaba asta.

În urmă cu o săptămână, poate chiar acum două zile, Hodges ar fi dat un răspuns vag și neimplicat, însă multe s-au întâmplat de atunci.

– O vreme da, zice el. Și după aceea… nu.

Jerome oftează așa cum fac toți oamenii când li s-au confirmat previziunile cele mai sumbre.

– Căcat!

– Mda.

– Și acum?

– Acum mergem acasă, îi dăm lui Holly țigările astea criminale și o lăsăm să fumeze una. După aia strângem toate lucrurile pe care le-a șterpelit din casa familiei Hartsfield. Vă duc pe amândoi până la mallul Birch Hill, ca să-ți iei mașina. După aia o duci tu pe Holly în Sugar Heights și te duci și tu acasă la ai tăi.

– Și le las pe mama și pe Barb să se ducă la concert.

Hodges oftează ușor iritat.

– Dacă tu crezi că ai să te simți mai bine, spune-i mamei tale să nu se mai ducă.

– Păi, atunci ar trebui să-i dau mai multe explicații, insistă Jerome, jucându-se în continuare cu pachetul de țigări. Și va ieși totul la iveală. Tot ce am făcut noi astăzi.

Jerome este un tânăr inteligent și nu este cazul ca Hodges să-i spună că are dreptate. Sau să menționeze că oricum va ieși totul la iveală la un moment dat.

– Și tu ce ai să faci, Bill?

– Mă întorc în zona de nord. Las Mercedesul la câteva străzi distanță de casa lui Hartsfield, ca să nu mă observe nimeni. Am să duc înapoi laptopul și portofelul doamnei Hartsfield și apoi am să încep să supraveghez casa. În caz că-i vine ideea să se întoarcă.

Jerome pare neîncrezător.

– După cum arăta pivnița aia, nu cred că mai are de gând să treacă pe acolo. Ce șanse zici că ai?

– Slabe spre deloc, dar nu am altă pistă. Până când îi predau cazul lui Pete.

– Chiar ai sperat să-l prinzi tu, nu-i așa?

– Da, oftează Hodges. Chiar am sperat.

24

Când intră în bucătărie, o găsesc pe Holly cu capul pe masă și acoperit cu brațele. Obiectele din portofelul lui Deborah Hartsfield sunt ca o centură de asteroizi în jurul ei. Laptopul este tot deschis și pe ecran se vede aceeași casetă care cere cu obstinație parola. Ceasul de pe perete zice că este cinci fără douăzeci.

Hodges se teme că Holly se va împotrivi ideii lui de a-l pune pe Jerome să o ducă acasă, dar ea nu spune nimic, ci doar se ridică de pe scaun și deschide cu mișcări foarte încete pachetul de țigări. Nu plânge, dar pare extrem de obosită și abătută.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, îi spune Jerome.

– Întotdeauna fac tot ce-mi stă în putință, Jerome. Și niciodată nu-i de ajuns.

Hodges ia portofelul cel roșu și începe să pună cardurile la loc în el. Probabil nu în aceeași ordine cum fuseseră, dar cine va observa? Cu siguranță că ea nu.

În învelișul din plastic transparent, ce se pliază ca o armonică, sunt câteva fotografii și le răsfoiește într-o doară. Uite-o aici pe doamna Hartsfield la braț cu un bărbat solid, cu umeri lați, într-o salopetă albastră de lucru – probabil absentul domn Hartsfield. Uite-o aici pe doamna Hartsfield într-un grup de doamne vesele într-un loc ce pare a fi un salon de coafură. Uite aici o poză cu un băiețel dolofan care ține în brațe o mașinuță de pompieri – fără doar și poate acesta e Brady, la trei sau patru ani. Mai este încă o fotografie: varianta de dimensiuni mici a celei din biroul minuscul al doamnei Hartsfield, cu Brady și mămica lui, obraz lângă obraz.

Jerome pune un deget pe poza asta și zice:

– Știi de cine-mi aduce aminte? De Demi Moore și ăla, cum îl cheamă? Ashton Kutcher.

– Demi Moore e brunetă, spune Holly pe ton sec. Mai puțin în *G.I. Jane*, unde nu e nimic, pentru că se pregătește să devină pușcaș marin. De trei ori am văzut filmul; odată la cinematograf, odată pe

casetă și odată de pe iTune. Mi-a plăcut mult. Doamna Hartsfield e blondă.

Își dă seama că nu s-a exprimat bine și se corectează:

– A fost blondă.

Hodges scoate fotografia din învelișul din plastic pentru că vrea să se uite mai atent la ea. O întoarce pe spate. Acolo stă scris cu litere îngrijite: *Mămica și Scumpetea ei, Plaja Sand Point, Aug. 2007.* Mai învârte de câteva ori poza printre degete și vrea apoi să o pună la loc. Dar se răzgândește și o pune cu fața în jos lângă Holly.

– Încearcă asta.

Ea se încruntă.

– Ce să încerc?

– Scumpete.

Holly tastează cuvântul, apasă ENTER… și scoate un zbieret de bucurie foarte nehollyian. Pentru că au intrat. Pur și simplu.

Pe desktop nu-i nimic care să le atragă atenția – o agendă, un fișier cu REȚETELE MELE și un altul cu E-MAILURI SALVATE; un fișier cu chitanțele plăților făcute online (se pare că își plătea cea mai mare parte a facturilor în modul acesta); și un album cu fotografii (majoritatea înfățișându-l pe Brady la diferite vârste). Pe iTunes are multe seriale, dar un singur album cu muzică: *Alvin și Veverițele sărbătoresc Crăciunul.*

– Iisuse, exclamă Jerome. Nu vreau să zic că a meritat să moară, dar…

Holly îi aruncă o privire amenințătoare.

– Nu-i nostim, Jerome. Nu vorbi așa.

Tânărul ridică mâinile.

– Scuze, scuze.

Hodges parcurge repede e-mailurile salvate și nu descoperă nimic interesant. Cele mai multe sunt primite de la vechii colegi de liceu ai doamnei Hartsfield, care i se adresează cu „Debs“.

– Aici nu-i nimic despre Brady, spune el și se uită la ceas. Ar trebui să plecăm.

– Nu vă grăbiți, zice Holly, deschizând fereastra de căutare.

Tastează BRADY. Apar mai multe rezultate (multe în fișierul cu rețete culinare, unele purtând eticheta *Mâncarea preferată a lui Brady)*, dar nimic deosebit.

– Încearcă iar SCUMPETE, îi sugerează Jerome.

Holly încearcă și obține un singur rezultat – un document îngropat adânc în hard disk. Dă click pe el. Aici sunt mărimile pe care Brady le poartă la haine; mai e și o listă cu toate cadourile de Crăciun și de ziua lui pe care ea i le-a făcut în ultimii zece ani, probabil ca să nu uite și să-i cumpere același lucru de două ori. Aici și-a notat și codul lui numeric personal. Mai are o copie scanată după asigurarea mașinii lui și una după certificatul lui de naștere. O listă cu toți colegii lui de la Discount Electronix și de la Fabrica de Înghețată Loeb. Lângă numele lui Shirley Orton este o însemnare care l-ar fi făcut pe Brady să râdă isteric: *Prietena lui?*

– Ce-i cu toate tâmpeniile astea? se enervează Jerome. Doar e *adult*, pentru numele lui Dumnezeu!

Zâmbetul lui Holly este tenebros.

– Exact cum v-am zis. Știa că nu-i în toate mințile.

În josul fișierului SCUMPETE, este un folder intitulat PIVNIȚĂ.

– Ăsta e, se entuziasmează Holly. El trebuie să fie. Deschide-l, deschide-l, deschide-l!

Jerome dă click pe PIVNIȚĂ. Documentul dinăuntru nu are decât nouă cuvinte:

Putere = lumini

Haos?? Beznă??

Eu de ce nu pot????

Câteva secunde se uită toți trei la ecran fără să vorbească. În cele din urmă, Hodges rupe tăcerea:

– Eu nu mă prind. Jerome?

Jerome clatină din cap.

Holly, ca hipnotizată de mesajul acesta venit din partea femeii moarte, rostește un singur cuvânt. Dar pe un ton atât de scăzut că ceilalți de-abia o aud.

– Poate…

Ezită și începe iar să-și muște buzele. Apoi repetă:

– Poate.

25

Brady sosește la Complexul de Cultură și Artă din Midwest cu câteva minute înainte de 6 p.m. Cu toate că mai este o oră până la începerea spectacolului, imensa parcare este trei sferturi ocupată. Cozi lungi s-au format la ușile care dau în foaier și se fac din ce în ce mai lungi. Fetițele chiăie cât le țin plămânii. Probabil că așa vor ele să dea de veste lumii că sunt fericite, însă lui Brady i se pare că sună ca niște fantome într-un conac părăsit. Îi este imposibil să se uite la mulțimea aceasta fără să-și aducă aminte de dimineața aceea de aprilie la Complexul Municipal. Și își spune: dacă aș fi avut un Humvee în loc de căcatul ăsta de rablă japoneză, aș fi putut să intru în oamenii ăștia cu șaptezeci de kilometri la oră, să omor vreo cincizeci sau mai mulți și după aia să apăs butonul și să-i expediez pe ceilalți în stratosferă.

Însă nu are un Humvee și în momentul ăsta nici măcar nu știe ce are de gând să facă în continuare, pentru că nu trebuie să fie văzut atunci când face ultimele pregătiri. Observă o remorcă uriașă la

capătul parcării. Cabina a dispărut, iar remorca se sprijină pe cricuri. Pe o latură a ei, sub fotografia unei roți mari de parc de distracții, sunt cuvintele 'ROUND HERE – ECHIPA DE ASISTENȚĂ TEHNICĂ. Este unul din autocamioanele pe care le-a văzut în zona de descărcare în ziua când a venit în recunoaștere. Mai târziu, după spectacol cabina va fi reatașată și camionul se va duce iar în spate pentru încărcarea decorurilor și aparaturii tehnice. Deocamdată, însă, remorca pare goală.

Se duce cu mașina în spatele remorcii, lungă de aproape cincisprezece metri, și își ascunde complet Subarul de ochii indiscreți ai oamenilor din parcarea aglomerată. Își scoate ochelarii falși din torpedo și și-i pune la ochi. Coboară și dă ocol remorcii pentru a se asigura că este într-adevăr goală. Se declară satisfăcut și se întoarce la Subaru ca să scoată scaunul cu rotile din spate. Nu-i treabă ușoară. Honda ar fi fost o alegere mai bună, însă nu a avut încredere în motorul ei neîngrijit. Pune pe scaun perna cu PARCARE PENTRU CUR și conectează firul care iese din centrul primului A din PARCARE la firele care atârnă din buzunarele laterale, unde sunt alte calupuri de explozibil. Un alt fir, conectat la un calup aflat în buzunarul din spate, atârnă dintr-un orificiu pe care l-a făcut în spătar.

Transpirând abundent, Brady începe unificarea finală, împletind miezurile din cupru și izolând capetele expuse cu bucăți de bandă adezivă, pe care le-a ascuns în tricoul cu 'Round Here cumpărat de dimineață. Pe tricou este imprimat același logo cu roata mare, la fel ca pe remorcă. Deasupra ei sunt cuvintele SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE. Dedesubt scrie ♥ CAM, BOYD, STEVE ȘI PETE!

După zece minute de lucru (cu pauze ca să se uite pe după rulotă și să se asigure că este absolut singur în această zonă a parcării), pe scaunul cu rotile se află o pânză de fire conectate. Deocamdată nu știe cum ar putea conecta și punga Urinesta, dar nu face nimic. Brady nu are nicio îndoială că materialul din ea se va aprinde de la celelalte.

Deși el nu își va mai putea da seama de asta.

Se întoarce la Subaru și scoate copia înrămată, de douăzeci pe douăzeci și cinci centimetri, a unei fotografii pe care Hodges a

văzut-o deja: Frankie, cu Sammy Mașina de Pompieri în brațe și pe buze cu zâmbetul tembel ce pare a zice unde-puii-mei-sunt. Brady sărută geamul și spune:

– Te iubesc, Frankie. Tu mă iubești?

Își imaginează că Frankie zice că da.

– Vrei să mă ajuți?

Își imaginează că Frankie zice că da.

Brady se întoarce la scaunul cu rotile și se așază pe PARCAREA PENTRU CUR. Singurul fir care se mai vede este cel principal, care îi atârnă printre picioare. Îl conectează la Invenția Doi și oftează adânc înainte să apese întrerupătorul. Dacă s-ar scurge curent din bateriile AA… fie și o cantitate infimă…

Dar nu se întâmplă nicio tragedie. Se aprinde beculețul galben. Și atât. Undeva, nu prea departe de el, dar cu siguranță într-o cu totul altă lume, fetițele scot zbierete de fericire. Curând multe dintre ele vor fi dezintegrate; și mai multe vor rămâne fără mâini și picioare și vor zbiera pe bune. Mă rog, măcar vor apuca să asculte câteva cântece ale idolilor lor înainte de marele Big Bang.

Sau poate nu. Își dă prea bine seama cât de primitiv și improvizat este planul lui; până și cel mai cretin și netalentat scenarist de la Hollywood ar scoate unul mai bun. Brady își aduce aminte de panoul din coridorul care duce spre sala de spectacole: ACCESUL INTERZIS CU SACOȘE, CUTII, RUCSACURI. Nu are la el nici sacoșă, nici cutie, nici rucsac, însă ca să dea greș nu-i nevoie decât de un agent de pază cu ochi buni care să observe vreun fir necamuflat bine. Și chiar dacă va avea noroc și asta nu se va întâmpla, o singură privire superficială în buzunarele scaunului cu rotile va da în vileag faptul că au de-a face cu o bombă pe rotile. Brady a înfipt un fanion 'Round Here într-unul din buzunare, dar atâta tot. Nu a făcut nici un alt efort ca să mascheze încărcătura dinăuntru.

Nu-i pasă. Nu știe dacă asta e dovadă de prea mare siguranță de sine, ori doar de simplu fatalism, dar nici nu crede că ar avea vreo importanță. În ultimă instanță, siguranța de sine și fatalismul sunt

cam același lucru. A reușit să scape după ce i-a ucis pe toți oamenii ăia la Complexul Municipal și nici atunci nu avusese vreun plan bine pus la punct. Nu avusese decât o mască, o plasă pentru păr și ceva clor ca să șteargă ADN-ul. În subconștient nici nu se așteptase să scape; iar acum așteptările lui sunt zero. Într-o lume indiferentă, căreia i se rupe de tragediile locuitorilor ei, Brady va deveni curând miserupistul suprem.

Își bagă Invenția Doi sub tricoul larg. Prin bumbacul subțire se observă o ușoară protuberanță și un licăr vag de la ledul galben, dar și protuberanța și licărul dispar atunci când își pune fotografia lui Frankie în poală. E pregătit. Cât de pregătit poate fi în situația dată.

Îi alunecă ochelarii cei falși pe nasul transpirat. Brady îi împinge la loc. Își întinde puțin gâtul ca să se vadă în oglinda laterală a Subarului. Ras în cap și cu ochelari, nu seamănă câtuși de puțin cu Brady cel de dinainte. În primul rând, pare bolnav – palid și transpirat și cu cearcăne negre la ochi.

Își trece palma peste creștet, simțind doar piele netedă acolo unde niciun fir de păr nu va mai avea ocazia să crească vreodată. Apoi, dând cu spatele, iese cu scaunul cu rotile din locul unde și-a parcat mașina și se îndreaptă încet către celălalt capăt al parcării, unde s-a adunat mulțimea de spectatori.

26

Pe Hodges îl încetinește mult aglomerația de la această oră de vârf și nu reușește să ajungă în zona de nord decât la șase și câteva minute. Jerome și Holly sunt cu el; amândoi vor să meargă până la capăt, indiferent de consecințe. Și, pentru că par a înțelege care anume vor fi consecințele acestea, Hodges nu îi refuză. Nici nu prea are de ales, fiindcă Holly nu vrea să-i destăinuie ce a aflat. Sau ce i se pare că ar fi aflat.

Hank Beeson îi observă și traversează către ei încă înainte ca Mercedesul Oliviei Trelawney să oprească în fața casei. Hodges oftează și deschide geamul din dreptul lui.

– Vreau să știu ce se petrece, spune domnul Beeson. Are a face cu

treaba aia din Lowtown?

– Domnule Beeson, i se adresează Hodges, apreciez interesul de care dați dovadă, dar trebuie să vă întoarceți în casă și…

– Nu, stați puțin, îl întrerupe Holly.

Se întinde peste Hodges ca să îl poată privi mai bine pe bătrân.

– Vă rog să-mi spuneți ce fel de voce are domnul Hartsfield. Trebuie să știu cum îi sună vocea.

Beeson rămâne perplex.

– Are o voce ca toate vocile. Da' de ce?

– Mai groasă? Ca de bariton?

– Ca grașii ăia de cântă la operă? râde Beeson. Pe dracu', nici vorbă. Ce fel de întrebare e asta?

– Sau înaltă și pițigăiată?

Acum Beeson i se adresează lui Hodges:

– Partenera asta a matale e țicnită sau ce are?

Puțintel, îi răspunde Hodges în gând.

– Vă rog să răspundeți la întrebare, domnule.

– Nici groasă, nici înaltă și pițigăiată. Normală, domnule! Ce se petrece aici?

– Și nu are niciun accent? insistă Holly. De… sudist? Sau de New England? Sau poate chiar de Brooklyn?

– Ți-am zis că nu! Vorbește ca toată lumea.

Aparent satisfăcută, Holly revine pe locul ei.

Hodges spune din nou:

– Intrați înapoi în casă, domnule Beeson. Vă rog.

Beeson pufnește nemulțumit, dar se retrage. Se oprește la prima treaptă ca să le arunce o privire furioasă peste umăr. Privire pe care Hodges a văzut-o de multe ori în cariera lui. Privirea aceea care spune *Eu îți plătesc salariul, nesimțitule.* Apoi intră în casă, trântind ușa cu putere ca să fie sigur că mesajul lui este recepționat. Curând își face iar apariția la fereastră, cu brațele încrucișate la piept.

– Și dacă sună la poliție ca să se intereseze de noi? întreabă Jerome de pe bancheta din spate.

Surâsul lui Hodges este glacial, dar autentic.

– Îi urez mult succes, mai ales astăzi. Haide.

Cu el în frunte, merg în șir indian pe aleea îngustă dintre casă și garaj. Se uită iar la ceas. Șase și un sfert. Și își zice: Cum mai zboară timpul când te distrezi.

Intră în bucătărie. Hodges deschide ușa de la pivniță și întinde mâna după comutator.

– Nu, îl oprește Holly. Nu aprindeți lumina.

O privește întrebător, dar Holly s-a întors cu fața la Jerome.

– Tu trebuie s-o faci. Domnul Hodges e prea bătrân și eu sunt femeie.

Preț de o clipă, Jerome habar nu are ce anume trebuie el să facă. Apoi îi pică fisa.

– Putere egal lumini?

Holly încuviințează. Chipul palid îi este încordat.

– Ar trebui să meargă dacă semeni cu el la voce.

Din pragul ușii, Jerome își drege glasul cu stângăcie și spune:

– Putere.

Pivnița rămâne cufundată în întuneric.

Hodges îi zice:

– Vocea ta e de felul ei mai groasă. Nu chiar de bariton, dar groasă. De aia pari mai vârstnic atunci când vorbești la telefon. Vezi dacă poți să ți-o faci puțin mai subțire.

Jerome repetă cuvântul și lumina se aprinde. Holly Gibney, a cărei viață nu a fost tocmai o comedie, începe să râdă și să bată din palme.

27

Este ora șase și douăzeci când Tanya Robinson ajunge la coada formată de mașinile care așteaptă să intre în parcarea de la CCAM. Își dorește să fi cedat pisălogelilor fetițelor și să fi plecat cu o oră mai devreme. Parcarea este deja trei sferturi plină. Indivizi cu veste portocalii direcționează traficul. Unul dintre ei îi face semn să o ia la stânga. O ia în direcția arătată, mergând cu viteză foarte mică deoarece a împrumutat Chevroletul Tahoe al lui Ginny Carver pentru expediția din această seară și ultimul lucru de care are nevoie este să i-l bușească. Pe bancheta din spate, fetele – Hilda Carver, Betsy DeWitt, Dinah Scott și Barbara ei – țopăie literalmente de emoție și nerăbdare. Au încărcat CD-playerul mașinii cu toate albumele grupului 'Round Here pe care le au. Și le au pe toate câte au apărut, adică șase cu totul. Și zbiară de mama focului: „Oh, *mor* după cântecul ăsta!" de fiecare dată când începe o melodie nouă. E mult zgomot și mult stres și Tanya realizează cu surprindere că și ea se distrează de minune.

– Aveți grijă la domnul ăla infirm, doamnă Robinson, o face atentă Betsy, arătându-i-l.

Domnul cel infirm este foarte slab, foarte palid și foarte chel, pierzându-se în tricoul imens cu care e îmbrăcat. Pe genunchi ține ceva ce pare a fi o poză înrămată. Tanya observă și punga pentru urină. Un fanion 'Round Here, nepotrivit de vesel pentru imaginea de ansamblu, iese dintr-un buzunar lateral al scaunului cu rotile. Sărmanul om, își spune Tanya Robinson.

– Poate ar trebui să-l ajutăm, zice Barbara. Merge cumplit de încet.

– Binecuvântat să-ți fie sufletelul ăla bun, spune Tanya. Lasă-mă să parchez și dacă nu a ajuns până la clădire când ne întoarcem, atunci o să-l ajutăm.

Intră cu Chevroletul de împrumut într-un loc liber și oprește motorul cu un oftat de ușurare.

– Aoleu, ia uitați-vă la *cozile* alea, exclamă Dinah. Tre' să fie un catralion de oameni aici.

– Nu chiar atât de mulți, zâmbește Tanya, dar destui. O să ne dea drumul înăuntru curând. Și avem și bilete cu locuri, așa că nu vă faceți griji.

– N-ai pierdut biletele, mami, nu?

Ca să-și liniștească fiica, Tanya se controlează ostentativ în poșetă.

– Sunt aici, iubito.

– Putem să ne luăm suvenire?

– Câte unul de fiecare și nimic peste zece dolari.

– Eu am banii mei, doamnă Robinson, spune Betsy, coborând din mașină.

Fetele sunt puțin cam neliniștite când văd marea de oameni din fața CCAM. Se strâng una într-alta și umbrele li se contopesc într-o pată închisă pe asfaltul luminat de ultimele raze ale soarelui.

– Sunt convinsă, Bets, dar azi vă fac eu cinste, spune Tanya. Acum, ascultați ce vă spun, fetelor. Vreau să-mi dați să vă țin eu banii și telefoanele. Se poate întâmpla să mișune și câțiva hoți de buzunare prin mulțimea asta. O să vi le dau înapoi când ajungem la locurile noastre. Dar nu aveți voie să dați mesaje și nici să sunați pe cineva după ce începe concertul. Ne-am înțeles?

– Ne lăsați să ne facem acum niște poze, doamnă Robinson? o întreabă Hilda.

– Da. Câte una.

– Două! se roagă Barbara.

– Fie, două. Dar grăbiți-vă.

Fiecare fată face câte două fotografii cu telefonul, promițând să le trimită pe e-mail după spectacol, pentru ca fiecare să aibă setul complet. Tanya face și ea două, cu fetele ținându-se de după umeri. I se pare că sunt minunate.

– Gata, doamnelor, dați-mi banii și mobilele.

Fetele îi dau cu totul suma de treizeci de dolari și cele patru telefoane cu carcase în culori vesele, pastelate. Tanya le pune pe toate în poșetă și încuie mașina lui Ginny Carver cu telecomanda. Aude pocnetul de blocare a siguranțelor, sunet ce denotă protecție și încredere.

– Acum fiți atente la mine, nebunelor. Ne ținem bine de mâini până ajungem la locurile noastre. Ne-am înțeles? Să vă aud cum ziceți că ne-am înțeles.

– *Înțeleees!* strigă fetele și se prind de mâini.

Toate patru sunt gătite cu cei mai buni jeanși skinny și teniși pe care îi au. Poartă tricouri 'Round Here, iar părul Hildei este strâns în coadă de cal cu o fundă albă din mătase pe care scrie cu roșu ♥ CAM.

– Și o să ne distrăm, da? Cum nu ne-am mai distrat niciodată, da? Să vă aud că ați înțeles.

– *ÎNȚELEEES!*

Satisfăcută, Tanya le conduce către CCAM. Distanța până acolo este destul de lungă și asfaltul parcării este încă fierbinte, dar neajunsurile acestea nu par a le deranja pe fete. Tanya se uită în jur după bărbatul cel chel în scaunul cu rotile și îl descoperă aproape de capătul cozii pentru persoanele cu handicap. Coada asta este mult mai scurtă, dar Tanya tot simte o strângere de inimă la vederea tuturor acelor oameni nefericiți. Scaunele cu rotile încep să înainteze. Înseamnă că permit mai întâi accesul persoanelor cu handicap. Foarte bună idee. E bine că vor reuși să ajungă la locurile

special destinate înainte să înceapă busculada.

Când grupul condus de Tanya ajunge la capătul celei mai scurte cozi pentru persoanele valide (cât de scurtă este, tot e foarte lungă), doamna Robinson se uită cum tipul cel chel se împinge pe rampă și se gândește cât de ușor i-ar fi dacă ar fi avut un scaun din acelea motorizate. Se întreabă cine o fi în fotografia de pe genunchii lui. Vreo persoană dragă, poate o rudă, care nu mai este în viață? Da, probabil că da.

Sărmanul om, își spune ea din nou și îi înalță o rugă scurtă Domnului, mulțumindu-I pentru faptul că cei doi copii ai ei sunt sănătoși.

– Mami? zice Barbara.

– Da, iubito?

– Cea mai tare distracție din viața noastră, da?

Tanya Robinson strânge mâna fetiței sale.

– Absolut!

Cu voce limpede și dulce, o fetiță de la coadă începe să cânte „Sărutări lângă roata mare".

– *Soarele, iubito, soarele strălucește mai tare când te uiți la mine… Luna, iubito, luna strălucește și ea când ești lângă mine…*

I se alătură și alte voci tinere.

– *Iubirea ta, atingerea ta, mereu vreau mai mult…Vreau să te iubesc în felul meu…*

Purtat pe mii de voci, cântecul se înalță în văzduhul cald al serii de vară. Fără să se simtă stingherită, Tanya începe să cânte și ea. Știe pe de rost toate cuvintele datorită maratonului 'Round Here care a răsunat din camera fiicei ei în ultimele două săptămâni.

Fără să se gândească ce face, se apleacă și sărută creștetul Barbarei.

Cea mai tare distracție din viața noastră, își spune ea.

28

Hodges și cei doi Watsoni ucenici ai lui stau în centrul de comandă din pivnița lui Brady, uitându-se la șirul de computere tăcute.

– Mai întâi haos, zice Jerome. După aia beznă, corect?

Parcă-i un verset din Apocalipsa după Ioan, își zice Hodges.

– Așa cred, răspunde Holly. Cel puțin, în ordinea asta le-a scris ea.

Se întoarce spre Hodges și îi explică:

– Trăgea cu urechea, înțelegeți? Cred că a auzit mult mai multe decât își imagina el că aude.

I se adresează iar lui Jerome:

– O singură chestie. Foarte importantă. Dacă pornesc atunci când spui *haos*, ai grijă să te grăbești și să spui *beznă* imediat după aia.

– Ai dreptate. Se activează programul sinucigaș. Roagă-te să nu mă emoționez și să încep să chiți ca Mickey Mouse.

Holly vrea să-i răspundă, dar îi sesizează licărul din privire.

– Ce să-ți povestesc! Foarte comic! Ha-ha-ha!

Dar nu se poate împiedica să surâdă.

– Haide, Jerome. Fii Brady Hartsfield.

Nu trebuie să spună *haos* decât o singură dată. Computerele se aprind și începe numărătoarea inversă.

– Beznă!

Numărătoarea inversă continuă.

– Nu *urla*, îi zice Holly. Iisuse!

16. 15. 14.

– Beznă.

– Cred că iar vorbești prea gros, îi spune Hodges, străduindu-se să nu-și arate tulburarea.

12. 11.

Jerome se șterge la gură.

– B-beznă.

– Bâlbâitule, îl apostrofează Holly.

Vorba asta nu are cum să-l ajute.

8. 7. 6.

– Beznă.

Numărătoarea inversă dispare. Jerome scoate un suspin sacadat de ușurare. În locul numerelor apar fotografii color înfățișând bărbați în haine demodate de cowboy. Bărbații trag cu armele; câțiva sunt împușcați. Unul este surprins când intră cu calul într-o vitrină.

– Ce ecrane de protecție mai sunt și astea? se minunează Jerome.

Hodges îi arată calculatorul pe care Brady l-a botezat Numărul Cinci.

– Ăla de acolo e actorul William Holden, de unde trag concluzia că sunt scene dintr-un film.

– *Hoarda sălbatică*, spune Holly. Regia Sam Peckinpah. L-am văzut o singură dată. Mi-a dat coșmaruri.

Scene dintr-un film, își zice Hodges, cu ochii la grimasele și armele de pe ecrane. Dar și scene din mintea lui Brady Hartsfield.

– Și acum?

Jerome spune:

– Holly, tu începi de la primul. Eu mă duc la ultimul. Ne întâlnim la jumătate.

– E bine așa, zice Holly. Îmi dați voie să fumez, domnule Hodges?

– La naiba, de ce nu? îi răspunde el și se duce să se așeze pe o treaptă a scării de unde se poate uita la ei.

Își masează absent zona de sub clavicula stângă. I-a revenit durerea aia enervantă. Probabil că și-a întins vreun mușchi atunci când a alergat după ce i-a explodat mașina.

29

Aerul condiționat din foaierul CCAM îl izbește pe Brady în față ca o palmă, făcându-i pielea de găină pe gâtul și pe brațele transpirate. Cea mai mare parte a coridorului este pustiu, pentru că încă nu au permis intrarea spectatorilor normali. Însă pe latura din dreapta, acolo unde sunt cordoanele din catifea și semnul care spune ACCES PERSOANE CU HANDICAP, este un șir lung de scaune cu rotile, care se mișcă încet spre punctul de verificare și spre sala de spectacole de dincolo de el.

Lui Brady nu-i place ce se întâmplă.

Presupuse că toți spectatorii se vor înghesui pe uși în același timp, la fel cum se petrecuse la meciul echipei Cleveland Indians la care fusese când avea optsprezece ani, și că agenții de pază vor fi copleșiți. Prin urmare, s-ar fi uitat în fugă la fiecare și i-ar fi lăsat să intre. Ar fi trebuit să anticipeze că personalul va permite mai întâi schilozilor să intre, dar uite că nu s-a gândit la asta.

Sunt cel puțin doisprezece bărbați și femei în uniforme albastre, cu ecusoane maro pe umeri pe care scrie SECURITATE CCAM și pentru moment nu au nimic altceva de făcut decât să-i controleze pe handicapații care trec încet pe lângă ei. Din ce în ce mai calm, Brady observă că, deși agenții de pază nu verifică buzunarele *tuturor* scaunelor cu rotile, controlează totuși destule – la fiecare al treilea sau al patrulea, ba chiar două la rând. Când schilozii trec de punctul de control, plasatori îmbrăcați în tricouri 'Round Here îi dirijează

spre sectorul din sala de spectacole destinat persoanelor cu handicap.

A știut mereu că s-ar putea să nu treacă de punctul de control, dar își imaginase că va reuși măcar să ia cu el pe lumea cealaltă suficienți fani dacă se va întâmpla una ca asta. Altă presupunere greșită. Da, sigur, cioburile i-ar putea ucide pe cei care stau mai aproape de uși, dar trupurile lor îi vor apăra de suflul exploziei pe cei din spate.

Băga-mi-aș! își spune el. Și totuși: am omorât doar opt la Complexul Municipal. Precis acum voi avea mai mult succes.

Își împinge scaunul înainte. Fotografia lui Frankie e pe genunchii lui. Marginea ramei se sprijină de comutatorul Invenției Doi. În secunda când vreunul din clovnii ăștia se apleacă să se uite în buzunarele scaunului, Brady va apăsa poza cu o mână, ledul galben se va face verde, iar electricitatea va curge spre detonatorul cuibărit în mijlocul explozibilului artizanal.

Doar vreo douăsprezece scaune cu rotile mai sunt în fața lui. Aerul rece suflă pe pielea lui fierbinte. Își amintește de Complexul Municipal. Cum a mai săltat și s-a zguduit mașina târfei ăleia când a trecut peste oamenii pe care îi doborâse la pământ. Parcă Mercedesul avea un orgasm. Își aduce aminte de aerul cu miros de cauciuc dinăuntrul măștii; își aduce aminte cum a strigat în extaz și triumf. Cum a strigat și a tot strigat, până a rămas aproape fără voce și a fost nevoit să le explice mamei și lui Tones Frobisher că a făcut laringită.

Zece scaune au mai rămas între el și punctul de control. Unul dintre agenții de pază – probabil tartorul-șef, pentru că e cel mai în vârstă și e singurul cu pălărie – ia rucsacul unei fete care este la fel de cheală ca Brady. Îi explică ceva și îi dă un bon.

O să mă prindă, își spune calm Brady. Cu siguranță că o să mă prindă, așa că pregătește-te să mori, scumpetea mamei.

Este pregătit. De ceva vreme este pregătit.

Opt scaune. Șapte. Șase. Parcă ar fi numărătoarea inversă din

computerele lui.

Și atunci se aude cântecul care a început afară. Mai stins la început.

– *Soarele, iubito, soarele strălucește mai tare când te uiți la mine… Luna, iubito…*

Dar tot mai multe fete încep să cânte și sunetul crește imediat în intensitate: un cor enorm de fete care cântă cât le țin puterile:

– <I>VREAU SĂ TE IUBESC ÎN FELUL MEU… VOM MERGE CU MAȘINA PE ȘOSEAUA DE PE MALUL MĂRII…</I>

În clipa aceasta ușile principale se izbesc de pereți. Câteva fete izbucnesc în urale; cele mai multe continuă să cânte. Și mai tare, dacă așa ceva este omenește posibil.

– <I>E O NOUĂ ZI… ÎȚI VOI DĂRUI SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE!</I>

În foaier năvălesc fetițe în tricouri 'Round Here și date cu fard pentru prima oară în viață. Părinții lor (majoritatea mămicuțe) fac eforturi disperate să țină pasul și să nu se piardă de odoarele lor. Cordonul din catifea dintre coridorul principal și cel pentru persoanele cu handicap este rupt și călcat în picioare. O copilă cât o viețică, de vreo doisprezece, treisprezece ani și cu un fund cât statul Iowa, e îmbrâncită în scaunul din fața lui Brady, aproape răsturnând-o pe fata din el, care are o mutriță veselă și drăgălașă și picioare ca niște grisine.

– Hei, fii atentă! strigă mama fetei din scaunul cu rotile.

Dar idioata cea grasă, în blugi cât o rulotă de spațioși, a și fugit de acolo, fluturând un fanion 'Round Here într-o mână și biletul la concert în cealaltă. Cineva se izbește de scaunul lui Brady, poza cu Frankie se clatină și o fracțiune de secundă are sentimentul că acum vor ieși toți prin acoperiș, într-un fulger alb și o grindină de bile de rulment. Când își dă seama că toate au rămas așa cum erau, ridică poza atât cât să se poată uita sub ea și vede că ledul este tot galben.

Cât pe ce, își zice Brady cu un rânjet larg.

Pe hol este o harababură veselă și, cu excepția unui singur agent de pază, toți ceilalți, care până atunci i-au verificat pe spectatorii din scaunele cu rotile, se reped într-acolo ca să încerce să domolească acest nou aflux de adolescente și preadolescente descreierate care cântă-urlă de-ți sparg timpanele. Agentul rămas în zona pentru persoanele cu handicap este o femeie tânără care face semn celor din scaune să intre în sală, fără să se uite la ei. Brady ajunge lângă ea și atunci îl observă iar pe Tartorul-cu-Pălărie în partea cealaltă a coridorului. E și ușor de observat, pentru că e mult mai înalt decât toate fetițele alea din jur. Privește cu atenție în toate direcțiile și ține în mână o foaie de hârtie la care se uită din când în când.

– Arătați-mi biletele și poftiți înăuntru, spune agenta drăgălașei din scaunul cu rotile și mamei acesteia. Pe ușa din dreapta.

Brady remarcă ceva deosebit de interesant. Agentul cel înalt, adică Tartorul-cu-Pălărie, îl înșfacă pe un tânăr cam de douăzeci de ani ce pare că a venit singur la concert și îl trage afară din mulțime.

– Următorul! strigă la el agenta de pază. Nu blocați intrarea!

Brady se îndreaptă către ea, gata să apese fotografia lui Frankie pe comutatorul de la Invenția Doi în caz că femeia va arăta fie și cel mai vag interes pentru buzunarele scaunului său. Coridorul este acum ticsit cu fete care se îmbrâncesc și cântă, iar scorul lui va fi mai mare de treizeci. Dacă este sortit să se întâmple pe coridor și nu în sala de spectacole, atunci fie și așa.

Agenta de pază întinde mâna spre poza din brațele lui.

– Cine-i acolo, domnule?

– Băiețelul meu, surâde îndurerat Brady. A murit anul trecut într-un accident. Tot atunci am ajuns și eu așa…

Și face un semn la scaunul cu rotile.

– Îi plăcea 'Round Here, dar n-a mai apucat să le asculte ultimul album. Îl va asculta acum.

Femeia e grăbită și agitată, însă nu chiar atât de grăbită și agitată încât să nu se înduioșeze. I se umezesc ochii.

– Îmi pare foarte rău. Sincere condoleanțe.

– Mulțumesc, doamnă, îi spune Brady.

Și în gând: Pizdă proastă!

– Mergeți înainte și apoi luați-o în dreapta, domnule. Cele două rânduri pentru persoanele cu handicap sunt în prima jumătate a sălii. Se vede foarte bine de acolo. Dacă aveți nevoie de ajutor pe rampă, pentru că este cam înclinată, uitați-vă după un plasator cu o banderolă galbenă.

– Am să mă descurc, îi zâmbește Brady. Copilașul ăsta are niște frâne nemaipomenit de bune.

– Mă bucur. Distracție plăcută.

– Mulțumesc, doamnă. Sunt convins că am să mă distrez. La fel și Frankie.

Brady își împinge scaunul spre intrarea principală. În spatele lui, la punctul de control, Larry Windom, cunoscut în rândurile foștilor lui colegi din poliție drept Neonazistul, îl eliberează pe tânărul care se hotărâse să folosească el biletul surioarei care se îmbolnăvise de mononucleoză. Nu seamănă deloc cu lepra aia din poza pe care i-a trimis-o Bill Hodges.

Sala de spectacole este amenajată în stil stadion, cu scena în mijloc, fapt care îl încântă peste măsură pe Brady. Forma de castron va concentra explozia. Își și imaginează cum se vor răspândi în evantai bilele de rulment din pungile ascunse sub scaunul lui. Dacă are noroc, îndrăznește el să viseze, îi va omorî și pe tembelii ăia din formație, nu doar jumătate din fanii lor.

Din difuzoarele amplasate în tavan se aude muzică pop, dar este acoperită de vocile tinere și înflăcărate ale fetelor care își caută locurile și blochează intervalele dintre rânduri. Reflectoarele se mișcă încoace și încolo peste public. Zboară discuri din plastic. Saltă câteva mingi uriașe de plajă. Singurul lucru care îl surprinde pe Brady este că nu se vede nici urmă de roata mare și de tot căcatul ăla de decoruri care ar trebui să reprezinte un parc de distracții. De ce

le-au adus până aici dacă nu au de gând să le folosească?

Un plasator cu banderolă galbenă, care tocmai ce a terminat să o așeze la locul ei pe drăgălașa cu picioarele ca niște grisine, se îndreaptă spre Brady ca să îl ajute. Dar Brady îi face semn că nu are nevoie de ajutor. Plasatorul îi zâmbește și îl bate pe umăr, apoi se duce să-și ofere ajutorul altcuiva. Brady își împinge scaunul până în primul sector cu locuri rezervate persoanelor cu handicap. Se oprește chiar lângă drăgălașa cu grisine în loc de picioare.

Ea se întoarce surâzătoare spre el.

– Nu-i super?

Brady îi surâde și el, gândind: Habar n-ai cât de super o să se facă mai încolo, schiloadă cretină ce ești!

30

Tanya Robinson privește scena și își aduce aminte cum a fost la primul concert din viața ei (al grupului The Temps) și cum a sărutat-o Bobby Wilson chiar în timp ce se cânta „My Girl“. Foarte romantic.

E smulsă din amintiri de fiica sa, care o scutură de braț.

– Uite-l acolo pe omul ăla infirm, mama. Acolo, unde sunt scaunele cu rotile.

Barbara îi arată câteva rânduri în față și spre stânga. Scaunele au fost demontate ca să se facă suficient spațiu pentru două rânduri de scaune cu rotile.

– Îl văd, Barb, dar știi bine că nu-i frumos să te holbezi la oameni.

– Sper să-i placă la concert. Tu nu?

Tanya îi zâmbește:

– Sigur că da, iubito.

– Ne dai acum telefoanele? Avem nevoie de ele când începe

spectacolul.

Ca să facă poze, presupune Tanya Robinson… din cauză că a trecut atât de multă vreme de când nu a mai fost la vreun concert rock. Deschide poșeta și le împarte telefoanele colorate. Surprinzător însă, fetele nu fac deocamdată nimic cu ele: sunt mult prea ocupate să privească în jur, ca să le mai ardă de dat telefoane ori de trimis mesaje. Tanya sărută în fugă creștetul fiicei sale și se pierde iarăși în amintiri, gândindu-se la sărutul lui Bobby Wilson. Nu a fost chiar primul sărut, dar a fost primul care i-a plăcut.

Speră doar ca atunci când va veni clipa, Barb să aibă norocul ei.

31

– Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! exclamă Holly, lovindu-și fruntea cu podul palmei.

Tocmai a terminat cu Numărul Unu al lui Brady, în care nu era nimic deosebit; și a trecut la Numărul Doi.

Jerome ridică ochii din ecranul Numărului Cinci, care pare dedicat în totalitate jocurilor video, majoritatea de tipul *Marele furt auto* și *Chemarea datoriei.*

– Ce zici?

– Mă bucur atunci când mi se întâmplă să dau peste câte cineva mai defect la cap decât mine, spune ea. Sunt îngrozitoare, știu, dar nu mă pot abține.

Gemând, Hodges se ridică de pe treaptă și se apropie de ea ca să vadă despre ce e vorba. Ecranul e plin cu fotografii mici. I se par inofensive, nimic altceva decât poze cu femei goale, nu prea diferite de cele peste care salivaseră el și prietenii lui la sfârșitul anilor cincizeci. Holly le mărește și le ordonează. Într-una este Deborah Hartsfield într-un camizol transparent. Apoi Deborah Hartsfield într-o cămășuță de noapte foarte scurtă. Și tot Deborah Hartsfield în sutien și chiloței din dantelă roz.

– Dumnezeule mare, da' asta-i *maică-sa*, spune Jerome.

Chipul lui este un portret al repulsiei, uluirii și fascinației oripilate.

– Și pe bune că mi se pare că ea i-a *pozat*.

Și lui Hodges i se pare la fel.

– Da, zice Holly. Să-l chemăm pe domnul doctor Freud. De ce vă tot frecați umărul, domnule Hodges?

– Mi-am întins un mușchi, zice el, știind deja că nu-i asta.

Jerome aruncă o privire superficială la ecranul Numărului Trei, se întoarce la Holly ca să se mai uite o dată la pozele cu mama lui Brady Hartsfield, apoi are o reacție întârziată:

– Hopa, spune el. Uită-te la chestia asta, Bill.

În colțul din stânga jos al desktopului Numărului Trei este pictograma Umbrelei Albastre.

– Deschide-o, îi cere Hodges.

Jerome dă click, dar fișierul este gol. Nu există niciun mesaj netrimis și, așa cum au aflat deja, toate vechile postări de pe Umbrela Albastră a lui Debbie se duc direct în raiul softurilor.

Jerome se așază în fața Numărului Trei.

– Asta trebuie să fie lada cu comori, Hols. Precis asta este.

Vine și Holly lângă el.

– Cred că celelalte computere sunt doar de formă. Și ca să-și dea impresia că e pe puntea de comandă a navei *Enterprise*.

Hodges le arată fișierul cu numele **2009**.

– Haideți să ne uităm la ăsta.

Un click din mouse și apare subfișierul COMPLEXUL MUNICIPAL. Jerome îl deschide și pe ecran apar multe relatări despre ce s-a

întâmplat acolo în luna aprilie a anului 2009.

– Colecția de articole a dementului, spune Hodges.

– Verifică foarte bine computerul ăsta, îi zice Holly lui Jerome. Pornește de la hard.

Jerome îl deschide și acolo se găsește un alt subfișier plin. Sertare în alte sertare, își spune Hodges. Un computer nu este nimic altceva decât un scrin de epocă, prevăzut cu compartimente secrete.

Holly le atrage atenția:

– Ia uitați-vă la asta. A descărcat toată *Cartea de bucate a anarhistului* 69 de pe BitTorrent. E ilegal!

– Ai, nu mă-nnebuni! zice Jerome și ea îl lovește peste braț.

Durerea din umărul lui Hodges s-a făcut mai puternică. Se întoarce la scară și se așază cu greutate pe o treaptă. Înghesuiți în fața Numărului Trei, Jerome și Holly nici nu observă că a plecat de lângă ei. Își pune mâinile pe coapse (Coapsele mele grase, își spune el, coapsele mele *foarte* grase) și începe să respire adânc și rar. Singurul lucru care i-ar putea strica și mai mult această seară ar fi să facă un infarct într-o casă în care a intrat ilegal însoțit de un minor și de o femeie departe de a fi cu mințile la locul lor. Casă la etajul căreia zace moartă femeia care i-a servit drept model unui ucigaș descreierat.

Te rog, Doamne, fă să nu fie un infarct. *Te rog*.

Respiră prelung. Își sugrumă un râgâit și durerea începe să se mai domolească.

Stă cu capul aplecat și se uită între trepte. Observă ceva ce sclipește stins la lumina becurilor fluorescente din pivniță. Hodges se lasă în genunchi și se târăște sub scară ca să vadă despre ce e vorba. Este o bilă de rulment din inox, mai mare decât cele din Pliciul lui și destul de grea. Își privește imaginea deformată pe suprafața ei curbată și o idee îi încolțește în minte. De fapt, nu încolțește, ci apare *brusc*, la fel cum apare la suprafața apei trupul umflat al unui înecat.

Mai departe, dar tot sub scară, este un sac verde pentru gunoi. Hodges se târăște până la el, cu bila metalică în pumnul strâns, înfiorându-se când pânzele de păianjen de sub trepte îi mângâie fruntea tot mai înaltă și părul tot mai puțin. Aude glasurile surescitate ale lui Jerome și Holly, dar nu le dă atenție.

Apucă sacul de gunoi cu mâna liberă și iese greu de sub scară. În ochiul stâng îi cade o picătură de transpirație. Îl ustură. Clipește de mai multe ori ca să scape de el. Se așază iar pe treaptă.

– Deschide-i e-mailul, îi cere Holly lui Jerome.

– Măi, frate, da' cine te-a pus pe tine șefă?

– Desschide-l, deschide-l, deschide-l!

Mare dreptate ai, gândește Hodges, deschizând sacul cu gunoi. Înăuntru sunt bucăți de sârmă și ceva ce lui îi pare a fi o placă cu circuite arse, deasupra unei haine de culoare kaki. Dă la o parte sârmele, scoate haina și o desface. Nu e o haină, ci o vestă ca acelea pentru excursioniști, cu multe buzunare. Căptușeala a fost tăiată în vreo șase locuri. Bagă mâna într-o tăietură, pipăie și scoate de acolo alte două bile de rulment. Asta *nu* este vestă de excursionist. Nu mai este. A fost personalizată.

Acum este o vestă de atentator sinucigaș.

Sau a fost. Pentru că, nu se știe din ce motiv, Brady a renunțat la ea. Pentru că s-a hotărât să facă altceva la târgul de joburi de sâmbătă? Asta trebuie să fie. Probabil că explozibilul este în mașina lui, dacă nu cumva a furat deja o alta. A…

– Nu! țipă Jerome.

Și începe să urle:

– *Nu! Nu, nu, DOAMNE, TE ROG, NU!*

– Te rog, fă să nu fie adevărat, scâncește Holly. Fă să nu fie adevărat, te rog!

Hodges lasă vesta din mână și se repede la ei ca să afle ce se

întâmplă. Amândoi se uită consternați la un e-mail primit de pe un site intitulat FanTastic, prin care i se mulțumește domnului Brady Hartsfield pentru comanda făcută.

> *Vă puteți descărca biletul de aici. La eveniment este interzis accesul cu sacoșe și rucsacuri. Vă mulțumim pentru că v-ați comandat biletul pe FanTastic, unde doar cu un click vă puteți cumpăra cele mai bune locuri la toate spectacolele importante.*

Și dedesubt:

'ROUND HERE SALA DE SPECTACOLE MINGO COMPLEXUL DE CULTURĂ ȘI ARTĂ DIN MIDWEST 3 IUNIE 2010 7 PM.

Hodges închide ochii. Deci tot nenorocitul ăla de concert este. Am făcut o greșeală de înțeles… dar de neiertat. Te rog, Doamne, ajută-l pe Nazist să-l prindă la intrare.

Dar și asta ar fi un coșmar, pentru că Larry Windom are senzația că trebuie să găsească un pedofil, nu un terorist dement. Dacă-l depistează pe Brady și se repede la el cu obișnuita lui brutalitate fără de minte…

– E șapte fără un sfert, spune Holly arătând ceasul afișat în bara Numărului Trei. Poate încă mai e la coadă, deși cel mai probabil e că a intrat deja.

Hodges știe că femeia are dreptate. Accesul în sală trebuie să fi început pe la șase și jumătate din cauza numărului mare de spectatori.

– Jerome, spune el.

Băiatul nu-i răspunde. Se uită fix la biletul de pe ecranul computerului. Hodges îi pune mâna pe umăr și e ca și cum ar atinge o stană de piatră.

– Jerome.

Tânărul se întoarce cu fața la el. Încet, foarte încet. Ochii i s-au făcut enormi.

– Am fost niște cretini, șoptește el.

– Sun-o pe mama.

Vocea lui Hodges rămâne calmă, fapt care nu necesită vreun efort deosebit din partea lui, pentru că șocul l-a amorțit complet. Tot vede bilele strălucitoare în fața ochilor. Și vesta ciopârțită.

– Sun-o acum. Spune-i s-o ia pe Barbara și pe celelalte fetițe și să plece imediat de acolo.

Jerome își smulge telefonul din clema de la curea și apasă tasta de apelare rapidă cu numărul mamei sale. Holly se uită speriată la el, cu brațele încrucișate pe piept și buzele torturate întinse într-o grimasă nefericită.

Jerome așteaptă puțin, mormăie o înjurătură urâtă și spune:

– Trebuie să ieși imediat de acolo, mamă. Ia fetele și pleacă. Nu mă suna ca să mă întrebi de ce. *Pleacă* și atât. Nu fugiți. Dar ieșiți de acolo!

Închide telefonul și le spune ceea ce ei au înțeles deja:

– Mesageria vocală. A sunat lung, ceea ce înseamnă că nici nu vorbește cu altcineva, nici nu are telefonul închis. Nu pricep.

– Dar sora ta? îl întreabă Hodges. Precis are și ea telefon.

Jerome apasă iarăși tasta de apelare rapidă înainte ca detectivul să termine de vorbit. Lui Hodges i se pare că tânărul stă și ascultă o veșnicie, cu toate că știe că nu au trecut mai mult de cincisprezece secunde. Apoi îl aude:

– Barb! De ce naiba nu răspunzi? Trebuie să plecați imediat de acolo!

Închide și spune:

– Nu înțeleg de ce nu răspunde. Are *în permanență* telefonul, ai senzația că e grefat de ea. Măcar ar trebui să-l simtă cum vibrează…

Holly îl întrerupe:

– Of, mii de rahați și căcați!

Dar nu i se pare suficient:

– Of, *futu-i!*

Se întorc amândoi spre ea.

– Cât de mare e sala aia cu concertul? Adică câți oameni au loc în ea?

Hodges încearcă să-și aducă aminte ce știe despre Sala Mingo.

– Sunt patru mii de scaune. Nu știu dacă pun în vânzare și bilete fără loc. Nu-mi mai amintesc partea asta din regulamentul împotriva incendiilor.

– Iar la concertul ăsta majoritatea spectatorilor sunt fete, spune Holly. Fete care și-au făcut grefe din telefoanele lor. Multe vorbesc la ele cât așteaptă să înceapă spectacolul. Sau dau mesaje.

Ochii i s-au făcut uriași din cauza panicii.

– Rețeaua e de vină. S-a supraîncărcat. Trebuie să mai încerci, Jerome. Trebuie să tot încerci până prinzi legătura.

Fără să fi înțeles ce i-a spus, tânărul dă din cap. Nu-și dezlipește ochii de Hodges.

– Sună-l pe prietenul ăla al tău. Ăla de la pază.

– Îl sun, dar nu de aici. Din mașină.

Hodges se uită iar la ceas. Șapte fără zece.

– Plecăm la CCAM.

Holly își duce pumnii strânși la obraji.

– *Da*, spune ea.

Hodges își aduce aminte ce le-a spus mai devreme.

– *Poliția* nu poate să-l găsească. *Noi* putem.

Deși își dorește din tot sufletul să pună mâna pe Hartsfield, să-l apuce de gât și să-l strângă și să vadă cum îi ies nenorocitului ochii din orbite, Hodges speră ca Holly să nu aibă dreptate. Pentru că, dacă totul depinde numai și numai de ei, atunci s-ar putea să fie prea târziu.

32

Acum se urcă Jerome la volan și Hodges se așază pe bancheta din spate. Mercedesul Oliviei Trelawney pornește mai greu, dar țâșnește ca din pușcă în momentul în care motorul de doisprezece cilindri se încălzește. Și, pentru că sunt în joc viețile mamei și surorii lui, Jerome conduce ca un nebun, șerpuind de pe o bandă pe cealaltă și ignorând claxoanele de protest ale mașinilor din jur. Hodges estimează că vor reuși să ajungă la CCAM în douăzeci de minute. Asta doar în cazul în care puștiul nu face vreun accident.

– Sunați-l pe ăla de la pază! țipă la el Holly de pe scaunul din dreapta șoferului. Sunați-l, sunați-l, sunați-l!

Hodges își scoate telefonul Nokia din buzunar, dându-i în același timp instrucțiuni lui Jerome să o ia pe centura orașului.

– Nu face pe copilotul din spate, îi zice Jerome. Sună-l pe omul ăla. Grăbește-te.

Dar când Hodges încearcă să intre în agenda telefonului, blestematul de Nokia scoate un piuit slab și moare. Când l-a încărcat ultima oară? Nu-și amintește. Nu-și amintește nici numărul de la biroul firmei de pază. Ar fi trebuit să și-l noteze în carnețel, în loc să se bazeze pe memoria mobilului.

Mama mă-sii de tehnologie, răbufnește el în sine… dar, pe bune, a cui e vina?

– Holly. Formează 555–1900 și dă-mi mie telefonul tău. Al meu e mort. 1900 e numărul de la secție. Pot să aflu numărul lui Windom de la Marlo.

– Bine, care-i prefixul de aici? Că telefonul meu e pe…

Se întrerupe când Jerome virează brusc din spatele unui camion de marfă și se pomenește nas în nas cu un SUV care vine din direcție opusă. Aprinde farurile și zbiară:

– *Dă-te din drum!*

SUV-ul reușește să evite impactul frontal, dar Mercedesul se hârșâie de el, cojindu-și un strat de vopsea.

– …pe Cincinatti, isprăvește Holly.

Rece ca o înghețată pe băț.

Spunându-și că și lui i-ar cam fi de folos medicamentele pe care le ia Holly, Hodges îi dictează prefixul. Ea formează numărul și-i întinde mobilul peste speteaza scaunului.

– Poliția. Unde doriți să vă fac legătura?

– Trebuie să vorbesc imediat cu Marlo Everett de la Arhive.

– Îmi pare rău, domnule, dar am văzut-o pe doamna Everett plecând acum o jumătate de oră.

– Aveți numărul ei de mobil.

– Domnule, nu putem da informații din acestea…

Hodges nu are absolut niciun chef să se angajeze într-o discuție în contradictoriu, care le va mânca din timp și foarte probabil nu va avea niciun rezultat. Așa că întrerupe convorbirea, tocmai când Jerome intră pe Centură, cu o sută de kilometri la oră.

– Care-i problema, Bill? De ce nu…

– Taci și vezi-ți de condus, Jerome, îi zice Holly. Domnul Hodges face

tot ce poate.

Adevărul este că nu vrea să vorbesc cu nimeni, își spune Hodges. Pentru că noi și numai noi trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Și îi vine o idee trăsnită: poate Holly folosește cine știe ce energii metafizice ca să-l împiedice să ia legătura cu cineva și să rămână doar *ei* și Hartsfield. S-ar putea chiar să-i iasă. La cum conduce Jerome, vor ajunge la CCAM înainte să reușească el să dea de *cineva* capabil să-i ajute.

O parte obiectivă a minții lui îi spune că poate așa este mai bine. Pentru că, indiferent cu cine ar reuși el să vorbească, tot Larry Windom e șeful pazei de la Mingo și Hodges nu are încredere în el. Neonazistul a fost întotdeauna un ciomăgar, genul care întâi lovește și apoi pune întrebări, și Hodges nu crede că s-a schimbat.

Totuși, trebuie să mai încerce.

Îi dă telefonul înapoi lui Holly și îi spune:

– Nu-mi dau seama ce să mai fac. Sună tu la Informații și…

– Sun-o mai întâi pe soră-mea, spune Jerome și-i turuie numărul.

Holly îl formează atât de repede încât Hodges nici nu-i mai vede degetele. Ascultă.

– Mesageria vocală.

Jerome sloboade o altă înjurătură și accelerează. Hodges nu poate decât să mai spere că are un înger care îl păzește.

– *Barbara!* răcnește Holly fără să se mai bâlbâie. *Tu și cine mai e cu tine mișcați-vă fundurile de acolo chiar în secunda asta! Imediat! Pronto!*

Închide și îl întreabă pe Hodges:

– Și acum? Ați spus să sun la Informații?

– Da. Fă rost de numărul firmei de securitate de la CCAM, formează-l și dă-mi telefonul. Jerome, ieși de pe autostradă pe 4A.

– Pe 3B ajungem la CCAM.

– În cazul că vrei să ajungi la intrare. Noi ne ducem prin spate.

Discuția lui Holly cu centralista de la Informații durează de prea multă vreme.

– Ce se întâmplă, Holly?

– Firma de pază nu are telefon direct.

Holly formează alt număr, ascultă, apoi îi întinde telefonul.

– Trebuie să treci prin centrală.

Își lipește de ureche iPhone-ul lui Holly. Îl lipește tare, aproape strivindu-l. Sună. Și sună. Și mai sună.

Trec pe lângă Ieșirile 2A și 2B și Hodges vede complexul de clădiri al CCAM. Este luminat ca un pom de Crăciun. Parcarea s-a transformat într-un ocean de mașini. În cele din urmă i se răspunde la telefon, dar, înainte să spună el ceva, o voce feminină de robot începe să-i țină o prelegere. Mașinăria vorbește rar și pronunță cuvintele cu mare atenție, de parcă s-ar adresa cuiva care a învățat engleza la grădiniță și a cam uitat-o de atunci.

– Bună ziua. Îți mulțumesc că ai sunat la Complexul de Cultură și Artă din Midwest, unde noi îmbunătățim calitatea vieții și orice este posibil.

Hodges ascultă, scrâșnind din dinți și strivindu-și de ureche telefonul lui Holly. Stropi mari de transpirație i se preling pe obraji și ceafă. Este șapte și șase minute. Își spune (de fapt, se roagă) că ticălosul își va pune planul în aplicare de-abia după începerea concertului, iar chestiile astea rock încep mereu cu întârziere.

– Nu uita, îi zice robotul cu duioșie în glas, ne bazăm pe *sprijinul* tău. Au fost puse deja în vânzare abonamentele la concertele orchestrei simfonice și la spectacolele de teatru din toamna aceasta. Nu numai că vei economisi cincizeci la sută din…

– Ce se întâmplă? strigă la el Jerome când trec pe lângă 3A și 3B.

Pe următorul semn scrie IEȘIREA 4A BD SPICER 800 m. Jerome i-a dat lui Holly telefonul lui și ea încearcă mai întâi să o sune iar pe Tanya, apoi pe Barbara. Degeaba.

– Ascult o afurisită de înregistrare, spune Hodges, masându-și din nou umărul.

Durerea e ca o măsea cangrenată.

– Fă-o la stânga la capătul rampei. La intersecția următoare cred că trebuie s-o faci la dreapta. Sau poate la a doua intersecție. Pe lângă McDonald's.

Motorul toarce de-abia auzit, cu toate că Mercedesul merge acum cu o sută treizeci la oră.

– O să-mi pierd mințile dacă se aude vreo explozie, spune Jerome pe ton sec.

– Condu și taci, îi zice Holly, cu un Winston neaprins între dinți. O să fie totul bine dacă nu faci vreun accident.

Încearcă din nou numărul Tanyei.

– O să-l prindem. O să-l prindem prindem prindem.

Jerome se uită la ea cu coada ochiului.

– Ești nebună, Holly.

– Condu și taci, repetă ea.

– De asemenea, îți poți folosi cardul CCAM ca să obții o reducere de zece la sută la restaurantele de pe lista noastră și la magazinele din oraș, îl informează robotul pe Hodges.

Și apoi, a dat Dumnezeu, intră în fondul problemei.

– În momentul acesta nu este niciun operator care să-ți preia apelul. Dacă știi interiorul la care vrei să suni, îl poți forma acum. Dacă nu îl știi, te rog să asculți cu atenție, pentru că am schimbat meniul de opțiuni. Pentru Avery Johns, de la Administrația Teatrului, apasă

tastele unu-zero. Pentru Belinda Dean, de la Casa de Bilete, apasă unu-unu. Pentru Orchestra Simfonică…

Iisuse Hristoase, oftează Hodges în sinea lui, îmi recită blestematul ăla de catalog Sears. În ordine alfabetică!

Mercedesul coboară și virează atunci când Jerome iese de pe autostradă pe 4A și țâșnește pe rampă în jos.

– Holly, cum e semaforul?

Cu telefonul la ureche, Holly se uită pe geam și spune.

– Reușim să trecem dacă te grăbești.

Jerome apasă pedala de accelerație până în podea. În scrâșnet de cauciucuri, Mercedesul Oliviei se năpustește și taie de-a curmezișul patru benzi. Cei trei simt o hurducătură când mașina trece peste separatorul din beton. De jur împrejurul lor se pornește o cacofonie de claxoane. Cu colțul ochiului, Hodges vede un camion de marfă urcat pe trotuar ca să-i evite.

– Pentru Atelierul de Meșteșuguri și Pictură, apasă…

Hodges lovește cu pumnul în plafonul Mercedesului.

– Unde pizda mamelor lor sunt *OAMENII?*

Chiar atunci când în fața lor apare acoperișul auriu de la McDonald's, robotul îi destăinuie lui Hodges că poate suna la Serviciul de Securitate apăsând trei-doi.

Apasă. Telefonul sună de patru ori și cineva răspunde. Ce aude Hodges din cealaltă parte îl face să se întrebe dacă nu cumva își pierde mințile.

– Bună. Îți mulțumesc că ai sunat la Complexul de Cultură și Artă din Midwest, îi spune robotul pe ton cordial, unde noi îmbunătățim calitatea vieții și orice este posibil.

– De ce nu începe, doamnă Robinson? întreabă Dinah Scott. E deja șapte și zece.

Tanya se gândește să le povestească despre concertul lui Stevie Wonder la care s-a dus când era în liceu, concert care a început la nouă și jumătate, cu toate că era programat să înceapă la opt, dar își dă seama că mai mult rău le-ar face.

Hilda se uită încruntată la telefonul din mână.

– Nu pot s-o sun pe Gail, se plânge ea. E rețeaua asta…

Dar nu-și mai duce propoziția la capăt pentru că luminile încep să se reducă, stârnind ovații înnebunite și aplauze furtunoase în rândul spectatorilor.

– Of, mami, sunt așa emoționată! șoptește Barbara și Tanya se înduioșează când vede lacrimi în ochii fetiței ei.

Cu pași ca de cocostârc, apare pe scenă un tip într-un tricou inscripționat cu 100 Băieți Buni. Lumina unui reflector îl urmărește până în mijlocul scenei.

– ’seara! zbiară el. Ce mai faceți?

Un alt val de urlete îl asigură că spectatorii fac foarte bine, mulțumim de întrebare. Tanya observă că aplaudă de mama focului și infirmii din scaunele cu rotile. Nu însă și bărbatul cel chel. Acela stă nemișcat. Probabil că nu vrea să scape poza pe jos, își spune ea.

– Sunteți gata să-i întâmpinați pe Boyd, Steve și Pete? întreabă DJ-ul.

Alte urale și strigăte.

– *Dar sunteți voi gata să-l întâmpinați și pe CAM KNOWLES?*

Fetele (care probabil că ar rămâne mute dacă ar ajunge față în față cu idolul lor) chiăie în delir. Da, sunt gata, ce mai întrebi? *Doamne,* cât de gata sunt. Mor de nerăbdare.

– În câteva minute veți vedea un decor bestial, dar, până atunci, doamnelor și domnilor – și, mai ales, domnișoarelor – iată-i pe…

'ROUND…HEEERRREEE!

Publicul se ridică în picioare. Luminile se sting complet. Și acum Tanya pricepe de ce fetele aveau neapărată nevoie de telefoane. Pe vremea ei, lumea ținea în mâini chibrituri sau brichete aprinse. Copiii de azi își țin telefoanele deasupra capetelor. Lumina miilor de ecrane creează un nimb palid ca de lună în sala de spectacole.

De unde știu ele toate lucrurile astea? se minunează ea. Cine le spune? Dar, la drept vorbind, cine ne-a spus *nouă*?

Nu-și aduce aminte.

Luminile de pe scenă se aprind. Puternice și de un roșu intens. Chiar în clipa aceasta un apel reușește să răzbată prin rețeaua suprasaturată. Barbara Robinson își simte telefonul vibrându-i în mână. Nu-l ia în seamă. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorește acum e să răspundă (fapt ce constituie o premieră în tânăra ei viață) și chiar dacă ar răspunde, tot n-ar putea să audă ce-i zice persoana care a sunat-o – probabil fratele ei. Vacarmul din Sala Mingo este asurzitor… și Barb se simte excelent. Cu mișcări ample, flutură deasupra capului telefonul care încă mai vibrează. Toată lumea face așa. Chiar și mami a ei.

Solistul trupei 'Round Here, în cei mai strâmți jeanși pe care i-a văzut vreodată Tanya Robinson pe un corp de om, intră pe scenă cu pași mari. Cam Knowles își împinge pe spate buclele blonde și începe să cânte „Nu mai trebuie să fii singură".

Cea mai mare parte a publicului rămâne deocamdată în picioare, cu telefoanele ridicate. A început concertul.

34

Mercedesul iese de pe Spicer Boulevard și intră pe un drum de acces marcat de semne pe care scrie LIVRĂRI CCAM și ACCES PERSONAL. La vreo patru sute de metri în față este o poartă culisantă. Închisă. Jerome oprește lângă stâlpul pe care e instalat interfonul. Lângă el scrie: SUNAȚI PENTRU ACCES.

Hodges îl învață:

– Spune-le că ești de la poliție.

Jerome deschide geamul și apasă butonul. Nu se întâmplă nimic. Îl apasă iar și acum îl ține apăsat. Lui Hodges îi trece prin minte un gând înfiorător: Lui Jerome îi va răspunde robotul, care le va oferi câteva zeci de opțiuni noi.

Dar răspunde o ființă omenească, chiar dacă una deloc prietenoasă:

– Poarta din spate-i închisă.

– Poliția, spune Jerome. Deschideți-o.

– Ce doriți?

– Tocmai ce v-am spus. Deschideți poarta asta afurisită. E o urgență.

Poarta începe să se miște pe șine. Jerome nu intră imediat, ci mai apasă o dată butonul.

– Sunteți de la serviciul de securitate?

– Sunt custodele-șef, cârâie vocea. Dacă la securitate aveți treabă, sunați la ei.

– Nu-i nimeni în birou, îi spune Hodges lui Jerome. Sunt toți în sală. Haide, *intră.*

Jerome intră, cu toate că poarta încă nu este complet deschisă. Zgârie vopseaua nouă de pe portiera Mercedesului.

– Poate l-au prins deja, zice el. Aveau poza lui, așa că poate l-au prins.

– Nu l-au prins, spune Hodges. E înăuntru.

– De unde știi?

– Ascultă.

Încă nu aud clar muzica, dar, prin geamul deschis al mașinii,

pătrund până la ei bubuielile unui bas.

– A început concertul. Dacă oamenii lui Windom ar fi prins un individ cu explozibili la el, ar fi oprit spectacolul imediat și ar fi evacuat clădirea.

– Dar cum de a reușit să intre? întreabă Jerome, dând cu pumnul în volan. *Cum?*

Hodges sesizează spaima din vocea băiatului. Din cauza lui. Toate astea se întâmplă din cauza lui.

– Habar n-am. Aveau poza lui.

În față e o rampă lată din beton, care duce la zona de încărcare. Vreo cinci, șase indivizi care se ocupă de partea tehnică a concertelor 'Round Here stau pe lăzile de la amplificatoare și fumează. Pentru moment nu mai au nicio treabă. Se vede o ușă deschisă care duce în spatele sălii și prin ea ies acorduri muzicale ce fuzionează cu bubuielile basului. Se mai aude și altceva: mii de urlete de fetițe în culmea fericirii. Mii de fetițe care se află chiar în centrul exploziei.

Nu mai contează cum a reușit Hartsfield să intre, doar dacă asta i-ar putea ajuta să-l găsească. Și cum, pentru numele lui Dumnezeu, să dea de el într-o sală întunecată, plină cu mii de oameni.

Când Jerome oprește mașina lângă rampă, Holly spune:

– De Niro s-a ras. Asta trebuie să fie.

– Despre ce vorbești? o întreabă Hodges, ieșind de pe bancheta din spate.

Un bărbat în combinezon de lucru de culoare kaki îi așteaptă în pragul ușii.

– În *Taxi Driver,* De Niro joacă rolul unui nebun, pe care îl cheamă Travis Bickle, le explică Holly, în vreme ce se îndreaptă grăbiți spre custode. Când se hotărăște să-l asasineze pe politician, se rade în cap ca să se poată apropia de el fără să fie recunoscut. Și-a mai lăsat doar o creastă de păr pe mijloc. Probabil că Brady Hartsfield nu și-a lăsat creastă, pentru că ar arăta prea aiurea.

Hodges își aduce aminte de părul din chiuveta de la baie. Nu avea culoarea strălucitoare (probabil de la vopsea) a părului din capul femeii moarte. O fi Holly dusă cu capul, dar crede că are dreptate. Hartsfield s-a ras în cap. Și totuși nu vede cum singură această schimbare ar fi putut fi suficientă ca să…

Custodele le iese în întâmpinare.

– Despre ce e vorba?

Hodges își scoate legitimația și i-o flutură pe dinaintea ochilor, cu degetul din nou amplasat strategic pe data expirării.

– Detectiv Bill Hodges. Care este numele dumneavoastră, domnule?

– Jamie Gallison, răspunde omul cu ochii la Jerome și Holly.

– Eu sunt partenera lui, spune Holly.

– Eu sunt stagiarul lui, spune Jerome.

Oamenii de la tehnic se uită la ei. Unii se grăbesc să stingă țigări care ar putea conține ceva mai tare decât tutunul. Prin ușa deschisă, Hodges vede un depozit plin cu obiecte de recuzită și bucăți de pânză pictate care ar trebui să constituie fundalul scenei.

– Domnule Gallison, ne confruntăm cu o situație deosebit de gravă, zice Hodges. Vă rog să-l chemați imediat pe Larry Windom aici.

– Nu face asta, Bill.

Deși este epuizat și durerea din umăr nu l-a lăsat și realizează dimensiunea pericolului în care se află cu toții, Hodges își dă seama că este pentru prima oară când Holly îi zice pe numele mic.

Dar refuză să o asculte.

– Domnule, vă cer să îl chemați de pe telefonul dumneavoastră.

Gallison scutură din cap.

– Tipii de la pază nu au celularele la ei când sunt de serviciu, pentru

că la spectacole din astea mari, pentru *copii*, vreau să zic, că la adulți e altfel, se blochează rețelele. Comunică între ei prin…

Holly îl trage pe Hodges de braț.

– Nu face asta. O să-l sperii și o să o declanșeze. Sunt sigură.

– Cred că are dreptate, spune Jerome și adaugă (amintindu-și, probabil, de statutul lui de stagiar): Domnule detectiv.

Gallison se uită panicat la ei:

– Pe cine să sperie? Ce să declanșeze?

Hodges nu-l slăbește din ochi pe custode:

– Comunică între ei prin ce anume? Prin stație? Radiotelefoane portabile?

– Prin stație, da. Au…

Se trage zăpăcit de lobul urechii.

– Chestiile alea pe care și le bagă în ureche, ca niște proteze auditive. Așa cum au ăia de la FBI și de la serviciile secrete. Ce se petrece aici? Vă rog, spuneți-mi că nu-i vorba de o bombă.

Displăcându-i la culme ce citește pe chipul palid și transpirat al lui Hodges, murmură disperat:

– Iisuse, e o bombă înăuntru, nu-i așa?

Hodges trece pe lângă el și intră în magazia întunecată. Pare un pod imens din cauza abundenței de elemente de recuzită, piese de decor și pupitre. În spatele acestora se află un atelier de tâmplărie și unul de costume. Muzica se aude îngrozitor de tare și el a început să aibă probleme de respirație. Durerea i se strecoară în jos pe brațul stâng și își simte pieptul prea greu. Dar capul îi e limpede.

Brady fie și-a ras complet capul, fie s-a tuns periuță și s-a vopsit. Poate și-a întunecat nuanța pielii cu ajutorul farduri lor, sau și-a pus ochelari, sau lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor.

Chiar și așa, el tot este un bărbat singur la un concert unde publicul e format doar din fete tinere. Dacă mai adaugă și avertismentul pe care i l-a dat lui Windom, atunci nu se poate ca Brady Hartsfield să nu fi atras atenția și bănuielile agenților de pază. Și mai e și explozibilul. Jerome și Holly știu de existența lui, dar Hodges știe mai multe. Mai sunt și bilele de rulment, probabil o mulțime de bile. Chiar dacă nu a fost reținut la ușă, cum a reușit Hartsfield să intre cu toate astea la el? Atât de incompetentă să fie securitatea de aici?

Gallison îl scutură de brațul stâng și Hodges simte cum durerea i se urcă până în tâmple.

– Mă duc eu. Îl opresc pe primul agent pe care îl văd și-l pun să ia legătura cu Windom și să-l trimită la dumneavoastră.

– Nu, spune Hodges. Nu vă pot lăsa să faceți asta, domnule.

Holly Gibney este singura care gândește la rece. Domnul Mercedes este înăuntru. Domnul Mercedes are o bombă și doar prin mila lui Dumnezeu bomba aia nu a explodat încă. Este prea târziu pentru ca poliția să mai poată face ceva și este prea târziu pentru agenții de securitate de la CCAM. De asemenea este prea târziu și pentru el.

Cu toate acestea…

Hodges se așază pe o ladă goală.

– Jerome. Holly. Veniți aici.

Se apropie de el. Jerome are ochii ieșiți din orbite și de-abia își stăpânește panica. Holly este palidă, dar aparent calmă.

– Chestia cu rasul în cap nu e suficientă. Trebuia să mai facă ceva ca să pară absolut inofensiv. Cred că știu ce a făcut și dacă am dreptate, atunci știu și unde se află.

– Unde? se agită Jerome. Spune-ne. Îl prindem noi. *Noi* îl prindem.

– Nu va fi ușor. Probabil că e deja în alertă maximă și-și verifică încontinuu perimetrul personal. Plus că pe tine te știe, Jerome. Ai cumpărat înghețată de la afurisitul ăla de Nene Iam-Iam. Așa mi-ai zis.

– Dar, Bill, a vândut înghețată la mii de oameni.

– Sigur că da, însă câți *negri* locuiesc în Cartierul de Vest?

Jerome nu mai zice nimic. Acum el este cel care își mușcă buzele.

– Cât de mare e bomba? vrea să știe Gallison. Poate ar fi bine să declanșez alarma de incendiu.

– Doar dacă vrei să moară toată lumea, spune Hodges.

Îi este din ce în ce mai greu să vorbească.

– În clipa când va simți pericolul, îi va arunca în aer pe toți. Asta vrei?

Gallison nu răspunde, iar Hodges se întoarce către cei doi parteneri ciudați, trimiși să fie cu el în seara asta de Dumnezeu sau de un destin capricios.

– Nu ne putem permite să riscăm cu tine, Jerome; și *categoric* nu putem risca cu mine. Pe mine m-a urmărit cu mult înainte să aflu de existența lui.

– O să mă furișez pe la spatele lui, insistă Jerome. O să-l iau prin surprindere. E întuneric în sală și n-o să mă observe.

– Dacă e acolo unde îmi închipui eu, șansele tale sunt de cincizeci-cincizeci în cel mai fericit caz. Nu-i destul.

Hodges se întoarce spre femeia cu păr încărunțit și chip de adolescentă nevrotică.

– Tu trebuie să te duci, Holly. Probabil că are deja degetul pe detonator și doar tu te poți apropia de el, pentru că pe tine nu te cunoaște.

Holly își duce o mână la gura maltratată. Nu i se pare de ajuns, așa că și-o duce și pe cealaltă. Ochii îi sunt uriași și umezi. Doamne, ajută-ne, își spune Hodges. De când a cunoscut-o pe Holly Gibney a devenit o persoană foarte credincioasă.

– Doar dacă vii cu mine, spune ea printre degete. Poate atunci…

– Nu pot să vin, îi zice Hodges. Am un atac de cord.

– Of, *super,* geme Gallison.

– Există un sector pentru handicapați, domnule Gallison? Există, da?

– Sigur. La jumătatea sălii.

Nu numai că a reușit să intre cu explozibilul, își zice Hodges, dar se află în locul de unde poate face cele mai multe victime.

Spune:

– Voi doi ascultați-mă cu atenție. Nu mă faceți să repet.

35

Datorită introducerii prezentatorului, Brady s-a mai relaxat puțin. Toate aiurelile alea de parc de distracții, pe care le-a văzut descărcate din camioane atunci când a venit în recunoaștere, sunt ori în culise, ori sunt suspendate deasupra scenei. Primele patru sau cinci cântece ale formației sunt doar de încălzire. Foarte curând vor fi instalate decorurile, pentru că treaba acestor puțoi care au senzația că fac muzică, motivul pentru care sunt ei aici, este să vândă ultima lor porție de căcat lălăit. Și atunci când copiii, majoritatea la primul lor concert, vor vedea toate luminile alea colorate și roata mare și plaja în fundal, își vor pierde definitiv mințile alea hlizite. Și atunci, chiar *atunci*, va apăsa el butonul de pe Invenția Doi și va decola spre întunericul veșnic, pe bula aceea aurie a fericirii lor tâmpe.

Solistul trupei, cel cu păr de Cosânzeană, își termină o baladă siropoasă în genunchi. Prelungește ultima notă, cu capul în piept și curul de poponar în afară. Cântă groaznic și probabil a întârziat deja la întâlnirea cu supradoza fatală, dar atunci când își ridică fruntea și răcnește *VĂ PLACE?* publicul intră în delir.

Brady se uită în jur, așa cum face la fiecare câteva secunde – exact cum Hodges a presupus că face – și privirea i se oprește pe o fetiță

neagră, așezată două rânduri mai în spate, la dreapta lui.

O cunosc?

– După cine te uiți? strigă la el drăgălașa cu picioare-grisine.

A început următorul cântec și Brady de-abia dacă o aude. Ea îi zâmbește cu toată gura. Și Brady își zice că e complet aiurea ca o fată cu picioarele așa schiloade să zâmbească. Viața i-a tras-o într-un mare fel, i-a tras-o la maximum; și cum să-ți ardă să zâmbești în situația asta? Cum naiba să râzi cu gura până la urechi? Probabil e drogată, își explică el.

– O prietenă! îi strigă Brady.

Spunându-și: De parcă am așa ceva.

De parcă.

36

Gallison îi conduce pe Jerome și Holly spre… mă rog, spre undeva. Hodges rămâne așezat pe ladă, cu capul în piept și mâinile proptite pe genunchi. De el se apropie șovăielnic un individ de la tehnic și se oferă să dea telefon la salvare. Hodges îi mulțumește frumos, dar refuză. Nu crede că în nebunia creată de 'Round Here s-ar auzi sirena ambulanței (sau orice alt zgomot), dar nu vrea să riște. Așa a intrat în impasul ăsta și i-a pus în pericol pe toți spectatorii din Sala Mingo, inclusiv pe mama și sora lui Jerome. Mai degrabă moare, decât să mai riște. Și chiar speră că va muri înainte de a fi obligat să explice autorităților tot dezastrul ăsta.

Însă… Janey. Când se gândește la Janey și la râsul ei când își punea pălăria lui din fetru pe o sprânceană, știe că, dacă ar trebui să o ia de la capăt, ar face exact la fel.

Sau… aproape la fel. Probabil că de data aceasta ar fi mai atent la ce-i spune doamna Melbourne.

E convinsă că extratereștrii sunt printre noi, îi spusese Bowfinger și

amândoi s-au distrat pe seama nebuniei din capul cucoanei. Când colo, ei au fost cei de tot râsul. Pentru că doamna Melbourne a avut dreptate. Brady Hartsfield *este* un extraterestru și a fost tot timpul printre ei. Le-a reparat calculatoarele și le-a vândut înghețată.

Holly și Jerome au plecat. Jerome are revolverul care a aparținut tatălui lui Hodges. Hodges are mari îndoieli cu privire la hotărârea lui de a permite puștiului să intre într-o sală plină cu o armă încărcată la el. În condiții normale, Jerome este un băiat extrem de echilibrat, dar acum mama și sora lui sunt în pericol. Însă Holly are nevoie de protecție. *Să nu uiți că tu ești doar rezervă*, i-a spus Hodges băiatului înainte să plece după Gallison. Dar Jerome nu a făcut vreun semn care să arate că a înțeles. Nici măcar nu-i sigur că l-a auzit.

Oricum, Hodges a făcut tot ce a depins de el. Nu-i mai rămâne decât să stea aici, pe lada asta, să se lupte cu durerea, să încerce să-și recapete respirația și să se roage să nu aibă loc explozia.

37

Holly Gibney a fost internată de două ori în viața ei: o dată în adolescență și a doua oară după douăzeci și cinci de ani. Psihiatrul la care s-a dus mai târziu (în perioada așa-zisei *maturități)* a numit aceste vacanțe forțate *evadări din realitate*, care nu erau prea folositoare, însă tot erau mai bune decât *evadările în psihoză*, din care majoritatea oamenilor nu se mai întorceau. Holly avea un nume mai simplu pentru respectivele evadări. Le zicea *stări de panică totală,* spre deosebire de stările ei de panică redusă spre moderată în care își trăia viața de zi cu zi.

Starea de panică totală de la douăzeci și cinci de ani îi fusese provocată de șeful ei de la o agenție imobiliară din Cincinatti, Case și Proprietăți de Lux Frank Mitchell. Șeful ei era Frank Mitchell Jr, un bărbat elegant, cu mutră de păstrăv inteligent. Acesta susținea cu tărie că lucrările ei sunt sub medie, că toți colegii o detestă și că nu poate rămâne la firmă decât cu ajutorul lui. Pe care i-l va da bucuros dacă se culcă cu el. Holly nu voia să se culce cu Frank Mitchell Jr, dar nu voia nici să-și piardă slujba. Dacă rămânea fără serviciu, rămânea

și fără locuință și ar fi fost nevoită să se întoarcă acasă, la tatăl ei cel lipsit de personalitate și la mama ei cea despotică. În cele din urmă a soluționat conflictul venind într-o dimineață devreme și devastând biroul lui Frank Mitchell Jr. Au descoperit-o ghemuită într-un colț, în compartimentul ei de lucru. Vârfurile degetelor îi erau însângerate. Și le rosese așa cum roade un animal capcana din care vrea să scape.

Cauza primei panici totale a fost Mike Sturdevant. Cel care a inventat oribila poreclă Bâlba-Bâlba-Bâlb.

Holly era în primul an de liceu și nu-și dorea nimic mai mult decât să treacă neobservată, să nu o vadă nimeni cum își strânge cărțile la pieptul de-abia înmugurit și cum părul lăsat liber îi acoperă acneea de pe chip. Însă chiar și la vârsta aceea Holly avea probleme mult mai grave decât acneea. Probleme cu anxietatea. Probleme cu depresia. Probleme cu insomnia.

Însă cele mai serioase erau problemele cu aseteul.

Asete era prescurtarea pentru autostimulare, chestie care pare a fi masturbare, dar nu este. Autostimularea înseamnă o mișcare obsesivă, adesea însoțită de fragmente de dialog cu sine. Roaderea unghiilor și mușcarea buzelor sunt forme blânde de autostimulare. Se poate întâmpla însă ca acela care se autostimulează să-și agite mâinile deasupra capului, să se plesnească peste obraji și peste piept sau să-și miște brațele de parcă ar ridica niște greutăți invizibile.

Încă de la opt ani, Holly a început să se strângă în brațe și să tremure din cap până în picioare, strâmbându-se în toate felurile și bolborosind ca pentru sine. Toată povestea asta dura între cinci și zece secunde și după aceea pur și simplu își continua activitatea de dinainte – citea, cosea, arunca mingea la coș cu tatăl ei în spatele casei. Aproape nici nu era conștientă de ce face până nu a surprins-o mama și i-a spus să nu se mai zgâlțâie și să nu se mai strâmbe ca toate alea, pentru că lumea o să creadă că are o criză de epilepsie.

Mike Sturdevant era unul din tinerii aceia cu tare comportamentale, care consideră perioada liceului drept epoca de aur a vieții lor. Era în ultimul an și semăna destul de mult cu Cam Knowles: umeri lați, șolduri înguste, picioare lungi și părul atât de blond încât părea un nimb în jurul capului. Era în echipa de fotbal (firește) și prietena lui

era șefa majoretelor (bineînțeles). Se situa pe un cu totul alt palier al ierarhiei liceului față de Holly Gibney și, în mod normal, ea nu i-ar fi putut atrage atenția. Dar s-a întâmplat să o observe, deoarece a avut unul din episoadele de autostimulare într-o zi, când se grăbea să ajungă la cantină.

Chiar atunci au trecut pe acolo Mike Sturdevant și câțiva colegi de echipă. S-au oprit să se zgâiască la ea, la fata care se strângea singură în brațe și tremura și strângea din ochi. Prin dinții ei încleștați ieșeau niște sunete nearticulate. Poate cuvinte, sau poate nu.

– Ce bâlbâi tu acolo? a întrebat-o Mike Sturdevant.

Holly s-a relaxat brusc și l-a privit nedumerită. Habar nu avea ce zice; nu știa decât că se uită la ea. Toți prietenii lui se uitau la ea. Și râneau.

A făcut ochii mari.

– Ce?

– Te bâlbâi! i-a strigat Mike. Bâlba-bâlba-bâlb!

Holly a luat-o la goană spre cantină, cu ochii în pământ, izbindu-se de oameni. Toți băieții strigau vorbele alea îngrozitoare în urma ei. De atunci Holly Gibney, elevă la Liceul „Walnut Hills“ a purtat numele Bâlba-Bâlba-Bâlb. Într-o zi, după vacanța de Crăciun, mama ei a găsit-o în pielea goală, ghemuită în cada de baie, urlând că mai bine se omoară decât să se mai ducă la „Walnut Hills“.

Voilà! Ce panică mai mare poftiți?!

Când și-a revenit (un pic), a urmat cursurile la un alt liceu, unde atmosfera a fost mai puțin stresantă (doar un pic mai puțin). Nu l-a mai văzut niciodată pe Mike Sturdevant, dar încă mai visează că fuge pe coridorul nesfârșit al unui liceu (uneori doar în chiloți), în vreme ce toți cei din jur râd de ea și arată spre ea și îi zic Bâlba-Bâlba-Bâlb.

Holly retrăiește momentele acestea îngrozitoare în vreme ce merge în urma custodelui alături de Jerome, prin labirintul de coridoare de sub Sala Mingo. Și își spune că exact așa va arăta Brady Hartsfield,

leit Mike Sturdevant, doar că fără păr. Așa cum speră că a rămas și Mike – complet chel. Speră că Mike Sturdevant, oriunde s-ar afla el acum, este chel… și gras… și prediabetic… și chinuit de o nevastă cicălitoare și copii nerecunoscători…

Bâlba-Bâlba-Bâlb, își zice ea.

Ți-o plătesc eu, își zice ea.

Gallison îi conduce prin atelierul de tâmplărie și prin cel de costume, pe lângă câteva cabine și vestiare, apoi pe un coridor suficient de larg ca să poată fi transportate piese mari de decor prin el. Coridorul acesta dă la un lift de marfă cu ușile deschise. De sus bubuie muzică veselă. Acum se cântă despre dragoste și dans. Două lucruri cu care Holly nu are nicio legătură.

– Nu-i bine să luați liftul, le spune Gallison. Vă duce în spatele scenei și nu aveți cum să ajungeți în sală de acolo decât dacă treceți prin mijlocul trupei. Pe bune acum, tipul ăla chiar face un atac de cord? Voi chiar sunteți polițiști? Că nu arătați ca niște polițiști.

Se uită la Jerome.

– Tu ești prea tânăr.

Apoi la Holly, cu o privire nesigură.

– Și tu…

– Prea ciudată? îl ajută Holly.

– N-am vrut să zic asta.

Poate nu a vrut, dar asta gândește. Holly știe prea bine: o fată poreclită Bâlba-Bâlba-Bâlb știe întotdeauna.

– Sun la poliție, zice Gallison. La poliția *adevărată*. Și dacă treaba asta e o glumă proastă…

– Fă ce crezi că trebuie să faci, îi spune Jerome.

Și în gând: La naiba, de ce nu? Lasă-l să cheme și Garda Națională

dacă așa vrea.

Cum-necum, povestea asta o să se isprăvească în câteva minute. Jerome e convins de asta și vede pe chipul ei că și Holly e convinsă. Pistolul de la Hodges e în buzunar. E greu și neobișnuit de cald. Diferit de pușca cu aer comprimat pe care a primit-o de ziua lui când a împlinit nouă sau zece ani (în ciuda reticenței manifestate de mama lui). N-a mai ținut niciodată o armă adevărată în mână, iar asta parcă e *vie.*

Holly arată spre stânga liftului.

– Unde dă ușa aia?

Și pentru că Gallison nu se grăbește să-i răspundă, începe să îl roage:

– Ajută-ne. Te implor. Poate că nu suntem polițiști adevărați, poate că ai dreptate, dar nu mințim când spunem că în public e un om foarte periculos.

Trage adânc aer în piept și spune niște cuvinte pe care mai că nu-i vine să le creadă, deși știe că reprezintă purul adevăr:

– Domnule, ești ultima noastră speranță.

Gallison se gândește puțin, apoi le zice:

– Scara vă duce în stânga Sălii Mingo. E o scară lungă. În capătul ei o să vedeți două uși. Cea din stânga dă afară. Cea din dreapta dă în sală, chiar lângă scenă. Probabil că muzica aia o să vă spargă timpanele.

Atingând ușor patul pistolului din buzunar, Jerome îl întreabă:

– Și unde anume este sectorul pentru handicapați?

38

Brady o *cunoaște.* Da, o *cunoaște.*

Nu-și aduce aminte imediat de unde, așa cum nu-ți poți aduce

aminte un cuvânt care-ți stă pe limbă. Apoi, când trupa începe un cântec despre cât de bine este să faci sex pe ringul de dans, îi pică fisa. Casa de pe Teaberry Lane, cea în care locuiește băiețelul favorit al lui Hodges, un cuib de negrotei cu nume de albi. Cu excepția câinelui. Pe câine îl cheamă Odell, nume de negru, evident; și Brady a vrut să-l omoare… numai că a sfârșit omorându-și mama în locul lui.

Brady își amintește ziua în care cioroiul cel tânăr a venit în fugă la dubița lui Mr. Tastey. Încă mai avea gleznele verzi de la iarba tăiată de pe gazonul umflatului de fost polițist. Și sor-sa, care zbiera *Ia-mi și mie de cioco! Te rooog!*

Pe soră o cheamă Barbara și uite-o chiar aici, în carne și oase. Stă cu două rânduri mai în spate, alături de prietenele ei și de o femeie care trebuie că e maică-sa. Jerome nu a venit cu ele. Și Brady se simte incredibil de mulțumit. E minunat că Jerome va trăi.

Dar fără sora lui.

Și fără mamă.

Să vadă și el *cum* e.

Cu ochii la Barbara Robinson, își strecoară degetul sub fotografia lui Frankie și dă de comutator. Îl mângâie prin bumbacul subțire al tricoului așa cum i s-a permis să mângâie – în foarte puține, dar nespus de fericite ocazii, ce-i drept – sânii mamei sale. Pe scenă, solistul face un șpagat care probabil că-i strivește ouăle (presupunând, firește, că are așa ceva în dotare) în jeanșii ăia strâmți, apoi sare în picioare și se apropie de primul rând de spectatori. Fetele zbiară. Fetele se întind să-l atingă cu mâinile lor emoționate, cu unghii pictate în toare culorile curcubeului.

– *Hei, vă place să mergeți în parcul de distracții?*

Fetele răcnesc că da.

– *Vreți să petreceți?*

Răcnesc că *de-abia așteaptă* să petreacă.

– *Ați fost vreodată sărutate lângă roata mare?*

Urletele ating delirul. Spectatorii sunt în picioare. Razele reflectoarelor se fugăresc peste mulțime. Brady nu mai vede trupa, dar nu contează. Știe ce va urma pentru că a fost de față la aducerea decorurilor.

Pe un ton pe care și-l imaginează a fi senzual, Cam Knowles șoptește în microfon:

– Ei bine, în seara asta veți primi sărutul după care tânjiți.

Un sintetizator Krog începe să cânte muzică de circ. Scena este brusc inundată de un vârtej de lumini: portocalii, albastre, roșii, verzi, galbene. Se aude un oftat colectiv de uimire atunci când începe să coboare decorul cu parcul de distracții. Caruselul și roata mare deja se învârt.

– *ĂSTA-I CÂNTECUL CARE DĂ TITLUL NOULUI NOSTRU ALBUM! SPERĂM SĂ VĂ PLACĂ!* rage Cam și încep să cânte și celelalte instrumente, urmând linia melodică a sintetizatorului.

– *Vedem deșertul în orice direcție,* cântă Cam Knowles. *Ca și eternitatea, tu îmi ești infecție.*

Lui Brady i se pare că aduce vag cu Jim Morrison după o lobotomie prefrontală.

Individul țipă triumfător:

– *Spuneți-mi voi ce mă poate vindeca?*

Publicul cunoaște leacul și începe să zbiere versurile, în timp ce instrumentiștii zdrăngăne cu toată puterea.

– *IUBITO, IUBITO, DE DRAGOSTEA TA AM NEVOIE… N-AM MAI SIMȚIT AȘA CEVA…*

Brady zâmbește. Este zâmbetul extaziat al unui suflet chinuit care în cele din urmă a reușit să-și găsească liniștea. Se uită în jos, la licărul galben al ledului, întrebându-se dacă va apuca să vadă cum se face verde. Apoi se uită la negroteica ridicată în picioare, care aplaudă și

dă din fund.

Uită-te la mine, o îndeamnă gândul lui. Uită-te la mine, Barbara. Vreau să fiu ultimul chip pe care îl vezi vreodată.

39

Barbara își ia ochii de la minunățiile de pe scenă doar cât să observe că domnul chel din scaunul cu rotile se distrează la fel de bine ca ea. Din motive pe care nu le înțelege, simte o preocupare duioasă față de el. Oare pentru că îi aduce aminte de cineva? Nu are de cine. Singura persoană în scaun cu rotile pe care o cunoaște este colegul ei, Dustin Stevens, din clasa a doua. Totuși, parcă îl știe de *undeva* pe domnul ăsta chel și infirm.

Întreaga seară a fost ca un vis, iar ce vede acum tot un vis i se pare. La început are impresia că domnul din scaunul cu rotile îi face cu mâna. Însă nu este așa. Îi zâmbește… și îi face un semn obscen. În primul moment nici nu-i vine să creadă ce vede, dar, da, chiar așa este.

O femeie se apropie de el, urcând aproape în fugă treptele de pe interval, două câte două. Și în spatele ei vine… poate că este *într-adevăr* un vis, pentru că tânărul acela seamănă cu…

– Jerome?

Barbara o trage de mânecă pe Tanya ca să o facă atentă.

– Mami, ăla e…

Și atunci se petrece totul.

40

Primul gând al lui Holly este că Jerome ar fi trebuit să o ia înainte, pentru că bărbatul chel și cu ochelari, așezat în scaunul cu rotile, nu se uită deloc la scenă. Pentru moment, cel puțin. S-a întors și se uită fix la cineva din sectorul central și, i se pare ei, sau ordinarul arată

cuiva degetul? Însă e prea târziu să schimbe locul cu Jerome, chiar dacă la el e revolverul. Bărbatul ține cealaltă mână sub poza înrămată din poală și ei îi este cumplit de teamă că e pe punctul de a apăsa detonatorul. Înseamnă că nu mai au decât câteva secunde la dispoziție.

Bine măcar că e așezat la marginea rândului, își zice ea.

Nu are niciun plan. Planurile lui Holly nu merg niciodată mai departe de ce sandvici să mănânce în timpul filmului de la televizor. Dar măcar acum are mintea limpede și când ajunge lângă bărbatul pe care l-au căutat cu atâta disperare, cuvintele care îi ies din gură par cele mai potrivite. *Dumnezeiesc* de potrivite. Trebuie să se aplece și să țipe, pentru ca să se facă auzită peste ritmul îndrăcit al muzicii care bubuie din amplificatoare și peste urletele frenetice ale publicului.

– Mike? Mike Sturdevant, tu ești?

Brady tresare și își ia ochii de la Barbara Robinson, începând să se întoarcă spre ea. Chiar atunci, Holly învârte ciorapul pe care i l-a dat Bill Hodges (Pliciul lui cu Noroc) cu toată puterea pe care i-o pompează adrenalina în braț. Pliciul lovește capul chel al lui Brady chiar deasupra tâmplei. Holly nu aude bufnetul din cauza cacofoniei create de trupă și fani, dar vede cum în țeasta individului s-a făcut o scobitură cam de dimensiunea unei farfuriuțe de ceai. Brady dă necontrolat din mâini și dărâmă poza lui Frankie, al cărei geam se sparge la contactul cu pardoseala. Acum parcă ar ține ochii ațintiți asupra ei, numai că sunt dați peste cap și nu se mai văd decât jumătățile de jos ale irisurilor.

De lângă Brady, fata cu picioare subțiri ca niște grisine se holbează șocată la Holly. La fel și Barbara Robinson. Nimeni altcineva nu a mai văzut scena. Toți spectatorii sunt în picioare, bat din palme, se bâțâie și cântă împreună cu trupa.

– VREAU SĂ TE IUBESC ÎN FELUL MEU… VOM MERGE CU MAȘINA PE ȘOSEAUA DE PE MALUL MĂRII…

Brady deschide și închide gura ca un pește de-abia scos din apă.

– E O NOUĂ ZI… ÎȚI VOI DĂRUI SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE!

Jerome pune mâna pe umărul lui Holly și strigă ca să se facă auzit.

– Holly! Ce are sub tricou?

Holly nu are cum să nu-l audă; de fapt tânărul e atât de aproape că-i simte respirația pe obraz la fiecare cuvânt rostit. Însă parcă e DJ-ul sau predicatorul dintr-o emisiune radio de noaptea târziu, pe care îl auzi cu intermitențe.

– Uite un cadou de la Bâlba-Bâlba-Bâlb, Mike, zice ea și-l mai lovește exact în același loc ca prima dată.

Însă acum îl lovește și mai tare, adâncindu-i scobitura din țeastă. Pielea se crapă și începe să curgă sângele; doar niște stropi la început, apoi în șuvoi, pe obraz și pe gât, apoi pe tricoul cu 'Round Here, colorând albul într-un purpuriu murdar. De data aceasta capul lui Brady cade brusc pe umărul drept și el începe să tremure și să dea din picioare. Ca un câine care visează că fugărește iepuri, își zice Holly.

Ridică mâna să-l mai lovească o dată, pentru că își dorește foarte mult să o facă, dar Jerome o oprește și o întoarce cu fața la el.

– Gata, Holly! A leșinat! Ce faci?

– Terapie, spune ea și simte cum i se înmoaie picioarele.

Se așază pe jos. Degetele i se relaxează și Pliciul cu Noroc cade lângă unul din pantofii ei.

Pe scenă, trupa cântă în continuare.

41

Cineva îl trage de mânecă.

– Jerome? *Jerome!*

Se întoarce de la Holly și trupul fleșcăit al lui Brady Hartsfield și dă cu ochii de sora lui care se uită la el cu gura căscată de uluire. Mama este chiar în spatele ei. În starea actuală de surescitare maximă, Jerome nu se simte deloc surprins, dar, în același timp, știe că pericolul nu a trecut.

– Ce ai *făcut?* țipă fetița la el. Ce i-ai făcut bietului *om?*

Jerome se răsucește și vede cum fata din scaunul de lângă Brady întinde mâna spre el. Jerome urlă:

– *Holly! N-o lăsa!*

Holly se ridică cu greu în picioare, se împleticește și aproape se prăbușește peste Brady. Cu siguranță că ar fi fost ultima mișcare făcută în viața ei, dar reușește cumva să-și recapete echilibrul și s-o apuce pe fată de mâini. Mâinile acelea nu au strop de vlagă în ele și preț de o fracțiune de secundă lui Holly îi este milă de ea. Se apleacă și țipă ca să se facă înțeleasă:

– *Nu-l atinge! Are o bombă și cred că-i amorsată!*

Fata din scaunul cu rotile se dă înapoi. Poate a înțeles ce i-a zis; poate doar i-e teamă de Holly care acum pare mult mai nebună decât în mod obișnuit.

Frisoanele și zvâcnetele lui Brady se întețesc. Lui Holly nu-i place ce se întâmplă, pentru că a observat ceva: o luminiță galbenă sub tricoul lui. Galben e culoarea necazului.

– Jerome? spune Tanya. Ce cauți aici?

De ei se apropie un plasator.

– Eliberați intervalul, strigă el pe deasupra muzicii. Trebuie să eliberați intervalul, oameni buni!

Jerome își apucă mama de umeri. O trage înspre el până când li se ating frunțile.

– Trebuie să plecați de aici, mamă. Ia-le pe fete și pleacă. În momentul ăsta. Luați-l pe plasator cu voi. Spune-i că fetei tale îi este

rău. Te implor, nu mă întreba nimic.

Tanya îl privește lung în ochi și nu îl întreabă nimic.

– Mami? începe Barbara. Ce…

Restul cuvintelor sunt acoperite de bubuitul formației și acompaniamentul coral al publicului. Tanya o ia pe Barbara de mână și se apropie de plasator, făcând semn spre Hilda, Dinah și Betsy să vină lângă ea.

Jerome se întoarce la Holly. Ea stă aplecată peste Brady, al cărui trup este și acum zguduit de uraganul cerebral care îi vuiește în cap. Picioarele lui dansează step, de parcă și așa, inconștient cum este, tot simte ritmul vesel al noului cântec. Mâinile îi zboară aiurea într-o parte și alta. Una dintre ele se apropie de licărul galben de sub tricou și Jerome i-o împinge, ca un baschetbalist care respinge o aruncare la coș.

– Vreau să plec de aici, geme fata din scaunul cu rotile. Mi-e frică.

Jerome o înțelege: și el vrea să plece de aici, și lui îi e frică de moarte. Însă deocamdată fata trebuie să rămână acolo unde este. Brady îi blochează drumul și ei nu vor să-l miște. Nu încă.

Holly i-o ia înainte lui Jerome, așa cum o face adesea.

– Trebuie să stai cuminte deocamdată, drăguță, îi zice ea fetei cu picioarele ca niște grisine. Încearcă să te liniștești și bucură-te de concert.

Se gândește cât de simplu ar fi fost dacă ar fi reușit să-l omoare, în loc să-i expedieze doar creierul ăla turbat spre Peru. E curioasă dacă Jerome l-ar împușca pe Hartsfield dacă ea i-ar cere-o. Probabil că nu. Nasol. Cu tot zgomotul ăsta, nu s-ar prinde nimeni.

– Ești *nebună*? o întreabă nedumerită fata din scaun.

– Mi se pune mereu întrebarea asta, spune Holly.

Și, cu foarte multă băgare de seamă, începe să ridice încet tricoul lui Brady.

– Ține-i mâinile, îi cere lui Jerome.

– Dacă nu pot?

– Atunci omoară-l pe nenorocit.

Spectatorii care umplu până la refuz sala sunt în picioare, bat din palme și dansează. Mingile de plajă saltă din nou pe deasupra lor. Jerome aruncă o privire rapidă peste umăr și își vede mama ducând fetițele spre ieșire, cu plasatorul după ele. Slavă Domnului că măcar asta am putut să facem, își zice el și se întoarce cu fața la Brady. Îl apucă de mâini și i le imobilizează. Îi simte încheieturile alunecoase din cauza transpirației. Parcă ar fi doi pești care se zbat.

– Nu știu ce ai de gând să faci, dar grăbește-te, îi strigă el lui Holly.

Licărul galben vine de la un dispozitiv din plastic, asemănător cu o telecomandă artizanală de televizor. În locul tastelor cu numere este un comutator. E ridicat. Din dispozitiv iese un fir. Trece pe sub fundul individului.

Brady geme și brusc se simte în jur un miros de amoniac. A făcut pe el. Holly se uită la punga de urină, dar aceasta nu pare a fi atașată la ceva. O ia și o întinde fetei din scaunul cu rotile.

– Ține-o.

– Câh, e *piș*, protestează fata.

Se uită mai bine și spune:

– Ba *nu*-i piș. E ceva înăuntru. Parcă ar fi lut.

– Las-o jos!

Jerome trebuie să urle ca să fie auzit.

– Pune-o jos. *Foarte încet.*

Și, către Holly:

– Grăbește-te!

Holly studiază ledul galben. Și piciorușul alb al comutatorului. Nu îndrăznește să-l miște nici înainte și nici înapoi pentru că nu știe în care direcție e *închis* și în care direcție e *buum*.

Își ia inima în dinți și ridică Invenția Doi de pe abdomenul lui Brady. I se pare că pune mâna pe un șarpe umflat de otravă.

– Ține-l de mâini, Jerome, ține-l bine.

– *Alunecă*, geme tânărul.

Știm asta, comentează Holly în gând. E un nemernic alunecos. O *jigodie* alunecoasă și vicleană.

Întoarce dispozitivul, concentrându-se să nu-i tremure mâna și să nu se gândească la cei patru mii de oameni care nici cu gândul nu gândesc că viețile lor depind acum doar de biata Holly Gibney, cea cu mințile varză. Se uită la capacul compartimentului pentru baterii. Ținându-și respirația, îl culisează încet și-l lasă să cadă pe podeaua sălii.

Înăuntru sunt două baterii AA. Holly își introduce o unghie în capătul uneia și se roagă: Doamne, dacă mă vezi, Te rog, ajută-mă să reușesc. O clipă nu se simte în stare să-și miște degetul. Una din mâinile lui Brady scapă din strânsoarea lui Jerome și o lovește peste cap.

Holly tresare cu putere și bateria iese din locul ei. Închide ochii, așteptând ca lumea să explodeze. Când își dă seama că nu se întâmplă nimic, întoarce telecomanda. Luminița galbenă s-a stins. Holly începe să plângă. Apucă firul principal și-l smulge din Invenția Doi.

– Poți să-i dai drumul a… începe ea.

Dar Jerome i-a și dat. Și o strânge atât de tare în brațe, că nici nu mai poate să respire. Dar nu-i pasă. Îl îmbrățișează și ea.

Publicul aplaudă frenetic.

– Au impresia că aplaudă cântecul, dar, de fapt, pe noi ne aplaudă, reușește ea să șoptească în urechea tânărului. Doar că nu știu încă.

Acum poți să-mi dai drumul, Jerome. Mă strângi prea tare. Dă-mi drumul, dacă nu vrei să leșin.

42

Hodges stă pe lada din magazie. Dar nu este singur. Un elefant s-a așezat pe pieptul lui. Se petrece ceva. Ori lumea se îndepărtează de el, ori el se îndepărtează de lume. Crede că varianta a doua este cea corectă. Parcă ar fi în interiorul unui aparat de filmat care merge înapoi pe șine. Lumea din jur este la fel de clară, dar se face din ce în ce mai mică și este înconjurată cu un nimb întunecat.

Se încăpățânează să reziste. Așteaptă să se petreacă explozia. Sau să nu se petreacă.

Unul din tehnicieni se apropie de el și îl întreabă dacă se simte bine.

– Ți s-au învinețit buzele, omule, îl informează tehnicianul.

Hodges îi face semn să îl lase în pace. Trebuie să fie atent la ce se întâmplă.

Muzică și urale și țipete vesele. Nimic altceva. Deocamdată.

Rezistă, își spune. Rezistă.

– Ce? îl întreabă tehnicianul, aplecându-se peste el. Ce zici?

– Trebuie să rezist, șoptește Hodges, aproape fără suflu.

Lumea s-a micșorat atât de mult, încât a ajuns de dimensiunile unui dolar de argint care strălucește orbitor. Apoi și dolarul dispare, dar nu pentru că și-ar fi pierdut cunoștința, ci pentru că vine cineva spre el. Este Janey, care se apropie cu mers ușor și unduios. Poartă pălăria lui de fetru, înclinată sexy pe o sprânceană. Hodges își amintește ce i-a spus când a întrebat-o de ce l-a ales pe el: Nu regret nimic. Putem pune punct discuției?

Mda. *Mda.* Închide ochii și cade de pe ladă așa cum a căzut Humpty-Dumpty de pe zidul lui.

Tehnicianul se repede să-l prindă, dar nu reușește decât să-i amortizeze căderea. Se strâng în jurul lui și ceilalți.

– Cine știe să-l resusciteze? întreabă cel care l-a prins pe Hodges.

Un tehnician cu părul cărunt strâns într-o coadă lungă face un pas înainte. Poartă un tricou decolorat cu Judas Coyne 70 și are ochii injectați.

– Știu eu, da' sunt praf, măi, frate.

– Încearcă totuși.

Tehnicianul drogat și cu coadă de cal se așază în genunchi.

– Cred că tipul ăsta ne-a spus pa-pa, zice el, dar se apucă de treabă.

Sus, pe scenă, în zbieretele și uralele fanelor, 'Round Here începe un cântec nou. Fetele vor ține minte cât vor trăi seara aceasta. Muzica. Emoția. Mingile de plajă. Dansul. Aplauzele. Vor citi în ziare despre explozia care nu a mai avut loc. Însă, pentru cei tineri, tragediile care nu se întâmplă nu sunt nimic altceva decât vise.

Amintirile da, amintirile reprezintă realitatea.

43

Hodges se trezește pe un pat de spital, surprins că încă mai este în viață, dar deloc mirat să-l vadă pe fostul lui partener așezat pe un scaun lângă el. Primul lui gând este că Pete, cu ochii duși în fundul capului, nebărbierit și cu colțurile gulerului de la cămașă îndoite, arată mai rău decât se simte el. Al doilea gând este la Jerome și Holly.

– L-au oprit? hârâie el.

Are gâtul complet uscat. Încearcă să se ridice în capul oaselor. Mașinăriile din jur încep să bipăie, dojenindu-l. Se lasă la loc pe pernă, dar nu-și dezlipește ochii de pe chipul lui Pete Huntley.

– *L-au oprit?*

– L-au oprit, spune Pete. Femeia zice că o cheamă Holly Gibney, dar eu cred că e de fapt Sheena, Regina Junglei. Tipul ăla, ucigașul…

– Trufaș, îl întrerupe Hodges. Așa își zice.

– În momentul ăsta nu-și mai zice nicicum, iar doctorii sunt de părere că nici nu-și va mai zice cumva vreodată. Doamna Gibney l-a bătut de i-a sunat apa în cap. L-a băgat în comă profundă. Creierul îi mai funcționează doar la parametri minimi. Când ai să fii în stare să te dai jos din pat, poți să-i faci o vizită, dacă vrei. E trei rezerve mai încolo.

– Ce spital e ăsta? Municipalul?

– Kinner. Terapie Intensivă.

– Unde sunt Jerome și Holly?

– La secție. Răspund la întrebări. Și în tot timpul ăsta, mama Sheenei face tămbălău și amenință că ne omoară ea pe noi dacă nu încetăm să-i mai hărțuim fetița.

Intră o asistentă care îi cere lui Pete să plece. Spune ceva despre semnele vitale ale domnului Hodges și despre recomandările domnului doctor. Cu mare efort, Hodges întinde o mână la ea. Mai are ceva de spus.

– Jerome e minor și Holly are… are probleme. Numai eu sunt răspunzător de ce s-a întâmplat, Pete.

– Știm asta, zice Pete. Fii fără grijă. Ce-ai făcut tu dă un sens cu totul nou noțiunii de „lucru pe cont propriu“. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai crezut că faci, Bill?

– Ce pot eu mai bine, spune el și închide ochii.

Se gândește la toate vocile acelea tinere care cântau împreună cu trupa. Au ajuns toți acasă. Teferi. Se agață de gândul acesta până îl ia somnul.

Decretul

Cabinetul Primarului

AVÂND ÎN VEDERE CĂ Holly Rachel Gibney și Jerome Peter Robinson au descoperit un complot care avea ca scop comiterea unui act de Terorism la Sala de Spectacole Mingo, din incinta Complexului de Cultură și Artă din Midwest; și

AVÂND ÎN VEDERE CĂ cele două persoane au înțeles că înștiințarea Personalului de Securitate de la CCAM l-ar fi determinat pe Terorist să detoneze un dispozitiv exploziv de mare putere, dispozitiv a cărui detonare ar fi fost însoțită de degajarea câtorva kilograme de proiectile metalice, cele două persoane menționate mai sus s-au grăbit să ajungă la Sala Mingo; și

AVÂND ÎN VEDERE CĂ s-au confruntat singuri cu Teroristul, punându-și viețile în pericol; și

AVÂND ÎN VEDERE CĂ l-au imobilizat pe numitul Terorist și au prevenit pierderea de vieți omenești și rănirea unui număr foarte mare de persoane; și

AVÂND ÎN VEDERE CĂ prin eroismul lor au făcut un serviciu imens Orașului nostru,

PRIN ACEASTA, Eu, Richard M. Tewky, Primar, acord lui Holly Rachel Gibney și Jerome Peter Robinson

Medalia de Serviciu, cea mai înaltă distincție a orașului nostru, și decretez ca, pe următorii zece (10) ani, să fie scutiți de la plata tuturor serviciilor publice; și

ÎNȚELEGÂND că anumite Gesturi nu pot fi răsplătite pe măsură, le mulțumim din toată inima.

Drept care certific
Prin semnătură proprie și
Sigiliul Orașului.

Richard M. Tewky
Primar

Mercedesul albastru

1

Într-o zi caldă și frumoasă de la sfârșitul lunii octombrie din anul 2010, un Mercedes intră în parcarea aproape pustie de lângă Parcul McGinnis, unde nu cu mult timp în urmă Brady Hartsfield vindea înghețată jucătorilor din Liga de Pitici. Oprește lângă un Prius mic și drăguț. Mercedesul, cenușiu pe vremuri, a fost vopsit în albastru-azuriu și a fost reparată zgârietura urâtă de pe caroserie, pe care a făcut-o Jerome atunci când a intrat pe poarta de la zona de încărcare din spatele Sălii Mingo.

Astăzi conduce Holly. Pare cu zece ani mai tânără. Părul lung – înainte încărunțit și neîngrijit – este acum negru și lucios și scurt, grație unei vizite la un salon de coafură de top, recomandat de Tanya Robinson. Îi face cu mâna proprietarului micuțului Prius, care stă la o masă în zona de recreere de lângă terenurile de baseball.

Jerome coboară din Mercedes, deschide portbagajul și scoate un coș de picnic.

– Iisuse Hristoase! geme el. Ce-ai băgat în el, Holly? Cina de Crăciun?

– Am vrut doar să avem de unde alege.

– Știi că trebuie să urmeze o dietă foarte strictă, da?

– Dar tu nu, spune ea. Tu ești în creștere. Vezi că am pus și o sticlă cu

șampanie acolo. Ai grijă să nu-l scapi.

Holly scoate din buzunar o cutie cu Nicorette și își bagă o pastilă în gură.

– Cum merge? o întreabă Jerome în timp ce coboară panta.

– O să reușesc să mă las de fumat, răspunde ea. Dar să știi că hipnoza mă ajută mai mult decât guma asta.

– Și dacă tipul o să-ți spună că ești găină și o să-ți ceară să începi să-i cotcodăcești prin cabinet?

– În primul rând, psihoterapeutul meu e femeie. În al doilea, ea nu ar face niciodată așa ceva.

– De unde *știi*? se amuză Jerome. Doar o să fii hipnotizată.

– Ești tembel, Jerome. Doar un tembel ar fi vrut să vină până aici cu *autobuzul* cu toată mâncarea *asta.*

– Datorită decretului mergem gratis. Îmi place de mor când e ceva gratis.

Hodges, tot cu costumul îmbrăcat de dimineață (deși cravata e acum în buzunar) le iese în întâmpinare. Se mișcă încet. Nu aude ticăielile pacemaker-ului din piept – i s-a spus că e unul de nouă generație, de dimensiuni foarte mici –, dar îl simte cum lucrează acolo. Uneori încearcă să și-l imagineze și mereu i se pare că seamănă cu o variantă mai mică a dispozitivului lui Hartsfield. Numai că trebuie să oprească o explozie, nu să producă una.

– Copii, le spune el.

Holly nu e copil, dar este cu douăzeci de ani mai tânără decât el, iar pentru Hodges e ca și cum tot copil ar fi. Întinde mâna după coșul de picnic, dar Jerome îl ferește de el.

– N-ai să vezi. Îl duc eu. Tu ai chestia aia la inimă.

– Inima mea e în stare perfectă, zice Hodges.

Ultimul control chiar așa arată, deși lui tot nu-i vine să creadă. Și are impresia că orice om care a suferit de tromboză coronariană simte la fel.

– Arăți bine, spune Jerome.

– Da, este de acord Holly. Slavă Domnului că ți-ai luat haine noi. Ultima dată când te-am văzut arătai ca o sperietoare de ciori. Câte kilograme ai dat jos?

– Șaisprezece, răspunde Hodges.

Și gândul *Ce mult mi-aș dori să mă vadă Janey acum* îi dă un junghi în inima dirijată electronic.

– Gata cu Clubul Grașilor, spune Jerome. Holly a adus șampanie. Ce vreau eu să aflu este dacă avem vreun motiv să o bem. Cum ți-a mers azi?

– Procurorul nu are de gând să mă trimită în judecată. Au renunțat la toate acuzațiile. Bill Hodges este liber ca pasărea cerului.

Holly i se aruncă în brațe. Hodges o îmbrățișează și o sărută pe obraz. Părul scurt îi descoperă chipul pentru prima oară din copilărie. Hodges nu are de unde să știe asta; nu știe decât că acum se observă foarte bine asemănarea cu Janey. Iar asta îl doare, dar îl și face să se simtă bine.

Jerome simte nevoia să-l readucă în scenă pe Tyrone Feelgood Delight:

– Oauoleu, conașu' Hodges, ești liber! A dat Domnu' Dumnezeul nostru, și te văz că ești liber!

– Nu mai vorbi așa, Jerome, îl ceartă Holly. E infantil.

Scoate trei pahare din plastic și sticla de șampanie din coșul de picnic.

– Procurorul a mers cu mine în biroul judecătorului Daniel Silver, în fața căruia am făcut multe depoziții pe vremea când lucram în poliție, le povestește Hodges. M-a certat vreo zece minute și mi-a

spus că nesăbuința mea a pus în pericol viețile celor patru mii de oameni din sală.

Jerome se indignează:

– Asta-i culmea! Păi, tocmai datorită ție mai trăiesc acum oamenii ăia!

– Ba nu, șoptește Hodges. Datorită ție și lui Holly.

– Dacă Hartsfield nu ar fi luat legătura cu tine din capul locului, poliția habar n-ar fi avut de existența lui. Și oamenii ăia ar fi acum *morți*!

S-ar putea să fie așa – sau s-ar putea să nu fie –, dar în adâncul sufletului Hodges este mulțumit de felul cum s-au rezolvat lucrurile la Mingo. Nu este însă mulțumit – și niciodată nu va fi – de ce s-a întâmplat cu Janey. Silver l-a acuzat că a avut „un rol esențial" în moartea ei; și el crede că judecătorul are dreptate. Dar nu are nici cea mai mică îndoială că Hartsfield ar fi continuat să ucidă oameni; dacă nu la concert ori la târgul de joburi de la Embassy Suites, atunci în altă parte. Prinsese gustul crimei. Așa că, în linii mari ecuația se prezintă astfel: viața lui Janey în schimbul tuturor celorlalte pierderi ipotetice de vieți. Și dacă ar fi avut loc concertul în acea realitate alternativă (dar foarte posibilă), două dintre victime ar fi fost mama și sora lui Jerome.

– Și tu ce i-ai răspuns? îl întreabă Holly. Ce i-ai răspuns când ți-a zis toate astea?

– Nimic. Când știi că ești vinovat, strângi din dinți și înghiți.

– Din cauza asta n-ai primit și tu o medalie, nu-i așa? îl întreabă ea. Și de asta numele tău nu e trecut în decret. Tâmpiții ăștia te-au pedepsit.

– Așa cred, zice Hodges.

Deși autoritățile se înșală amarnic dacă își închipuie că e o pedeapsă. Ultimul lucru pe care și-l dorește este să aibă o medalie atârnată de gât și să i se ofere cheia orașului. Patruzeci de ani a fost polițist. *Asta* reprezintă pentru el cheia orașului.

– Păcat, spune Jerome. Înseamnă că nu poți să mergi gratis cu autobuzul.

– Ce se mai întâmplă pe Lake Avenue, Holly? S-au mai liniștit lucrurile?

– E mai bine acum, răspunde ea, scoțând dopul sticlei de șampanie cu mișcările delicate ale unui chirurg. Am început să dorm noaptea. Și mă duc la doamna doctor Leibowitz de două ori pe săptămână. Mă ajută foarte mult.

– Și mama ta ce mai face?

Hodges știe că acesta este un subiect sensibil, dar simte că trebuie să întrebe.

– Tot te mai sună de cinci ori pe zi și te imploră să te întorci în Cincinatti?

– A redus telefoanele la două pe zi, spune Holly. Dis-de-dimineață și aproape de miezul nopții. E singură. Și cred că se teme mai mult pentru ea decât pentru mine. E greu să-ți schimbi viața la bătrânețe.

Mie-mi spui? se amuză Hodges în gând.

– Asta e o analiză foarte pertinentă, Holly.

– Doamna doctor Leibowitz spune că e greu să scapi de obiceiurile vechi. Mie mi-e greu să mă las de fumat și mamei îi este greu să se obișnuiască să fie singură în toată casa. Și să înțeleagă în sfârșit că nu o să fiu toată viața fetița aia de paisprezece ani ghemuită în cada de la baie.

Tac toți trei. O cioară ocupă poziția de aruncare de pe Terenul 3 și croncăne triumfător.

Testamentul lui Janelle Patterson a făcut posibilă despărțirea lui Holly de mama ei. Cea mai mare parte a averii, intrate în posesia lui Janey în urma morții altei victime a lui Brady Hartsfield, s-a dus la unchiul Henry Sirois și mătușa Charlotte Gibney. Însă Janey i-a lăsat lui Holly jumătate de milion de dolari, într-un fond administrat de domnul George Schron, avocatul pe care Janey îl moștenise tot de la

Olivia. Hodges nu știe când a trecut-o Janey pe verișoara ei în testament. Sau de ce. Nu crede în premoniții, cu toate acestea…

Cu toate acestea…

Charlotte s-a împotrivit din răsputeri ideii ca Holly să locuiască singură, susținând sus și tare că fiica ei nu e capabilă să-și poarte singură de grijă. Ținând cont de faptul că Holly se apropia deja de cincizeci de ani, mama ei voia să spună că nu va fi niciodată capabilă de asta. Dar Holly era de altă părere și, cu ajutorul lui Hodges, a reușit să-l convingă pe Schron că se va descurca de minune.

Firește că un argument important în fața lui Schron a fost și statutul ei de eroină care dădea acum interviuri tuturor posturilor importante de televiziune. Nu și în fața mamei ei; în anumite privințe tocmai acest statut de eroină o înspăimânta cel mai tare pe doamna cu pricina. Charlotte nu va fi niciodată în stare să accepte ideea că fiica ei cea labilă psihic a jucat un rol important (poate rolul *crucial)* în împiedicarea unui masacru al inocenților.

În conformitate cu clauzele din testamentul lui Janey, apartamentul luxos cu superba vedere la lac este acum deținut în comun de mătușa Charlotte și unchiul Henry. Când Holly le-a cerut voie să locuiască acolo, cel puțin la început, refuzul lui Charlotte a fost neînduplecat. Fratele ei nu a putut să o convingă să se răzgândească. În schimb, a reușit Holly, spunând că avea intenția să rămână în oraș și, dacă mama nu o lăsa să stea în apartament, își va găsi singură ceva de închiriat în Lowtown.

– În cea mai mizerabilă parte din Lowtown, a spus ea. Unde am să cumpăr totul cu bani gheață și am să-i flutur ostentativ, să mă vadă toată lumea.

Și cu asta a rezolvat problema.

Viața lui Holly în oraș – prima perioadă mai îndelungată petrecută departe de mama ei – nu a fost ușoară din capul locului. O ajută foarte mult vizitele frecvente la psiholog, însă și mai mult o ajută vizitele și mai dese acasă la familia Robinson, pe Teaberry Lane. Hodges crede că acolo se petrece adevărata terapie, nu pe canapeaua din cabinetul doctoriței Leibowitz. Barbara a început să-i spună

Mătușa Holly.

– Tu ce mai faci, Bill? îl întreabă Jerome. Ce planuri ai?

– Păi, zâmbește Hodges, mi s-a oferit un job la Firma de Pază Vigilant. Ce părere aveți de chestia asta?

Holly bate din palme și țopăie pe banca de picnic aidoma unui copil.

– Și ai de gând să te angajezi?

– Nu pot, spune Hodges.

– Din cauza inimii? întreabă Jerome.

– Nu. Trebuie să am referințe, iar azi de dimineață domnul judecător Silver mi-a mărturisit că mai repede colaborează evreii și palestinienii la construirea primei stații spațiale interconfesionale decât să obțin eu referințe din partea cuiva în orașul ăsta. S-a ales praful și de visele mele de a obține autorizație de detectiv particular. Oricum, cunosc de mai mulți ani un tip care e garant de cauțiuni și el s-a oferit să mă angajeze cu jumătate de normă ca să-i localizez pe cei care fug fără să-și achite datoria. Și n-am nevoie de referințe pentru treaba asta, pentru că o pot face și de la calculatorul de acasă.

– Te ajut și eu, spune Holly. Cu calculatorul, vreau să zic. Nu vreau să mai urmăresc pe nimeni niciodată. Mi-a fost de ajuns.

– De Hartsfield ce mai știi? îl întreabă Jerome. Ceva nou sau tot la fel e?

– La fel, spune Hodges.

– De aia nu mai pot eu, exclamă Holly.

Tonul îi este sfidător, însă este pentru prima dată de când au ajuns în Parcul McGinnis când își mușcă buzele.

– Aș face-o din nou!

Își strânge pumnii.

– Din nou, din nou, din nou!

Hodges ia unul din pumnii ei și îl mângâie ușor, descleștându-l. Jerome face la fel cu celălalt.

– Bineînțeles că ai face-o, spune Hodges. Tocmai de aia ți-a dat primarul o medalie.

– Ca să nu mai pomenesc de călătoriile gratis cu autobuzul și vizitele la muzeu, adaugă Jerome.

Puțin câte puțin, Holly începe să se destindă.

– Pentru care motiv aș merge eu cu autobuzul, Jerome? Am o grămadă de bani în cont și am și Mercedesul verișoarei Olivia. Este o mașină minunată. Și ce puțin consumă!

– Nu-s fantome înăuntru? întreabă Hodges.

Nu glumește deloc; e sincer curios.

Multă vreme Holly nu-i răspunde, ci doar privește lung la uriașul german parcat alături de mașinuța japoneză a lui Hodges. Bine măcar că nu-și mai mușcă buzele.

– Au fost la început, spune ea, și atunci m-am gândit să vând Mercedesul. Dar, în loc să-l vând, l-am vopsit. Asta a fost ideea *mea*, nu a doamnei doctor Leibowitz.

Se uită mândră la cei doi bărbați.

– Nici măcar n-am întrebat-o.

– Și acum?

Jerome încă o mai ține de mână. A ajuns să țină foarte mult la Holly, chiar dacă este atât de dificilă uneori. Amândoi au ajuns să țină foarte mult la ea.

– Albastru e culoarea iertării, spune ea. Așa am citit într-o poezie mai demult.

Se întrerupe șocată.

– Bill, de ce plângi? Te gândești la Janey?

Da. Nu. Și da, și nu.

– Plâng pentru că suntem împreună aici, spune el. În ziua asta superbă de toamnă care aduce a zi de vară.

– Doamna doctor Leibowitz zice că plânsul face bine, rostește Holly pe un ton sec. Zice că lacrimile purifică emoțiile.

– S-ar putea să aibă dreptate.

Hodges își amintește cum îi purta Janey pălăria. Cum și-o înclina pe o sprânceană exact atât cât trebuie.

– Ce facem? Bem din șampania aia sau nu?

Jerome întinde paharele și Holly toarnă șampania.

– În cinstea noastră, toastează Hodges.

La fel spun și cei doi. Și beau.

2

Într-o seară ploioasă din luna noiembrie a anului 2011, o asistentă merge repede pe coridorul Clinicii de Traumatisme Cerebrale, secție din cadrul Spitalului Memorial John M. Kiner, cel mai bun din oraș. Aici sunt internați șase pacienți care reprezintă cazuri sociale, printre care și unul cu o reputație extrem de proastă… deși crimele de care s-a făcut vinovat au început să se șteargă din memoria colectivă, odată cu trecerea timpului.

Asistenta se teme ca nu cumva neurologul-șef al clinicii să fi plecat acasă, dar îl găsește în oficiul medicilor, răsfoind fișele unor pacienți.

– Ar fi bine să veniți, domnule doctor Babineau, îi spune femeia. Este vorba despre domnul Hartsfield. S-a trezit.

Doctorul ridică ochii la ea și atât. Următoarele cuvinte ale asistentei îl fac să sară în picioare.

– Mi-a vorbit.

– După șaptesprezece luni? Extraordinar. Ești sigură?

Asistenta este îmbujorată de emoție.

– Da, domnule doctor, foarte sigură.

– Ce ți-a spus?

– Că îl doare capul. Și m-a întrebat unde este mama lui.

14 septembrie 2013

Nota autorului

Deși există dispozitive care pot capta semnalul radio de la telecomenzile mașinilor, acest lucru este imposibil de realizat în cazul mașinilor prezentate în cartea de față, inclusiv Mercedes-Benz SL500. Ca toate Mercedesurile Benz, și SL500 este o mașină de mare performanță, prevăzută cu funcții de siguranță extrem de eficiente.

Datorez mulțumiri lui Russ Dorr și Dave Higgins, care mi-au oferit detaliile tehnice. De asemenea, îi mulțumesc și soției mele, Tabitha, care știe mult mai multe despre celulare decât știu eu; și fiului meu, romancierul Joe Hill, care m-a ajutat să soluționez problemele indicate de Tabby. Dacă are logică ce am scris, atunci mulțumiți celor care m-au ajutat. Dacă nu, atunci puneți asta pe seama neputinței mele de a înțelege tehnica de vârf.

Nan Graham, de la Editura Scribner, mi-a redactat manuscrisul, așa cum face de obicei; iar fiul meu, Owen, a făcut o a doua redactare, extrem de valoroasă. Agentul meu, Chuck Verrill, este fan al echipei Yankees, dar eu îl iubesc și așa.

Note

1 - Citat din *Poștașul sună întotdeauna de două ori* al celebrului romancier și ziarist american James M. Cain (1892–1977) (n. tr.).

2 - Dust Bowl – nume dat perioadei de puternice furtuni de nisip care s-au abătut asupra SUA și Canadei în anii treizeci (n. tr.).

3 - 20 aprilie 1999 (n. tr.).

4 - Barry Bonds – jucător profesionist de baseball (n. tr.).

5 - Naveta spațială Challenger a explodat la doar 73 de secunde de la lansare, 28 ianuarie 1986 (n. tr.).

6 - COSTCO – cel mai mare lanț de magazine cu vânzări en-gros din SUA (n. tr.).

7 - *Fructele mâniei* (*Grapes of Wrath*, 1939) – roman al lui John Steinbeck (n. tr.).

8 - La-Z-Boy, Inc. – producător de mobilier, cu sediul în Monroe, Michigan, SUA (n. tr.).

9 - Oraș pe coasta de vest a Floridei (n. tr.).

10 - Joseph Wambaugh – cunoscut și apreciat scriitor de romane polițiste și de lucrări non-fiction despre viața polițiștilor, el însuși fost detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles (n. tr.).

11 - Trimitere la o piesă rap, lansată în filmul *The Blues Brothers* (n. tr.).

12 - Ted „Golden Voice“ Williams – fost om al străzii, devenit faimos pentru vocea și comentariile lui (n. tr.).

13 - Trimitere la un cântec al grupului olandez de hard rock

Vandenberg (n. tr.).

14 - James Patterson – scriitor american, cunoscut mai ales datorită seriei de thrillere care îl au ca protagonist pe psihologul Alex Cross (n. tr.).

15 - *Under Debbie's Blue Umbrella* – pagină de chat pe Internet (n. tr.).

16 - Tom Yum Goong – supă thailandeză de creveți, dulce-acrișoară (n. tr.).

17 - Sang Kaya Fug Tong – plăcintă thailandeză cu dovleac și cremă de vanilie (n. tr.).

18 - Deputy Dawg (n. tr.).

19 - Referire la omonimele *pitcher* (aruncător la baseball și carafă pentru apă) și la substantivul *picture* (tablou), pronunțat aproximativ la fel (n. tr).

20 - Eyjafjallajökull (n. tr.).

21 - Grim Sleeper – criminal în serie, bănuit de a fi comis peste zece crime începând din anii nouăzeci (n. tr.).

22 - Armă improvizată dintr-un ciorap umplut cu bile de rulment (n. tr.).

23 - Leviticul – Carte din Vechiul Testament (n. tr.).

24 - Euell Gibbons (1911–1975) – adept al stilului de viață în aer liber și partizan al alimentației naturiste (n. tr.).

25 - Yelberton Abraham Title – fost jucător celebru de fotbal american (n. tr.).

26 - Poem simfonic al compozitorului rus Modest Mussorgski (1839–1881) (n. tr.).

27 - Aluzie la *Hounds of Heaven* – poezie a lui Francis Thompson (1859–1907), poet și ascet britanic (n. tr.).

28 - Trad. aprox. „Culmile de Zahăr“ (n. tr.).

29 - Buckhead – cartier din Atlanta, unde se spune că *trăiesc vechii îmbogățiți și se distrează cei noi* (n. tr.).

30 - Stephen King, *Christine*, Nemira, 2013 (n. tr.).

31 - Trimitere la seria de scheciuri *The Church Lady* difuzate în cadrul emisiunii Saturday Night Live (n. tr.).

32 - *It* – film de televiziune, după romanul cu același nume al lui Stephen King, apărut la Editura Nemira cu titlul *Orașul bântuIT* (n. tr.).

33 - „O după-amiază bună vă doresc“, în lb. it. în orig. (n. tr.).

34 - Proverb din „folclorul“ medical, apărut prin anii cincizeci (n. tr.).

35 - L'il Wayne – rapper american (n. tr.).

36 - Warfarină – substanță cu efect anticoagulant, folosită și ca pesticid (n. tr.).

37 - Tea Party – acronim pentru *Taxed Enough Already* (Ajunge cu atâtea impozite), mișcare conservatoare care acționează în interiorul Partidului Republican (n. tr.).

38 - Cartier din sudul Manhattanului (n. tr.).

39 - În original *Gloomy Gus* – porecla din școală a lui Richard Nixon (n. tr.).

40 - *Happy Days Are Here Again* – șlagăr la modă în anii treizeci, folosit de președintele Roosevelt pentru a îmbărbăta populația în timpul Marii Crize (n. tr.).

41 - Aluzie la *Coșmar pe Elm Street*, celebrul film horror din 1984 (n. tr.).

42 - *The Wild Bunch* – western produs în 1969 (n. tr.).

43 - Ieoh Ming Pei – arhitect american de origine chineză, numit adesea „maestrul arhitecturii moderne“ (n. tr.).

44 - Philip Roth – romancier american (n. tr.).

45 - National Security Agency – serviciul de informații interne al SUA (n. tr.).

46 - Sexting – expediere de mesaje și fotografii cu caracter explicit sexual (n. tr.).

47 - Perversiune constând în căutarea plăcerii sexuale prin obiecte sau situații neobișnuite (n. tr.).

48 - Joc de cuvinte: *Bowfinger* – comedie din 1999, cu Steve Martin și Eddie Murphy; *Goldfinger* – film din 1964 din seria James Bond (n. tr.).

49 - Jerry Garcia (1942–1995) – chitaristul formației rock Grateful Dead (n. tr.).

50 - Beltway Snipers – grup de asasini care au ucis zece oameni în decursul a trei săptămâni în octombrie 2002, în Maryland, Virginia și Washington D.C. (n. tr.).

51 - Dexter Morgan – personaj principal al serialului de televiziune *Dexter*, legist în cadrul poliției din Miami și, totodată, criminal în serie (n. tr.).

52 - Cheia suplimentară cu care se vând anumite mărci de automobile și care nu poate fi folosită decât la descuierea portierei și pornirea motorului, nu și la descuierea torpedoului și a portbagajului (n. tr.).

53 - PKE – *Passive Keyless Entry* – unul dintre primele tipuri de chei auto cu telecomandă (n. tr.).

54 - Hamlet (n. tr.).

55 - The Staples Singers – grup vocal de muzică gospel, soul și R&B (n. tr.).

56 - Jeff Probst – producător al reality-show-ului Survivor (n. tr.).

57 - Kyle Busch, Jeff Gordon – piloți profesioniști de curse (n. tr.).

58 - Antidepresiv (n. tr.).

59 - Edouard Manet (1832–1883) – pictor francez, precursor al impresionismului (n. tr.).

60 - Vincent van Gogh – pictor olandez (n. tr.).

61 - Son of Sam – pe numele lui real David Richard Berkowitz, asasin în serie în perioada 1976–1977 (n. tr.).

62 - Rachel Ray – bucătar-șef, vedeta unor emisiuni culinare (n. tr.).

63 - Cântec din filmul *Vrăjitorul din Oz* (n. tr.).

64 - Personalitate de Tip A – personalitate caracterizată printr-o permanentă stare de stres și ostilitate față de ceilalți (n. tr.).

65 - Ted Bundy – cel mai cunoscut criminal în serie, violator și necrofil din Statele Unite, executat pe scaunul electric în 1989 (n. tr.).

66 - Ming Nemilosul – conducător al planetei Mongo, din benzile desenate avându-l ca personaj principal pe Flash Gordon (n. tr.).

67 - Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms – Agenția Guvernamentală pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc (n. tr.).

68 - „Every Breath You Take“ , The Police (n. tr.).

69 - *Anarchist Cookbook* – compendiu de rețete pentru fabricarea de materiale explozive, producerea de droguri etc., scris de William Powell în 1971, ca reacție de protest la adresa implicării Statelor Unite în Războiul din Vietnam (n. tr.).

70 - Judas Coyne – star rock de vârstă mijlocie, personajul principal al romanului horror *Heart-Shaped Box*, de Joe Hill, fiul lui

Stephen King, publicat în 2007 (n. tr.).